

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MONTY JAY

MY GAME
MY RULES
MY MASK

HOLLOW BOYS BOOK TWO

THE
TRUTHS

we burn

Yaktığımız Gerçekler Monty Jay Telif Hakkı © 2021 Monty Jay tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,

Bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

Bu yayının hiçbir bölümü fotokopi, kayıt veya diğer yöntemler de dahil olmak üzere hiçbir şekilde veya yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Opulent Designs tarafından Kapak Resmi
Editör: Sandra with One Love Editing Düzelti:
Sandra Shipman & Kara Hildebrand
[AJ Wolf Graphics](#) tarafından biçimlendirme

İÇİNDEKİLER

Telif Hakkı	
İthafı Alıntı	
Tetik Uyarısı	
Çalma Listesi	
HARİTA	
Birinci Bölüm: Sabah	
Yıldızı Birinci Bölüm:	
Yaratılış İkinci Bölüm: Ve...	
Aksiyon!	
Üçüncü Bölüm: Küçümsenenlerin Kitabı	
Dördüncü Bölüm: Gece Dehşeti	
Beşinci Bölüm: Bir Adam Ne Ekerse Onu	
Biçer Altıncı Bölüm Yakın ve Kişisel Yedinci	
Bölüm Cennet Bahçesi	
Sekizinci Bölüm: Levee Kırıldığında	
Dokuzuncu Bölüm Hiç Sönmeyen Ateş	
Onuncu Bölüm Şeytanın Hak Ettiği On Birinci	
Bölüm Ah, Düşenler Nasıl Düşer On İkinci	
Bölüm Çıkarma	
On Üçüncü Bölüm: Çıkış II:	
Ateş Tanrısının Yükselişi	
Bölüm On Dört: Beyaz Gürültü	
Bölüm On Beş: Kılıçların Onlusu	
Bölüm On Altı: Geçmişin Çağırıyor	
On Yedinci Bölüm Kaynama Noktası	
Bölüm Onsekiz: Nefes Al	
On Dokuzuncu Bölüm: Kendi Kendine	
Açılan Yaralar Bölüm Yirmi: Eldiven	
Yirmi Birinci Bölüm: Yapılması Gereken Yapıldı	
Bölüm Yirmi İki: Bir Yaz Gecesi Kabusu Bölüm Yirmi Üç:	
Şeytanın Belkemiği	
Bölüm Yirmi Dört: Çift Kenarlı Kılıç	

[Bölüm Yirmi Beş: Affet Beni Baba Bölüm](#)
[Yirmi Altı Tüm Sırlarımız](#)
[Yirmi Yedinci Bölüm: Kazalar Olur, Değil mi?](#)
[Bölüm Yirmi Sekiz: Habil Kabil'i Öldürdüğünde](#)
[Bölüm Yirmi Dokuz: Taraf Seçme Zamanı](#)
[Otuzuncu Bölüm Cezalandırma](#)
[Otuz Birinci Bölüm: Anka Kuşu Otuz](#)
[İkinci Bölüm: Acı ve Zevk](#)
[Bölüm Otuz Üç: Nefret Et Ama Kutsal Kıl](#)
[Bölüm Otuz Dört: Ebedi Alev](#)
[Bölüm Otuz Beş: Bir Katilin Zihninin İçinden](#)
[Teşekkürler](#)
[Kitap Önizlemesi](#)
[Çaldığımız Yalanlar](#)
[Birinci Bölüm: Karanlık Sizi Eve Çağırdığında](#)
[Sonsöz](#)
[Monty Jay'in](#)
[Kitapları Stay](#)
[Connected](#)

Dünyanın Sage Donahue'larına. Hayatta kalmak için
mecbur kaldığınız şey için özür dilemeye cüret etmeyin.
Kendini alevlerin içinden çıkardın. Kimseye boyun eğme.

"Tüm umutları terk edin, buraya girenler!" - Dante
Alighieri

TETİKLEYİCİ UYARI

Okuyucuların olay örgüsü uğruna körlemesine gitmelerini seviyorum, ancak bunun karanlık bir romantizm olduğunu önceden belirtmenin gerekli olduğunu hissettim. Hassas konular, cinsel saldırı, grafik şiddet, kan, dini konular, bazılarının tetikleyici bulduğu konular ve diğerleri ile ilgileniyor. Eğer bir sorunuz varsa

Bu konulardan herhangi biriyle ilgili olarak lütfen devam etmeyin.

OYUN LİSTESİ

King of Fools- Rafferty
Devils Backbone- The Civil Wars
Gangsta's Paradise- Coolio
Jungle- Emma Louise
Get Out Alive- Andrea
Russett Running (Dyin to
live)- 2Pac Animals- Living in
Fiction
Runaway- Lil Peep
GO TO HELL- Clinton Kane
Talking Body- Don Vedda
This is War- Matthew Raetzel
Red Roses-Lil Skies
She Thinks of Me- Landon
Tewers Lucifer, My Love- The
Templars DiE4u- Bring Me The
Horizon
Die With Me- İkizler Sendromu
FEEL NOTHING- The Plot in You
Pretty Poison- Nessa Barrett
Boş Yavaş- Lil Mavi
Play With Fire- Sam
Tinnez Without Me- Fame
on Fire
Karanlık Odanızdaki Kurt- Matthew Mayfield

*Çoğu kişi Lucifer'in isyanı yüzünden düştüğünü söyler.
Bence Tanrı'nın en sevdiği melek aşık oldu.
Büyülenmiş, büyülenmiş, asla sahip olamayacağı tek
kadın tarafından tüketilmişti.
Var olan tek kadın.
Adem'in ilk karısı, Lilith.
Göklerden izledi, Adem'in onu daha aşağı yaratmasına
öfkeleni. Aynı çukurdan yaratılmış olmalarına rağmen onu
kendisine eşit yapmayı reddetti.
Ah, Tanrı Lilith'i kocasına isyan ettiği için cezalandırıp onu
bir iblise dönüştürdüğünde Lucifer'in içinde yanan öfke.
Ve böylece, Lucifer düştü.
Gökten yıldırım gibi düştü.
Böylece yeraltı dünyasındaki krallığı yükseltebilecekti.
Cehennemin küllerinden bir taht oymak, bir kral olmak.
Lilith için bir yuva yaratmak. Onu bir eşitten daha fazlası
yapabileceği bir yer.
Onu kraliçesi yapacağı bir yer.*

CHAPTER ONE

genesis

rook - the past

Mazoşizm.

İstismar edilmekten veya hükmedilmekten zevk almak. Acı çekmekten zevk almak.

Bu tanım hep sevmişimdir: Acı çekmenin tadı.

Neredeyse şiirsel ve Merriam-Webster'ın sözlük gelenekselden başka her şey olabilir.

Her ne kadar hükmedilmek benim için zorunlu bir şey olmasa da

Yatak odasında ya da hayatta eğlenirken, her zaman küçük bir tırmalama ve ısırma eylemiyle aşağı inebilirim. En azından benim için bu tahakkümden çok can yakmakla ilgili.

Bazıları buna sadomazoşizm diyor. Ben bunu seviyorum. Görüyorsun, acıyı gerçekten seviyorum.

Tanrım, her derde deva gibi. Sihirli mermi. Nihai kaçış.

Morlukların vücudumda gezinmesi ve günlerce ağırması. Bazen onları morarmışken bastırmayı seviyorum, böylece nereden geldiklerini hatırlayabiliyorum, biliyor musun?

Acının derimin içinde patlayarak bana cezayı hak ettiğim her şeyi hatırlatmasını seviyorum. Dünya'da bile hepimizin günahlarımızın bedelini ödememiz gerektiğini sürekli hatırlatması.

Cehennem parkta bir yürüyüş olacaktı. Neredeyse ben yönetiyordum.

"Hepsi senin suçun, Rook." Sesi ayaklarımın tabanına kömür gibi batıyor. "*Tanrı* her şeyi inceler.

Ama kötülerden, şiddeti sevenlerden tutkuyla nefret eder!"

"O zaman benden nefret ettiği kadar senden de nefret etmesi gerekmez mi?" Geri tükürdüm.

Bir oğul, babasının en gurur verici başarısı olmalı. Ben onun hesabıyım.

Dürüst, kendini beğenmiş avukat bu evin eşiğinden geçtiği anda ortadan kaybolmuştu. Kravatı gevşemiş, saçları volta atmaktan dağılmıştı ve mutfaktan çıkıp ön kapıya doğru yürürken viskiyle kaplanmış nefesinin kokusunu alabiliyordum.

"Sakin benden uzaklaşayım deme, seni piç!"

Bazen ihtiyacım olan fiziksel acı bile değil. Sözlü tacizden hoşlanıyorum; beni aynı derinlikte, aynı acımasızlıkta ısıyor, ayak parmaklarımın kıvrılmasına, vücudumun ürpertiyle aydınlanmasına neden oluyor. Kendimi normal hissettiğim tek zaman bu.

Ve yedi yaşımdan beri hiçbir şey normal değil. Öz babamdan aforoz edilmeden önce.

Parmaklarını kafa derimin arkasına doğru kısıp kalın saçlarımı kavrayarak beni kendi alanına geri çekerken kafa derim yanıyor. Kahretsin dostum, bu saç kesmeliyim.

Daha önceki İncil ayeti derimi yüzüyor, kemiklerimi kabartıyor. Tanrı'nın adı anılmadan yapılan şiddet iğrenç bir şeydir, ancak kutsal kitaptan alıntı yaptığınız sürece Oğlunu dövüyorsun, sorun yok.

Kutsaldır, peygamberlerin işidir.

Eğer Dante'nin kurallarına göre hareket etseydik, ben babamın hemen üstüne düşerdim, o Malebolge'nin altıncı hendeğinde dans ederek cehennem çukurlarında sonsuza dek yürürken, ben cehennemin yedinci çemberindeki kaynayan kan nehrinde sonsuza dek kalırdım.

Bunların herhangi biri doğru muydu?

Günahlar yeraltı dünyasında daha mı kötü sıralanırdı? İnsanlığa karşı işlediğiniz suçlara göre farklı cezalar mı veriliyordu?

"Saçını mı çekiyorsun? Şimdi ne yapıyoruz, orospu kavgasında mıyız?" Sözlerim, içinde zaten alevlenmiş olan yangına körükle gitmekten başka bir işe yaramadı.

Beni yere fırlattığında ona karşı koyabilirdim, avuçlarım ahşap zemine gömülürken kendimi tutup kafamı sert yüzeye çarpmamı engellemekten fazlasını yapabilirdim ama yapmıyorum.

Kanat uçlu ayakkabısı kaburgalarımı çarpıyor ve rahatsızlığın ani şiddetiyle homurdanmama neden oluyor. Sırt üstü yuvarlandım, sırtarak nefes alıyor ve gözlerini tavana dikeyor, Tanrı'nın şu anda benim güldüğüm gibi gülüp gülmediğini, şeytanın yeryüzünde cezalandırılmasından mutlu olup olmadığını merak ediyorum.

Gölüşüm soğuk ve nefessiz geliyor.

Benim gördüklerimi gördüğünüzde neleri komik bulduğunuza şaşıırıyorsunuz. Benim yaşadıklarımı yaşadığında.

Seth Rogan ve Will Ferrell'in oynadığı komediler artık bana göre değil.

"Yaşlanıyorsun," diye boğuluyorum. "Artık bunları zar zor hissediyorum. Spor salonuna gitmelisin."

"Ah!" diye bağırarak üzerime atılıyor, iki dizi göğsümün iki yanında, yumruğu yüzüme sertçe çarpıyor. Yarılan dudığımdan akan kanın tadını alıyorum, metalik acı dilimi ısıtıyor. "Seni öldürmeliydim! Ölmeliydin, o sen olmalıydın!"

Gömleğimin önünü kavrayıp üst tarafımı yerden kaldırdıktan sonra beni tekrar aşağıya fırlatırken kafatasımda zonklayıcı bir acı hissediyorum. Lanet olsun, bu başımı ağrıtıyor.

Tekrar tekrar beni kaldırıyor ve tekrar aşağı indiriyor. Kafamın içinde yüzüyorum, gözlerimin köşelerinde yıldızlar dans ediyor. Bir sarsıntı daha eklendi Beni yaratan adamdan aldığım yaraların büyüyen listesi.

"Yap o zaman! Öldür beni!" Bulanıklığımda bağırıyorum, bunun her zerresini hissediyorum. İçinde boğuluyorum. Beni batırmasına izin veriyorum Tamamen.

Beni sarısmayı bıraktığında ağır nefes alışını duyuyorum ve bir zamanlar bana beyzbol topunu nasıl atacağını öğreten, beni omuzlarına atıp

Kalabalıkları, bana baba sevgisiyle bakan bir adamı görüyordum.

Şimdi gözlerinin içinde gördüğüm tek şey, oraya koyduğum kan çanağı sefalet. Ona hediye ettiğim ıstırap. Mutluluğa, iyiliğe, aydınlık olan her şeye inanan yanını öldürmüştüm.

Burası benim kefaret ülkem.

Acıyı bu kadar iyi hissettiren şey bu. Bunu hak ettiğimi bilmek.

"Senden nefret ediyorum." Öfkeden kuduruyor. Tükürük dilinden uçuyor ve yüzüme çarpıyor. "Sen şeytandan başka bir şey değilsin. Bunun bedelini ödeyeceksin, tüm kötülüklerinin."

İşte burada.

Sevgili lakabım. Benim için en sevdiği.

Şeytan.

El diablo.

Lucifer.

Bir zamanlar, çocukken, iyi niyetimden kovulmadan ve yanmaya terk edilmeden önce bir melek olmuştum.

Kilise eskiden gitmekten çekinmediğim bir yerdi. Annem hayattayken hepimiz mutluyduk. Şimdi kapıdan girerken alev alırdım.

Orada kalıyoruz, birbirimize lanet olası bir kıyamet sırasında New York'a güç verecek kadar aşağılama ve öfkeyle bakıyoruz. Derin nefesler ve hafızalarımızdan asla silinmeyecek lanet olası bir tarih.

Mantıklı ve analitik düşünen bir adamı aldım, onu atılğan, fevri bir canavara dönüştürdüm. Onu kendimin daha yaşlı bir versiyonu haline getirdim, ikimiz de kendi araf versiyonumuza yakalandık.

Babamı mahvettim.

Ve her gün bana bunu ödetiyor. Elleriyle, sözleriyle, diniyle.

Boğazımdaki kuruluğu bastırmaya çalışarak yutkunurken, çalan bir korna onu biraz olsun kendine getirmiş gibi görünüyor. "Kulübe hoş geldiniz."

Vücudumdan çıkarken ellerini üzerimden itiyorum, kalkmama yardım edecek bir el olmadan beni orada yatar halde bıraktı. Bana yardım edeceğini düşündüğümünden değil, ama kayda değerdi.

On yedi yaşında olmama rağmen ayağa kalkarken ondan daha uzun duruyorum. Birkaç santim ona bakmamı sağlıyor, saçlarım biraz gözlerimin önüne düşüyor. "En azından bir dahaki sefere lanet olası işi bitirecek cesaretin olsun."

Nefes alıp gerçekliğe dönerken omuzları çöküyor. Mutfağa doğru yürüyüp masanın üzerindeki viski bardağını alıyor, dudaklarına götürüp boğazından aşağı döküyor.

İşin ironik yanı, hemen yanındaki tezgâhtan İncil'ini alıyor.

"Tanrı'nın sana yardım edeceğini mi sanıyorsun? Karaciğerini mi boğuyorsun? Oburluk, yapılmaması gerekenler listesinde oldukça üst sıralarda yer alıyor."

Piçin teki olabilirim ama en azından ikiyüzlü değilim.

İfademi tamamen görmezden gelerek, "İnancımı sorgulama oğlum. Ve artık onlarla takılmanı istemiyorum. O söğüt ağacını yakman bardağı taşıran son damla oldu, Rook. Seni bundan kurtarmak için ne kadar çok ipin çekilmesi gerektiğini tahmin bile edemezsin."

Kıkırdıyorum, kanepenin arkasından kapüşonlu tişörtümü alıyorum. Başımdan geçirip vücuduma doğru çekiştiriyorum. "Bardağı taşıran son damla. İlk saman çöpü. Fark etmez, dostum." Geriye doğru yürürken yüzümü ona dönerek kollarımı iki yana açıyorum. "Beni onlardan uzak tutamazsın. Bu asla olmayacak. Tıpkı benim seni bu gece bütün şişeyi bitirmekten alıkoyamayacağım gibi. Unutma, ben şeytan. Şeytan ne isterse onu yapar."

Ağacı inkar etmeye zahmet etmiyorum. Benim yaptığımı biliyor. Kahretsin, herkes benim yaptığımı biliyor. Ama hiçbir kanıt olmadan, hiçbir Tanıkların yapabileceği hiçbir şey yok ve işin güzelliği de burada.

Polisten öğretmenlere kadar herkesin beni kaotik bir kundakçı olarak gördüğünü bilerek etrafta dolaşmak - hepsi benim ne olduğumu biliyor.

Bana Deccal diyorlar. Şeytan'ın belinden çıktım. Dünya gezegeninde cehennem, ya da bu durumda, Ponderosa Springs için cehennem.

Bayıldım.

Ben yanlarından geçerken tespihlerine nasıl da sarılıyorlar. Üç kere Meryem Ana diye fısıldıyorlar çünkü bana bakmak bile günah.

Yaptığım her şeyi bilmelerini ve beni durdurmak için hiçbir şey yapamamalarını seviyorum. Ne şimdi, ne de başka zaman.

Beni durduramazsın. Bizi durduramaz.

Ve ne var biliyor musun? Siktir et o ağacı.

Bana bakıyor, ölü gözleri tiksintiyle dolu. "Beni hasta ediyorsun." Viski şişesinin boynunu tuttu ve yürüdü Ben ayrılmadan önce benimle tek kelime bile konuşmadan çalışma odasına gidiyor.

Kapıyı çekiştirerek açıyorum, arkamdan gümbür gümbür çarpıyorum ve garaj yolundan Alistair'in arabasına doğru yürürken hiçbir şeyi kaçırmıyorum. Renkli camlar nefret dolu kışını benden koruyor, ama iyi bir ruh hali içinde olsa bile, camın arkasında beni bekleyen kalıcı bir kaş çatma olduğunu zaten biliyorum.

Yolcu koltuğuna geçip derin bir nefes alarak koltuk başlığına yaslanıyorum. Bir sessizlik oluyor ve Alistair'in yüzümün yan tarafına baktığını hissedebiliyorum.

"Sana yardımcı olabileceğim bir konu var mı Caldwell?" Hâlâ ileriye bakarak soruyorum.

"Evet, lanet çenende kan var. Temizle şu pisliği." Torpido gözüne uzanıp kucağıma beyaz peçeteler attı.

Çenemi silerek kolayca alıyorum. Kırmızı lekeler neredeyse anında çıkıyor. Yarın, kesik donuk bir sızıdan başka bir şey olmayacak ve birkaç gün içinde muhtemelen kabuğu soyup tekrar acısını hissedeceğim.

Tabii bana tekrar vurup tekrar yarmazsa. Her iki durumda da.

"Neredeyse her gün seninle antrenman yapıyorum. Sen de ona vurabilirsin."

Her şeyin çıktığından emin olmak için daha sert ovuşturarak, "Halledebilirim" diye cevap veriyorum.

Başını sallıyor, garaj yolundan çıkıyor ve diğer çocuklarla buluşmak için Peak'e doğru ilerliyor. Yazın son birkaç günü karanlığa gömülüyor, lise son sınıf yavaş yavaş yaklaşıyor ve ben bu kadar çok yüz görmeyi dört gözle beklemiyorum.

Zamanımın yüzde doksanını aynı dört kişiyle geçiriyorum ve bu şekilde kalmasını istiyorum.

Siyah kot pantolonumun içine uzanıp Marlboro Reds paketimi alıyorum ve paketten bir çubuk çıkarıyorum.

"Mesele senin idare etmen değil. Yumruk yiyebileceğinin farkındayım. Bu lanet olası bir prensip, Rook. Sen nasıl sadece "Baban seni döverken arkana yaslanıp oturacak mısın?"

Peçeteyi yumak haline getirip yumruğumu sıkıyor ve döşeme tahtasının üzerine fırlatıyorum, arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. Alışkanlıktan ötürü Zippo'yu parmaklarımın arasında gezdiriyor, çakmak taşına vurup ucuna alev vermeden önce birkaç kez döndürüyorum.

"Bırak da babam için ben endişeleneyim, tamam mı? Ben iyiyim. Bir yıl daha ve üniversiteye gideceğiz, çok çok uzaklara.

uzakta." Dumanı ciğerlerimin derinliklerine çekiyorum.

"Çocukluğumdan beri bununla uğraşıyorum. Bir yıl daha dayanabilirim. O yüzden bırak artık, kardeşim."

Ayağını gaz pedalına daha fazla bastırmasını izlemeden önce arabayı öfkeli bir homurtu dolduruyor ve seksen beşe ulaşıp tırmandığımızda gözümü bile kırpmıyorum. Eğer bir kazada ölürsek, kazada ölürüz.

Herkes bir noktada aynı yere varır, altı ayak altına. Oraya nasıl gittiğimiz önemli değil.

Gördün mü, hepimiz aynı şekilde hissediyoruz. Silas'ın aşık kıcı hariç hepimiz.

Thatcher, Alistair ve ben bu kasabadan gitmeyi o kadar çok istiyoruz ki, oraya ulaşmak için dikenli tellerden bile geçebiliriz. Bu ölmek anlamına gelse bile. Buradan *gideceğiz*. Her birimizin farklı sebepleri var, ama hepsi

Bize bağılı olan tarih. Buradan asla kaçamayacağımız anılar çünkü bu kasaba bir tabut.

Sizi geçmişinizle boğar, yolunuza devam etmenize asla izin vermez. Asla unutmama izin vermez.

"Kanka' demenden nefret ediyorum. Çok sinir bozucu."

Gülüyorum, kapüşonumu başıma çekiyorum. "Evet, şey, ben

huysuz bir pislik olmandan nefret ediyorum ama bu yakın zamanda değişmeyecek."

"Her neyse, ukala."

Yolda ilerlerken müzik sesimizi bastırıyor.

Alistair'in delice kontrol sorunları var, bu yüzden varış noktamıza ulaşana kadar metal dinlemek zorunda kalıyorum, bu da arada bir iyi oluyor. Ama yedinci gitar solosundan sonra kulaklarım uyuşmaya başlıyor. Bu kadar yakın iki insan için müzik zevklerimiz daha farklı olamazdı.

Gözlerim pencerenin dışında birbirine karışan çamları buluyor. Kasaba sınırlarından gittikçe uzaklaşıyoruz. Bir sonraki boktan küçük kasabaya girmeden hemen önce sağa sapıyor ve bizi ağaç kulelerinin arasına gizlenmiş toprak bir patikaya götürüyor.

Güneş batarken Thatcher ve Silas'ın araçlarını görüyorum. ufkun ötesinde, çoktan park etmişler. Yanlarına yanaşıp iniyoruz ve yolun geri kalanını uçurumun kenarına kadar yürüyoruz.

Tepe, sahilde küçük bir kara parçasıdır, Yerli halkın yaz aylarının çoğunu geçirdiği küçük bir plaj olan Black Sands Cove'un masmavi dalgalarına bakmaktadır. Bulunduğumuz yer gözlerden uzak, altımızdakilere tepeden bakıyor. Çoğu zaman takılmak için buraya geliyoruz çünkü evde olmaktan pek hoşlanmıyoruz.

Ailemizden uzakta olmak her zaman daha iyidir. Yalnız, birbirimizle.

"RVD! Tanrıya şükür, Thatcher'ın kaşlarını yakmasına saniyeler kaldı."

Sesi pürüzsüz, hepimizden daha yumuşak ve sadece Rosemary Donahue'ye ait olabilir.

Bizimle görünecek kadar taşaklı zengin kız ve Bana baş harflerimle hitap eden tek kişi. Sevdığı adam için itibarını riske atmaya istekli tanıdığım tek kişi. Hepimizin kız kardeşi. Grubumuza daha biz Aramızda davetsiz bir misafir olduğunu fark edecek zamanım olmadı. Silas'ın kucağındaki kıza baktım, ikisi de bir sandalyede oturuyordu. dairesel bir odun yığınının yanında.

Kumral saçları rüzgâra kapılıp adamın yüzüne çarpıyor ama biliyorum ki adam bunu umursamıyor.

Thatcher elinde bir kutu çakmak gazı tutarak, "Bana olan güven eksikliği egomu zedeliyor, Rosie," diye karşılık verir.

"Saçmalık," diye alay ediyor Silas. "O devasa egoyu zedelemek diye bir şey yok."

Thatch pek çok şeyde iyidir -toplu bir cinayetten konuşarak sıyrılmak, milyonların kalbini kazanmak, bir şeyleri bıçaklamak- ama yangın çıkarmak bu temizlik manyağı için biraz fazla dağınıktır.

"Otur, Thatch. Saçını mahvetmeni istemiyoruz."

Kabı ondan alırken bir orta parmak işareti yapıyorum ve yanımdan geçip koltuğuna gitmesine izin veriyorum. Dartımı dudaklarımın arasına yerleştirerek sıvıyı ahşabın etrafında bir daire çizecek şekilde fışkırtıyorum, her parçanın üzerinde yakıt olduğundan emin olarak merkeze doğru döndürüyorum.

Birkaç saniye içinde ne olacağını bildiğim için heyecandan karnıma ağırlar giriyor.

Ateş, varlığımın temel unsurudur. Bir kibritin her çakışı, bir alevin her fiskesi bir dürtüdür. Hiçbir şey Durdurmak. Her zaman bunu düşünüyorum, hayal ediyorum, düşünüyorum.

Bazı insanların başkalarını öldürmeye itilmesi, temizlik takıntısı ya da yatmadan önce kapısını sekiz kez kilitlemesi, ellerinizdeki o seğirmeli kaşıntı - bu olmadan bana olan şey bu.

Ateş benim etim. Kemiklerim. Benim evim. Kendimi dengeleme yolum.

Ceza olarak dayak yemek küçük düşürücü olabilir, ancak doğadaki en öngörülemez unsurlardan birini kontrol etmek, bu kontrol edilemez bir güçtür.

Her yandığında kendimi mutlu hissediyorum. Göğsümden kollarıma, oradan da ayak parmaklarıma kadar bir sıcaklık yayılıyor. Hayatımın çürüten bir çöplük yangını olmadığı zamanları hatırlamamı sağlıyor.

Ve hayatımın geri kalanını bu yüksekliğin peşinde geçireceğim. Piromani benim ilacım ve tedavim.

Sigarayı tahtanın ortasına doğru savuruyorum, kirazın çakmak sıvısıyla birleşmesini izlemek. İşte orada, her şeyi başlatan kıvılcım. Alevler gittikçe yükselene kadar birlikte tutuşurken kafamı bir uğultu dolduruyor.

Her bir tahta parçası koyu turuncuyla ıslanmış, alevler göğsümün hemen üstüne ulaşırken sıcaklık tenimi terletiyor.

Ona bakarken bile boşalabilirdim. Düşünüyorum da Kasabaya getireceği yıkımı, içindeki insanları, sahip olduğu hasar kapasitesini. Ve o anda, onu kontrol edebilecek tek kişi olduğumu hissettim.

Alistair ve Thatcher'ın arasındaki yerime oturuyorum, başımı arkaya yatırıp bir an için gözlerimi kapatıyorum ve diğer herkesin konuşmasını dinliyorum.

"Siz dördünüz bu yıl okul başlamadan önce mezuniyet balosu bağış gecesine katılacak mısınız?" Rosemary safça soruyor.

"Muhtemelen," diye yanıtlıyor Alistair. "Muhtemelen senin istediğin şekilde değil ama bu bir olasılık."

O aptal bağış kampanyası için ne planladığımızı bildiğim için sırtıyorum.

"Çok yasadışı bir şey değil, tamam mı? Erkek arkadaşımı kefaletle hapisten çıkarmak istemiyorum."

"Sanki yakalanacakmışız gibi," diye ekliyor Thatcher.

"Belki bu sefer sen de bize katılırsın Rose," diye ekliyorum, Belli ki en iyi arkadaşım olan zorba erkek arkadaşı yüzünden şaka yapıyor. "Eğlenceli olabilir."

Adamın belini sıkıca kavradığını ve dişlerinin gıcırdadığını çitirdayan ateşin karşısından duyabiliyorum.

"Cesedimi çiğnemen lazım. Ponderosa Springs'te gece çöktüğünde yaptığımız şeylerden uzak duruyor," diyor Silas.

"Gece çöktüğünde mi? Burası yaklaşıp hayalet hikayeleri anlatacağımız yer mi?"

"Siktir git, Rook. Ne demek istediğimi biliyorsun. Bu saçmalığa bulaşmasına gerek yok."

"Kendimi idare edebilirim, biliyorsun, ve Rook'un dediği gibi, eğlenceli olabilir, bebeğim," diye savunuyor Rose ve Silas'ın

daha sonra bu konuyu açtığım için kıcıma tekmeyi basacak, o yüzden devam e d e y i m b a r i .

"Gördün mü? Bırak kız yaşasın, Si."

"Seninle neden arkadaş olduğumu bana tekrar hatırlatır mısın?"

Bana en yakın dört kişiden kahkahalar yankılanıyor gecenin içinde. Kahkaha benim için çok garip bir ses, çok normal ve insani bir şey. Yaptığımız ve yapacağımız şeyleri yapabilecek türden insanlar olduğumuzu asla düşünemezsiniz.

Bizler çok kötü şeyler yapan kötü insanlarız. Çok iyi.

İç çekiyorum, ellerimi başımın arkasına atıyorum. "Çünkü senin bana ihtiyacın var," diyorum. "Birbirimiz olmadan biz kimiz ki?"

Soru derilerine işliyor. Hepimizin mezara götüreceğimiz kendi sırları olsa da, bizi birbirimize bağlayan ortak bir anlayış var. Başkalarının asla anlayamazdı.

Her birimizin içinde yaşayan bir karanlık, bir açlık.

Ayrı ayrı, bölünmüş damarlarımızdan sızan trajediyle doğan çocuklarız sadece.

Birlikte tam bir kaos oluruz.

CHAPTER TWO

and... action!

sage

"Onun ne yaptığını duydunuz, değil mi? Bu yıl yeni bir müdürümüz olmasının sebebi bu. İkinci sınıftayken her şeyi mahvediyordu!" Mary kollarını havaya kaldırıyor, dudaklarını mükemmel bir şekilde büzüyor ve elindeki tutkal çubuğunun odamın zeminine düşmesine izin veriyor.

"Bu arada ben de burada tatlı kıcımları yırtıyorum. Ben de izin verdikleri tüm ileri düzey yerleştirmeleri alıyorum, iki kulüp yönetiyorum, tezahürattan bahsetmiyorum bile. Kahretsin, öğrenci birliği başkanı olmalıydım!"

Son iki haftadır ondan duyduğum tek şey, Stacy'nin geçen yıl oylara nasıl hile karıştırdığı ve Müdür, sanırım dün bir öğretmendi. Başlıyor sesler kara tahtaya çakılmış çiviler gibi ve dikkatli olmazsam kulak zarımdan kan sızmaya başlayacak.

"Sanki bir önemi varmış gibi, Mary." Liz'in sarışın midillisi, arkadaşımızın kişisel krizinin ardında devam eden bir futbol maçı olan televizyona odaklanırken arkasında sallanıyor. "Bu öğrenci başkanım. Bu dünyanın sonu değil."

"Aman Tanrım, Lizzy bunu bana söylemediğini biliyorum. Bir eleme maçını kazandıktan sonra gol atamadığın için üç gün boyunca ağlayan kız mı?"

Kimin kimi alt edeceğinin hiç bitmeyen oyunu. Bu iş saatte 80 mil hızla güneye doğru gidiyor. Bunu duymaktan bıktım - eğer üzerinde durmaya devam ederse, bu yıl onun katalizörü olacak.

"Beş saniyeliğine kendini toparlayabilir misin?" Dedim, meyve aromalı sakızımı patlatarak onlara baktım. "Sen lanet olası bir Turgid'sin, Tanrı aşkına. Bronz kışını yüz dolarlık banknotlarla siliyorsun. Em bakalım."

Sert sevgi her zaman popüler değildir, ancak sizi böyle bir kasabada sürdüreceğiniz hayata hazırlar.

Daha iyi bilmeleri gerekirdi.

Mary'nin bana karşılık vermek istediğini, henüz aklına bile gelmeyen iğneleyici bir sözle beni ısırarak istediğini biliyorum, ama yapmayacak. Çünkü o ne kadar kaba olursa olsun, benim her zaman daha kötü olabileceğimi biliyor.

Çünkü ben Sage Donahue'yum.

Zengin orospu anne karnındayken göbek bağına pompalanmış. Ben amigo kaptanıyım ve herkesin en sevdiği tatlıyım.

İnsan yiyen.

Kalpsiz.

Ponderosa Springs'in standartlarında hayatta kalmak için ihtiyacım olan her şey ve daha fazlası olmuşum.

Lizzy Flannigan ve Mary Turgid içinde yaşadığım dünya için mükemmel arkadaşlar oldular. Özünde yüzeyseller ama belli bir imajı yansıtmak için harikalar.

Çoğu küçük kız benzer zevklere sahip arkadaşlar arar. Aynı bebeklerden hoşlanırlar ya da giysi giydirme oyunlarından hoşlanırlar, ancak başkalarının sizi nasıl algıladığına dikkat etmek üzere yetiştirildiğinizde, kaybedecek en çok şeyi olanları ararsınız.

Annem bana imajın her şey demek olduğunu erken yaşta öğretti. Buradaki itibarınız sizi her yere götürür ya da götürmez. Sonucu ne olursa olsun, yapılması gerekeni yaparsın.

Size ne yaparlarsa yapsınlar gülümsersiniz. Verilen acı ne olursa olsun, çünkü kimsenin umurunda değil.

Beni doğuran kadın bile.

İçsel benliğimi etrafımdakilerden saklamakta çok iyi oldum, sadece istediğim şeyi görmelerine izin verdim

Kendimi bir çeşit koleksiyoncu haline getirecek kadar güvenilir kılıyorum.

Bir sır uzmanı, insanların dolaplarının döşeme tahtalarının altında gömülü kemikler. Neredeyse her şeyde pisliğim var.

Buradaki herkes, bana karşı gelirlerse üzerlerine ışık tutmamın hiç zaman almayacağını biliyor.

Yedinci sınıftayken, Lizzy ağlayarak geldi ve babasının iş seyahatlerinde çok fazla zaman harcayan ve dönüş yolunda tüm yasadışı kulüplere uğramayı ihmal etmeyen bir alkolik olduğunu içini döktü. Annesinin tüm bunları bildiği, her bir patavatsızlığından haberdar olduğu halde orada öylece oturması ve tek bir kelime bile mırıldanmaması onu çok kızdırmış ve sinirlendirmişti.

O gece, bir erkeğin kendisine saygısızlık etmesine asla izin vermeyeceğine, kendisini bu şekilde ezen biriyle evlenmeyi reddedeceğine yemin etti.

şahsen bunun bir sorun olduğunu düşünmüyorum çünkü Lizzy'nin erkeklerden hiç hoşlanmadığını da biliyorum.

Sarhoş bir pijama partisi sırasında, Mary sız mışken, Liz daha fazla sır paylaşmak istedi. Bunu söyleyebildiği için ona saygı duyuyor ve saklamak zorunda olduğunu bilmesinden nefret ediyordum. Ama burada çarmıha gerilirdi.

Ya Mary? Oh, Mary.

Çok zeki, uyuşturucu testlerini geçebilirse muhtemelen bir gün nöro bilimci olacak. Çünkü son Kontrol ettiğimde, size reçete edilmediği halde sisteminizde Adderall bulunması hoş karşılanmıyordu.

Hayatı boyunca notlarını nemsedi, Zekasını her şeyden üstün tutuyordu. Eğer bu tehdit edildiye? Tehdit eden kişi için üzülürdüm. Birinci sınıfta matematik sınavından C almıştı. Bazıları için önemli bir şey değil, ama onun için? Ailesi için? Okuldan atılmış da olabilir.

Saatlerce ders çalışmaktan gözleri açık kalmayı reddettiğinde, altın biletini buldu. şimdi, futbol sahasının tribünlerinin altındaki yarım yamalak satıcılarla buluşmak için boş zamanlarda ortadan kayboluyor.

Burada hepimizin omuzlarında ağırlıklar var, her birimiz kendi sarkacımızın altında yatıyoruz ve her hata yaptığımızda daha da yakınlaşıyoruz.

Bu yüzden beni asla Bayan Ponderosa Springs'ten indirmeye çalışmayacaklar. Sırlarını ifşa edeceğimden korkuyorlar.

Çünkü bildikleri Sage, istediğimi elde etmek söz konusu olduğunda acımasız olacaktır.

Bunda bir güç var. Herkesin sırlarını, tüm gerçeklerini bilmek.

Tek bir ruhun bile benimkilerin hiçbirini bilmediğini bilmek daha da büyük bir güç.

Başkaları hakkında ne kadar çok sırrım olursa, benimkileri öğrenme olasılıkları o kadar azalır. Ve benimkiler gömülü kalacak.

"Evet, haklısın." İç çekiyor, sıkıca gülümsüyor. "Sadece küçük bir çıldırma. Sadece sinir bozucu." Yapıştırıcı çubuğunu eline alıyor ve plastik harfleri ince beyaz zemine yapıştırmaya devam ediyor.

karton parçası, içten içe beni bir şekilde nasıl öldüreceğini planlıyor. "Hollow Heights'a girip giremeyeceğimi bilmemek."

Alay ettim. "O zaman ülkedeki herhangi bir Ivy League üniversitesine git. Dünyadaki tek üniversite o değil, Mary."

"Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki orada temizlik işlerinde uzmanlaşabilir ve altı haneli rakamlar kazanabilirsin. İçeri girmek her şeydir, Sage."

Yuvarlanmalarını önlemek için fiziksel olarak uzanıp gözbebeklerimi tutmam gerekiyormuş gibi hissediyorum.

Para, para, para.

Burada herkesin favori eğlencesi bu. Tek umursadıkları şey bu.

Yiyorlar, sıçıyorlar, nefes alıyorlar.

Para her şeyi düzeltir çünkü sessizliği satın alır. "Evet, evet, Hollow Heights şöyle, Hollow Heights böyle.

Kimse güneşi görmek istemiyor mu? Herkes her zaman gri ve ıslak olan bir yerde yaşamaktan bu kadar mı memnun?" Yatağımdan kalkıp bitişikteki banyoya doğru yuvarlanarak şikâyet ediyorum.

Parmağımı saçımdaki birkaç gevşek buklenin etrafında döndürüyorum, sonra çekmeceyi açıp en sevdiğim balsamı alıyorum ve dudaklarıma dokunduruyorum. Akşam olmasına rağmen makyajım hâlâ simsiyah kanatlı eyeliner kusursuz bir Marilyn Monroe yatak odası gözleri yaratıyor. Kırmızı mat renk dudaklarıma oturuyor ve tenimi ısıtıyor. Hepsi orada duruyor, iyi cilalanmış bir maske üretiyor.

Aynadaki yansımama bakarken kızlara kibirli görünüyorum, ama bu sadece aynadaki yansımamda herhangi bir çatlak bulup bulamayacağımı görmek için. cephede.

"Sürtük, lütfen, Oregon'dan çıktığın anda kızıl kıçın yanacak," diye şaka yapıyor Lizzy, aynada kendi kendime sırtımama neden oluyor.

"Ne demek istiyorsun?" Elimi kalçama koyarak onlara dönüyorum. "Ne de olsa kırmızı benim imza rengim," diyorum ve iyi bir önlem için bir göz kırpması ekliyorum.

Hepimiz bir kahkaha paylaşıyoruz, plastikle dolu sahte bir kahkaha. Ve bu ses göğsümün derinliklerinde öylesine yankılanıyor ki, içimin gerçekten de insanların inandığı kadar boş olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

Son model spor arabaların motorlarından yüksek bir uğultu geliyor. Odamın Fransız kapılarının dışında, Liz'in bile gözlerini duvardaki plazma ekrandan ayırmasına neden olan mırıltılar ve gümbürtüler.

Mary'nin gözleri parlıyor. "Görünüşe göre suçlu tarafın eve dönmüş," diye kıkırdıyor ve yerden zıplayarak kapılar. Aşağıda neler olup bittiğini duymak için onları yeterince kırıyor, görmek için panellerin arasından bakıyor. "Ve arkadaşlarını da getirmiş," diye şarkı söylüyor.

Arka cebimden telefonumu çıkarıp saati kontrol ediyorum. "Vay *canına*, zamanı söyleyebiliyorlar. Bu gece sokağa çıkma yasağına geç kalmadı."

Bu asla gerçekleşmez ve asla can sıkıcı olmaz. Ben.

Uzak durduğum her şeyin sürekli hatırlatıcısı kaçınmaya zorlandığım şeylerden. Tüm özgürlükler

Rosemary'nin var, çünkü mikroskop altında olan benim.

Her şeyi bir arada tutmaya çalışan benim. Dağılmamak için.

Liz, Mary'nin yanındaki pencereye doğru ilerliyor ve ben de utanç verici bir şekilde meraklı olduğum için onları takip ediyorum, omuzlarının üzerinden aşağıya, ön bahçeme ve kaldırımımızın dışında düz bir çizgi halinde park etmiş üç pahalı araca bakıyorum.

"Kahretsin," diye fısıldıyor Mary, kız kardeşimin yolcu koltuğundan inip Silas'ın Dodge Challenger'ın önünden geçip yanına gelmesini beklerken. Kolunu kız kardeşimin omzuna dolayarak onu ön kapıya doğru yönlendiriyor.

"Bu kadar seksi olması hiç adil değil," diye sızlanıyor, Silas Hawthorne'un günün her saatinde kusursuz olan altın tenine hayranım, ama gece o beyaz tişörtün içinde, ölmek üzere.

"Bu adamın bir uyarı etiketine ihtiyacı var," diye ekliyor Lizzy, sanki ona seslenmeyeceğimden emin olmak istercesine gözleri hızla bana kayıyor.

"Daha çok deli gömleği gibi," diye mırıldanıyorum, saçlarımı sıkıntıyla omzumun üzerinden savurarak.

Rosemary'yi bırakmaya her geldiklerinde bu oluyor. Açlıktan ölmek üzere olan bir köpek sürüsü gibi, asla sadece bir tanesi olmaz. Hepsi hurda için sokak köpekleri gibi toplanırlar.

Bununla birlikte, arkadaşlarım Ponderosa Springs'in suç teşkil eden manzarasını görmek için bu pencerenin önünde durmaktan kendilerini alamıyorlar.

deli ve psikotik derecede ateşli. Tabii ki, hem umursamaz tavırları hem de herhangi biriyle görülmenin buradaki hayatınızın tamamı boyunca herkesin itibarına kara bir leke sürmesi nedeniyle onlarla yüz yüze konuşurken yakalanmazdık.

Bu sosyal bir intihar.

Onlar eve, anne ve babaya getirdiğiniz çocuklar değil. Bakması eğlencelidir, ama hiçbir koşulda dokunmazsınız.

Doğadaki vahşi hayvanlara hayran olduğunuz gibi. Bakarsınız, takdir edersiniz, onları yalnız bırakırsınız. Onları

eve götürüp

Evcil hayvanlar. Yine de ikiz kız kardeşim, patladıklarında onlardan biri tarafından parçalanmayı umursamıyor çünkü herkes bazı yaratıkları asla tam anlamıyla evcilleştiremeyeceğinizi biliyor.

Ön kapıda birbirleriyle ne konuştuklarını zar zor duyabiliyoruz ama on dakikadan fazla oldu ve ben sıkılıyorum. Rose ne kadar açıklamaya çalışsa da, neden onun olduğunu asla anlayamayacağım.

Aslında, hayır, bu bir yalan.

Çünkü seçmemesi gereken tek kişi o ve her zaman kendisinden beklenenin tam tersini yapmaya çalıştı, bu da hayatımı cehenneme çevirdi. Ailem ondan ümidini kesmişti, onu şekillendirmeye değmeyeceğine karar vermişti, bu yüzden yıllar önce dikkatleri doğrudan benim üzerime kaydı.

Ben onların baş tacıyım.

Bir korna sesi dikkatimi ıslak tene değen lastik bir bant gibi dağıtıyor. Thatcher'ın platin arabasını görüyorum. Karanlıkta bile bir mil öteden sarı saçlar. Bu doğal sarı renkte saçlara sahip olmak her kızın hayalidir.

"Rosie, sevgilim, eğer onu tek parça halinde geri getireceğime söz verirsem, lütfen arkadaşımızı bu gece için geri verir misin?" Sesi, rüzgârı yararak deriye vurulan bir neşter gibi hızlı ve temiz.

Kız kardeşimden yumuşak bir kahkaha duyuyorum ve bu neredeyse garip çünkü kendi gerçek kahkahamı duymak gibi,

Çok uzun zamandır boğazımdan çıkmayan bir şey.

Hepimiz onu izlerken Lizzy, "Bir suç belgeselinde psikopatlığın genetik olduğunu gördüm," diyor.

"Psikopatlık geni sadece bir efsane - hiçbir zaman bilimsel olarak kanıtlanmadı. Bu, çevrenizle, yetiştirilme tarzınızla ve bazı zihinsel davranışlarınızla ilgilidir, ancak bunu çocuklarınıza aktaramazsınız" diye ekliyor Mary.

"Peki sence onun çevresi nasıldı Mary?

Kucaklaşmalar ve aile oyun geceleri mi?" "Herkes Thatcher Pierson'ın yakında sevgili babaya dönüşeceğini biliyor.

Yeterince. Biri onu güneşte parlarken yakalayacak mı diye bekliyorum."

Haklı olduğumu bildikleri için yorumuma yüksek sesle gülüyorlar. Seri katillerin çocuklarına travma dışında bir şey aktardıklarına inanmıyorum. Ama bir canavar gibi yetiştirilmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Sonunda teslim olur ve bir canavara dönüşürsünüz.

Sıradaki arabanın camları açılıyor ve sürücü koltuğundaki Alistair Caldwell'i bir an için görebiliyorum.

"Dünyadan bu kadar nefret etmesi çok yazık. Olabilirdi mükemmel bir ödül erkek arkadaşı oldu," diyorum başımı sallayarak. Demek istediğim, ailesi kasabanın çoğunun sahibi. beş ton berbat olmasaydı harika olurdu.

"Çünkü Easton Sinclair zaten mükemmel değil mi? Ona sinek gibi üşüşen, onu elinizden almaya hazır kızları görüyor musunuz?"

"Senin gibi mi, Mary?" Bakımlı bir kaşımı ona doğru kaldırıyorum ve o da kızarmış yüzünü çevirerek geri adım atmanın ve inkâr etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyor.

Mary'nin anaokulundan beri Easton'a susamış olduğu ve ayrıldığıımız anda bacaklarını açmış, parçaları toplamaya hazır bir şekilde orada olacağı aklımdan çıkmıyor. Umurumda değil. -Easton da onlarla aynı sebepten orada.

Mezun olana kadar yer tutucular.

"Şaka yapıyorum," diye ekliyorum sonuna, biraz sırtarak.

Sonra, tıpkı bir patlama gibi, Rook Van Doren zayıf bedenini Alistair'in yolcu camından içeri kaydırarak Arabanın dışında, kapının pervazına oturmuş, pembe dudaklarından bir kibrit sarkarken genişçe sırtıyor.

"Romeo, Romeo, neredesin Romeo?" diye söylenir. "Onu yarın göreceksin. Bu gece halletmemiz gereken bazı yarım yamalak işler var." Ellerini arabanın tavanına vururken şakacı sesi havada çınlıyor. Ciddiye aldığı tek bir şey bile yok.

"Evet, ahmak, bu kesinlikle bu gece onu rahatlatacak," diye sesleniyor Silas'ın sesi.

"Pardon, yalan mı söylemem gerekiyordu? Kek pişirecek değiliz ya."

Sokak lambaları soluk teninden yansıyor, sarımsı turuncu parıltı yüzünü ısıtıyor. Etrafında endüstriyel alevler parlıyor. O güzel çocuk yüz hatları onu çok mütevazı gösteriyor, vahşi saçları ve yüzsüz bakışı bana vahşi mustangları hatırlatıyor. Özgür, pervasız, tehlikeli. En az beş kızın onun cehennem ateşi gözlerini çevreleyen uzun kirpiklerini ne kadar kıskandıklarından şikayet ettiklerini duydum.

Onları hiç yakından görmedim ama herkes öyle diyor.

Hazel başkasının üzerinde, ama onun? Seni yakarlar.

Rook'ta her zaman hayranlık duyduğum ve aynı zamanda beni çileden çıkaran şey, ne kadar öngörülemez olduğudur.

Ondan ne alacağınızı asla bilemezsiniz. Bir gülümseme, bir Molotof kokteyli, arkadan bir bıçak, bir kahkaha. Gruplarında hazırlıklı olamayacağınız tek çocuk o. Herkes Thatcher'ın son derece zeki olduğunu ve eğer fırsat verilirse sizi bodrumuna kilitleyip Dr. Thatcher'ı oynayabileceğini bilir.

Vücut parçalarıyla Hannibal.

Tanrım, Alistair'in öfke sorunlarından haberdar değilseniz, bulunduğunuz devasa kayanın altından çıkın. altında uyuyor ve ona bakıyor. Neredeyse gazap kokulu kolonyayla yıkanıyor.

Ve tabii ki herkes Silas'ın sessiz biri olduğunun farkındadır. Şizo pek konuşmaz çünkü çok meşguldür. kendi kafasının içinde.

Kız kardeşimin çözebildiği kişi o.

Ama Rook, kendisini çok severek ilişkilendirdiği elementin aynısı. Yaptığı hiçbir şey kasıtlı değil; her zaman bir hevesle, muhtemelen o anda ona doğru gelen şeye dayanarak yapıyor. Çocuk hiçbir şey hakkında iki kere düşünmez.

Buna hayranım çünkü bunu yapacak cesareti var. Bence çünkü sonunda kendini öldürtecek,

ve bu kadar çılgın olmak sadece sonuçlarından kaçınacak paranız ve gücünüz olduğunda eğlencelidir.

Psikopat.

İntikamcı olan.

Şizofren.

Ve şeytanı.

The Hollow Boys.

Sinirlenmiş ve gözetlemeyi bırakmış bir halde pencereden geri çekiliyorum. "Gidip içecek bir şeyler alacağım. Ben dönene kadar donuna krem sürmemeye çalış."

Merdivenlerden inip oturma odamıza doğru ilerlerken annemin parlak sesinin yankılandığını duyuyorum. Geldiğimi duymasın diye ayaklarımı yavaşlatıyorum. Mutfak girişinin kenarına varana kadar yürüyorum, telefonda onu dinliyorum.

"Artık ne yapacağımı bilmiyorum, Sherry. Yani, o umutsuz vaka! Bebekken hep asiydi ama Silas Hawthorne ile yatmak mı? Tanrım, kilisedeki insanların bizi gördüklerinde ne düşündüklerini hayal bile edemiyorum. Kasabanın Deccal dediği bir çocukla takılıyor," diye sızlanıyor. vurgulayarak.

O devam ederken kulaklarım çınlıyor. "Denedik ve o sadece gizlice kaçıyor. Ah, ve kilo! Onunla tanıştığınan beri aldığı kiloları görmelisin. Korkunç!"

Su ayaklarımın dibinde köpürmeye başladı.

Kafamda bir sel uyarısı belirliyor ve ne olacağını biliyorum.

Eğer ona söylediğim gibi ondan uzak dursaydı, bunlar olmazdı. Kendi annemiz kızı hakkında böyle konuşmazdı. Su bu kadar hızlı yükselmezdi ve ciğerlerim titremezdi.

"Sage iyi. En azından bu ailenin imajını önemseyen bir çocuğumuz var. Yeter ki her şeyi berbat etmekten kaçınabilsin." Ayak sesleri benden uzaklaşıyor, bana karşı tarafa, çalışma odasına doğru gittiğini söylüyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor, tırnaklarım avucumun içine batıyor. Rose her çuvalladığında, kuralları her esnettiğinde, sanki kafamı yüzeyin daha da altına itiyorlar.

Boğulma yaklaşıyor. Hissedebiliyorum.

Korkunç şeyler olduğunda, bazı insanlar köşelerde büyüyen ve Beyaz Atlı Prensleri tarafından koparılmayı bekleyen narin, yumuşak duvar çiçeklerine dönüşürler.

Ve bazı insanlar savaşçı olur.

Kendilerini demirle dövüyor, kalanları korumak için kat kat zırhlar inşa ediyorlar. Sertleşirler.

Ortala

ma.

Kızgın.

Yaşadıkları travmanın acı cam kırıkları olmadan kendilerini yeniden inşa edebilenleri kıskanıyorum.

Ön kapı açılıyor, rüzgâr onun saç boyasından benimkinden birkaç ton daha koyu kumral saçlarını omuzlarının arkasına savuruyor. Gülümsemesi elektriğe dönüştürülebilseydi bir odayı bile aydınlatırdı ve bu beni mutlu etmeli.

Öyle değil.

"Huh," diyorum kollarımı göğsümün önünde kavuşturarak. "Çöplerin sadece Salı günleri geldiğini sanıyordum."

Rosemary'nin gözleri benimkileri bulmak için yükseliyor. Erkek arkadaşına ait olan büyük boy kapüşonlu tişört küçük bedenini yutuyor. Gülümsemesi düşüyor ve iç çekiyor.

"Şirret laflarını arkadaşlarına sakla." Kapüşonunu yukarı çekip benden kaçmak için mutfağa doğru yürüyor ama ben onu takip ediyorum.

Daha kötü bir şey söylemeden önce çekip gitmem gerektiğini biliyorum ama kendimi durduramıyorum.

"Komik. Şizofren sana nasıl omurgalı olunacağını mı öğretiyor yoksa bu gece sadece alıngan mı hissediyorsun?"

"Ona öyle deme," diyerek buzdolabının kapısını çarpıyor. "Hem senin onlarla derdin ne?"

Seni hiç rahatsız etmediler bile!"

Dilim birkaç dakika içinde hızlı, keskin ve ölümcül hale geliyor.

Benim sorunum ne? Benim sorunum mu?

"Onlar pislik, Rose. Bu aileyi kirli gösteriyor!" Ben de bağıríyorum.

"Annem elini senin kemikli kığına o kadar soktu ki artık seni bir kukla gibi mi kullanıyor? Seni tanımasam kıskandığıını düşünürdüm."

"Kıskanç mı? Beni mi? Neyi? Akli dengesi yerinde olmayan pisliklerden oluşan çeteni mi? Lütfen," diye alay ettim savunmacı bir şekilde.

Kıskanacak neyim olabilir ki? Hayal edebileceğim her şeye sahibim.

"Gerçek arkadaşlarım olduğu için kıskanıyorum. Gerçek bir ilişki.

Siz günlerinizi sahte erkek arkadaşlarla ve arkanızı döndüğünüz anda sizi sırtınızdan bıçaklayacak kıcı kırık insanlarla geçirirken. Hepsi de seni üzmekten korktuğun için. Sevgili anneciğim!" diye tersliyor, başını sallıyor.

"Biliyor musun, belki de bir sorunum olmazdı.

Ponderosa Springs'in ucubeleri için bacaklarını açmayı bırak. Tanrım, insanların sana nasıl baktığını görmüyor musun? Sen yürüyen bir karnaval gösterisisin!" Alay ediyorum.

Yüzüne bir tokat atmışım gibi irkiliyor, gözlerini hüzün kaplıyor. Kendime onun da benim gibi acı çekmeyi hak ettiğini söylüyorum. Ben bu hayatı yaşadığım her saniye boğuluyorum ve onun dünyada umurunda bile değil. Birkaç sert söz onu öldürmez.

Rose bana yaklaştı. "Hayır, bu senin sorunun Sage. Belki de insanların senin hakkında ne düşündüğünü umursamayı bırakırsan, bu kadar sefil bir sürtük olmazsın." Doğruca yanımdan geçerken omzuyla beni dürtüyor.

Beni orada bırakıyor, öfke yolculuğumdan iniyorum, kalbim göğsümün içinde ağrıyor. Duvara yaslanıyorum, bacaklarım kopacakmış gibi hissediyorum ama buna izin vermeyi reddediyorum.

Buz gibi su burnumun hemen altında ve ağızıma sızmasını engellemeye çalışıyorum. Şu anda bunu yapmayı reddediyorum.

Burnumdan derin nefes alıp veriyorum, kalp atış hızım yavaşlayana ve su oturmaya başlayana kadar bu işleme devam ediyorum.

Tekrar tekrar söylüyorum:

Ben Sage Donahue.

Her şeyim var.

Boğulmayacağım.

Hayatta kalacağım.

CHAPTER THREE

the book of the scorned

rook

"Nişancılığın berbat." Tropikal aromalı Swisher Sweets'imın ucundan duman çıkarken Silas bana bakıyor. Sargıyı dudaklarıma yerleştirdim, orada tutarak işaret ettim.

Paintball silahını futbol takımının skor tabelasına doğrulttum. Birkaç metre gerisinde uzanıyoruz, halı saha Kotum neredeyse kıcımlı yakıyordu.

"Vandalizme evet dedim. Bu işte iyi olacağımı hiç söylemedim." Esrarın ucunu üfleyerek, korkutucu-kokulu dumanı ciğerlerime çekerek arada bir ihtiyacım olan o iyi hissetme duygusunu veriyor.

Mesele bir şeyi uyuşturmak değil; mesele dürtüyü dizginlemek. Birkaç saatliğine, avucumdaki o kaşıntı, günü patlatmadan atlatmama yetecek kadar yatışıyor. Biri kalksın.

Dallama gibi davranan ya da yüzünde kibirli bir sırıtışla sokakta yürüyen bir adam görüyorum ve tek düşünebildiğim, alevler içinde kalsa ne yapacağı oluyor, Benzin içinde boğulmak. Bu benim için normal. Başka kimsenin böyle düşünmemesi bana garip geliyor.

Ot beni cinayete meyilli olmaktan alıkoyuyor.

Ayrıca, bir süreliğine boşluğu dolduruyor. Tüm o duman bana daha az boşluk hissettiriyor.

Kireç yeşili paintball'ları tahtaya atıyorum, Zaten kaplanmış olan nesnenin üzerinde daha fazla karmaşa yaratıyor. Sarı ve yeşil boyanın altında ne olduğunu zar zor görebiliyorsunuz,

ve futbol sezon öncesine girmişken, bu durumdan memnun olmayacaklardır.

"Biraz geçiş töreni gibi hissettiriyor, değil mi? Futbol takımındaki son şaka," diyorum biraz öksürerek, başım hafif ve bedenim farkındalıkla uğulduyor. Sıcak yaz havası sonbahara yaklaştığımız her gün daha da soğumaya başlıyor. "Buradan nefret ediyorum dostum, ama bu hepimizin birlikte geçirdiği son yıl. Her şeyin son yılı."

Silas duyguları olmadığı için değil, onları ifade etmekten hoşlanmadığı için çok az duygu gösteriyor. Normal insanların tepki vereceği şeylere çok nadiren tepki veriyor ve Rose'u sevdiğini ve bizi önemseddiğini bilsem de ilişkilerin onun için zor olduğunu biliyorum.

İnsanlarla ilişki kurmak. Onları anlamak.

O farklı biri - dünyayı herkesten farklı bir kapsamda görüyor ve bazen hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi görünüyor, her zaman mizahsız veya duygusal olarak soğuk.

Rose ile birlikteyken ve Rose gülümsediğinde bile, belki dudaklarını kaldırıyor ama gözlerine bakmadığınız sürece mutlu olduğunu asla göstermiyor.

Sanırım Rosemary bu şekilde onun kalbine girmeyi başardı. Yüzünün asla ifade edemeyeceği şeyleri gözlerinden okuyabiliyordu. Onun içindeki her şeyi gördü ve bu bilgiyi alıp anlamaya çalıştı.

Gerçek şu ki, kimse Silas'ın aklından geçenleri gerçekten bilemez. Onunla asla ilişki kuramayız ama onu bundan korumaya çalışabilirim. İlaçlarını alması konusunda onu rahatsız etmemden nefret etse bile.

Çünkü o beni koruyor.

Benim bir gerçeğim.

"Arabalar var," diyor kurşunların ıslığı kulaklarımı çınlatırken, tabelada daha fazla boya patlarken. "Uçaklar. Trenler. Metrolar. Seyahat etmek için bir sürü yol var, Rook. Bu hiçbir şeyin sonu değil - sadece iş bulmamız gerekiyor ve artık binaları yakamayacaksınız."

Gülüyorum, otun etkileri zirveye ulaşmaya başladığında midemde bir boşluk oluştuğunu hissediyorum. Yani, o haklı ve ben de biliyorum ki Esrar yüzünden fazla düşünüyorum ama yine de benim için korkutucu bir his.

"Aile" kelimesi annemin öldüğü gün kayboldu.

Ve yine bir şehir kulübünde havai fişek patlatmaya çalışırken bulundum.

Ponderosa Springs'ten ayrılmak asla bir soru değildi, ama onlardan ayrılmak, bu farklı bir duygu.

"Ve sen hala kalmaya kararlısın? Seni vazgeçiremiyorum. Bu mu?" Gitmek için bir nedeni olmadığını bildiğim halde soruyorum, benim gibi değil.

"Hayır, Rose mezun olana kadar buradayım. Hollow Heights'a gitmek istiyor, o yüzden sonuna kadar onunla birlikteyim." Sesinde bir açık sözlülük var, sakın, o kadar kararlı ki yanından geçen bir yabancı bile söylediklerinde ciddi olduğunu anlayabilir.

"Ailen bunu sorun etmeyecek mi?"

"Çocukluğumdan beri gitmem için uğraşıyorlar. teşhis edildi." İç çekiyor. "Beni seviyorlar, o yüzden anlıyorum. Burada alay konusu olmamı hiç istemediler -hâlâ da istemiyorlar- ama Rose'u terk etmeyeceğim. Bu yüzden beni bundan vazgeçirmenin mümkün olmadığını da biliyorlar. Ayrıca, Portland'da babamın şirketinde staj yapmak daha kolay olacak."

İyi bir ailesi olan tek kişi o. Hatta harika ebeveynler. Scott ve Zoe başarılı, üç oğullarıyla mutlular ve onları ebeveynlerin sevmesi gerektiği gibi seviyorlar.

Düzenli bir çevresi olan birinin bile hala yıkımı arzulayabilmesi çığınca, değil mi?

Bir vuruş daha yapıyorum, bitiriyorum ve izmariti sahaya fırlatıyorum, sahte çimleri yakıp kül edeceğini biliyorum.

"Nostalji yapmayı bıraktık mı? Başım ağrıyor ve gidip Rose'u almamız gerekiyor."

"Nerede o?" Başımı sallayarak soruyorum, gitmeye hazır olduğumu belli ediyorum.

"Tilly ders çalışıyor ama kız kardeşinin erkek arkadaşı ve onun bir sürü arkadaşı geldi ve onların yanında olmasından hoşlanmıyorum."

"Easton'a sışma şansı ve bir hamburger mi alacağım? Nereyi imzalayacağım?" Ayağa kalkarken kollarımı başımın üzerine uzatıp geriniyorum.

"Rose'u alacağız, hepsi bu. Kavga yok."
Homurdanıyor, yanımda adım adım yürüyor.

"Evet, kavga yok. Anladım." Sırılarak arka cebime uzandım, Lucky Strike kibritlerimden birini aldım ve dişlerimin arasına yerleştiriyordum.

Ben olsam hiçbir şey başlatmazdım. Genelde hiç başlamam. Ama bitirirdim.

Tilly's Diner liseye kısa bir sürüş mesafesinde ve bisikletle gittiğimde asfaltı aydınlatan neon tabelalı otoparka girmem altı dakikamı alıyor.

Silas benimkinin yanındaki park yerine girerken kaskımı kafama geçirip bacağımı bisikletin üzerinde salladığımda saçlarımı gözlerimden silkeliyorum. Tilly's tıklım tıklım. Cumartesi olduğu ve buranın Axe kolonyası kullanan her erkeğin ve dedikodu yapmaya hazır kızların toplandığı bir yer olduğu düşünülürse bu şaşırtıcı değil.

Rose için üzülüyorum, çünkü ikiz kardeşi öfkeli, ego dolu, kötü bir kız. Ve Rose araba kullanmaktan nefret ettiği için, çoğu zaman onun peşine takılmak zorunda kalıyor. İstemese bile.

Sanırım ailesi, Rose'un etrafını "doğru" insanlarla sararlarsa, onun için ne kadar kötü olduğumuzu göreceğini düşünüyor.

Sıkılacağını, Ponderosa Springs'in lekesi olan çocuklar yerine ahlak skalasının doğru tarafındaki insanlarla birlikte olursa hayatının nasıl olabileceğini göreceğini düşünüyorlar.

Hayatta olduğumuz yıllar boyunca bu kasabanın ve insanların itibarını zedeledik. Onların hiyerarşisini aldık ve paramparça ettik. Donahue'lar korkuyor.

değerli küçük kızları tamamen karanlık tarafa geçti.

Haklılar.

Ve onu geri alamayacaklar.

Silas cam kapıyı çekerek açıyor, kareli zemine adım atıyor ve eşiği geçtiğimizde tüm sesler kesiliyor. Tıklım tıklım dolu lokanta bir farenin ayak seslerinden daha sessiz hale geliyor.

Bizler, hoş karşılanmadığımız bir yere girmeye ait olmayan şeyleriz.

Sanki kiliseye ya da bir ibadet yerine girmişiz gibi.

Ve herkes bilir ki, kutsal topraklar lanetlilerin ayaklarını yakar.

Silas'ın omzunu tuttum. "Ne? Yüzümde bir şey mi var?" Sesim boşlukta çınlıyor, kulaklarında çatırdıyor ve patlıyor.

Bazıları şok içinde açıkça bakıyor; diğerleri ise onlarla göz teması kurup onları ele geçireceğimizden ya da kötü bir şey yapacağımızdan korkarak bakışlarını gizliyor. Kadınlar çantalarını tutuyor, erkekler gözlerini kısıyor, kızlar kalçalarını sıkıyor ve oğlanlar sert davranmaya çalışıyor.

Silas hareket etmeye başlar, bir amaç uğruna kız arkadaşına doğru ilerler. Kız tek başına küçük bir kabinin içine sıkışmıştı. İçeri girip çıkmak istediğini söylerken şaka yapmıyordu; bu kadar çok insanın arasında olmaktan nefret ediyor. Bunu yüksek sesle söylememiş olsa bile, kendini nasıl tuttuğundan bunu anlayabiliyorum.

Arkasından takip ediyorum, kızın nazik gözlerinin yükselip erkek arkadaşıninkilerle buluşmasını izliyorum. İkisi için her şey kayboluyor, omuzlarındaki endişe azalıyor ve rahatlama su gibi sırtından aşağı akıyor.

Onlara karşı hissettiklerim için kıskançlık doğru kelime değil. Rose'dan o şekilde hoşlanmıyorum ve erkeklerin çekici olduğunu kabul edebilirim ama Silas beni o şekilde etkilemiyor.

Ama bazen, çok nadiren, birinin bana böyle bakmasının nasıl bir his olacağını merak ediyorum.

Sanki bir sorundan daha fazlasıymışım gibi. Bir hatadan.
Bir canavardan.

Lucifer.

Bana insanmışım gibi bakan biri.

Rose hızla eşyalarını topluyor, kabindeki yerinden kayarak dikkatimi etrafındaki diğer insanlara çekiyor. Futbol takımının üyeleri bir arada oturuyor, bazıları kabinlerin tepesinde, haftanın lezzeti kollarında sallanıyor.

Para dışında her açıdan birbirimizin zıttıyız. Hepimiz zenginiz ve benzerlikler burada bitiyor.

Eğer Ponderosa Springs'te yanlış taraf diye bir yer olsaydı, biz orada olurduk. Onlar balkonlarından ve mükemmel kesilmiş çimlerinden bize bakarken, sanki kıyafetlerimiz o kadar pahalı değilmiş, sanki ailelerimiz o kadar varlıklı değilmiş gibi bize bakıyorlar.

Bunların hiçbirinin önemi yok çünkü zenginliğimiz tehlikenin pis kokusuyla kaplanmış durumda. Kargaşa. Şiddet.

Bizler, siz büyürken ebeveynlerinizin sizi uyardığı insanlarız, yatağınızın altındaki öcüleriz. Bizler, herkesin kendi rolünü oynadığı bu atlıkarınca kasabasının iğrençlikleriyiz.

Ve hiç kimse rolünü, her şeyin yüce ve kudretli prensinden ve onun yanında oturan sevgili küçük prensesinden daha iyi oynayamaz.

"Hey, çocuklar, gitmeye hazır mısınız?" Rose kitap çantasını omuzlarına atarak mırıldanırken, Silas onu göğsüne çekerek bedenine sarıyor.

"Hey, Rosie kızım." Öne uzanıp saçlarını karıştırdım. "Hadi gidip başımızı belaya sokacak bir şeyler bulalım, olur mu?"

Şaka yapıyorum tabii ki. Şaka yapmak, göğsümün içindeki boşluğu örtmenin bir yolu. Kahkahaların içimde nasıl yankılandığını kimse bilmiyor. Çünkü bende hiçbir şey kalmadı.

Hafif bir öksürük duyulur ve ardından "Serseriler" denir. Alçak sesle, boğuk bir şekilde söyleniyor ve grubun içten içe gülmesine neden oluyor.

Kibritimi üst sıradaki dişlerimin arasında yuvarlayarak sırtıtıyorum.

"Üzgünüm, ağzında o sikler varken seni duyamadım. Biraz daha yüksek sesle söylemek ister misin, Sinclair?" Arkadaşlarımın yanından geçip kabinin onun tarafına doğru ilerliyorum.

Easton, Gucci parmak arası terlikler kadar gösterişli. Onunla tanıştığımdan beri ondan nefret ediyorum, hepimiz ediyoruz. Bu diğerlerinin arasında bir tanrı olduğu zihniyetini taşıyor. Bu insanlar onun su üzerinde yürüdüğünü düşünüyor ve o da bu tür bir ilgiyi körüklüyor.

Whoop-de-fucking-do.

Babası vıcık vıcık toprağa batmakta olan pahalı bir üniversitenin dekanı. Övünülecek bir şey değil. Ama çoğu kişi gibi Easton da buradaki insanlarla nasıl oynayacağını biliyor.

Gazetelere gülümsüyor, futbol maçlarını kazanıyor, çok iyiymiş gibi davranıyor.

Ama mükemmelin bile çatlakları vardır ve o bunlarla dolu. "Rook." Rose kolumu tutuyor, her zaman yaptığı şeyi yapıyor.

ve barışı korumaya çalışıyorum.

Ona gülüp geçiyorum. "Hayır Rosie, sorun değil," diye başlıyorum, ellerimi masaya koyup Easton'a bakıyorum. "Ben sadece dostum Sinclair ile dostça bir sohbet yapıyorum. Öyle değil mi?"

Gözlerim onunkileri yakıyor, benimle göz teması kurması için onu cesaretlendiriyorum. Umarım yapar da herkesin ne yaptığını görür.

-Cehennem çukurları. Bana ya da aileme bir daha hakaret ederse onu nasıl canlı canlı kızartacağımı.

Ama o korkakların yaptığını yapıyor ve benim bakışlarım dışında her yere bakıyor.

"Dedim ki-" Boğazını temizliyor, gülümseyerek rahatsız edici bir pozisyon. "İyi vakit geçirin." Omuz silkip geçiştiriyor.

O da ben de ne dediğini biliyoruz.

En başta söylediğin için cesursun.

Yüzüme karşı tekrarlamadığın için akıllıca.

"Ben de öyle düşünmüştüm, şampiyon." Sırtına sert bir tokat atıp onu biraz öne doğru savurdum. Sessizlik devam edince Rose'a istediğini vermeye ve gitmeye karar verdim.

"Ne şaka ama," diyor daha yumuşak, daha zarif bir ses kulaklarımda uğuldayarak, "Deli palyaço takımını halkın içine getirmek, gerçekten mi Rose? Bundan daha utanç verici olabilir misin?"

Ağızımdaki kibritin üzerine basınç düşerken Çene.

"Bunun sen ve ekibin hakkında ne söylediğini merak ediyorum.

Abercrombie and bitch."

Doğrudan göz teması kuruyoruz ve onun mavi alev renkli gözleri benimkilerle savaşıyor. Bir an bile irkilmiyor, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Sage Donahue.

Seni parmağımda döndürmek ne eğlenceli olurdu.

İşaret ederek gülüyor. "Ha, bu iyi. Özellikle de beşinci sınıf seviyesinde okuduğunu düşündüğüm bir adam için." Soluk mavi tırnakları, ağzına kadar pembe renkli bir milkshake ile dolu uzun bardağında dönüyor. "Seni savunmakta ısrar ediyor, merak ediyorum, saf mı yoksa hayatını mahvetmeyi seviyor musun?"

Rose ve Sage biyolojik olarak ikizdir, saç renkleri ve çilleri benzerdir. Ancak Sage'in çilleri daha dağınık, yüzünün etrafına çılgınca savrulmuşken, Rose'unkiler burnuna daha yakın görünüyor. Rose'un uyum sağlamaya çalıştığı şekilde, Sage her şey öne çıkmalı.

Ponderosa Springs'in Sweetheart'ıyla başa baş gittiğim nadirdir. Gümüş diliyle nam salmış bir kız. Elbette birbirimizi tanıyorduk; nasıl tanımayalım ki? Küçük bir kasaba, ayrıca en iyi arkadaşım onun kız kardeşiyle çıkıyor.

Ama yollarımız hiç kesişmedi.

"Belki de hayatını balonlarla kaplı dünyasının dışında yaşamaktan korkmuyor. Belki de bir şeylere sahip olmamaktan hoşlanıyordur. rol yapmak için. Karanlık taraf, aydınlıkta yapmayı asla

düşünmeyeceğiniz şeyleri yapmanıza olanak tanır."

Bakışlarım onun kırmızıya boyanmış dudaklarını takip ediyor, dudaklarını pipetinin etrafına nasıl sardığını ve beyaz malzemeyi nasıl lekelediğini. Birkaç yudum aldıktan sonra geri çekilip "Bu bir hakaret mi?" diye soruyor.

Sırıtiyorum. "Hayır." Omuz silkiyorum, ses tonumu alaycılık kaplıyor.

"Her ikiz setinin bir koyunu vardır. Bunda utanılacak bir şey yok. Bunu kabullenebildiğine sevindim, Sage."

"Koyun mu?"

"Evet, bilirsiniz, herkesin beklentilerine boyun eğen kişi. Uysal. Zayıf." Her kelimedede acele etmiyorum, nasıl tepki vereceğini görmek için başımı biraz eğiyorum. Onlar. "Güçsüz. Sulandırılmış ikiz."

Sage Donahue o kırmızı dudaklarından çıkan tek bir cümleyle her şeyi ve herkesi alaşağı edebiliyor. Herkes ona boyun eğiyor, onu takip ediyor, kimse onu sorgulamıyor.

Easton Sinclair gösteriyi yönettiğine inanıyor olabilir ama ipler her zaman onun elindeydi.

Gözlerinde öfke cızırdıyor ve benim gülümsemem daha da artıyor.

Verdiğim yanıt karşısında öfkeden yanıp tutuşuyor, soğukkanlı ve rahatsız olmayan dış görünüşünü korumak için mücadele ediyor, ama o kar-beyaz tenim sözlerimin baskısı altında erimeye başlıyor.

Normalde sadece fiziksel bir ateş yaktığımda olan bir dürtü içimi kaplıyor, ama bu sefer midesinde alevler yaktığımı bildiğim için içime güç doluyor.

"Ve bu ben miyim? Koyun mu?" Kaşını kaldırıp çilek sarısı saç perdesini omzunun üzerinden savuruyor.

"Eğer ayakkabı uyarsa, prenses."

İçinde bir şey kırılıyor, alevleri görüyorum. bir duygu yangınına dönüşüyor. Ağzı açılıyor, aklına gelebilecek her sert kelimeyi dökmeye hazır.

Ben hazırım, onun patlamasını ve üzerimde patlamasını izlemeye hazırım,

Ancak günü kurtarmak için ortaya çıkan erkek arkadaşı tarafından mahvedilir.

"Pekala, sik kafalı, bu kadar yeter. Çok ileri gidiyorsun." Easton ayağa kalkıyor ama ben masanın üzerindeki kambur pozisyonumdan kalkmaya zahmet etmiyorum.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve dilimi yanağımın iç kısmında gezdiriyorum. "Öyle mi? Peki bu konuda ne yapacaksın, jockstrap?"

Benimle dövüşmesi için babasının parasıyla birini tutmaya çalışabilir ama bunu asla kendisi yapmaz. İtibarı için çok kötü, çok korkak ve onu yerin dibine sokacağımı biliyor.

"Rook," diyor Silas arkamdan, "Rose'un önünde değil."

"Evet, onu duydun köpek. Liderini takip et ve onun Kaltak," diyor Easton ve Sage'in nefesinin kesilmesine neden olarak kolundan tutup onu koltuğuna doğru geri çekiyor.

Bu sefer hareket eden ben değilim. Silas yanımda durmak için yer değiştiriyor. Ben ve arkadaşlarım söz konusu olduğunda basmamamız gereken bazı düğmeler var. Hepsi farklıdır ama onlara bastığınızda benzer tepkiler alırsınız.

"Ağzından çıkana dikkat et."

Görünüşe göre Easton bugün kendini testosteronla doldurmuş çünkü cevap verecek kadar cesareti var.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye taklit ediyor, gözlerini devirerek. "Kendini sert mi sanıyorsun? Emo müziği açıp siyahlar giyerek etrafta dolaşarak mı? Acınacak haldesiniz. Ucubeler. Kimse Senden korkuyorum."

Rose kollarımızdan çekiştirerek, "Çocuklar, lütfen, sadece gitmek istiyorum," diye fısıldıyor.

Easton mezarını daha da derine kazmaya devam ederken ağızımdaki kibrit çakılıyor.

"Bir seri katilin oğlu, şımarık bir velet, bir şizofren ve görünüşe göre Şeytan'a dua eden ölü bir annesi olan bir adam.

Tebrikler, Ponderosa Springs'in kendi ucube gösterisi olmayı başardınız."

Kendimi kontrol etmekte hiç iyi değildim.

Açlığımı, şehvetimi, öfkemi, dürtülerimi değil.

Tırnakların kolumun etine battığını ve beni geri çektiğini hissediyorum ama tek görebildiğim Easton Sinclair'ın ateşin başında bunaldığı ve onu söndürmem için bana yalvardığı.

"Burada olmaz," diye mırıldanıyor Silas kulağıma yakın.

"Daha sonra."

Bunu bırakmak yapmak istediğim son şey. Geri adım atmak istemiyorum. Hâlâ yüzünde o kendini beğenmiş sırıtış varken gitmek istemiyorum. Ama ona ne olacağını biliyorum.

Her zaman karşılığını alırsın.

Öfkemi bir gülümsemeye örtüyorum. "Eğer o korkak ağzını geri almak istersen Easton, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Gözlerim Sage'e kayıyor, onun bok çuvalı erkek arkadaşını görmezden geliyorum. "Ve sen," diye başlıyorum. "Bu eğlenceliydi, bebeğim. Bunu tekrar yapmalıyız." Kibriti fırlatıp atmadan, milkshake'inden vişneyi koparıp ağzıma atmadan önce iyi bir önlem için bir göz kırpması ekliyorum.

Tatlı meyveyi çiğniyorum, bana bakarken elmas kesimli çenesinin gerilmesini izliyorum. Neredeyse maskesini çatlatacaktım, onu biraz fazla zorladım ve sonuçlarını izlemeye hazır değilim desem yalan olur. Birkaç saniyeliğine o gözler dudaklarıma kayıyor, ağzımdan düşen suyu izliyor.

Zorlayıcı, tehditkâr, umursamaz fikirler zihnimde dönüp duruyor. Yapmamam gerektiğini biliyorum. Onu rahat bırakmalıyım. O benim tek kızım. ama bu onu çok daha cazip kılıyor.

Sage zehirli bir elmadır. Kendi iyiliği için fazla güzel, ama tek bir ısırıkla sizi öldürebilir. Bunu düşünürken bile, dişlerimi ona geçirmeye hazırım.

Ben hiçbir zaman her şeyi enine boyuna düşünen biri olmadım. Sadece dürtülerimle hareket ederim ve şu anda aklımdaki tek şey ona tam olarak neyi kaçırdığını göstermek.

"Bela aramak için geleceğin günü ipe çekiyorum prenses. Seninle çok eğleneceğim."

Tenin tene çarpma sesi boşlukta yankılanıyor, yanağım onunla kurduğı temas yüzünden yanıyor. Tırnaklarının üzerimde nasıl gezindiğini hâlâ hissediyorum. Acı tenimde kalıyor, göğsüm daha fazlası için zonkluyor.

Kendimi beğenmiş bir şekilde sırtarak dilimi yanağımın içinde yuvarlıyorum.

"Lanet olası cesedimi çiğnemen gerek, pyro." O seethes.

Evet, kız arkadaşını burnunun dibinden alıp götürürken küçük erkek arkadaşının ayaklarımın altında yanmasını izlemekten çok keyif alacağım.

CHAPTER FOUR

night terrors

sage

Ortaokuldayken insanlar Rose ve benim hakkımda aptalca sorular sorduğunda çok sinirlenirdim. Evet, biz ikiziz ama bu onun aklını okuyabileceğim anlamına gelmez.

Sürekli *İkizin nerede? Tek başınıza olsanız bile her zaman "ikizler" olarak anılırsınız.*

Liseye kadar kendi insanlarımız haline gelmemiştik, o bir yöne doğru gidiyordu ve ben besin zincirinin tepesine doğru ilerliyordum. Artık "ikizler" olarak anılmıyorduk. Sadece Rosemary ve Sage.

Ve şu anda olduğu gibi, ay yükseldiğinde ve karanlık yatak odamı kapladığında, ona bağlı olmayı özlediğim zamanlar oldu. Toplum içinde ona yakın olmayı, her zaman bir bütünün yarısı olarak görülmeyi özledim.

Saat gibi işliyordu, Rose'un hüzünlü çığlıkları beni uyandırmıştı. Bu neredeyse her gece oluyordu ve saatimin yeşil ışığının 3:34'ü gösterdiğini görünce şaşırmadım. Kollarımı gererek doğrulduğumda içimi çektim, hareket ettiğimde *The Crucible* senaryom yatağımdan kayıyordu. Pratik ayak hareketleriyle, ışığı açmama gerek kalmadan odamda geziniyor, kapımı açıyor ve hemen yanımdaki odaya yöneliyorum.

Bir keresinde yatak odalarımızın içimizdeki kişinin doğrudan yansıması olduğunu duymuştum ve eğer bu doğruysa, ikiz kardeşim ve ben insanların bizi sandığı kadar farklıyız.

Onunkinde müzik grubu posterleri, saksı bitkileri, çok sayıda siyah renkli giysi ve odaya yıldızlar yansıtan bir gece lambası var.

Benimki ise pembe, düzenli, bol miktarda doğal ışık alan ve yerde kabarık beyaz bir halı olan bir tavan.

Kilit altında tuttuğum parçalarım birbirimizden bu kadar uzaklaşmış olmamızı kabullenmek istemiyor.

Sesi bana en başta buraya gelme nedenimi hatırlatıyor.

Kolaylıkla yatağına doğru ilerledim, boşluğa kaydım. onun yanında. Yumuşak pamuklu çarşaflar beni sarıyor, Silas'ın kapüşonlu tişörtünden yatağa sinmiş duman ve kolonya kokusu.

Parmaklarımın ucuyla yüzündeki çatık kaşları düzeltiyor, alnındaki kasları gevşetiyorum. Parmaklarımı burnundan aşağıya doğru sürükleyerek onu sakinleştiriyor, kafasının içinde kaçtığı canavar her neyse onun gerçek olmadığını bilmesini sağlıyorum.

Dokunuşumla hareket ediyor, bilinci kontrolü ele geçirmenin eşiğinde.

"Bu sadece bir rüya Ro, iyisin" diye fısıldıyorum, aslında bir kâbusa hapsoldüğünü ve her an oradan çıkabileceğini fark etmesini bekliyorum.

Parmağımla birkaç dakika daha yüzünü çizdikten sonra bunu yapıyor. Sonunda gözlerinin açılmasına izin veriyor, gerçekliğe alışmak için bir an alıyor.

"Uyandırdım mı-" Bir esnemeye yakalanır. "-uyandın mı?"

Başımı sallıyorum. "Hayır, tuvalete gidiyordum ve senin yuvarlandığını duydum," diye yalan söylüyorum.

Yorganının üst kısmını kaptığı gibi ikimizin de başının üzerine atıyor. Battaniyesinin altında karanlığa gömülüyoruz ve ben küçük kızlar olduğumuz ve ayrı yataklarda uyumayı reddettiğimiz zamanlara geri dönüyorum. Bıkkın olmadığım ve dünyanın hala olasılıklarla dolu olduğu zamanlara. Ve öyle, sadece burada değil, bu kasabada değil. Geceleri ebeveynlerimiz uyurken battaniyelerin altına girer ve birbirimize hikayeler ya da rüyalar anlatırdık.

Bu battaniyelerin altında maskemi çıkarıp tekrar o küçük kız olabilirim. Kim olduğunu görmek için omzumun üzerinden bakmak yok

izliyor, başkalarını aşağılamak yok ki zirvede kalayım. Şu anda korkacak hiçbir şeyim yok.

"Kabus ne hakkındaydı?"

"Her zamanki gibi aynı şey. Karanlık koridorlar, garip sesler." Bazı zamanlar ne kadar nazik ve açık olduğunu kışkırtıyorum.

Rose öyle. Bazı zamanlar da kışkırttığım için bunu ayırmaya çalıştığım için kendimden nefret ediyorum.

Başına kötü şeyler gelen ben olduğum için kışkırtıcı.

Hâlâ başkalarını önemseme yeteneğine sahip olduğu için kışkırtıyor. Onların içindeki iyiliği görmesini.

Beni bırakmayacak gibi görünen siyah bir katran fıçısında islanırken.

"Geçen gün kaba davrandığım için özür dilerim.

Akşam yemeği," diye fısıldıyorum, ona bakarken ellerimi başımın altına sıkıştırıyorum. Yıldızlarından gelen ışık battaniyesinin üzerindeki boşluklardan sızarak bize çok az ışık veriyor.

Rose gülümsüyor ve kalbim onun ne kadar cömert ve nazik olduğuna biraz acıyor. Ne kadar kolay affediyor. O ve Silas'la ilgili en büyük endişem bu. Ya içlerinden biri onu incitirse?

Ya onu incitirse? Ve ona izin vermeye devam ediyor çünkü Rosemary birini ya da bir şeyi sevdiğinde, onu çok seviyor ve ona nasıl davrandıkları önemli değil.

Ebeveynlerimiz mükemmel bir örnektir.

"Sorun değil Sage," diye karşılık veriyor. "Biliyorum, çünkü buradan zarar görmeden çıkmak için kötü davranman gerektiğini hissediyorsun. Ben sadece... Nedenini bilmiyorum. Eskiden çok mutlu ve özgürdün, sonra bir gün değiştin. Sana ne olduğunu bana neden anlatmıyorsun?"

"Benim hakkımda konuşmasak olur mu? Şu anda kendim hakkında konuşmayı ne kadar istemediğimi sana anlatamam."

"Senin hakkında konuşmayı özledim. Eski seni. Hani şu balo kraliçesi olup olmadığını ya da dünyanın onun hakkında ne düşündüğünü umursamayan? Elinde yırtık pırtık senaryolar taşıyan ve Oscar alan Meryl Streep gibi davranan. Onu hatırlıyor musun?"

Onu hatırlıyorum ve bir gün yine o kız olacağım. Buradan ayrıldığım gün, eski halime döneceğim ve her şey eskisi gibi olacak. Anlamıyor ki, eğer burada, bu zehirli atık kasabada kalırsam, bu beni canlı canlı yiyip bitirecek.

İs tarafından tamamen tüketileceğim, buradaki çatlaklardan sızan sefaletin kara katranında boğulacağım.

"O öldü, tamam mı? Neden bu lanet şeyi oluruna bırakmıyorsun Rose?" Ona asla yöneltilmemesi gereken gereksiz bir öfkeyle bağırdım. Öfkem her zaman beni bu hale getirenlere karşı olmuştur.

Bu düşmanlık anlarında, benim yaşadıklarımı onun yaşamasını dilediğim için kendimden daha çok nefret ediyorum. Dünyayı umursamadan yaşayanın ben olmasını dilediğim için. Yorulmamış olanın.

Ve bu düşünceler geceleri beni uyutmuyor. Kendimden daha da nefret etmeme neden oluyor. Çünkü kız kardeşimin benim yaşadıklarımı yaşamasını asla ama asla istemiyorum.

"Senin hakkında konuşalım, tamam mı? Sen nasılsın? İyi misin? Parçan nihayet bir araya geliyor gibi görünüyor."

"Bir araya gelmek" derken, "Ne yaratmaya çalıştığın hakkında hiçbir fikrim yok, ama her halükarda seni destekliyorum" demek istiyorum. Rosemary'nin kırık camdan yapılmış heykellere karşı bir ilgisi var, her türden, ama çoğu zaman bunların ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmuyor.

"Ben-" diye başlar. "Ben iyiyim. Heykeller iyi. Silas ve ben son zamanlarda çok tartışıyoruz."

Kaşlarım telaşla havaya kalktı. "Neden? O ne yaptı ne yapacaksın?"

"Sakin ol. O yanlış bir şey yapmadı." O nefes verir. "Yemin ederim ondan nefret etmek için sebep arıyorsun."

"Bunu yapmakta zorlanmıyorum."

"Kavga ediyoruz çünkü onun Hollow Heights'a gitmesini istemiyorum. Gitmesini istiyorum. Bütün çocuklar

ve bunu onun için istiyorum. Annemi bilirsin.
Ben başka bir yere okula gitmeden önce babam felç geçirecek ama onun burada kalmasını istemiyorum."

İnme inmekten daha fazlasını yapacaklar.
Bana üniversite için para vermeseler bile o cehennem çukuruna gitmeyeceğimi öğrendim. Oraya gitmeden önce bir kutuda yaşayacağımı kabul ettim.

"Uzun mesafe bir seçenek değil mi?" "Söyle ona, taşları tekmelesin." demek istesem de teklif ediyorum. Onu sevdiğini biliyorum ve incindiğini görmek istemiyorum. Asla. Ben olsam bile zarar veren kişi.

"Birlikte olabileceğimizi bildiği halde bunu yapmak istemiyor ama büyüdüğümüzde benden nefret etmesinden korkuyorum. Ya ayrılırsak? O zaman burada boşu boşuna kalır.

sebepten." Loş ışıktaki bile gözyaşlarının yanaklarından süzülmesini görebiliyorum ve sesi ıslak. "Onu seviyorum, Sage. I

Onu o kadar çok seviyorum ki fiziksel olarak nefesim kesiliyor ve benden nefret etmesine izin veremem."

Kolaylıkla uzanıp başparmağımla gözyaşlarını siliyorum.
"Erkekler için gözyaşı yok. Biz bunun için fazla güzeliz."

Hüzünle gülüyor. "Hiç komik değil. Bana onu terk etmemi söylemediğine şaşırdım."

Alt dudağımı ısıyorum. "Pekâlâ," diyorum.

"Sage!" diye azarlıyor, daha yüksek sesle gülerek,
"İnanmakta zorlandığını biliyorum ama Silas beni mutlu ediyor."

Gözlerimi devirmekten kendimi alıkoyuyorum.
Ortaokulda tanıştıklarından beri bunu söyleyip duruyordu.
Ne kadar uysal olduğunu, ne kadar tatlı olabileceğini. O kadar ki, neden oldukları diğer tüm cehennemi görmezden gelmek onun için kolaydı.

"Mesele senin mutlu olman değil. Bu senin güvende olmanla ilgili."

"Bunun benim itibarımla ilgili olmadığına emin misin?"

Dilimi tıkırdatıyorum. "İtibarın güvende olmanın bir parçası. Silas yanlış bir şey söylediğinde ne yapacaksın?"

ne yapacaksın? O koca kıçlı Rook birini fazla zorladığında ne yapacaksın?"

Zihnim bana Rook'un Easton'a öylesine öfke dolu bir bakışla bakarkenki yüzünü gösteriyor ki bir an için alev alacağından korktum. Yeşil gözleri bir orman yangınına dönüşmüştü, göz alıcı çamların tepeleri öfkeden alev alev yanıyordu.

Turuncu alevler.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Rosemary sırtıyor. "Bence senden hoşlanabilir."

Ondan bunu beklemediğim için geri çekiliyorum.

"Saniyeler içinde

gözüne çivi batmasına ramak kalmıştı. Bir Hollow Boy için mükemmel bir akrilik setini heba edecektim. Kavgı ediyorduk, Ro. Yoksa o kısmı görmedin mi?"

Yüzümü ısıtan allık beni rahatsız ediyor.

Rook Van Doren beni utandıramaz. Tıpkı beni kızdıramayacağı gibi. Ona gösterdiğimden başka bir şey göremez.

Rook Van Doren beni etkilemiyor.

"Onun için bir fark yok. Flört etmek, dövüşmek. RVD için hepsi aynı."

Umursamamalıyım, umursamıyorum da.

Bu sadece daha fazla sır toplamak, herkes için gizemli olan çocuklar hakkında daha fazla pislik ortaya çıkarmak için bir şans. Elinde koz bulundurmak için mükemmel insanlar.

"Ona baş harfleriyle hitap etmemişsin gibi davranacağım. Peki bu ne anlama geliyor? Burası erkeklerin bizden hoşlandıklarında bize kötü davrandıkları bir anaokulu değil."

İç çekerek sırt üstü dönüyor. "Hakkında en az şey bildiğim kişi o. Annesinin öldüğünü ve babasıyla ilişkisinin berbat olduğunu biliyorum. Ama sana söyleyebileceğim şey Bunca yıl boyunca gördüğüm, bir şeyleri ateşe vermekten hoşlandığı ve duygularının hep aynı olduğu. Rook Van Doren sıkıcı bulunduğu şeylere dikkat etmez. Eğer sizi fark ederse, ilgisini çekerseniz, bunu bilirsiniz." Bana bir bakış attı. "Ve bence seni fark etti."

"Evet, dikkatini başka bir yere yöneltebilir. Onunla bir daha *asla* temas kurmak istemiyorum."

Hoş bir sessizliğe gömölüyoruz, yan yana olmanın rahatlığı sadece onu değil beni de rahatlatıyor. Bu battaniyenin altında, bu yıl mezun olduktan sonra yıllar sonra hayatımın nasıl olacağını düşünüyorum.

Sadece bir okul yılı daha, Sage. Bir yıl daha kendini toparla.

Ve bu şimdiye kadarki en iyi performansın olacak.

CHAPTER FIVE

a man's sow, he shall reap

rook

Eve dönüş.

Tüm kasabanın dışarı çıktığı ve lise öğrencilerinin şehir merkezinde aşırı şamandıralarla dolaşmasını izlediği yer. Spor takımları, mezuniyet töreni görevlileri, yerel işletmeler, okul kulüpleri, okulla ilgili herkes ve her şey bu araçlarda oturur ve geçerken el sallar.

Acaba dışarıdan ne kadar aptal göründüklerini biliyorlar mı?

Herkesin zevki kendine, ama ben oturmaktan zevk alamıyorum.

Yolun kenarında gençlerin el sallayıp gülümsemelerini izlemek için. Sadece lisede zirveye ulaştığını söyle ve evde kal.

Tek yaptığı, akranlarımla zaten devasa olan egolarını ve kendi imajlarına olan düşkünlüklerini artırmak.

Kulaklığımdan kulağıma müzik sesi geliyor, o anki şarkı kafamın içinde şiddetle zıplıyor. Benim Gaz kelebeğinin eli sıkılaşıyor, biraz daha geri çekiliyor ve motorun keskin bir vınlamasıyla motorumu ileri itiyor.

Rüzgar siyah kapüşonumu yukarı itiyor ve dışarıdaki dünya mat siyah siperlikten açık kahverengiye boyanıyor. Yolda kullanmak teknik olarak yasadışı, ancak herhangi bir polis arabasının beni bu şeyle takip edebileceğinden şüpheliyim.

Sürüş boş bir alandır. Kafam iyiiken bile düşünceler ve anılarla doluyum. Ama at sürerken, her şey gitti. Üzerime hiçbir şey karalanmamış bembeyaz bir sayfayım.

Yardım almadan uçmaya en yakın şey bu.

Hız göstergesinin ibresi seksen beşi geçiyor ve her saniye daha da yükseliyor. Bir santim bile yanlış yöne eğilirim, kaldırımın başka bir parçası olacağımı bilmenin verdiği bir heyecan var. Yolda yanmış bir krepten başka bir şey değilim.

Korkuyla ilgili bir şey bu. Temelinde sadece ölme korkusu vardır, değil mi? Gerçek deneyimden korkmazsınız, sadece sonrasında korkarsınız.

Yani korku bende işe yaramıyor. Hayatımızın erken dönemlerinde korkunun hiçbirimizde işe yaramadığını öğrendik. İçten içe öldüğünüzde değil. Azrail'le mezara kadar yarıştığınızda. Azrail'le mezara kadar yarışırken. Dünya senin varlığını bir daha asla göremeyecek.

Yoğun ölçekte adrenalin bağımlıları.

Benim için, kendime zarar verme ya da kendimi epinefrin seviyemi yükseltecek bir duruma sokma şansım olsa, bunu gözümü kırpmadan yapardım. Bu doğal yüksekliğin beni elektrikli hissettiren bir yanı var. Vücudum yanıyormuş gibi hissettiriyor ve bu duyguyu seviyorum.

Vücudum bir kıvrımla eğiliyor ve yükselen çam ağaçları ve Ponderosa Springs kasabasına doğru ilerliyor. Burası bir tür meydan ve şu anda herkes ve anneleri bu boktan bataklığın doğu tarafında.

Geçit töreni gün batımına kadar sürecek, yani buraya yapmaya geldiğimiz şeyi yapmak ve kimse bizi görmeden ayrılmak için otuz dakikamız daha var.

Hayaletler gibi, bizi havada hissedebilirdiniz, ama bunu asla kanıtlayamazdınız.

Ya da dolabınızın içinde saklanan ve sadece bizi görmenizi istediğimizde ortaya çıkan iblisler.

Boş caddeden geçerek belediye binasına doğru ilerliyorum. Konfetiler, balonlar ve şekerler asfaltı kaplamış, bu tarafın çoktan geçildiğinin açık bir işareti.

Binanın önüne geldiğimde bisikletim kayarak durdu. Eskiden Katolik kilisesi olan bina

Belediye binasına. Kasabanın kuruluşundan beri buradaydı ve zamana meydan okuyacak şekilde geliştirilmişti. Babam zamanının yüzde ellisinde burada çalışırdı.

Öldürme düğmesine bastım, ayak parmağım sehpayı tekmeledi ve ben

yavaşça bisikletimden iniyorum. Kaskımı çıkarıp selenin üzerine koyduktan sonra bir sigara yakıp binanın önündeki çeşmenin altındaki beton basamaklara oturuyorum.

Cebimden telefonumu çıkarırken Silas'tan gelen bir mesaj görüyorum.

Eczaneyi geçiyorum.

Bu üç dakika önceydi, yani tüm kasaba şu anda oturduğum yere geri dönmeden önce yaklaşık yirmi dakikamız var. Geçit töreni her yıl aynı yerde başlar ve aynı yerde biter.

Dartımı yarıda bırakmışken, yepyeni bir Range Rover'ın ışıklarının bana doğru geldiğini görüyorum. Bacaklarım zıplamaya başlıyor ve parmaklarım beklentiyle uğulduyor.

Cehennemin kapılarına hoş geldiniz. Gösteri başlamak üzere.

Alistair, kendisine ait olmayan bir arabanın ön koltuğundan atlayarak, "Mezuniyet balosundan nefret ediyorum," diyor. İçindeki kontrol manyağı, Silas ve benim bu işi kendi başımıza halletmemize izin vermiyordu.

Ayrıca, bizde çete zihniyeti var. Birini incitirsen. Hepimizi incitirsin.

Camlara yazılan sevimsiz beyaz yazılarla alay ediyorum, "QB1" "State!" gibi şeyler. "#7 Sinclair"

İnsanların lise sporlarına olan takıntısını hiç anlamadım.

"Neyden nefret etmiyorsun?" Thatcher yolcu koltuğundan kayarak cevap veriyor. Onu uzun zamandır tanıyorum ve önemsiz biri olduğunu, şakalar yaptığını, piyano çaldığını ve işemekten hoşlandığını biliyorum. insanlar kapalı.

Yine de Thatcher'ın hiç anlamadığım yönleri var. Benimkinden daha karanlık yanları. Sessizleştiği zaman dünyanın ondan korkması gerekiyor.

Sonunda mirasına teslim olduğu gün, dünyanın onu dönüştürdükleri şeyin bedelini ödeyeceğı gündür.

Bunu düşününce benim bile tüylerim diken diken oluyor.

"İnsanlara vurmak." Alistair sırtıyor ve bana doğru gelirken Thatch ile omuz omuza çarpışıyor. İkisi Easton'ın arabasını çalmakla görevlendirilmişti ve Silas trene göz kulak olurken benimle burada buluş.

"Yanlış," diye başlıyorum sigaramı yere atarak.

"Kasabanın eve dönüş partisinden nefret ediyorsun. Bizimki her zaman eğlencelidir."

"Sigaran var mı?"

Elimi cebime atıp paketi Alistair'e fırlatıyorum, deri ceketi onları yakalarken kayıyor. Kundakçılık suçundan hapse atılmak için gereken her şeyle dolu siyah kitap çantamı açıp kendi evimdeki çöp kutusundan aldığım iki boş viski şişesini çıkarırken bu işin bana düşen kısmı şimdi başlıyor.

"Daha hafif mi?"

Gözlerimi kara kafalı arkadaşım Alistair'e kaldırıyorum. "Senin için de içmemi ister misin?" Şaka yapıyorum.

ona Zippo'mu verdim. "Sakın onu çalma. O benim favorim."

Kaşlarını kaldırarak çakmağın ön tarafını inceliyor ve sigarasını yaktıktan sonra bana geri atıyor. "Senin Tüm o devasa koleksiyon içinde en sevdiğin Zippo, üzerinde adının baş harfleri olan mı? Kendine biraz düşkünsün, değil mi?"

Viski şişelerinin içine izopropil alkol sıkarken gözlerimi deviriyorum. "Bunu insanların yüzünde kendi baş harflerinin izlerini bırakmayı seven biri söylüyor."

Ben kundakçı sihrimi konuşturup birkaç paçavrayı alkole batırdıktan sonra şişelerin üst kısımlarına sokup birkaç santim dışarıda bırakırken gülüşüyoruz.

"Şuna bakın, bizim küçük kimya ineğimiz." Thatcher saçımı okşuyor ve ben de onu tokatlamaktan kaçınıyorum.

"Bunun kimya ile kesinlikle hiçbir ilgisi yok. Bunu Google'da aratabilirsiniz. Dört yaşındaki çocuklar bile yapabilir."

"Pekâlâ, bu süreci hızlandıralım. Geri dönüyorlar ve ben Easton'ın yüzünü izlemek için iyi bir yer bulmak istiyorum. ortaya çıkar."

Başımı salladım, uyarısına kulak verdim ve hızlıca çalışmaya başladım. İki şişeyi de alıp kibritlerimi çıkarıyorum, birini çakıyorum ve portakalın çubuktan fırlamasını izliyorum. Alevi şişelerin boynundan sarkan paçavralara dokundurduğumda kanım kaynıyor. Onları yakarken, umarım Sinclair arabasını her gördüğünde o lokantada söylediği sözleri hatırlar.

Bir dahaki sefere beni fazla zorlamadan önce iki kere düşünecek.

Rose ve arkadaşlarım söz konusu olduğunda ağzından çıkana dikkat edecek.

Bu bir uyarıdır.

Şimdi onun arabasını tüketiyorum ama bir dahaki sefere yanarken izleyeceğim kişi o olacak.

Çevik hareketlerle arkama yaslanıyorum ve Range Rover'in camlarından her seferinde bir şişe fırlatıyorum. Bir tanesi arka koltukta, diğeri de önde. Gerçek aksiyonun başlaması uzun sürmeyecek.

Cam şişeler arabanın içinde patlayıp bir intikam cehennemine dönüşürken, ıslak deriye vurulan bir kırbaç gibi iki yüksek sesli çatırtı havaya yayılır.

"Gösteri başlasın çocuklar."

Bisikletimi belediye binasının önündeki tepeye doğru hareket ettirirken ağzım sulanmaya başlıyor, küçük bir tepecik bizi görmüyor ama yaratacağımız kargaşayı mükemmel bir şekilde görebiliyor.

Cebime uzanıp, biz izlerken içmek için bir sigara daha alırken ayağım sekiyor. Tüm kasabanın yıldız oyun kurucularının yakılan arabasının önünde yuvarlanışını izliyorum.

Araç tamamen duman içinde, arkadan öne doğru kaplanmış durumda.

Alevlerin dansını, girdabını ve dönüşünü hayranlıkla izlerken tüylerim diken diken oluyor.

İçlerinde işlediğim günahlar. Açık havada süzülen közler bana ruhumdan geriye kalan küçük parçaları hatırlatıyor.

Küçükken itfaiye araçlarının evimin önünden geçtiğini duyduğum zamanlar olurdu ve umutsuzca onları kovalamaya çalışırdım, sirenlerinin arkasından koşardım ki neyi söndürmek için yarıştıklarını görebileyim.

Sadece üç tanesinde başarılı olabildim ama her seferinde o alevin yaratıcısı olmadığım için kıskanıyordum.

Bu

bazen kontrolüm dışında.

Bir hastalık.

Damarlarımda akan ve etrafımda dönen DNA'mın her zerresine. Her yerime bulaştı. Tedavi etmeyi reddettiğim bir hastalık.

Tepedeki yerimizden sırtarak onların dehşete düşmüş yüzlerine bakarken kalbim göğsümde çarpıyor, avuçlarım terliyor. Easton insanlar gibi lanet aklını kaybediyor umutsuzca ateşi köreltmeye çalışıyorlar.

Tam bir kargaşa.

Ebeveynler çocuklarını topluyor.

Öğrenciler bağırıyor.

Futbol takımı alev denizini süpürmek için ceketlerini kullanıyor.

Ve bir de o var.

Etrafını ikinci bir deri gibi saran dar amigo üniforması içinde güzel bir zehir. Diri göğüslerini sıkan ve elmas göbeğini açıkta bırakan uzun kollu bir üst.

Gün batımından geriye kalan yüzük parıldıyor. Kıyafetindeki orman yeşili, kıvrılmış kızıl saçlarının tam zıttı, sadece onu daha çok öne çıkarıyor.

Dişlerimi alt dudağıma gömüyorum, o eteğin altında ne olduğunu bilmek için can atıyorum.

Doğası gereği, kusursuz yaratılmış.

Aldatmak için tasarlanmış.

Size vahşi doğada güzel şeylerden uzak durmanız öğretilir. Neon desenli zarif renkli kurbağalar, çarpıcı

Biyolüminesanslarıyla parlayan denizaneleri, sevebilecek kadar dost canlısı görünen egzotik tırtıllar - hepsi dikkat çekmek ve tehlikeyi uzaklaştırmak için tasarlanmıştır.

Diğer canlılar dünyadaki güzel şeylerden uzak durmaları gerektiğini bilirler. İnsanlar bu uyarıları görmezden gelme ihtiyacı hisseder, dokunmamamız gerektiğinde bile dokunma ihtiyacı hisseder.

Sana güzel şeyleri rahat bırakmanı söylerler.

Ateş hakkında da aynı şeyleri söylüyorlar.

Ve bu uyarıları ne kadar iyi dinlediğimi görüyoruz.

CHAPTER SIX

up close and personal

sage

"Lanet olası akli dengesi bozuklar!"

Seçtiğim erkek arkadaşım yanmış Range Rover'ının lastiğini tekmelerken bağılıyor. Başta o arabadan nefret etmiştim, o yüzden bu neredeyse bir gelişme gibi görünüyor.

Mezuniyet törenimiz resmen duman oldu.

Kelime oyunu yapıyorum.

Yarınki rakip futbol maçı öncesinde lise öğrencilerinin kutlamalarını izlemek için toplanan coşkulu kalabalığın üzerinde çılgınlık ve kafa karışıklığı hakim. Çocuklar aileleri için çığlık atıyor, öğrenciler olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşıyor.

Elbette, yanan sadece bir araba, ama herkes kimin sorumlu olduğunu biliyor ve hiç kimse, tek bir kişi bile, daha fazlasını saklayıp saklamadıklarını görmek için beklemek istemiyor.

Arkadaşlarım ya da arkadaşlarımdan yokluğu, tehlike fark edilir edilmez beni terk etmişlerdi.

öfkelerinin hedefi olursam, eve dönmek için bir araç bulmam gerekecek.

İnsanlar yanımdan hızla geçip giderken ve seyirciler fısıldaşırken bile, turuncu alevlerin aracı sollamasını izlerken anlık bir sersemliğe kapılıyorum ve o yangını çıkardıklarında kastedilen her zalim niyeti içten içe biliyorum.

Bu bir uyarı. Bir

mesaj.

Hafife alınmaması gereken bir şey.

"Toplum içinde konuşmana dikkat et, evlat."

Stephen Sinclair'in sesi her zamanki gibi çok anlamlı. Dünyanın en başarılı yetişkinlerinden bazılarını yetiştirmesiyle tanınan dünyaca ünlü bir üniversitenin dekanı olarak bunu yapmak zorunda.

Kaçırdığı ya da oğlunun yapmasına izin verdiği pek bir şey yok.

Easton'la çıkmak itibarım için büyük bir adım oldu, ama aynı enerji

kamu imajının dışında herhangi bir şey.

Kendini savunması gereken durumlarda siniyor. Her zaman normalliğin bulanıklığı içinde kayboluyor. Yaptığı hiçbir şey beni heyecanlandırmadı.

Beni ateşledi.

Evet, bakınca gözleri kamaştırıyor ama hiçbir zaman kalbimi hoplatmadı ya da kalçalarımın arasında kelekler uçuşmadı. Bu da mezun olduktan sonra ondan ayrılmanın çocuk oynacağı olacağı anlamına geliyor.

O zamana kadar, beni Prada çantasına tıktırılmış bir Pomeranian gibi taşımasına izin vermeye devam edeceğim.

"Baba, ama benim fu-" Easton cümlesine başlar ama Stephen'in gözleri ona dikilince durur. Bir *küfür daha edersen pişman olacağını söyleyen* bir bakış.

İnsanlar oyalanıyor, güvenli bir mesafeden izliyorlar ama yakalayabilecekleri her türlü dramı duyabilecek kadar da yakınlar. Babası bunu biliyor; meraklı gözlerin ve açık kulakların her zaman farkında.

"Arabam hurdaya döndü, bilmiyormuş gibi davranma. Kim yaptı bunu! Babasının onu bu işten kurtarmasına izin vermeyeceğim." Öfkeden kuduruyor. Maç günlerinde kravat takan o iyi çocuk gitmişti.

Bir anlık bir sessizlik olur, havada bir sarkaç gibi asılı duran, ileri geri sallanan ve Easton'ın boğazına yaklaşan bir sessizlik.

Stephen telefonunu sıkı bir gülümsemeyle kulağına götürürken, diğer eliyle oğlunun ceketinin tozunu alıyor ve parmaklarını oraya koyuyor.

"Bırak da araba ve kimin sorumlu olduğu konusunda ben endişeleneyim. Sakın misilleme yapmayı aklından bile geçirme, anladın mı?" diye sert bir tonla uyarır ve Easton'ın omzunu daha da sıkarak.

Sonra bir düğmeye basar gibi, kalan kalabalığa dönerken gülümsemesi gerçektir.

"Ayrıca, yarın akşam kazanmamız gereken bir futbol maçı var, öyle değil mi?" diye gürlüyor.

İnsanlar alkışlıyor ve tezahürat yapıyor, yangın tamamen sönmüş ve unutulmuş. Burası sahte mutlulukla pisliği örtbas etmekte çok başarılı.

Erkek arkadaşım futbol takımı tarafından ele geçirildi, hepsi onu kurbanlık koyun gibi omuzlarına aldı, egosunu yükseltti ve zaten büyük olan Tanrı kompleksini yeniden alevlendirdi.

Güneş neredeyse tamamen battı ve üniformam kaşınmaya başladı. Bir bardak Vişneli Garcia dondurması ve *Sixteen Candles*'ın tekrarı beni çağırıyor.

Telefonumu çantamdan çıkarıyorum, Rose'un buraya arabayla gelmeyeceğini ve annemin de kaplıca tedavisine gittiğini bildiğimden geriye babam kalıyor.

"Hey, ne yapıyorsun?" Easton sırtarak bana doğru yaklaşıyor, onu bana doğru iten arkadaşlarına gülmeye devam ediyor.

"Arabanızın annemin yemek pişirme denemelerine benzediğini düşünürsek, beni bırakacak birine ihtiyacım olacak. Beni alması için babama mesaj attım." Kısa bir süre gülümseyerek telefonumu ona doğru salladım.

"Tavrını keser misin?" diyor. "Kız arkadaşların trajik olaylardan sonra erkek arkadaşlarını teselli etmeleri gerektiğini sanıyordum, şımarık veletler gibi davranmaları değil. Bana partiye geleceğini söylediğini sanıyordum."

"Range Rover'iniz ateşe verildi, köpeğiniz ölmedi ya," diye ters bir tonla karşılık veriyorum. Eğer bir tavır istiyorsa, ona vereceğim şey bu. "Hayır Easton, sana gitmeyeceğimi söyledim. Ev ödevim var ve çok yorgunum."

"Bebeğim, hadi," diye sızlanıyor belimden tutup beni vücuduna çekerken. "Eğlenceli olacak. Üniversiteden önceki son mezuniyet partimiz ve sen kaçacak mısın?" O sürükler onun

burnumu boynumun kenarından aşağı yukarı oynattı.

Elimi göğsüne koyup onu biraz geriye iterek, "Senin için eğlenceliler," diyorum. "Her zaman kusmadan önce tuvalete gittiğinden emin olurum ve seni eve bırakırım. Sadece bu gece ilgilenmiyorum. Sana sonra mesaj atarım?"

Kavrayışı avını yemeye hazır bir piton gibi etrafımda sıkılaşıyor, mavi gözleri birkaç ton fazla koyulaşıyor.

Buranın gerçeği bu.

Herkes maske takar. Sadece bazıları diğerlerinden daha görünürdür.

Bu huyundan her şeyden çok nefret ediyorum. Katlanılması en zor şey bu.

Sorun seksin üç dakika sürmesi ya da hep kendinden bahsetmesi değil. Babası onu terslediğinde, kendisinin en kötü versiyonuna dönüşüyor. Babasının onu dönüştürdüğü adam.

Bildiğim kadarıyla Stephen ona hiç vurmuyor ama en basit kelimelerle onu kontrol edebiliyor. Oğluna kendisini zayıf ve aşağı hissettiriyor.

Easton babasına karşı gelmeyi reddettiği için, istediğini elde edemediğinde hırsını etrafındaki insanlardan çıkarıyor ve bunun acısını çoğu zaman ben çekiyorum.

"İlgilenmiyor musun?" diye tekrarlıyor, diğerlerinin duymaması için sesini alçaltarak. "Sana bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin ver, Sage. Ben futbol takımının oyun kurucusuyum, Ponderosa Springs'in geleceğiyim. Bu kasabadaki herkesin gözbebeğiyim ve bir saniye içinde, sıkı sıkıya sarıldığın o kek itibarını yerle bir edebilirim. Eğer kız arkadaşımın bir partide benimle görülmesini istiyorsam, o zaman gidecektir."

Ağzını çalıştırmaya devam ettikçe azı dişlerim birbirine sürtünüyor.

"Öyleyse neden en iyi yaptığın şeyi yapmıyorsun - koluma asılıp gülümsemiyorsun ve güzel görünmüyorsun, tamam mı?"

Bu kelimeler içimde derinlerde bir şeyleri tetikliyor -çok çok uzaklarda sakladığım olayları- ve onları yüzeye çıkarıyor.

Kıpırdama, gülümse ve güzel görün Sage, diye duyuyorum zihnimin gerisinde, köprücük kemiğim boyunca fısıldıyor ve derimin altında solucanlar gibi kıpırdanıyor. Hayaletli anların istilasına uğradım, kafamın içinde tüm o sefil günleri ve geceleri tasvir eden binlerce küçük kamera flaşı var.

Etrafımdaki gözlere, gözlemcilere bakıyorum, aşırı bir şey yapamayacağımı biliyorum. Eğer yaparsam, iki saat içinde herkesin öğreneceğinden ve bunun dramatik bir şeye dönüşeceğinden hiç şüphem yok.

Son Dakika Haberleri!

All-star Easton Sinclair ve Bayan Ponderosa Springs Ayrıldı!

Bu yüzden bugün daha fazla yangın hasarını önlemek için en iyi yaptığım şeyi yapıyorum.

Rol yapıyorum.

Yüzümde bal gibi tatlı bir gülümseme beliriyor. Bedenimi onunkine yaklaşıtıyorum, kimyasal kokusu üzerime siniyor ve nazik parmaklarımla elimi göğsünde gezdirip orada dinlendiriyorum.

Dudaklarımı kulağına yaklaşıtıp tenis ayakkabılarımla ayak parmaklarımın ucuna kalkmama yardım ederken nefesim boynunda sıcak bir şekilde hissediliyor.

Sıcacık bir kucaklaşma, gençlik aşkı ve kelebeklerle dolu görünen bir kucaklaşma. Birlikte ne kadar değerli olduğumuzu mırıldanan bir çiftin yanımdan geçtiğini duyduğuma neredeyse eminim.

"Önümüzdeki üç saniye içinde ellerini üzerimden çekmezsen Easton Sinclair, sana birinin hayatını mahvetmenin *gerçekte* neye benzediğini göstereceğim. Bu güzel gülümsemeyle verebileceğim zararı hafife alma."

Dış görünüşümüzle tezat oluşturacak şekilde sesim ölümcüldür.

Soğuk.

Acımasız.

Kızgınlık dışında hiçbir duygusu yok.

Kolları geri çekilip uyarımı dikkate alarak yanlarına düşerken gülümsemem daha da büyüyor.

Bence bu akşam yaptığı en akıllıca şeydi.

"Sage, üzgünüm," diye nefes alıyor, bunu kastettiği için değil, blöf yapmadığımı bildiği için. Azıcık bile değil.

Yüzümü ona doğru yaklaştırıp yanağını hızlıca gagalıyorum,

İffetli ve doğrudan konuya giriyor. Bu konuşmanın sonundaki nokta.

Babam mesajıma henüz cevap vermemiş olsa da ben yine de geri çekiliyorum. "Sonra mesaj atarım, bebeğim!"

Buradan gitmem gerek. Ondan uzağa. Varsayımlardan uzakta.

Evim Main Street'ten birkaç mil uzakta olmasına rağmen, yürüyüşü dört gözle bekliyorum.

Temiz hava, sessizlik, yalnızlık.

Kasabanın içinden geçerken göz göze geldiğim kişilere el sallıyorum ve kutlamadan geriye kalanlara, dökülen süslemelere ve sabaha kadar yok olacak çöplere bakıyorum.

Böyle zamanlarda, eğer Main Street'i doğru zamanda yakalarsanız, neredeyse bir savaştan sonra terk edilmiş bir yer gibi hissedersiniz.

Kıyamet savaşı.

Boş. Gözlerden uzak. Unutulmuş.

Yıllar önce, bu kasaba bir ev olmaktan çıktı, giderek azaldı, ta ki şimdiki haline dönüşene kadar.

Bir hayalet.

Yalnız ve kalbi kırık.

Olabilecek ve hiç olmamış her şeyin hayaleti.

İşin kötü tarafı, çoğu insanın iddia ettiği gibi bu bizi rahatsız etmiyor.

Yatağınızın altında karanlıkta saklanmaz ya da buğulu aynanıza mesajlar çizmez.

Mevcut, canlı, çünkü onu bırakmayı reddediyoruz.
Ondan uzaklaşın. Unut gitsin.

Kulaklarım bir çim biçme makinesinin ya da ona benzeyen bir şeyin sesiyle çınlıyor.

Merakım beni tam zamanında döndürüp griyi izlememi sağlamadan önce uğultu gittikçe artıyor
Motosiklet yanımdan vızır vızır geçiyor, ben bankette dururken sürücü başını yoldan çevirip umursamazca bana bakıyor.

Mat kaskı gözlerini görmemi engelliyor ama altında kimin yüzünün yattığını biliyorum.

Fren lambalarının koyu kırmızı yanması için tam zamanında ona kuşu çevirmekten kaçınıyorum.

Her hafta Pazar ayinine katılmama rağmen, hiçbir zaman herhangi bir organize dine tam olarak uymadım, ancak şu anda, Rook Van Doren'in araba kullanmaya devam etmesi anlamına gelseydi, hemen hemen her şeye dönüşmeye istekli olurum.

Ne yazık ki, aramızdaki tanrı ya da tanrılar merhamet ya da lütuf için ekspres bir şerit yapmadılar.

"Erkek arkadaşının arabasına olanları duydum," diyor küstahça, kaskını kafasından çıkarırken, düz kahverengi saçları yüzünün önüne düşüyor, "Yazık, gerçekten. Kimse bir erkeğin arabasıyla uğraşmamalı."

Yüzünde beliren sırtış beni sinirden hasta ediyor.
Sinirlilik, güzelce planlanmış pikniğinizin üzerinde gezinip duran bir sinek gibi.

Motosiklete binerken kalçalarının esneme şekline, makineyi kavrarken ne kadar büyük ve güçlü göründüklerine bakmamaya çalışıyorum. Bu cazibeye kapılmak benim için bir kusur, ama ben de bir insanım ve o kalın kapüşonluyu giydiğinde bile altının yapılı olduğunu söyleyebileceğinizi düşünmek zor.

"Duydun mu?" Kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum, "Lütfen, beni rahat bırakın."

Eğer bu işin arkasında değilmiş gibi davranacağını düşünüyorsa, başka bir şey düşünüyor demektir. Ben görmenin hükümdarıyım

geçmiş insanların saçmalıkları.

"Görünüşe göre birilerini kızdırmış olmalı. Düşündüğünüzde anlaması zor değil, oldukça büyük bir ağzı var. Muhtemelen bunu yanlış kişiye söyledi. zaman."

"Kes saçmalamayı, Van Doren. İkimiz de bunu yapanın sen ve senin tımarhanelik arkadaşların olduğunu biliyoruz. Bu konuda yalan söylemene gerek yok."

Kibriti dudaklarında geziniyor, sırtışıyla birlikte değişiyor. "Neden bahsettiğinden emin değilim. Ben bile bilmiyordum

"Mezuniyet töreni bugündü."

Yanağımın içini ısııyorum, sabit duran formuna yaklaşırken kalın buklelerimi omzumun üzerinden atıyorum.

"Seni boşaltıyor mu? Hepiniz bu yüzden mi yapıyorsunuz?" Dürtüyorum, onun öfkesini ne kadar dindirebileceğimi görmek istiyorum. Kötü şöhretli Hollow Boys'un kötü tarafına geçmek için neler gerektiğini görmek istiyorum.

"Bir yerde okumuştum, psikopatların tek kurtuluş yolu zarar vermekmiş. Hepiniz ürkütücü malikanelerinize geri dönüp birbirinize otuz bir çektiriyor musunuz? şizoid bok mu

yapıyorsun?" Bir seğirme var.

Hafif ve zar zor yakalıyorum ama ben konuşurken eli biraz titriyor. Kare şeklindeki çenesinde de var, elmacık kemiğinin hemen yanında - o bırakmadan önce sıkılıyor, yani bir delik açtım.

Hoşlanmadığı bir kızıdan, *gerçekten* hoşlanmadığı bir kıza dönüştüm.

gibi.

Gözlerim, dişlerinin önünde yuvarlanan dilini takip ediyor, Bacağı bisikletin üzerinde sallanıyor, böylece tam boyunda duruyor.

"Dikkatli ol prenses." Miğferini yukarı kaldırıyor, Bana doğru işaret ediyor ve yaklaşmadan önce yere bırakıyor. "Arkadaşların ve erkek arkadaşın seni savunmak

için etrafta değiller. Tek başınasın, hava karardıktan sonra, ormana yakın bir yerdesin. Senin gibi biri için ideal bir yer değil."

Kapüşonlu gözlerinin bana çevrilmesi, her hareketimi izlemesi, ayakkabılarının altındaki toprağın çatlaması - eğer kaçmaya çalışsam, daha arkamı dönmeden beni yakalar.

Ve ben koşucu değilim.

Ondan değil. Kimseden değil.

"Kimsenin beni korumasına ihtiyacım yok. Seninle kendim başa çıkabilirim."

"Öyle mi?" Küçümseyerek başını sağa doğru sallıyor.

"Senin gibi iyi bir kızın benimle başa çıkabileceğini mi sanıyorsun?" Gözleri her kelimeyle birlikte bedenimin seviyelerine iniyor. "Sanırım bir sineğe bile zarar vermedin, kaçmadın ya da

Senin için zaten hazır olmayan bir şey. Benim gibi aklını kaçırmış birini nasıl savuşturmayı bekliyorsun?"

Yürümeyi bıraktığında gözle görülür bir şekilde yutkunuyorum. Bir adım daha atsa dizlerimiz birbirine çarpacak. Elini, tek parmağını kaldırdığında bile geri çekilmeyi reddediyorum. Parmağının ucunu çene çizgimde gezdirirken teninde hissettiğim sertlik beni ondan uzaklaştırıyor. "Dokunma bana."

Beni dinlemeyip üstümden konuşmaya devam edince hiç şaşırmadım. "Yani, sen profesyonelsin, değil mi? Bu konuda, benim hakkımda okudun mu?" diye alay ediyor, sözleri beni kesiyor, beni gömmeye çalışıyor, ama dokunuşu sıcak gibi hissettiriyor

Kömürler. "Söyle bana, insanların şeytan dediği kötü huylu sadist piromanlar hakkında ne derler? Kitaplarınız size ne yapacağımı, nelerden hoşlandığımı söyledi mi?"

Parmağı çenemden boynuma doğru bir yol çiziyor, elinin parmak u ç l a r ı boğazımı oluşturan damarları ve kasları takip ediyor. Köprücük kemiğimin hemen üzerinde duruyor, başparmağı nabzıma sürtünüyor. Onun kokusunu alabiliyorum, patlayıcı her şeyin karışımı ve bu beni içten dışa yakıyor.

Onlardan birine en çok bu kadar yaklaşmıştım.

Mesafenizi korumanız için uyarılmanızın bir sebebi var.

Çünkü bir kez onların erişimine girdiğinizde, artık hiçbir şeyin kontrolü sizde değildir.

Zihin, beden, ruh.

Sana sahipler.

"Şu anda beni tehdit mi ediyorsun?" Nefesimin titrek nefesler halinde çıktığını, doğrudan göz teması kurmaya devam ederken dilimin üst dudağıma değdiğini düşünürsek, sesimin ne kadar istikrarlı çıktığından gurur duyuyorum. Bu genellikle korkutur

İnsanların geri çekilmesine yetecek kadar, ama o değil. Enerjime uyuyor, gitmesine izin vermeyi reddediyor.

Kibriti ağzından çıkarıp kırmızı ucuyla alt dudağıma dokunuyor, sonra başparmağıyla işaret parmağı arasında alevi tutuşturuyor. Yüksekten yanıyor, tam önümde parlıyor, o kadar yakın ki ısını hissedebiliyorum.

Yüzü karanlıkta titriyor, turuncu ışıltıyı gururla taşıyor.

"Hayır." Durumun ciddiyetini, neler olduğunu anladığımı o anda Rook'un eli boğazımda sertleşiyor, parmakları bir ağacın dibindeki sarmaşıklar gibi etrafımda dolanıyor.

Ve bu, zevk almak için boynun yanlarına bastırdığınız sapıkça bir tutuş değil. Hayır, bu acı verici, sıkma nefes borumun etrafında. Elinin bir amacı var ve bu beni ısıtmak değil, öldürmek.

Dünyadaki başka bir erkek bana böyle dokunuyor olsaydı, onu öldürmeye çoktan hazır olurdum. Ancak, onun tutuşu daha önce deneyimlediğim her şeyden farklı hissettiriyor. Bu hisle ilgili bir şey var, sanki bana ait her izi eritiyor.

ondan önce kimse,

beni burada tutarken içimde tamamen yeni bir his yaratıyor.

Kibriti yüzüme doğru eğdi, cehennem ateşi gözleri düşmanlıkla parlıyordu. "Ama hakkında hiçbir bok bilmediğin şeyler hakkında konuşmaya devam edersen, ben de konuşacağım."

Yüzümü onun elinden çekmeye çalıştıkça ağzım kuruyor, ama o beni daha da sıkıyor. Saniyeler geçtikçe hava kaynağım gittikçe azalıyor.

Beni gerçekten yakmayacak, değil mi?

"Ve size söz verebilirim prenses, yanmadan benimle başa çıkamazsınız."

Beni bırakıp geri çekilirken yüzüne bir sırtıma yayılıyor. Hiç korkmadan dilini dışarı çıkarıyor ve hâlâ yanmakta olan çubuğu diline bastırıyor. Cızırdayan ses bulanıklığımı yarıp geçiyor.

Sarsıldım ve hiç korkmamasına şaşırdım. Sanki ağzıyla bir kibriti söndürmek onun için günlük bir olaymış gibi.

O zaman bize doğru gelen arabayı fark ediyorum, daha önce cinayete giden yolda saldırıya devam etmesini engelleyen arabayı duymuş olmalı.

"Camdan evinde ne kadar sıkıldığını fark ettiğinde beni nerede bulacağını biliyorsun, Sage," diyor ses tonunda bir kahkaha ile, bisikletine bir kez daha binerken.

"Siktir git, pislik," diye mırıldanmayı başarıyorum motorunun gürültüsü arasında.

Sonrasında başka bir kelime mırıldanmadı, sadece yola geri çekilip karanlığa dalarken bana arkasını döndü ve kendime az önce olanları halüsinasyon görüp görmediğimi sormak zorunda kaldım.

Kendi parmaklarımı boğazıma götürerek az önce dokunduğu yerlere bastırıyorum, varlığını hâlâ tenimde hissediyorum.

Korkmuş muydum? Belki de. Ama bu korkudan daha fazlasıydı. Özgürlük gibiydi.

Olmam beklenen kişi ile olmak istediğim kişi arasındaki boşluk ve o beni oraya itti.

Bir sonraki adımın ne olacağını b i l m e d i ğ i m b i r y e r d e , kontrol edemediğim bir şeyde, özgürleşebileceğim bir yerde insanların benim hakkımda düşündüklerinin ağırlığını taşıyordum.

Zihnin bir kaçıışı.

Vücudum başımın ucundan ayaklarımın tabanına kadar karıncalanıyor.

Onu her yerde hissediyorum.

Ve tıpkı ateş gibi, gözden kaybolduktan sonra da uzun süre kalır.

CHAPTER SEVEN

garden of eden

rook

Sage Donahue ile yolumun tekrar kesişmesine bir ay var.

Merak tohumu beynine ekilmişti ve doğru zaman geldiğinde çatlayacağını ve hayatında eksik olan heyecanı bulmak için koşarak geleceğini biliyordum.

Bu dış görünüşün altında, kaçmak için can atan bir kız olduğunu biliyorum. Rose'a davranış şeklinden, kıskançlıktan yeşile dönmesinden bunu anlayabiliyordum. Kız kardeşinin sahip olduğu özgürlüğü istiyor ama nedense onun peşinden gitmekten çok korkuyor.

Sınıfa doğru yürüyorum, dudağım daha yulaf ezmeme dokunmadan aldığı yeni kesik yüzünden zonkluyor, o sırada dolaplardan bir sesin yükseldiğini duyuyorum.

Koridorlar boş, öğrenciler ders için çoktan sıralarına oturmuş, beni sesle baş başa bırakmışlardı.

Normalde yürümeye devam eder, derse gider ve bakışları üzerimden atardım. Sanki hiç olmamış gibi günüme devam ederdim.

Ama yumuşak ama sert tondaki bir şey kulaklarımı aşinalıkla dolduruyor.

Koridorun sonuna kadar takip ediyorum. Elim salonun kapısına dikkatlice bastırıyor. Bu eski piçler nefes aldığı anda gıcırıyor.

Birkaç sıra boş kırmızı kumaş koltuk tiyatroyu dolduruyor. Normalde sahneyi aydınlatan tüm ışıklar tek bir huzme dışında kapalı.

Balkondan koyu renkli ahşap sahneye yansıyor ve ışığa çarpanlardan başka hiçbir şeyin herhangi bir yönde görülmesine izin vermiyor.

Sadece o var.

Tek başına duruyor, sadece o ve ışık, üzerinde bacaklarını kilometrelerce yol kat ediyormuş gibi gösteren ekose okul eteği var.

Sessizce arkadaki koltuklardan birine kayıyorum, arkama yaslanıyorum ve kulağımın arkasından yeni sarılmış esrarımı çıkarıyorum. Yakmak için kibritimi kullanıyorum, hareketlerimin bu küçük aktrisi rahatsız etmediğinden emin oluyorum.

"Tanrım, ne kadar güçlü olduğunu neredeyse unutuyordum John Proctor!" diyor kendinden emin bir şekilde, gözlerini kocaman açmış ve aşık olmuş bir kadın gibi hayallere dalmış.

Ona iyi bir oyuncu demek yetersiz kalır, çünkü Sage Donahue'nun bu kadar aşık görünmesinin imkansız olduğunu düşünmüştüm.

Hayali rol arkadaşının cümlesini söylemesi için duraklıyor, sonra vücudu değişiyor ve devam ediyor.

"Oh, sadece bir şekilde aptallaştı," diye kıkırdıyor - kelimenin tam anlamıyla kıkırdıyor.

Sahnede ilerleyişini izlerken dudaklarımdan dumanlar çıkıyor. Yıldızlı, sanki suda doğmuş bir kuğu gibi.

Zarif, rahat, ait.

Neredeyse son konuştuğumuzda söylediklerini ya da beni kızdırmanın nasıl bir şey olduğunu ona göstermeye ne kadar yakın olduğumu unutturuyor.

"Oh, sosyetik." Elini sallayarak konuştuğunu tahmin ettiğim adama doğru yaklaşıyor. İçindeki kötülük vücut dili beni gülümsetiyor. "Dün gece ormanda dans ediyorduk ve amcam üzerimize atladı. O da korktu, hepsi bu."

Sonraki birkaç satırı mırıldanıyor, hem kendisinin hem de partnerinin, spot ışığında ileri geri volta atıyor. İçinde bir şeyler oluşuyor.

Beni heyecanlandırmayan şeylerle ilgilenen biri değilim, ama orada ne kadar gerçekçi görüldüğü hakkında bir şey var.

Benimle taşak geçiyorsun.

"Köyde adımları lekeliyor!" Kelimeleri sanki yemin etmiş gibi söylüyor. "Benim hakkımda yalanlar söylüyor! O soğuk, sümüklü bir kadın ve sen-" Kaşları çatılıyor, hüzün boğazında düğümleniyor. "Ona boyun eğiyorsun!"

Tiyatrodan nefret ederim ve sanırım bunun içinde belki iki kez bulundum, ama beni bu koltuktan kaldıracak pek bir şey olmazdı.

Sanki ortağı duymaya dayanamayacağı bir şey söylemiş gibi başını sertçe sallıyor. Koltuğumda öne doğru eğildim, gözlerini kısarak gözlerinden süzülen yaşları yakalamaya çalıştım.

Solgun bir yüz.

"Beni uykumdan alıp kalbime bilgi koyan John Proctor'ı arıyorum! Salem'in ne olduğunu hiç bilmiyordum, tüm bu Hristiyan kadınlar ve onların sözleşmeli erkekleri tarafından bana öğretilen yalan derslerini hiç bilmiyordum!" diye tükürüyor, sesi acı içinde ihanete uğramış bir kadın gibi duyguyla cızırdıyor.

"Beni sevdin, John Proctor." Sahnenin önüne yaklaşır, gözleri daha kelimeleri söylemeden yalvarır. "Ve hangi günah olursa olsun beni hâlâ seviyorsun!"

İçime çekiyorum, duman beni öksürtmeye çalışıyor ama kendimi tutuyorum, ellerimi kaldırırken dumanı dudaklarıma dayıyorum.

"Bravo!" Ellerimi yavaşça çırparak bağıriyorum, aksi takdirde sessizlikle dolan odada yankılanıyor. "Ne performans ama."

Donup kalıyor, kraliçe arıdan başka bir şey olma eylemindeyken patronluk taslayamayacağı tek kişi tarafından yakalanıyor.

Kendimi koltuktan dışarı itiyor, ağır adımlarla koridordan sahnenin önüne doğru ilerliyorum.

"Neydi o?" Ellerimi düz bir şekilde sahneye koyuyorum, O spot ışıklarından bana aval aval bakmaya devam ederken ben gölgelerin arasında durmak için kendimi yukarı atıyorum.

"*Romeo ve Juliet* mi?"

Neler olduğunu anlaması bir anını alır. Bu olayda eğleniyor gibi görünen savunmasız kız sahne geri çekilir ve koruyucusu ortaya çıkar. Hepimiz gerçek benliklerimizi ve sevdiklerimizi korumak için korkutucu bir şeye dönüşürüz.

Maskesini görüyorum. Ve benim yanımdayken maskesini takmasından bıktım.

Altındaki çirkin acıyı görmek istiyorum. Gizli yaraları etini yiyen canavarlar. Bunlar gerçek ve hayat sahte olana odaklanmak için çok kısa.

"Burada ne yapıyorsun, Rook?" diyor, elindeki kitabın sayfalarını kapanana kadar katlıyor ve dumanı kendisinden uzaklaştırmak için sallıyor. "Burada sigara içemezsin! Bu lanet olası bir yangın tehlikesi."

"Dürüst olalım, Sage. Ben bir yangın tehlikesiyim," diye şaka yapıyorum ama istediğim gibi olmuyor.

Zor bir kalabalık.

"Beni burada görmemişsin gibi davranalım," diye mırıldanıyor,

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve gitmek için hareket ediyor. "Ah, ah, ah," diye başlıyorum. "O kadar hızlı değil. Ne yapıyordun

Ne yapıyorsun?" Bedenim onun merdivenlerden inmesini engelliyor, gitmesini önlüyor.

"Açık kalp ameliyatı yapıyorum," diye kestirip atıyor.

"Neye benziyor, aptal."

Dilimi şaklatıyorum, kirazı kotuma koymadan önce otu derin bir nefes daha çekiyorum. "Seni bir tiyatro ineği sanmazdım."

"Bana öyle deme," diye tıslıyor, koyu kırmızı tırnaklarını bana doğrultarak. "Eğer gördüklerini birine anlattıysan, pişman olursun, pyro."

Testosteron beni dolduruyor. Onun meydan okuması Sunum yapmak neredeyse başa çıkılamayacak kadar fazla. Beni tehdit mi ediyor? Herkese yaptığını bana da yapabileceğini mi düşünüyor? Tehditkâr sözlerle beni alt edebileceğini mi?

Görünüşe göre, burada kiminle çalıştığını öğrenmemiş.

"Öyle mi? Bu konuda ne yapacaksın, TG?"

TG. Ben sevdim. Tiyatro İneği. Başının üstünde sallandırabileceğim bir sırrın üstünde küçük bir sır gibi geliyor.

Duraksıyor, benim gibi birini korkutup susturmak için ne söyleyebileceğini düşünmeye çalışıyor. Bu durumda bana karşı kullanabileceği herhangi bir şey için çırpınışını izlemek hoşuma gidiyor.

"Sorun da bu zaten. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Dedikodun yok, sırrın yok, hakkımda söyleyecek hiçbir şeyin yok. Ve buradaki tek gücün de bu. O olmadan kesinlikle hiçbir şey."

Bunların hepsi doğru.

Korkusu olmayan bir adamı nasıl korkutabilirsin?

Onun tek pazarlık kozunu elinden aldım. İnsanları bu şekilde uzakta tutuyor, çünkü onlar üzerinde güç. Sage hakkında onun istedikleri dışında kimse bir şey bilmiyor.

Şimdi de ağıma düştü. "Rook, dinle-"

"Oh, şimdi de Rook mu? Pyro'ya ne oldu?" Hayal kırıklığı onu sarsıyor ama bunun altında korku yatıyor.

Endişeden kızarmış teni, tarçın renkli çillerini daha da koyulaştırıyor. Geçen ay boynuna sıcak bir kibrit tutmuştum. Kırılgan boynu elimdeyken onu öldürebilirdim ama gözünü bile kırpmadı. O gün korku değil, heyecan vardı.

Bunlar iki farklı duygu ve aradaki farkı hissedebiliyorsunuz. Kalbinin avucumun içinde çırpınması ve gözlerinin kocaman kalması gibi.

Korkuyu ve nefes vermeyi bilirim.

Ama şu anda korkuyor, tiyatrodaki insanlara ondan bahsedeceğimden korkuyor. Şimdiye kadar özel olduğunu bilmediğim bir şey.

"Ahmaklığı bırak. Sana sormaktan hoşlandığımı mı sanıyorsun?

iyilik mi?" diye tersliyor ve parmaklarını gözlerine bastırarak

İç çekerek. "Sadece," diye nefes alıyor, "lütfen kimseye söyleme, tamam mı? Bu herkesin bileceği bir Şey değil."

Duraksıyorum, başımı eğiyorum, onu daha fazla zorlamalı mıyım yoksa bunu yapmasına izin mi vermeliyim diye bekliyorum.

Gözleri daha önce sahnede yaptıkları Şeyi yapıyor, yumuşuyor ve mavi renk o kadar sert değil, ama yine de gaz alevleri gibi parlak yanıyorlar. İŞin sırrı bunun bir gösteri mi yoksa dürüst m olduğunu anlamakta.

Her halükarda, ona karşı bir koz elde edene kadar gitmeyeceğim.

"Bir Őartla ağzımı kapalı tutacağım." Ona yaklaŐarak teklif ediyorum. Esrarımla karışan parfümünün kokusu, kafamı daha yoğun hissettiren b i r tür ateş rüyası aroması yaratıyor.

Dilini st dudağına değdiriyor. "Ne oldu?"

Onun hizasına kadar eğiliyorum, yüzüm onunkiyle aynı hizada, gözlerimiz tek bir çizgi oluşturuyor. "Bana gerçeği söyle. Neden umursuyorsun?"

"Ne hakkında?" Soruyu geçiŐtirmeye çalışarak oyalanıyor.

"Aptal numarası yapma, Sage. Senin gibi bir kıza yakıŐmıyor. İnsanların senin bu halini öğrenmesini neden umursuyorsun?

Hobi mi? Bu hoş karŐılanmayacak ya da imajınızı zedeleyecek bir Şey değil, o halde neden umursuyorsunuz?"

Gözlerim vücuduna kayıyor, yumruklarını o kadar sık mıŐ ki elleri hayalet gibi görünüyor. Yine de gözlerini benden ayırmıyor. Sanki onun içini gremeyeceğimden çok emin miŐ gibi.

"nk buradaki insanlara kim olduğunuza dair gerçek parçalar verdiğinizde, onları harmanlayıp sabah kahvaltılarıyla birlikte içiyorlar. Sahip olduğunuz tüm umutları yok ederler. Ponderosa Springs sırlarınızı öğrendiğinde, sizi sonsuza dek tutsak eder. Buradan ıkıŐ yoktur ve ben buna izin vermeyeceğim."

Cevabının beni Şok etmediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

Sage'in bu kasabanın kötü yollarını çoktan yakından ve kişisel olarak görüp görmediğini, herkesin tanıdığı tatlı kızın zihninin duvarları arasında feci ve dolambaçlı bir şeyler barındırıp barındırmadığını merak ediyorum.

"Ne oldu sana böyle?" Kafamda söylemek istediğim şeyi yanlışlıkla soruyorum.

"Daha iyisini bilecek kadar."

Aniden bir zil çalıyor, koridorları dolduran öğrencilerin sesi ve tüm özgünlük kayboluyor. Çantasını sahneden alıyor, yanımdan geçip merdivenlerden aşağı iniyor.

Yolun kenarında onu tehdit ettiğimde bana nasıl dik dik baktığını şimdi anlıyorum. Nasıl bu kadar korkusuz olduğunu.

Cehennem çukurlarının gözlerinin içine bakıp ürkmeyen sadece iki kişi vardır.

Cehennemdekiler ve çoktan yollarını bulmuş olanlar Dışarı.

CHAPTER EIGHT

when the levee breaks

sage

Sinclair'lerin evine girdiğim anda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Aslında, sanırım ailem bana orada yemeğe gideceğimizi söylediğinde anladım.

Her yıl tatil partilerine davet ediliyoruz, Doğum günü etkinlikleri, hatta babamın kampanya brunch'larından birine arka bahçelerinde ev sahipliği yaptılar.

Ama asla sadece akşam yemeği değil.

Easton hemen solumda, babası da masanın başında oturuyor. Annesi oğlunun karşısında, benim ailem de onun yanında oturuyor. Sessiz bir dağınıklıktan başka bir şey yok. Onlar için huzurlu bir sessizlik içinde yemeklerini yerken gümüşler tabaklara çarpıyor.

Easton'ın elinin uyluğuma doğru kaydığını, orada durduğunu ve tahta sandalyeye geri otururken beni nazikçe sıktığını hissediyorum.

"Sage, bu yıl bir mezuniyet balosu adaylığı daha mı aldın? Ne bu, dört yıl üst üste mi?" Stephen doğrudan bana soruyor, adımlı kullandığında omurgam sertleşiyor. Her konuştuğunda, gevezelik ederken bile disiplinli bir tonda konuşuyor.

Kibarca başımı salladım. "Evet, efendim. Lisenin dört yılı boyunca." "Mütevazı davranıyor baba. Bu onun için zaten bir kazanç.

Sage her yıl mezuniyet balosunu kazandı. Sanki başka birini seçeceklermiş gibi." Easton omzuma kendi omzuyla vurdu.

"Bazı insanlar alçakgönüllü olmaktan hoşlanır, evlat. Herkesin başarılarıyla gösteriş yapması gerekmez. Bir şeyler öğrenebilirsin.

Ondan bir iki şey öğrenebilirsin," diye alay ediyor ve kadehini kaldırıp koyu kırmızı sıvıyı yudumluyor.

Birine nasıl patronluk taslanacağı konusunda hızlandırılmış bir kurs.

Easton'ın babası bu konuda profesyoneldir, o kadar iyidir ki etraftaki herkes iyi bir şaka olduğunu düşündükleri şeye güler.

Erkek arkadaşına her zaman düşkün olmasam da, kendi evinde tutsak olmanın nasıl bir şey olduğunu da biliyorum.

En çok önemsemesi gereken insanlar tarafından aşağılanmak.

Uzanıp, dağılmış bir tutam sarı saçı sevgiyle düzeltiyorum. "Aynı fikirde değilim Bay Sinclair. Oğlunuz bana yıllar boyunca tahmin edebileceğinizden çok daha fazlasını öğretti. O olmasaydı şu an olduğum kişi olamazdım."

Bunların hepsi doğru - bana ne olabileceğimi ve ne olamayacağımı göstermeye yardımcı oldu. Easton bana nasıl güç sahibi olacağımı gösterdi; hepsini kendim için almam onun hatası.

"Çok tatlısın, tatlım. Küçük oğlumla gurur duyuyorum," diyor Lena.

Annesi Lena Sinclair büyüleyici bir kadındır. Yaşı ona günler geçtikçe daha da fazla güzellik bahşetmiş. Kısa sarışın pixie kesimi beni onun kemik yapısını kıskandırıyor, benimki nötr bir şekilde yuvarlak dururken tüm açılar ve boyutlar ve konturlamanın ne olduğunu öğrendikten sonra bile alnım her zaman daha uzun görünüyor.

Lena'nın güzelliğini fark eden tek kişi de ben değilim.

Easton'ın en büyük aile utancı, Wayne Caldwell'in kimse farkına bile varmadan iki yıl boyunca her Cumartesi günü golf kulübünde Lena'nın güzelliğinden faydalanmış olmasıdır.

Bu konuda tek kelime edersem beni öldürür, Çünkü Alistair Caldwell bunu öğrenirse Easton'ı utanç içinde mezara götürecek. Kasaba onların yüzüne gülecek ama yıllarca dedikodu değirmeninin bir parçası olacaktı.

Biliyorum çünkü Easton birinci sınıfta bir partide sarhoş olmuştu. Küfrederken dökmüştü.

Hollow Boys ve onların köhne şöhretleri hakkında.

Bu benim şantaj kavanozumun içindeki en büyük sırlarımdan biri ve benimle bir adım ileri giderse herkese söyleyeceğimi biliyor.

"Küçük bir çocuk değil, anne."

"Biliyorum, tatlım. Ben sadece-"

"Erkek olmaktan bahsetmişken, sanırım artık zamanı geldi Easton, sence de öyle değil mi?"

Bu eve girdiğimizde bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım.

Ama görünüşe göre bunun nedeni, olacaklardan haberdar olmayan tek kişinin ben olmamdı.

"Neyin zamanı?" Suyumdan bir yudum alarak usulca soruyorum, etrafımda bana bakan tüm gözlere bakıyorum.

Sandalyemde kaymama neden olan rahatsız edici bir durgunluk var. Bardağımı yere bıraktım. "Bir şey mi var? Kayıp mı yoksa...?" Onların bariz bakışları yüzünden odaya yerleşen modu hafifletmeye çalışmak için gülüyorum.

Hani korku filmindeki katilin orada durduğunu bildiğiniz için arkanızı dönmek istemezsiniz de ondan kaçmaya çalışırsınız ya?

Yanımdaki sandalyenin gıcırdadığını duyduğumda yaptığım şey bu. Benden başka her yere bakmaya çalışan babamla bakışlarımızı ayırmıyoruz.

"Sage?" Easton dikkatimi çekmeye çalışarak boğazını temizliyor.

Annemin gözleri parlıyor ve ben ona dönmeyi reddettikçe sönüyor. Kulaklarım sıvı ile doluyor, gök gürültülü hareketlerle acele ediyor. Ciğerlerimdeki suyun giderek arttığını hissedebiliyorum, öksürme dürtüsü ağırlaşıyor, öksürme ihtiyacı göğsüm yarı kamyon tarafından sıkıştırılıyormuş gibi hissetmeden nefes alabiliyorum.

Acı verici bir yavaşlıkla, son turunu atan bozuk bir saat gibi dönüyorum ve sadece statü için çıktığım erkek arkadaşımı diz çökmüş, elinde beni sara krizine sokacak kadar büyük bir elmasla buluyorum.

Dalgalar ve su dalgaları beni batırıyor.

Karanlık, bulanık su beni yiyip bitiriyor, ışıktan uzaklaştırıyor.

Tüm bu insanların önünde boğuluyorum ve tek bir kişi bile beni havaya kaldıracak kadar umursamıyor.

"Sage?" dedi yine. "Ne dediğimi duydun mu?"

Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim - sessizlik mi yoksa kendinden ne kadar emin görüldüğü mü? Alnında bir damla ter yok ve titremiyor. Sanki hayır demeyeceğimi biliyor.

"Şu anda bana evlenme mi teklif ediyorsun?" İçimde kalan oksijenle söylüyorum.

"Yüzük bende ve tek dizimin üstündeyim, yani..." Sırıttırıyor, başını sallıyor.

Bütün gece kusursuzdum. Soğukkanlılığımı korudum, bu yemeği atlatmak için yapılması gerekeni yaptım, ama bu? Bu benim için bile çok fazla.

"On sekiz yaşındayız, East. Daha liseden bile mezun olmadık. Bunun zamanı olduğunu sanmıyorum-" Dişlerimi gıcırdatıyorum, gergin bir kıkırdama kaçıyor benden. "-bunun için doğru zaman."

"Bebeğim, hadi." Tüm uyarı işaretlerimi elinin tersiyle itti. "Ortaokuldan beri birlikteyiz. Bu büyük bir şey değil."

O zaman elimi tutuyor, yüzüğü parmağıma geçirmek için göğsüne yaklaştırıyor ama sanki beni yakmaya çalışmış gibi elimi geri çekiyorum.

"Anne, baba, yapamam." Aileme bakıyorum, yüzlerini izliyorum, gerçeği gözlerimin önünde büyük, kalın, yanıp sönen neon ışıklarında görüyorum.

"Bunun bugün olacağını biliyordunuz, değil mi?" Bakışlarımı Easton'ın ailesinden kaçırarak onlara doğru yöneltiyorum. Annesi gergin görünüyor, babası ise heyecansızlığımdan rahatsız olmuşa benziyor.

"Şu anda bunu yapamam. Bunu yapamam. Üzgünüm." Kendimi geriye iterken avuçlarım yemek masasına gömülüyor ve kusmuk boğazıma oturuyor.

Ayağa kalktığımda neredeyse düşüyordum, bacaklarım altımda titriyordu, ama burada kalmayacağım. Burada kalmayacağım.

Bu şu anda gerçekleşiyor olamaz. Bu rolü o kadar iyi oynamış mıydım ki kendimi bu duruma düşürdüm? Okulun bitmesine daha koca bir yıl var, bu kadar erken olmaması gerekiyordu.

Mezun olurken sorunsuzca hayır diyebilirdim ama şu anda diyemiyorum. Neden söyleyeyim ki? Herkes birbirimize takıntılı olduğumuzu düşünüyor.

Mutlu musun?

Topuklarım hareket eden sandalyelerin sesini bastırıyor ve Stephen'inki hariç tüm sesler yükseldi, o da tabutuma kurşunu sıktı.

"Bunu çözsен iyi olur Frank. Bir anlaşma yapmıştık. Unutmayalım, senin buna benden daha çok ihtiyacın var."

Ellerim ön kapıyı çekiyor ve bu akşam kendimi buraya getirdiğim için şükrediyorum. Temiz hava neredeyse daha kötü hissettiriyor.

Bu durumdan kurtulmak için çaresizim ama görünen o ki herkes beni suyun altında tutmaya niyetli.

"Sage, dur." Babamın sesi tam da bunu yapmamı sağlıyor, sanki ensemden tutup beni orada ölmem için tutuyormuş gibi.

Dönüyorum, araba yolunun çakılları altımda çıtırdıyor. "Beni bununla gafil avladın!" Suçluyorum. "Anne, ben çok olmazdım ama sen? Sen bana karşı hep dürüst oldun."

Babamla ilişkim hakkında yazılacak bir şey yok. Onun işi ve okulu hakkında konuşuruz. Bir baba-kız ilişkisinin resmi değiliz, ama dediğim gibi, bana asla yalan söylemedi.

Bir kere bile.

Her zaman her konuda acımasızca dürüst olmuştur. "Beş parasınız" diyor, elini gri saçlarında gezdirerek. saçını hayal kırıklığı içinde yüzünden aşağıya doğru sürükledi. "*Beş parasınız*. Hiçbir şeyimiz yok."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ve bunun on sekiz yaşında nişanlanmamla bir ilgisi var mı?"

"Paramız yok, Sage!" diye bağırdıktan sonra içeride hâlâ bizi dinleyebilecek insanlar olduğunu fark ediyor ve sesini biraz alçaltıyor. "Hiçbir şey kalmadı. İpoteğimizi ödeyebilmemizin tek nedeni Stephen. Kendisi Belediye başkanı olarak yıllarca beni finanse etti. Ama şimdi? Bu parayı hayatta kalmak için kullanıyoruz. Finansmana devam etmeyi kabul etti.

Easton'la ilişkiniz evlilikle sonuçlandığı sürece." "Ne? Neden? Bu hiç mantıklı değil. Easton

"Hayır deseydim ilişkilerim kısa sürmezdi."

"Stephen Easton'ın neye ihtiyacı olduğunu biliyor ve o da sensin. Onun biriyle birlikte olmasını istiyor..." Kelimeleri bulmaya çalışarak uzatıyor.

"Kontrol edebileceğini düşündüğü biri," diye bitiriyorum başımı inanmazlıkla sallayarak.

"Hayır, değil-"

"Bu anlaşmayı ne kadar zaman önce yaptınız?"
Sözünü kestim. Bu sopanın kısa ucunu çeken bendim.

O evdeki herkes bunu biliyordu ve beni kışın ortasında çırılçıplak bıraktılar.

Bunu arkamdan yapmışlar, kontrolümü elimden almışlardı. Cevap vermeyince daha yüksek sesle söyledim. "Ne kadar oldu!" "Dört-dört yıl önce. Annen ve ben bunun

Tanrı'nın isteğiyle ikiniz çıkmaya başladınız, bu sorun olmayacaktı, Sage! Gençsiniz ve aşıksınız - nişanlanmanın, aşık olduğunuzda evlenmenin nesi yanlış?"

Gözlerine, kendi irislerimin etrafında dönen aynı maviye bakıyorum ve böyle birinden yaratıldığıma inanamıyorum. Beni ben yapan bu iki insandı.

Bu kadar genç olmama rağmen ben bile kendi çocuklarıma bunu asla yapmayacağımı biliyorum.

Bunu nasıl çevirirlerse çevirsinler ya da nasıl süslerlerse süslesinler, bu bana yaptıkları bir başka haksızlıktır.

"Neyin var senin!" Bağırlıyorum. "Bir seçeneği hak ediyorum!"

Ya Easton bana vurursa? Ya evlenmek istemiyorsam? Onu sevmezsem? Yine de beni onunla evlendirirsin, değil mi? Sen?"

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve rimelimi hissedebiliyorum.

yanaklarımdan aşağı damlıyor. Her şey darmadağın oluyor ve en kötüsü de bunun onlar için bir önemi yok.

Babam orada öylece duruyor, bana bakıyor ve zerre kadar pişmanlık, acı ya da incinmişlik hissetmiyor. Sadece ona duymak istediği şeyi söylemediğim için hayal kırıklığı ve endişe içinde.

Artık o rolü oynamadığımı.

"Umurunda değil, değil mi?" Öksürerek ondan uzaklaşmaya ve arabama yaklaşılmaya çalışıyorum.

"Umursuyorum, Sage. Senin için iyi bir hayat istiyorum ve Easton bunu sağlayabilir ama-"

Dalgalar yükselir, derinlerden gelen yaratıklar Bacaklarımı kemirerek yukarı doğru çıkmaya başladılar. Boğulduğunuzda, içgüdüleriniz size tekme atmanızı, zıplamanızı, her şeyi yapmanızı söyler çünkü yüzeğe ulaşmak için çok çaresizsinizdir.

Kıpırdamadan durdum, olmasına izin verdim.

"Eğer hayır dersen, Rose'a yaptırırım. Yapacağını da biliyorsun. Rosie yufka yüreklidir, senin gibi hesapçı değildir. Bunu yapacaktır çünkü seni seviyor ve seni mutsuz görmek istemiyor. Tıpkı senin kardeşini sevdiğinde ona aynısını yapmayacağını bildiğim gibi. Rose böyle bir yaşam tarzında hayatta kalamaz ama sen, Sage, bu yaşam tarzında başarılı olabilirsin." Bunu söyleme şekli o kadar sakın ki, sanki bu konuşmayı aynada prova etmiş gibi. Sanki başından beri bütün planı buymuş gibi.

Her şey yanıyor.

Kulaklarım, ciğerlerim, derim.

Dışarıda duruyorum ama oksijene hasretim.

Arabamın kapı kolunu tuttum. Nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yok ama buradan gitmem gerektiğini biliyorum.

Arabamın kapısını açıp anahtarları kontağa sokuyorum.
Kapıyı kapatmadan hemen önce babama bakıyorum.

"Senden nefret ediyorum," diye bağıriyorum. "Bu kahrolası kasabada önemsedığım tek şeyi bana karşı kullandığın için senden nefret ediyorum. Ben lanet Senden nefret ediyorum." Feveran ediyorum.

Ayağımı gaz pedalına çarptım, hız göstergem Arabamın altındaki çakılları yiyip bitirirken tırmanıyorum, çılgın bir hıza ulaşip bu şeyi takla attırsam ya da bir ağaca dolasam umurumda değil.

Ölüm şu anda bundan daha kolay geliyor.

Gömleğimin yakasını çekiyorum, düğmeleri açıyorum ve nefesimi tutmaya çalışırken boğazımı tırmalıyor. Hayatımın gerçekliği beni kör bir bıçakla kesip açarken göğsüm ağrıyor. Ayaklarımdaki iğne batmaları neredeyse beni beynimin içindeki zonklamadan uzaklaştırıyor.

Ortaokuldan beri bu tür nöbetler geçiriyordum ve bir keresinde hamile olduğumu düşündüğüm için okul bilgisayarını kullanarak semptomlarımı Google'da arattım, ancak bunların panik atak olduğunu öğrendim.

Ben mi panik atak geçiriyorum? İmkânı yoktu. Ta ki tekrar tekrar olana kadar.

Artık alıştım ama bu kadar değil. Hiç bu kadar şiddetli olmamıştı. Vücudumun içinde bir şey varmış gibi hissediyorum.

Dışarı çıkmam için beni parçaladı, geriye yırtık deri parçaları ve bağırsak kalıntılarından başka bir şey bırakmadı.

Lanet olası yol.

Deliriyorum. Olmak zorundayım.

Kendimi nerede bulduğumu başka nasıl açıklayabilirim ki? En az yetmiş arabanın park ettiği açık bir alan bulmak için gizli bir yola girmeyi başka nasıl açıklayabilirdim?

Onu aramak için neden buraya geldiğimi ancak delilikle açıklayabilirdim.

"Cam evinden ne kadar sıkıldığını fark ettiğinde beni nerede bulacağını biliyorsun, Sage."

Çim tepeye tırmanırken, topuklarım her adımda çamura batarken net düşünme yetimi kaybetmiştim. İnsanların bana baktığını hissedebiliyorum, fısıltıları neredeyse

araba motorları. Hepsi aynı şeyi düşünmektedir: Mezarlıkta ne işim var benim?

Mezarlık, Ponderosa Springs'in eteklerinde terk edilmiş bir yarış pisti; benim gibi kızların bulunmaya hakkı olmayan bir yer. Burada olan her şey yasadışı, el altından, yarım yamalak. İnsanlar bozuk asfalt üzerinde yarışıyor ve merkezde birbirleriyle kanlı bir şekilde dövüşüyorlar. Uyuşturucular şeker gibi değiş tokuş ediliyor ve sigara dumanı oksijenin yerini alıyor.

Bela arıyorsan buraya gel.

Seyircilerin piste girmesini engelleyen cılız metal çitin yanından geçerken rüzgâr topuklarımı ısıtıyor. Gözlerim arabaların ve motosikletlerin ısınmak için beklediği çukurları tarıyor. Orada olacağını biliyorum. Her hafta sonu burada. Hiçbir yarış kaçırılmaz ve asla kaybetmez. Pistteki ününü duymamak için sağır olmak gerekir.

Denememe gerek kalmadan onu fark ettim. Kapüşonu açık, ağzından dumanlar çıkıyor, yapayalnız ve kendi halinde. İnsanlardan uzak durmaya çalışsa bile, insanlar onu izliyor gibi görünüyor. Onu izlememek çok zor.

Kuralları ya da nerede olmam gerektiğini umursamadan pisti geçip pite doğru ilerliyorum, başka bir virajdan dönüp bana doğru gelen bir dizi araba olsa bile ona doğru düz bir çizgi çiziyorum.

"Kızım, orada olamazsın!" diye bağılıyor biri bana ama ben onun dışında herkesi görmezden gelmeye devam ediyorum.

Korku yok. Sadece Rook Van Doren'in kötülerin krallığına girdiğimde bir süre orada sıkışıp kalacağımı biliyorum.

Özgürlük için Lucifer'i arayan bir melek.

"Van Doren!" Kükreyen makinelerin sesinden sesleniyorum, ayaklarım raydan çıkarak gelenlerden uzaklaşıyor.

Trafik.

Rook bana cam evimde sıkıldığımı söylerken haklıydı. Hayatımdaki heyecansızlıktan ölmeme iki nefes kaldı. Hep aynı adamlar.

preslenmiş takım elbiseler ve iş konuşmaları. Brunchlarda aynı dedikodular, aynı yüzler, aynı yalanlar. Bunların hepsi geri dönüştürülebilir saçmalıklar ve hepsinden çok sıkıldım. Yoruldum.

Korkuyorum çünkü bu benim hayatım olurdu. Sadece yılın geri kalanı için değil, varlığımın geri kalanı için. Sonsuza kadar Ponderosa Springs'in atlıkarıncasında sıkışıp kalacaktım, çünkü ailem beş parasızdı ve kız kardeşimin acı çekmesini istemiyordum.

Şu an hariç. Bu an benim. Ve Rook sıkıcı olmaktan başka bir şey değil.

Gözleri hedefini bulana kadar isminin sesini takip ediyor.

Ben.

Tanrım, yüzündeki o kendini beğenmiş sırıtişi boğmak istiyorum. "Beni aramaya geleceğini biliyordum" bakışları tüm varlığını yiyip bitiriyor. Ama boğulma hissinden, benim hakkımda haklı olmasından daha çok nefret ediyorum.

"Burada ne halt ediyorsun-" Aniden duruyor, bisikletinin yanından itiyor ve benimle ortada buluşuyor. Gözleri yüzümü tarıyor, akan rimelime ve yaşla dolduğu belli olan gözlerime odaklanıyor. Vücut dilinde bir şeyler değişiyor, kendinden emin halden gergin hale geçiyor.

"O ne yaptı?"

Bana doğru daha fazla kayıyor, yüzümün hatlarını inceliyor. Herkesin çok korktuğu o gözleri bir kez daha yakından ve kişisel olarak görüyorum.

Dış kenarların yeni toprak gibi saf yeşil olması neredeyse şiirseldir, ancak yaklaştıkça, iç kısım kehribar ateşinden bir yıldız patlamasıdır, dönerek yeşili yer ve hepsi tek bir katı siyah gözbebeğine dönüşür.

Lucifer'in cennetten kovulduğunda gördüğü de buydu. Cehennemin alevlerine girmeden önce gezegenimizin yeşili. Rook'un felaket lakabının ardındaki hikâye onunla daha fazla bağ kuruyor.

Easton'ı kastettiğini biliyorum ve şu anda dünyada hakkında konuşmak isteyeceğim son kişi o. Gülüp geçmeye çalışarak yüzümü siliyorum. "Hayır, hayır, öyle bir şey değil. I-"

"O zaman ne sikime buradasın?"

Sesinin ne kadar sert olduğunu, acımı örtbas etme çabamı nasıl kestiğini, yüzümü nasıl paramparça ettiğini görünce şaşıyorum.

Yanlış bir şey mi yaptım? Onu kızdıracak bir şey mi yaptım?

Buraya gelmekle hata mı ettim?

Omuz silkerek iç çektim. "Bir değişiklik arıyorum. Sanırım?" Şaka yollu küçük bir gülümseme sunuyorum, burada bulunma sebepimi geçiştirebileceğimizi umuyorum.

Bu kasabada kaçacak o kadar insan varken onu aramaya geldim.

"Gerçeği" istiyor, tıpkı tiyatrodaki yaptığı gibi, kimsenin alamadığı bir parçayı çalmadan gitmeme izin vermeyi reddederek.

"Gerçek mi? Bunu uzun zamandır kimseye söylediğimi sanmıyorum.

"Ona karşı dürüst olmadığım sürece bana hiçbir şey vermeyeceğini biliyorum.

Kalbim kafesinin içinde tıkırdıyor, kendi göğsümün duvarlarına hapsolmaktan bıkmış vahşi bir hayvan, dişlerini göstermeye, dünyaya neyden yapıldığını göstermeye hazır.

Hiçbir şey söylemediğinde, sadece bana baktığında Beklentiyle sigarasından bir nefes daha çekerken ona duymak istediği şeyi söylüyorum.

Gerçeği.

"Çünkü sana ihtiyacım var." Başımın arkasında motorlar gürlerken kelimelerim rüzgâra kapılıyor. Vücudum yüzeyin dibine iniyor, ben devam ederken nefes nefese sudan çıkıyor. "Maskeyi çıkarmama yardım etmeni istiyorum. "Maskeyi çıkarmama yardım etmene ihtiyacım var.

Dünya. Onun için yanıyorsun. Bu yer beni canlı canlı yiyor, beni tanımadığım bir insana dönüştürüyor. Bana anarşiyi göster, bana şiddet içeren bir şey göster." Başımı sallıyorum,

bunu hissetmeye ihtiyacım var.

kaçış. "Bana tüm gerçeklerini göster, Rook. Ben de sana benimkileri göstereyim."

Gözleri bir cehenneme dönüşüyor, o kadar parlak, o kadar yeşil yanıyor ki hipnotize edici.

"Maskeyi çıkarmak ister misin?" Kaskını kaldırıp bana doğru itiyor, soğuk malzeme karnıma bastırıyor. "O zaman beni dünyada en nefret ettiğin yere götür ve sana yanmaya terk ettikleri kızın küllerinde nasıl boğulacağını göstereyim."

rook

Kafam iyiyken çok şey görmüştüm.

Sage Donahue elinde bir şişe çilek aromalı votka ile bir içki dükkanından çıkarken pastayı aldı.

Bir benzin istasyonunun tuvaletinde makyajını temizlemişti, rakun gözleri gözden uzakta, tarçın rengi çillerinin her birini ortaya çıkarıyordu. Yapay ışıkların parıltısı teninden yansıyor.

Bu tamamen yeni bir şeydi, Sage. Ponderosa Springs'te yaşadığım sürece daha önce hiç görmediğim bir şeydi.

Güzel zehir, Rook.

Aldatmak için yaratılmış bir yaratık. Öldürmek için yaratılmış.

Dikkatli ol, diye hatırlattım kendime.

Ailesinin göl evine gitmek çok hızlıydı.

kulağımda mırıldandığını düşünerek, *Daha hızlı, daha hızlı, daha hızlı.*

Ama dakikalar hızla geçiyor gibiydi çünkü odaklanabildiğim tek şey yol ve onun bana sarılmış hissiydi. Motosikletimin arkasına tünemişti, kolları beni öyle sıkı kavriyordu ki tırnaklarının kapüşonuma battığını hissedebiliyordum. Karnıma uyguladığı güç ağzımı sulandırıyor.

Acı ihtimali.

Göl kenarındaki evin kapısından içeri girdiğimizde neler olacağını biliyordum. Beni buraya getirmesinin bir sebebi vardı. Asıl soru, neden burası? Burası onun için ne ifade ediyor?

Sage bisikletten inmiş, başlamamı istemiş ve daha önce tuvaletle ilgili bir şeyler söylemişti.

içeride kayboldu, kapıyı takip etmem için açık bıraktı.

Otomatik pilotta hareket ediyorum. Hareketlerim kendi yaptığım şeyler.

Daha önce birçok kez, işe koyulduğumda seğiren ellerimde iltihaplanan dürtü. Adımlar hesaplıdır; çantamın fermuarını açıp bir sürahi benzin, çakmak gazı ve markasız kibritleri çıkarırken işinin ehli bir cerrah gibiyimdir. Lucky Stripes'ımı asla.

Gerçekten çok yazık. İki katlı malikane bir aile tatili için harika görünüyor. Tüm pahalı mobilyalar, bulaşık takımları, özenle yerleştirilmiş fotoğraflar, hepsi önümüzdeki yarım saat içinde duman olup uçacak.

Hayaletli yerleri yakıp yıkmak. Anılarla.

Özü olan bir şey - bunlar benim Aşil'im

Topuk, tüm o askıya alınmış anıların turuncu bir pus patlamasıyla havaya fırlamasını v e toprağa batacak küllerden başka bir şeye dönüşmemesini izlemek.

Kendinizi geçmişten kurtarmanın, onu ateşe vermekten başka bir yolu yoktur.

Mutfak zeminine benzin dökmek üzereyken kapüşonumun cebindeki telefonum titriyor.

Neredesin?

Alistair'den. İlk tepkim *zengin bir kıza hayatının gecesini yaşatmak* gibi komik bir şey söylemek oluyor. Ama sonra duraksıyorum, parmaklarım klavyenin üzerinde geziniyor.

Evde boktan bir gün geçirdiğini ve biraz terapiye ihtiyacı olduğunu varsayıyorum. Başka zaman olsa evet der, onunla spor yaptığı bodrumda b u l u ş u r v e beni pestile çevirmesine izin verirdim.

Çoğu arkadaşı birbirine bağlayan şeyler vardır. Bizimki sadece diğerlerinden farklı işliyor.

Alistair'in arada bir bir şeylerin canını yakması, yumruğunu bir bedene çarpması gerekiyor ki tüm öfkesi bir anlığına da olsa onu terk edebilsin, kendisine her zaman "öteki" muamelesi yapan ailesinden intikam almak için yanıp tutuşsun.

Onun buna ihtiyacı var, benim de acıya.

Biz böyle çalışıyoruz. Hepimiz birbirimize böyle bağlanıyoruz.

Ne kadar karanlık ve eziyetli olursa olsun, diğerinin neye ihtiyacı olduğunu anlıyoruz. Birbirimiz için her şeyi yapmaya hazırız.

İlk cevabım yerine ona bir mesaj gönderdim
Bir gezintiye çıktığımı, daha sonra döneceğimi ve yarın onunla buluşacağımı bildirdim.

Ona hiç yalan söylemedim, hiçbirine, ama çocuklar öğrenmeden önce bunun hissedilmesi gerekiyor.

Gerçek şu ki, bu kıza güvenmiyorum.

Ama pistte önümdeki kıza güvendim. Kırık ve perişan görünen kıza. O sahnedeki kıza güvendim ve Sage Donahue'nun gerçek versiyonuna ulaşana kadar o benim sırrım olacak.

Ancak, iyi bir başlangıç yapmıyoruz,
Bana tuvalete gideceğini söylediğini düşünerek, ayakkabılarını bahçede çıkarıp suya doğru uzanan iskeleye inişini izliyorum.

Bana umutsuzca söz verdiği gerçeği çoktan çarpıttı.

Sürahiyi tezgâhın üzerine bıraktım ve cam sürgülü kapıdan çıkıp onu takip ettim. Açılmış votka şişesi onun yanında, ahşap platformun kenarında duruyor, ayakları kenardan sarkıyor. Karanlık, sadece ay aydınlatıyor durgun ve huzurlu duran opak bir göl.

"Biliyorsun, bunun bütün amacı *senin* ateşi yakmandı. Ben sadece arkasındaki üreticiyim."

Şişeyi dudaklarına götürüyor ve kötü kokulu sıvıdan bir yudum alıyor. Biraz öksürdüğünde sırtıyorum, onun Alkolden kaynaklanan yanmayı reddetmeye çalışırken vücudu titriyor. "Filmlerde bunu alkol olmadan yapmak daha kolay görünüyor.

kovalayıcı." Öksürüyor ve avucunun tersiyle ağzını siliyor.

"Evet, filmlerde su kullanıyorlar," diye homurdanarak kıcımın üzerine çöktüm ve şişeyle birlikte onun yanına oturdum.

Aramızda. "Peki ya votkayı bu şekilde içebilen birini görürseniz?
Acıyan yaraları var
alkolden daha kötü."

Gölün karşısındaki boş evlere, boş pencerelerine ve aydınlatılmamış arka verandalarına bakıyorum.

"Ben küçükken yaz tatillerinde hep buraya gelirdik. Rose ve ben bütün günü kanıyla suda kürek çekerek geçirdikten sonra bu rıhtıma uzanır, bulutlardaki şekilleri tahmin ederdik. Burada o kadar uzun süre uzanırdık ki yanmış bir halde gelirdik. Kim bilebilirdi ki güneşin bulutların içinden o kadar çok geçer." Gülüyor, şişenin boynunu tekrar kavıyor ve bacaklarının arasında tutuyor.

Birinin çocukluğuma dair güzel anılardan bahsettiğini duymayalı uzun zaman olmuştu. Nasıl bir his olduğunu bilmeyeli daha da uzun zaman olmuştu.

Kendi yetiştirilme tarzıma yabancılaşmıştım.

Annemin arka bahçedeki güllerini budamasını izlediğimi ve bütün gün bahçede koşturduktan sonra limonatasının tadının nasıl olduğunu hatırladığım zamanlar var. Ya da mutfaktaki taze pişmiş ekmek kokusunu ve kahkaha seslerini.

Onları hatırlıyorum ama sanki başka birinin başına gelmiş gibi.

Sanki evdeki bir hayalet gibiydim, gençliğimi izliyordum, o neşe dolu anları asla gerçekten yaşayamıyordum.

Şimdi, gerçek gibi bile görünmüyorlar. Bilinçli zihnimin şu anki ev hayatımla başa çıkabilmesi için uydurduğum seraplar.

"İçeri girdiğimizde, kıkırdayarak, güneş sarhoşu, mutlu, annem bize vatan hainliği yapmışız gibi baktı." Kolunu sallayarak kasvetli suyu işaret ediyor, yüzünde sert bir ifade var. "Derdi ki, 'Kızlar! Kadınlar güneşte fazla kalmaktan oluşan kırışıklıkları ve sarkık ciltleri düzeltmek için milyonlar ödüyor. O sıkı cildi mahvedeceksiniz. Ve Sage, sen daha iyi bilirsin.

Rosie'nin cildi yarın bronzlaşacak ve sen de haftalarca büyük boy bir domates gibi görüneceksin!"

"Demek başından beri haklıymışım. Annen bir amcık."

"Öyle. Her zaman öyleydi." Sage güler ve başını sallayarak onaylar. Sakinleşerek devam ediyor. "Bu ilkti kız kardeşimi kıskandığımı hatırlıyorum. Bu çirkin, yeşil şey beni her zaman hayranlık duyduğum birine ilk kez kızdırdı."

Özgürce konuşmasına izin veriyorum, bir yandan içindekileri dökerken bir yandan da içkiyle doldururken sözlerini dinliyorum.

"Kıskançlık yıllar geçtikçe daha da arttı. Burada olanlardan sonra, tüm ışıklar söndüğünde ve partiler sona erdiğinde bana yapmasına izin verdikleri şeyden sonra, kaba ve kindar oldum. Bir keresinde uyurken saçına sakız koymuştum.

Ayakkabıları çamur içindeydi. Korkunç şeyler söyledi. Neden dokunduğu kişinin ben olduğumu düşünürken. Neden onun yatak odasından geçip benimkine gizlice girdiğini." Sesi, düşmesine izin vermediği gözyaşlarıyla boğuluyor, bana karşı bu kadar savunmasız olmayı reddediyor.

"Bu beni kendimden nefret etme noktasına getiren bir kısır döngü oldu. Bunun ikimizin de başına gelmemesini dilemek yerine, Rose'un başına gelmediği için öfkeliydim. Onun bu kadar mutlu ve habersiz olmasını kıskanıyordum. Tanrım, ne kadar korkunç.

Bu mu? Ne kadar kötüyüm?"

Parmaklarım, diğer yarısından nefret etmeye şartlandırılmış, daha çocukken tımar edilmiş ve kirletilmiş masum küçük bir kızın düşüncesiyle kapüşonumun cebindeki Zippo'nun etrafında sıkışıyor. İyi işler ya da insan ahlakı üzerine konuşacak biri olmasam da, bunun ne kadar iğrenç olduğunu ben bile biliyorum. Ne kadar lanet Ailesi buna izin verdikleri için, o orospu çocuğunu çıplak elleriyle boğmadıkları için çok kötüler.

Sage adaletsiz bir hayat yaşıyor. Tek başına.

"Kız kardeşimi seviyorum, Rook. Nasıl hissettiğimi biliyorum, ona yaptığım şey yanlıştı ve bunu geri almak için dünyada her şeyi yaparım. Onu tekrar kötü bir şey olmasından korumak için her şeyi yaparım, onu ailemizden, benden korumak için

."

"Kendini onlarla kıyaslama," diye araya giriyorum, ona

bakarak. "Sen daha ocuktun."

Bakışlarımla buluşuyor, saçları buraya bisikletle geldiği için dağınık ve düğümlü. "Ama şimdi değilim."

"Ve hala farklı olmak, telafi etmek için zaman var. Rose seni seviyor, her nefesinde seni savunuyor. Orada yanmış köprüler yok," diyorum ona.

İkisini lokanta dışında yüz yüze tartışırken hiç görmemiştik ama Alistair, Sage'in bir sürtük olduğuna dair iğneleyici bir yorum yaptığında bile Rose onun kafasını koparıyordu.

Aralarındaki acı ne olursa olsun, sonuçta onlar ikizdir.

"Nasıl farklı olacağımı bilemezdim. Burada değil. Burada sürekli boğuluyormuşum gibi hissediyorum, yüzeyin hemen altında boğuluyorum. Bu gölün altındayım ve birinin yardım etmesi, birinin beni kurtarması için çılglık atıyorum ama hepsi iskelede oturuyor. Beni izliyor."

Gerginlik içimi kemiriyor, işlenen suçlar için ona bu küçük intikam parçasını vermeye hazırım. Bunu patlatmaya hazırım evi ve içindeki tüm kötü anıları darmadağın etti.

Belki o zaman yüzeye çıkabilir.

İç çekerek ayağa kalkıyor, ayaklarını yere basmaya çalışırken bacakları sallanıyor. Oturduğum yerden kalkarken hızla belini kavriyorum, onu sabit tutuyorum, böylece *aslında* gölde boğuldu.

"Sakin ol. İçki insanları dünyanın en koordineli yaratıkları yapmaz, biliyorsun."

Sert ellerimin altında vücudunun yumuşaklığı tuhaf hissettiriyor. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Elbette, kadınlara dokundum, ama hepsi biletlerini deldirmek için geçen arabalardı, "Bir Hollow Boy'u becerdim" demek için oradaydılar.

Sage'i avuçlarımda altında gerçekten hissedebiliyor, çilek kokulu nefesini içime çekebiliyor, yanaklarındaki çilleri sayabiliyorum. Dünyanın plastikten yapıldığını düşündüğü bir kız için, Tanrım, o kadar gerçek hissettiriyor ki.

"Kendim ya da geçmişim hakkında bu kadar çok konuştuğumu sanmıyorum, aslında hiç." Gülüyor. "Bu bir günah çıkarma gibi. Bence sen mesleğini ıskalamışsın Van Doren. Rahip olmalıymışsın."

"Sana kötü haberlerim var, Tiyatro İneği." Ellerim aniden farklı bir nedenden dolayı seğiriyor, onu sıkıca kavriyorum. "Gerçeklerini Lucifer'a itiraf ediyorsun. Onlarla ne yapacağımı kim bilebilir?"

Gözleri o kadar mavi ki yemin ederim parlıyor, başını eğince rüzgâr boynunu ortaya çıkarıyor. saçlarını. Alt dudağımı çiğniyorum, sessiz, kirli düşünceler omurgamın arkasında sürünüyor.

O boynu izlerle morartmak isterdim. O deri elimin iziyle kabarıyor. İçinin titremesini, dolmasını, benimle ve sadece benimle harcanmasını. Onu Bu sırada merhamet çığlıkları atıyor, zevkin durması için yalvarıyordu çünkü çok fazlaydı.

"Onlara inanıyorsun, değil mi? Sana şeytan diyen tüm o insanlara?"

Zeki kız, durumu bana çevirmeye çalışıyor.

"Sana çok sık bir şeyler söylendiğinde, doğru olmasalar bile, onlara inanmaya başlıyorsun." Elimi kaldırıp bir tutam saç kulağının arkasına itiyorum. "Hata yapma, Sage. Ben iyi bir insan değilim. Bunu hatırlaman senin için iyi olur."

Parlak zırhlı bir şövalye ya da ağlayacak tatlı bir omuz değilim. üzerinde.

Onunla hesaplaşabilirim, intikam almasına yardım edebilirim, hatta

Ona zevkle karışık acının nasıl hissettirdiğini göstereceğim ama sonsuza dek mutlu sonunun sonundaki adam ben olmayacağım.

CHAPTER NINE

the fire that never goes out

sage

Onu düşünmeden duramıyorum.

Kahvaltı hazırlarken, onun dokunuşunu düşünerek parmağımı ekmek kızartma makinesinde yaktım.

Dušta, gözlerimi kapattığımda, onun yüzünü görüyorum. Kare çeneli, yarı baygın, başkalarına cansız görünen ama bana çok daha fazlasını ifade eden cam gibi gözler.

Easton bugün pırlanta yüzüğü parmağıma taktığında, tiksinti dolu bir bakışla yüzüğü kopardığını düşündüm.

Tek düşünebildiğim ne kadar berbat bir durumda olduğum çünkü tek düşünebildiğim Rook Van Doren.

Bir kaçış planı düşünmeliydim, kendimi bu görücü usulü evlilikten kurtarmanın bir yolunu bulmalıyım. Söz hakkımın olmadığı bir evlilikten. Çünkü Rose'a bunu yapmalarına izin veremem.

Easton ve ailesinin benim için yapmak istedikleri tek iyilik, mezuniyet sonrasına kadar sessiz kalmak. Anlaşma yapıldı ama bunu duyurmak için bekleyeceğiz, bu da bana biraz daha zaman kazandıracak.

Parmaklarım iki gece önce Rook'un saçlarına dokunmak için kaşınmış, tırnaklarımı tatlı kahverengi buklelere geçirmiş ve

Hoşuna gidip gitmediğini görmek için biraz çekiştirdim.

Onu düşünmemeliyim, bu şekilde değil, ona bir gelecek veremeyeceğimi bilirken değil. Parmağımdaki bu taşla ona hiçbir şey veremeyeceğim.

Onu düşünmek sadece kötü şeylere yol açacak, bunu biliyorum ama elimdeki tek şey düşünmek.

Tek yapabildiğim hayal etmek.

Gerçek hayatta, onu görmezden gelmeye devam etmek zorundayım. Ki bu da

Telefon numaramın onda olmadığını düşünürsek kolay ama okulda ondan kaçmak çok zor. Onları hissettiğimde Koridordaki varlığımla kendimi en yakın sınıfa itiyorum, ters yönde koşuyorum, kapıların arkasına saklanıyorum.

Beni görmesini istemiyorum çünkü ona gerçeği söylemek istemiyorum.

Sevinç çığlıkları kapalı kapımızın dışında yankılanıyor. ev sineması odası ve başım siyah deri yatar koltuklara düşüyor, yeterince bastırırsam içinde kaybolacağımı umuyorum.

Bu gece yapmak istediğim son şey bir Cadılar Bayramı partisine ev sahipliği yapmak. Neyse ki Lizzie ve Mary benim yokluğumu telafi edecekler. Aslında bu partiyi vermek istemiyordum ama arkadaşlarım ailemin Easton ve babasıyla birlikte şehir dışında olacağını duyunca benim evimi kullanmak için yalvardılar.

Facebook ve Instagram'da paylaşılsın diye fotoğraf çektirecek kadar uzun süre kaldım ama hemen evin arka tarafındaki bu odada kayboldum. Bu çoğunlukla sessiz ve kimsenin beni burada aramaya gelmeyeceğini biliyorum.

Bir Yaz Gecesi Rüyası'nın yırtık pırtık senaryosunun ciddi bir bakıma ihtiyacı var, ancak bu sayfaları o kadar çok çevirdim ki, bu noktada onlar için yapabileceğim pek bir şey yok.

Cadılar Bayramın kutlu olsun.

Odadaki ışıklar titremeye başlıyor, düşmeyle oynanırken çıkan ses yankılanıyor. Gözlerimi kısarak kapıya bakıyorum, buraya kimin gireceği konusunda kafam karışmış durumda.

"Beni görmezden geliyorsun, TG."

Sesini duyunca neredeyse çığlık atacaktım, bir parçam bunun muhtaç hayal gücümün bir ürünü olduğunu düşünüyor, ta ki gözlerim onu kapının pervazına yaslanmış görene kadar.

Ters düz banknotların ve Thrasher tişörtlerinin ne zaman ilgimi çekmeye başladığından emin değildim ama oluyor. Kıyafetlerden çok onları nasıl giydiği önemli.

Kasketinin altından saç parçaları fırlıyor, kolları açıkta kalıyor ve muhtemelen hemşireleri bayıltan etkileyici damarlarını gösteriyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Tısladım, odaya girdiğini kimsenin görmediğinden emin olmak için aniden ayağa kalktım. Gözleri kostümümün içinde beni yiyene kadar kostümümü neredeyse unutmuştum.

"Silas dışarıda bir yerlerde kız kardeşini beceriyor. Thatch ve Alistair ile buluşmadan önce birkaç saatim var. Partinizi kaçırmak istemedim. Partiye katılamadığım için üzgünüm.

Davetiye." Başını eğiyor, benimle alay ediyor.

"Buraya giremezsin. Birlikte görünemeyiz," diye ısrar ediyorum, umarım ipucunu anlar ve işi kolaylaştırır.

Git, git, git, sessizce yalvarıyorum. Daha da kötüleşmeden git.

"Öyle mi? Nedenmiş o?" Elimde olmadan kibritinin koyu kırmızı dudaklarında nasıl yuvarlandığını izliyorum.

"Nedenini biliyorsun, Rook. Dinle." Başlığımı başımdan çıkarıyorum. "Geçen gece sinirliydim ve çok sarhoş oldum. Öyle şeyler söyledim ki-"

"Hayır." Kapı çerçevesini itiyor. "Bunu yapmayacaksın."

"Ne yapıyorum? Sana gerçeği söylemeyi mi? İstedğin bu değil mi? Seninle birlikte görünemem. zarar verecektir. Her şeyi mahvedecek."

"Orada oturup geçen gece bana gelmemiş gibi davranmayacaksın, ağlayarak, kırılarak, yardım arayarak. Ne erkek arkadaşın, ne arkadaşın, hatta ne de Lanet olası kardeşim, *beni* aramaya geldin. Bana tüm gerçekleri söylememiş gibi davranamazsın. Altında ne olduğunu gördükten sonra maskeyi tekrar takamazsın."

Kalbim boğazımda, şiddetli çarpıntılarla nefes yolumu tıkıyor. Haklı olduğunu biliyorum, ama Tanrım, eğer Easton öğrenirse

-Ya babası öğrenirse? Kıyamet kopardı. "Bunun bir önemi yok. Ben ne yaptığımı biliyorum! O bir tek seferlik bir şey. Eğer biri öğrenirse -Eğer Easton öğrenirse- bunun sonu iyi olmaz."

Easton'ı test etmesi için ona meydan okuyormuşum gibi sırtıyor.

Sırf eğlence olsun diye, gözünü kırpmadan yapacağından emin olduğum bir şey. "Bot ayakkabısı giyen oyuncağından korktuğumu mu sanıyorsun?"

"Konu bu değil, Rook!"

"Eğer bu tek seferlik bir şeyse, söyle bana neden göl evini yakmama izin vermedin? Neden vazgeçtin? Hadi, TG. Ayrılmadan önce bana ne söylediğini anlat."

Şah mat.

Beni yakaladı. Cevabı zaten biliyor. Ona söylemiştim ve hatırladığını biliyorum. Ben söyledikten sonra bana hiç unutmayacakmış gibi baktı.

"Hatırlayamıyorum. Sarhoştum." Yalan söylediğimi anlamak her zaman imkânsız olmuştur, ama sanki onunla birlikte bildiğim her şey pencereden uçup gitti.

"Hayır, sen hatırlıyorsun." Bana yaklaşıyor, bana bakıyor ve saçımdan birkaç tutam alıyor. "Ne demiştin? Yapamadın çünkü artık bizim oldu gibi bir şey. Bu senin günah çıkarman - ayakkabılarımın üzerine kusmadan hemen önce söylediğin şey buydu."

Utanç yanaklarımı ısıtıyor. Yıllardır karşılaşmadığım duygular onun yanındayken kabarıyor ve bundan nefret ediyorum çünkü o bunu biliyor.

"Partilerde karanlıkta replik provası yapıyorsun. Herkesin sandığı gibi sıkıcı, zengin bir kız değilsin. Altında ne olduğunu çoktan gördüm, Sage."

Ve sen onun kötü olduğuna inanan adamsın. Mutluluğu hak etmediğini düşünüyorum kendi kendime ama bunu yüksek sesle söylemiyorum. O yüksek sesle söylememiş olabilir ama ben yüzünde görüyorum.

Hayal kırıklığına uğramış ve sinirli bir şekilde elimi Saç. "Bari şu lanet kapıyı kapat," diye mırıldanıyorum, kenara çekilip tiyatro salonunun kapısını kapatıyorum, loş ışıkla çevreleniyoruz.

Kendini evindeymiş gibi hissettiriyor, benim oturduğum yere gümbür gümbür iniyor ve senaryomu eline alıyor, Göz gezdiriyorum.

"Peki ne gibi giyinmen gerekiyor? Hugh Hefner'ın karısı mı?"

Kıyafetime baktım. Daracık siyah deri elbise ve ona uygun file çoraplar kesinlikle Playboy Tavşanı havası veriyordu ama boynumdaki haç ve çıkardığım başlığım bunu oldukça belli ediyordu.

"Ben bir rahibeyim. Liz bir iblis, Mary ise bir melek."

"Seni düzene sokacak bir rahip yok mu?" Kaşlarını çatıyor ve sayfalardan uzaklaşırken sırtlıyor.

"Bu Easton'ın işiydi ama babasıyla birlikte şehir dışında." Önünde yürüyorum, sonra yan koltuğa geçiyorum, aramızda bolca boşluk olduğundan emin oluyorum.

"Kendini haklı göstermeye çalışmasına neden şaşırmadım?"

Homurdanıyorum, gülmemeye çalışıyorum ama kelimeleri açıkça söylemeden kabul ediyorum.

"Dur tahmin edeyim, bir pislik gibi mi giyindin?" Onun kalkık kaşlarına kendi kaşlarımla karşılık vererek soruyorum. Bir saniyemi ayırıp kıyafetini baştan aşağı inceliyorum.

Hınzırca, dilini üst dişlerinin arasında yuvarlıyor, işaret parmaklarını başına kaldırıp oynatıyor. "Boynuzlarla doğdum, TG, boynuzlarla doğdum."

Kibriti ağzından çekip, kulağının arkasından sarılmış kütüğü alırken çok sert bakmamaya çalışıyorum. Sihir gibi, kibritin kırmızı ucunu parmaklarıyla yakıyor, Eminim doğru yapana kadar yıllarca yatak odasında pratik yapmıştır.

Nefes aldıkça ucundan dumanlar çıkıyor, ciğerlerini doldurdukça göğsü genişliyor, turuncu parıltı parlak bir şekilde yanıyor.

Otun kokusu duyularıma nüfuz ediyor, cesur ve güçlü. Bana hep kötü koktuğu söylenmişti ama tam tersi. Çiçeksi ve narenciye kokuyor, burnumun karıncalanmasına ve ağzımın var olmayan bir yiyecek için sulanmasına neden oluyor.

Dumanını salarken dudaklarından kalın duman bulutları dökülüyor, beyaz duman odanın tepesine kadar süzülüyor.

"Daha önce hiç sigara içtin mi? Yoksa sadece kendini mi sınırlarsın çilekli votkaya?" Sesi daha boğuk, daha keskin ama tenimde yumuşak bir his uyandırıyor.

"Hiç denemedim ama buna karşı değilim. Sadece hiç fırsatım olmadı."

Yavaş hareketlerle bana bakıyor, parmağını bana doğru uzatırken ağzındaki körük duruyor. "Buraya gel."

Bu benim en büyük günahım. Yasak meyvenin tadına bakmak için Havva'yı Cennet Bahçesi'ne çeken yılan. Rook'un yılan mı yoksa meyve mi olduğunu anlayamıyorum. Belki ikisi de.

Ondan uzak durmamın bir sebebi vardı. Birbirimizin etrafında tekrar olursak kötü olacağını biliyordum. Gardımı, tüm duvarlarımı indirmiştım ve şimdi ona ya da beni içine çeken puslu gözlerine karşı hiçbir savunmam yok.

Onun yanında olmanın beni iyi hissettireceğini biliyordum, tıpkı göl evinde olduğu gibi. Onunla olmak istemeyeceğimi Herkesin gördüğü Sage. Ben sadece kendim olmak isterdim.

Hormonlarımı, merakımı ve Rook Van Doren'i bir melek yüzüyle kutsayan tanrıyı suçluyorum. Bir tanrının bedeni.

Ben yaklaştıkça deri vınlıyor, dizlerimiz birbirine çarpıyor. Bunun yeterince yakın olduğunu düşünmek bir hataydı. Ulaşabildiğim anda, bir kolunu arkamdan kısıyor, Beni kaldırıp kucağına oturttu.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Kendimi bedeninden ayırabilmek için avuçlarımı göğsüne bastırıyorum ama kolu belimde kilitli kalıyor, kığım kucağına gömülsün diye bastırıyor.

"Otur," diye emrediyor. "Ben üflediğimde o güzel dudaklarını aç, tamam mı bebeğim?"

Kavrayışı gevşiyor ve kalçalarım rahatlıyor. Eli vücudumda bir yol çiziyor, parmak uçları filelerimi tırmalıyor, yan tarafımı tırmıklıyor, üzerimde hayalet gibi geziniyor. Elini saçlarımın arasından geçirip enseme kavrarken gözlerimi onunkilere kilitliyorum.

Bir nefes çekiyor, dumanı göğsünün içinde tutuyor ve beni yüzüne yaklaştırmak için kaldıraç gücünü kullanıyor. Yavaş yavaş hareket ediyorum, kum saatinde asılı duran küçük bir kum tanesi gibi.

Üst dudağındaki yara izine bir an gözüm takılıyor, dilim kendi ağzımdaki aynı yeri yalıyor.

Dudakları büzüşüyor, içlerinden bir buhar akışı geçiyor. Benim

Bedenim kendiliğinden hareket ediyor, bana söylediği gibi açılıyor. Birbirimizin üzerinde süzülüyoruz, o kadar yakınız ki neredeyse öpücüğünün nasıl olacağını hayal edebiliyorum. Ne kadar sıcak olduğunun, kalçalarımın altında ne kadar geniş hissettirdiğinin farkındayım.

Bu sırada birbirimizin hareketlerini izliyoruz.

Her vardiyada, her titremede birbirimizi içimize çekiyoruz.

Duman ağzıma dolmaya başlıyor ve o bitirene kadar içime çektiğim için ciğerlerim yanıyor. Daha fazla dayanamayana kadar içimde tutuyorum, sonra etrafımı saran bir bulut salıyorum. yüzünün etrafında sis gibi.

Geri çekilip öksürmek için yoğun bir istek duyuyorum ama Rook'un dudakları o kadar yakın ki, eli sanki ondan uzaklaşmaya çalışacağımı biliyormuş gibi beni sabit tutuyor. Kahverengi çubuğu tembel hareketlerle tekrar dudaklarına götürmeden önce bir vuruş geçiyor.

Buna shot-gunning deniyor. Filmlerde izlemiştım ve bir partide görmüştüm ama bu kadar iyi hissettireceğini hiç bilmiyordum.

Bu kadar basit bir eylem, değersiz olarak tasvir edilen bir şey nasıl bu kadar gerilimle yüklü olabilir.

Orada oturup süreci tekrar tekrar devam ettiriyoruz.

Ve kendimi bu kadar rahatsız hissetmediğim tek bir

zaman bile hatırlamıyorum. Tek odaklandığım şey onun nasıl hissettiği, nasıl

Kokusu, görünüşü. Rook'un küçük dünyasıyla sarmalanıyorum ve ayrılmak istemiyorum.

Tüm hayatım, kim olduğumun dış seviyesini zar zor çizen uydurma ilişkiler etrafında geçti. Plastik kutusuna hapsolmuş Barbie gibi yüzeysel bir dünyada var oluyordum.

Buna kadar. Ona kadar.

Aradan on yıl geçse de bunun için gereken kelimeleri bulamazdım.

Herkesin söylediklerine ve söylemeye devam edeceklerine rağmen, yarattığı anarşiye rağmen, Rook Van Doren gerçekten yaşamının nasıl bir şey olduğunu hissettiriyor. Bu önemli, belirsiz güç asla sulandırılmaz ya da söndürülemez.

"Hiç sönmeyen ateş," diye fısıldıyorum yüksek sesle, tam olarak düşünmeden.

Başım hafifliyor, normalden farklı bir dalga boyunda vızılıyor. Her şey daha yoğun geliyor - partiden kulaklarımda çınlayan müzik, Rook'un kalçalarının altımda kayması, otun kokusu.

Yarı tütsülenmiş dumanı bardak tutucusuna sağ tarafı yukarı gelecek şekilde yerleştiriyor, kiraz hala parlak bir şekilde yanıyor.

"Kafası güzelken felsefe yapan biri mi olacaksın?" Ağzı köşeden yukarı doğru kalkıyor ve bana keskin bir sırıtış atıyor.

"Hayır, hayır." Başımı sallıyorum, saçlarım önüme düşüyor. "Homeros, *İlyada'da* Olimpos yakınlarındaki dağlardaki kireçtaşı çatlaklarından fışkıran doğal gazlar hakkında yazdı. Onlara 'hiç sönmeyen ateş' adını vermiş. Sanırım bu sensin."

Ondan uzaklaşıyorum, başımı geriye atıyorum, ellerim hâlâ göğsünde, bedenimi yuvarlıyorum, kontrolüm dışında hissettiren bir şey yaşıyorum. Uçuyorum, bulutların üzerinde süzülüyorum.

Tenim Pop Rocks gibi uğulduyor. Kalçalarıma bir baskı yerleşiyor ve gözlerim Rook'un ellerine kayıyor.

Bana karşı gergin, beni tehlikeli bir şekilde sabit tutuyor. Bu nokta, bu pozisyonun onu ne kadar etkilediğini hissettiriyor.

İçime bastırıldığı ereksiyonunun sıcaklığını hissettiğimde zonklama içime yayılıyor. Merkezimde kelebekler uçuşuyor, kalp atışlarım göğsümden aşağıya doğru düşüyor.

İçimde bir yoğunluk oluşuyor ve şehvetim daha fazla zevk kovalıyor, kalçalarım onun beni ölümüne tutmasına rağmen hareket ediyor, önce ileri sonra geri sallanıyordu.

Bir kere, iki kere.

"Sage," dedi sıkılmış dişlerinin arasından, "ya hareket etmeyi bırak ya da sikil."

Başka normal bir durumda olsaydım, dururdum. Gerçekliğe geri döner ve kendime bunun işleri daha da kötüleştireceğini söyledim.

Ama bu normal değil. Bu o.

Ben de ona bir kez daha sürtünüyorum. Dilimin ucuyla dudaklarının dış hatlarını çiziyorum. Sadece küçük bir tadı bile kanımı pompalamaya yetiyor.

"Şu anda seni gerçekten öpmek istiyorum," diye mırıldanıyorum, ses tonum örtülü ve derin. Zihnimin izni olmadan ellerim çevik parmaklarımın arasında onun Thrasher tişörtünü kavlıyor.

"O zaman öp beni."

Kararlılığımın son parçalarıyla boğuşarak cevap veriyorum: "Birbirimiz için doğru kişi değiliz. Bu trajik bir şekilde sona erecek. Sonunda birlikte olamayacağız."

Sert avuç içleri kalçalarımı aşağı yukarı ovarken ürperiyorum, işaret parmağı elbiseme doğru umutsuzca yaklaşıyor. Derinin vücudumda ne kadar yükseldiğini fark etmemiştim bile, kığım neredeyse dışarı sarkıyordu.

"Sana birlikte ne kadar *doğru* hissedebileceğimizi gösterebilirim." "Söyleyemeyiz-oh!" O keşfederken ben bir nefese düşüyorum

ne kadar açıkta olduğumu. Bu elbisenin içinde külot çizgileri istemediğim için bu gece onları atlamıştım. Şimdi başparmağının aşağı yukarı sürtünerek ıslaklığımı bulaştırdığını hissedebiliyorum.

Tırnaklarım gömleğine batıyor. "Kimseye söyleyemeyiz," diye bitiriyorum, kalçalarımı onun dokunuşuna doğru kaldırmaya çalışarak.

"O zaman bu bizim küçük kirli sırrımız olacak," diye bana doğru nefes alırken dişleri alt dudağımı kavırıyor.

Pes ediyorum, teslim oluyorum. Vücudumun ihtiyaçla ısındığını hissedebiliyorum, onun yetenekli parmaklarından daha fazlasını istiyorum. Başparmağı hassas tomurcuğuma bastırırken boğazım daralıyor, ayak parmaklarımı kızartan tembel daireler çiziyor.

Ellerimi omuzlarına bastırıp boynunu tutuyorum. "Bunu yapabilir misin, Rook? Ağzını kapalı tutup benim küçük kirli sırrım olabilir misin?"

Zorla başımın arkasını kavırıyor, dudaklarımızı birbirine yapıştırıyor ve ne kadar uzun sürerse sürsün bu anlaşılmayı mühürlüyor. Kadife dilinin benimkine dolanması beni inletiyor. Her şey sıcak geliyor, sanki bir ısıtıcıya bağlıymışım gibi. Ağzımı aynı hızda hareket ettirmek için çabalıyorum, açlığıyla eşleşiyor.

Yanlış, yanlış, yanlış.

Kendine zarar vereceksin, ona zarar vereceksin. Bu tünelin sonunda ışık olmadığını biliyorsun. Onlar Rose'u almadan, ailenin başparmağının altından çıkmanın bir yolu yok.

Bencil olmam dışında.

Buna teslim olduğum için çok bencilim, ama her şey öyle hissettiriyor ki...

Doğru.

Dudaklarımı zorla dudaklarından çekiyor ve bana ateşli bir bakışla bakıyor. Pembe dudakları parlıyor ve daha fazlasını istememe neden oluyor.

"Bu senin için sorun olur mu?"

İşte tam da bu yüzden kalbimi ondan uzak tutamıyorum. Onu bu durumdan ayıramamamın nedeni. Elbette, bunu sadece seksle ilgili yapabilirdim, ama bana böyle şeyler sorduğunda değil.

Nasıl oldu da Rook bana bu soruyu soran tek erkek oldu? Bedenimden onu ne kadar çok istediğimi anlaması ama

yine de kelimeleri duymak istemesi.

Herkesin gözünde kötü adam olmasına rağmen kahraman olarak tasvir edilen tek bir adam bile nasıl izin istememişti? Sadece aldı, aldı, aldı, ta ki eski Bilge'den geriye hiçbir şey kalmayana kadar.

Rook fark etmedi ama o parçaları bana her seferinde iğneleyici bir yorumla geri veriyor.

"Evet, Tanrım, evet," diye fısıldıyorum hiç tereddüt etmeden.

"Senin karanlık bir tarafın olduğunu hep biliyordum, Sage, ama külot giymemek?" diye dudaklarıma üflüyor. "Senin böyle bir sürtük olduğunu kim bilebilirdi ki?"

Görünüşe göre tüm feminizm bedenimi terk etti, çünkü o kaba ismi homurdanma şekli kalçalarımın beklentiyle titremesine neden oluyor.

Cinsel baskı uzun zamandır yaşadığım bir şeydi, ama bu? Daha çok cinsel bir uyanış gibi geliyor.

Ne kadar ıslak olduğumu daha iyi görebilmesi için bacaklarım daha geniş açılıyor.

"Elbisemde çizgiler olsun istemedim," diye teklif ettim.

"Mmmhhh," diye mırıldanıyor öpücükler bırakırken Göğüslerimin vadisi, dili deri kumaşın altından aşağıya doğru iniyor - incili meme uçlarımdan birini ağzına alırken malzemenin içinden keskin ısırtığı hissetmeden önce bir uyarı. "İtiraf et. Birinin seni burada bulmasını istedin. Yapayalnız, pembe amcığını örten hiçbir şey yokken. İstedin ki Birisi senin ne kadar açıkta olduğunu görsün diye. Hoşuna gitti, değil mi?"

Oda dönmeye başlıyor, tüm duyularım tamamen ona bağlanmış durumda. Elleri kıcımlı yokluyor, onu kaldıraç olarak kullanarak kapalı uzunluğunu merkezime doğru sallıyor. Birden midemde kelekler uçuşurken lezzetli bir sürtünme oluşuyor.

Tanrım, hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

Daha fazlasını arzularak, ön sevişmeden daha fazlasına susayarak ellerimi kucağına bırakıyorum. Çevik parmaklarım düğmelerinde ve fermuarında çalışıyor. Kot pantolonundaki gölgelerin yanından geçip onu hissediyorum, Onun da bunu benim kadar çok istediğini biliyorum ama reddediyor.

Pantolonunu çıkarmam için bana yardım etti, ya da en azından
açıkta kalacak kadar indirdi.

"Rook, yardım eder misin?" İnliyorum, sesimin bu kadar
bağırsaklanmış, bu kadar muhtaç çıkmasından nefret
ediyorum.

"Bana duymak istediklerimi söyleyene kadar hiçbir
şey yapmayacağım." Ağzı boynuma ve göğsüme
saldırmaya devam ediyor, serin hava vücudumda tüylerimi
diken diken ediyor.

boğazımdaki ıslak dilinin olduğu sıcak yerlere vuruyor.

"Sana söylememi istiyorsun-"

"İtiraf et," diye araya giriyor ve saçımı avuçluyor. "Bana
gerçeği söylemeni istiyorum. Seni böyle bulmamı istedin,
değil mi? Benim pis, lanet sırrım, pis fahişem olmaktan
hoşlandığını. Tüm günahlarını kendi şeytanına itiraf et."

Yine o kelime, ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her
yerimi okşuyor. Bir yandan onun onayının peşinde koşarken
bir yandan da aşağılanmak, onun mecazi tutuşunun altına
itilmek,

Benim onu istediğim kadar onun da beni istemesini
sağlamak için.

Her şey çok boktan. Çok puslu.

Onun içimde olması için her şeyi söyledim.

Belinden başımı kaldırıp loş ışıktaki parıldayan ve
cızırdayan cehennem ateşi gözlerine dalarken nefesim
titriyor. Ela renginin o kadar eşsiz bir versiyonu ki,
annesinin onu gerçekten de uhrevi bir şeyle dünyaya getirip
getirmediğini merak ediyorsunuz.

"Senin fahişen olmak istiyorum, Rook," diye fısıldıyorum,
düşüyormuşum gibi hissettiren bir öpücük için ağzımı
onunkine bastırıyorum. Kalbim göğüs kafesimin içinde hızla
atıyor, tekrar tekrar gümbürdüyor. "Hoşuma gidiyor."

Kumaşın yırtılma sesi odaya süzülüyor ve ben yırtık
taytıma bakarken nefes nefese kalıyorum, zaten delik deşik
olan kumaşın ortasında bir yırtık var.

"Sikim o file deliklerin içine sığmıyor." Homurdanıyor,
kalçalarını kaldırarak dar kot pantolonunu belinden aşağı itip
kendini serbest bırakıyor.

Gözlerimi açıyorum, siki karnına dayanırken aşağı

bakıyorum. Şokum onun bariz büyüklüğünden ya da

Şaftı tırmanan damarlar değil, kafayı çevreleyen dört parlak metal boncuk: uçtan delinmiş iki halter, biri dikey diğeri yatay olarak uzanıyor.

"Acıyor mu?" Ona kısaca bakarak soruyorum.

Sadece bir kişiyle seks yaptım ve o da kesinlikle piercingli değildi.

"Senin için değil." Sırıtarak göz kırpmıyor.

Boyunu avuçluyorum, yavaşça yukarı ve aşağı pompalıyorum, sadece bunun nasıl hissettireceğini düşünüyorum.

"Bana temiz olduğunu söyle." Sorumsuzca evet demesini istiyorum ki ona doğum kontrol hapi kullandığımı söyleyebileyim. Daha önce hiç çiğ kalmamıştım ama onu hissetmek istiyorum.

Her şeyini.

"Öyle olmasaydım aletimi çiğ amına bu kadar yaklaştırmazdım, Sage."

Duymam gereken tek şey bu, bedenim beklemekten yoruldu.

Kalçalarımı kaldırıp sikini girişime doğru yönlendiriyorum.

Kendimi yavaş yavaş onun üzerine indirirken, her bir santimin kendi hızımda bana girdiğini hissediyorum. Beni gererek açtığını ve damlayan duvarlarıma doğru ilerlediğini hissettiğimde inliyorum. Yardım edemiyorum ama aşağıya bakıp süreci izliyorum. Bir araya gelirken ne kadar iyi göründüğümüzü izliyorum.

Kucağına tamamen oturduğumda neredeyse dayanılmaz bir zevk alıyorum. Tüm uzunluğu beni kısmen içine alıyor, o kadar derin ki onu karnımda hissedebiliyorum.

Seks her zaman bir amaç için araç olmuştur. Zihnimi kapattığım, bitmesini beklediğim bir eylem.

Bunun asla bitmesini istemiyorum. Bu benim için seksten daha fazlası.

İnleme sesi dikkatimi tekrar ona yöneltiyor. Umutsuzca bir kamera istiyorum, böylece bu anı yakalayabilir ve yıllar sonra onun hafızasından çoktan unutulduğumda kullanabilirim. Pornodan daha iyi.

Başını ve kollarını koltuğun minderinin üzerinden geriye atmış, çenesini esnetirken bronz boğazındaki tüm damarlar

şışkinleşiyor ve "Lanet olsun" diye homurdanıyor.

Bu uhrevi anda, başka hiç kimseyle yaşayamayacağım duyguların canlı bir teliyim. İstekliyim onu memnun etmek ve serbest kalmak için can atarken, kalçalarımı yukarı ve aşağı kaldırmaya başladım.

İşte o zaman piercing'inin tüm etkilerini hissediyorum.

İçimin her santimini ovuyor, diğer her noktayla birlikte o hassas noktayı da gıdıklıyor. Dokunuyor Her yerde aynı anda, o kadar çok yerde ki, bunaltıcı. Kendimi onun uzunluğunu sularımda boğarken hissediyorum. Kalçalarımı ona doğru yuvarlarken uzuvlarım aynı anda hem hafif hem de ağır hissediyor.

Pratik bir kolaylıkla, körüğü yukarı çekip parmaklarının arasına yerleştiriyor ve ben onu sürerken bir nefes daha çekiyor. Göğsünden bir inilti yükseliyor ve yaptığım şeyin benim kadar onun da işine yaradığını anlamamı sağlıyor.

"Küçük orospu sikimin üzerinde çok iyi görünüyor," diye mırıldanıyor, törpü dolu, alçak gözleri dumanın arasından beni izliyor.

Zihnim, bedenimin ihaneti karşısında dehşete düşüyor. Yeni aşağılanma kelimesi lav gibi üzerime çöküyor.

Dışarıda sabit bir R&B çalışıyor, vücudum onun ritmine göre hareket ediyor. Ritim karnımın içinde gümbürdüyor, ben yukarı kayıyorum, sonra aletini tekrar aşağı indiriyorum, acı verici bir şekilde lezzetli olan her santimi tekrar alıyorum.

Sigarayı parmaklarının arasında çevirerek dudaklarıma götürüyor ve bir fırt çekmeme izin veriyor. İçime çekerken her şey ağır çekim, dumanın bu anı daha da yüceltmesine izin veriyorum.

Göğsümde tutarak ona doğru eğiliyorum, ağzımı onunkine bastırıyorum. Duman bedenlerimizden geçerken birbirimizi öpüyoruz, sadece buhardan, seksten daha fazlasını paylaşıyoruz.

Birbirimizi soluyoruz.

Körüklü sigarayı bitirip yere atıyoruz. Amım ıslanmış, iyice gerilmiş ve onun siki için mükemmelleştirilmişti.

Hareketleri bulanık olsa da benim hızım artık ona yetmiyor. Benim oynamama izin verdi, ama şimdi sıra onda. Belimi sararak beni şaftına doğru zorluyor. Bedenlerimiz koltuğun kenarına doğru kayıyor, böylece kalçalarını dar deliğime sokabiliyor.

Hırçın bir öfkeyle elbisemin önünü yırtarak göğüslerimi ortaya çıkardı. Yerleşmem için bana bir an bile vermiyor çünkü kısa süre sonra meme ucum dişlerinin arasında, yumuşak dili çakıllı boncuğun etrafında daireler çiziyor.

"Rook, aman Tanrım," diye nefes alıyorum, ter şimdiden alnıma yapışmış.

Senkronize bir şekilde birlikte hareket ediyoruz, vücutlarımızı birbirimize doğru sallıyoruz. Her bir itişini hissediyorum, bedenlerimizin tekrar tekrar birbirine çarpmasına izin veriyorum. Parmaklarım onun kürek kemiklerine gömülürken başım geriye kayıyor.

"Daha sert," diye homurdanıyor, tutuşum onu çok daha hızlı bir şekilde içime girmeye itiyor.

Beyaz, kör edici sıcaklık zihnimi dağlıyor, o kadar ileri gitmişim ki tek yapabildiğim onun yönünü takip etmek. Tırnaklarımı derisine geçiriyorum, Yakında kan getireceğimi bilerek, öyle olmak zorundayım.

"Boşalacağım. Lütfen boşalmamı sağla," diye çılgınca haykırıyorum, aniden birilerinin içeri girip bizi duymasını umursamadan.

"Bunun için yalvar. Bunun için yalvar bana, fahişe."

Hevesle başımı sallıyorum. "Lütfen, lütfen, Rook. Tanrım, lütfen."

Eli boğazıma yapışıyor, sıkıyor. "Burada Tanrı yok. Sadece ben varım."

Her yerim ağrıyor. Sıvı ateş doğrudan döküldü Kan dolaşıma karışıyor ve ben orgazma doğru yükselirken tüm vücudum cehenneme dönüyor. Yıldızlar başlıyor Görüş alanımın köşesinde dönüyordu.

Titriyorum, damarlarımda coşku pompalanırken ciğerlerimdeki hava çekiliyor. İçime dalmaya devam ederken benden gelen tek şey tiz, kırık çığlıklar, çırpınışlar ve spazmlar. Zevk vücudumu sarıyor, hayatımın en yoğun orgazmına doğru sürüklenirken ayak parmaklarım kıvrılıyor.

"Güzel," dedi boğuk bir sesle. Gerçekte duyduğum şeyin bu olduğundan bile emin değilim, mutluluktan gerçekten anlayamayacak kadar uyuşmuştum.

Uzuvlarım jöle gibi, gözlerim sımsıkı kapalı, o kendi boşalmasının peşinden koşarken, içimi tarifsiz bir zevkle sıkan acımasız itişlerle pompalıyor. Çaresizlik içindeyim. bir içkiye ihtiyacım var, ama kendimi durduramıyorum.

Yarağı derinliklerime doğru şiddetle kayarken kışımın leğen kemiğine doğru zıplamasını izlerken değil. Rook'un parmakları kalçalarımın arasına girip klitorisimi buluyor ve hemen basınç uygulayarak.

"Bekle, bekle, yapamam. Çok hassas," diye inliyorum, elim bileğine gidiyor ve tüm bedenimi yakmasını engellemek için bileğini kavlıyor. O kadar yoğun ki gözlerimin yaşarmaya başladığını hissedebiliyorum.

Parmakları durmuyor, kalçaları da durmuyor, "Bir tane daha. Benim iyi küçük sürtüğüm ol, bebeğim. Bir tane daha." İnliyor, başparmağı itişlerine uyacak şekilde hızlanıyor.

O tanıdık yapı çekirdeğime çarpıyor, dudaklarımdan uzun bir inilti dökülüyor. "Siktir, yapamam," diye miyavlıyorum ama vücudum aksini söylüyor, amım bir kez daha onun etrafında sıkılıyor.

"Yapabilirsin. Yapabilirsin çünkü ben öyle dedim." Ve yaparım.

Tekrar boşalıyorum, onu bir mengene gibi içime çekiyorum, o kadar sıkı ki zar zor içime geri itebiliyor.

İkinci kez coşkuya gömülürken çığlıklarım boğuluyor. Rook'un iniltiyle karışık hırıltısı içime daha fazla girerken, kendini tamamen boşaltırken gömülü kalıyor.

Başımı omzuna koyup nefesini nemli, kızarmış tenimde hissederken halsizim, orgazmın etkisi hâlâ beynimi bulandırıyor. O uzun kirpikleri Yüzümün yan tarafı.

Saçlarımla oynamaya başladığında parmaklarını zar zor hissedebiliyorum, zaten kıvrılmış olan tellerin etrafında dönüyorlar. Her nefes onun kokusuyla dolu, beni bu ana kilitliyor.

Bu sevinç durumunda biraz daha kalmayı, kapıyı sonsuza kadar kilitlemeyi ve güven içinde kalmayı çok istiyorum.

Ponderosa Springs'in ve canavarlarının bize ulaşamayacağı bir yere.

Bunun yerine, sadece dehşetin sürükleyici hissi var.

Rook'a çok önemli bir detay hakkında yalan söylemek zorunda kalacağımı bilerek.

Asla birlikte olamayız. Peki ya nedenini öğrendiğinde?

Yarattığımız bu sır, sonu gelmeyen bir felaketle sonuçlanacak.

CHAPTER TEN

what the devil deserves

rook

"Hayır, hayır, bitirmek zorundasın. Bu en iyi kısmı!" Eli ön kolumu tutuyor ve beni ısrarla ihtiyacı olduğunu söylediği battaniyelerle dolu yerdeki derme çatma palete geri çekiyor.

"Oturup izlediğim sürece katarakt geliştiriyorum Bunlar," diye homurdanıyorum, neredeyse bittiğini söylediğinde doğruyu söylediğini umuyorum.

Mafya bu işi yanlış yapıyor. İnsanlara işkence etmek istiyorlarsa, bunu fareler ve bıçaklarla yapmalarına gerek yok. Sessiz siyah-beyaz filmler birilerini konuşturmak için yeter de artar bile, sırf buna bir son verebilmek için.

İki aydır, hayatım boyunca izlediğimden daha fazla film izledim. Sage'e Charlie Chaplin'i kapatırsa *Sixteen Candles*'ı üçüncü kez izleyebileceğimizi söylememe çok az kaldı.

"Bekle, bekle" diyor, daha da heyecanlandıkça tırnaklarını tenime batırıyor. "Yarın kuşlar şarkı söyleyecek. Cesur ol. Hayatla yüzleş." Çatırdayan ekranda beliren kelimeleri okuyor.

Eski filmli kamera parçalanmaktan bir nefes uzaktaydı ve görünüşe göre net resimler için yapılmamıştı. Tüm bu süre boyunca sanki statik bir televizyondan bakıyormuşum gibi hissettim.

"Beklediğimiz şey bu muydu?" Sıkılmış gözlerle kaşımı kaldırıp ona takılarak soruyorum.

Sırıttıyor ve arkasına biraz güç alarak göğsüme vuruyor. "Sen tam bir götsün! Bu altın değerinde! Eğer Charlie'nin filmlerinden sadece bir tanesi tarihte oynatılabilseydi, herkes *Şehir Işıkları'nın* o film olduğu konusunda hemfikir olurdu!"

"Quentin Tarantino muhtemelen aynı fikirde olmazdı." "Ugh, erkekler ve onların patlamalı kanlı filmleri

Arabalar." Gözlerini deviriyor, bacak bacak üstüne atarken vücudunu bana doğru çeviriyor ve ben de az sonra olacaklara hazırlanıyorum.

Bu onun yaptığını fark ettiğim bir şey ve doğrusu beni rahatsız eden filmler değil. Beni rahatsız etmemeleri beni hayal kırıklığına uğrattıyor.

Sırf şimdi yapmak üzere olduğu şeyi izleyebilmek için hiçbir şeye dikkat etmeden bunları izlememe nasıl da izin verdim.

Umursamak için kendime izin verdim.

"Gerçek hiciv budur, kelimeleri kullanmadan bile insanları etkileme yeteneği, Rook! Dönem filmlerinin Duyguları harekete geçirmek, seyirciyi büyülemek için rengin duygusal etkisi. Kıpırmızı kana ya da altın mücevherlere ihtiyaçları yoktu. Parlak ipeklerden ve saten elbiselerden yansıyan yumuşak mum ışıkları vardı. Yemin ederim ki rüzgarda savrulan kumlu tozun, parlak mahmuzlardan parlayan güneşin, sepya filtreli sigara dumanının ve tutkulu kucaklaşmaların tadını alabileceğiniz eski Western filmleri. İnsanlar sinema filmiyle, duygularla büyülenmişti..."

Sinemayla ilgili bir sonraki düşüncesinin aklına gelmesini beklerken, ellerini

Sanki beynine düşünce toplama sürecini nasıl hızlandıracağını göstermeye çalışıyormuş gibi küçük daireler çiziyor.

"Yani bunları, *The Outsiders'ı* ya da okuldaki tüm suçluların olduğu filmi izlemektense izlemeyi tercih edeceğini mi söylüyorsun?" Ona bir replik sunarak kaçması için başka bir fikir veriyorum.

Saçındaki topuz başından aşağı düşüyor, gevşek parçalar o konuşurken zıplıyor.

"*Kahvaltı Kulübü*. Şimdiye kadar hatırlarsın sanıyordum.

Seçim yapmamayı tercih ederim, ikisini de severim. Ama o zamanlar sinema için tamamen farklı bir dönemdi. Gerçek şu ki bana kadar

bunlardan bazılarını hiç izlememiş olmanız bile bir trajedi, gerçek bir trajedi. Eski Hollywood, o çağ kapandığından beri yapılan her filmin temelidir. Hayatları değiştirebilir ve toplumları şekillendirebilirler. Yani, *Jaws* bütün bir kuşağı sudan korkuttu ve onlara sonsuza dek taşıyacakları bir korku verdi. Düşük bütçeli bir korku filmi.

tüm zamanların en iyi yönetmenlerinden biri olarak tanındı. Düşük bütçeden bahsetmişken, gözleri olan hemen herkes için muazzam bir franchise olan *Rocky*, sadece bir milyon dolara yapıldı ve En İyi Film ödülünü kazandı! Harika bir hikayenin gücünü görmüyor musunuz? Harika bir filmin?" Nefesini tutmuş cevap vermemi bekliyor, ne kadar saçmaladığının farkında bile değil. Bu göl evinin arkasında, daha çok

Tutkulu olduğu şeylere tüm hayatı boyunca olduğundan daha fazla ilgi duyuyor.

Alt dudağımı ağızma götürüyorum, kurumuş dudağımın tadına bakıyorum.

ve tişörtümün ve çizgili taytımın içinde ona bakıyorum.

Her zamanki şık etekleri ve uyumlu bluzları ortalıkta görünmüyordu. Onların yerine o gün giydiğim gömlekler var. Onu bu gösterişli parçalardan sıyrıp eşleşen bir külot ve sütyen setine dönüştürmeyi seviyorum.

Bunca zaman boyunca onunla ilgili küçük şeyleri fark etmiştim.

Onu öğrenmek.

Tırnaklarını değiştirmeden önce bir ay boyunca aynı renkte tutmasının ardındaki nedeni hala anlamış değilim.

"Yani filmler, senaryolar, senin için gelecek bu, değil mi? LOS ANGELES MI? Hollywood mu?"

Nefes alıyor, akan jeneriğe bakıyor. "Senaryolar tiyatro için, ki bu benim için tamamen farklı bir aşk. Sahnede olmaya, bir karakterin duygularını somutlaştırmaya bayılıyorum. Oyun ne olmamı istiyorsa ona dönüşebiliyorum. Bunu üniversitede yapmak isterdim, biliyor musun? Diplomamı alır, sonra mezun olur ve belki de ekran oyunculuğuna geçer, sonunda kendi filmlerimi yapma ya da en azından yönetmenlik yapma noktasına ulaşırım."

Sesinde bir hüzün var.

Gelecekte onu nelerin beklediğinden her bahsettiğinde farkına varıyor. Sanki asla yapamayacakmış gibi, sanki yapamayacakmış gibi.

Bu yer onu ele geçirmiş ve kanatlarının olduğunu bile bilmeden kanatlarını kesmişti.

"Elbette, New York'a gidebilir, Broadway'e aşık olabilirdim. Beton ormanda yönetmenlik kariyeri yapabilirdim. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, New York Hollywood değil. Şöhretler Kaldırımı ya da altın çağlara gömülmüş yılların tarihi yok.

Orada herkes oyuncu ya da film yapımcısı, ama bunu gerçekten yapmak? Başarılı olmak? Başka ne hayaliniz olabilir ki?"

İki ayımı burada oturup onu izleyerek geçirdim, Onu öğrenmek, onu dinlemek. Zevk aldığım her saniye için kendimden nefret ediyorum. Neden herhangi bir şeyden zevk almayı hak ediyorum ki? Özellikle de Sage gibi biri.

Onunla tanıştıgımda, dış görünüşü kadar içinin de acımasız olduğu gibi önyargılı bir fikre sahiptim. Eğlenceli bir Çarşaplarda yuvarlanmak için küçük bir meydan okuma, kendimden nefret ettiğim kadar benden nefret edecek bir kız.

Bunun yerine, başkalarının beklentilerine diri diri gömülmüş bir kız buldum ve birlikte geçirdiğimiz her gün kendini daha fazla ortaya çıkarıyor.

İhtiyacım olmayan bir şeye dönüşüyor, bana hissetmeye hakkım olmayan şeyleri hissettiriyor.

Onu böyle görmeye ne hakkım var? Mutluyum, gevezelik ediyor ve savunmasızım. Hayatımda bunu hak edecek iyi bir şey yapmadım.

Mutluluğu böyle kazanmadım ve onu almak yanlış geliyor. Doğru gelmiyor.

Ama vazgeçmek, hayır demek? Bu çok daha kötü hissettiriyor.

"Ne? Neye bakıyorsun?" diye sorduğunda, bakmakta olduğumu fark ettim.

"Hiçbir şey." Başımı sallıyorum. "Sadece bencilce, seni böyle gören tek kişi olduğum için mutluyum."

Tek kaşını kaldırıyor, çilleri yer değiştiriyor, bir keresinde bütün bir pizzayı tek başına yedikten sonra kucağında uyuyakalırken saymaya çalıştığım yüzlerce çili. O bir üzerinde ananastan hoşlanan insanlar var, ki bu iğrenç bir şey, ama tuzlu-tatlı kombinasyonlarıyla ilgili bir şey onun sevdiği şey.

"Öyle mi? Nedenmiş o?"

Öne eğildim, boynunun arkasını tuttum ve Fark etmediği alt dudağındaki çikolatayı yalıyor, temizlemek için ağzıma alıyorum. Boğazının arkasından bir inilti geliyor.

"Çünkü sana aşık olan erkekleri savuşturmaya çalışırken bir seri katile dönüşürdüm."

O mavi alev gözleri parıltısıyla bütün bir köyü ısıtabilir, ağzı hafifçe açık bana bakıyor.

Bu doğru - insanların onun bu halini sevmemesi için aptal olması gerekirdi ve bunu bana verdiği için kendimi bok gibi hissediyorum ve asla böyle hissedemeyeceğim.

İnsanları sevmeye iznim yok.

Ama başka birinin denediğini düşünmek? Kanımı kaynatıyor.

Bu benim. Onun gerçekleri. Tuhaflıkları. Onlar benim.

O benim. Sevsem de sevmesem de.

Parmakları tenime bastırıyor ve ben tıslıyorum, "Lanet olsun, neden hep bu kadar soğuksun?"

"Böylece beni ısıtabilirsin. Biliyorsun, ben üşüyorum ve sen sıcaksın. İşe yarıyor."

Ben onu tekrar öpmeden telefonu alıyor, gözlerini ekrana çeviriyor. Mesajı okuduğunda içindeki bir şey ölüyor, hemen bana Easton ya da ailesi olduğunu söylüyor.

"Sadece internette okuduğum aptalca şeyler, önemli bir şey değil."

Elimden kurtulup ayağa kalkıyor ve daha önce patlamış mısırla dolu olan boş kaseyi kapıyor, mutfağa gidiyor.

Çenem geriliyor, göğsümde bir gerilim oluşuyor. Zippo'mu elime alıp parmaklarımın arasında çevirirken ve alevin dans edişini izlerken onu izliyorum.

"Ne istiyormuş?" O olduğunu bildiğim için soruyorum.

Ağzım iğrenç bir acılıkla doluyor. İçimde biriken sıkıntıyı örtmek için sigara içmek istiyorum. Vücut.

"Nerede olduğumu bilmek istedi. Bu akşam ailemle akşam yemeği için buluşacaktık."

Boş ekrana bakıyorum, film kamerasının sesi beynimin içini kaşındırmaya başlıyor.

"Gidiyor musun?"

Bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum ve buzdolabının ışığı yüzündeki suçluluk duygusunu aydınlatıyor. Söylemesine gerek yok.

Bana cevabımı verecek herhangi bir şey. İçim öfkeyle dolup taşıyor.

"Tabii ki gidiyorsun."

Kendimi yerden kaldırıyorum, kapüşonumu ve kanepenin üzerinde duran beremi alıp üzerime atıyorum, sonra da ayaklarımı ayakkabılarımın içine sokmak için kapıya doğru yürüyorum.

Sage ve benim, dış dünyada her şeyin durmuş gibi görüldüğü anlarımız oldu. Ayrılırdık Ponderosa Springs, buraya gel ve kendimizi bu evin duvarlarına kilitleyelim. Onun olmak istediği kişi olduğu ve benim de umudu olan bir insan olduğum anlar.

Ama her zaman bizi zehirli çamurun içine geri çeken, bize gerçeği ve kaderimizi hatırlatan bir şey vardır.

"Bu hiç adil değil," diye mırıldanıyor ve buzdolabını kapatıyor. Çıplak ayaklarının mutfakta arkama doğru ilerlediğini duyuyorum.

"Ne değil?" Ona yaklaşırken yüzümü ona dönüyorum, ani hareketimden dolayı vücudu zıplıyor. "Burada seninle oturup senaryo okuyor olmam mı?"

Gün aşırı film izleyip, amcığını sikime fışkırttırırken, bir yandan da seni okulda bir et parçasıymışsın gibi gezdiriyor, öyle mi?"

Sesim kızgın, narin teninde yakıcı bir tokat gibi. İyi olduğumuzda, iyiyizdir. Elektrik gibiyiz. Tatillerde etrafına sarılıp ısınabileceğiniz, bağımlılık yapan, sıcak bir ateş.

Ama kötü olduğumuzda, tartıştığımızda, neredeyse her zaman Easton'la ilgili olduğunda, kötü oluyor. Bir duman fırtınası ve Alevler. Yoluna çıkan her şeyi tüketen kontrol edilemez bir orman yangını. Öfkemden asla geri adım atmaz ve ben de onu şımartmam.

"Ondan ayrılamayacağımı biliyorsun! Henüz değil, sana söyledim!

Mezuniyete kadar beklemek zorundayım, Rook. Beklemezsem ailemin ne yapacağını tahmin bile edemezsin. Beklemek zorundayız."

"Her neyse. Ben buradan gidiyorum." Ben kapıya doğru uzanırken, o beni tutuyor, beni engellemeye çalışıyor ve bu mücadeleyi henüz başındayken durdurmalıyız.

"Bunu her seferinde yapıyorsun. Buradan öylece çıkıp gidemezsin!" Sesini yükseltiyor. "Aynı şey - üzülüyorsun ve duyguların hakkında benimle konuşmak yerine beni dışlıyorsun, gidiyorsun! Geçen hafta üniversite başvurularında da aynı şeyi yaptın! Ben nasıl Benimle bu konuda hiç konuşmazsan neden üzgün olduğunu anlayamam."

Bedenim katılaşıyor, rahat doğam kayboluyor, taşa dönüşüyor.

"Senden bunu yapmanı hiç istemedim. Senden benim için hiçbir şey yapmanı istemedim, Sage. Beni aramaya gelen sendin.

Bana." Kapı kolunu çekiyorum, sadece ellerini kapıya sokması için, çarpma sesi boş evde yankılanıyor.

Kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyor ve tüylerim diken diken oluyor. Ondan hiçbir zaman lanet olası üniversite başvurularını göndermesini istemedim. Ondan hiçbir şey yapmasını, beni ya da lanet olası geleceğimi umursamasını istemedim. Bunların hiçbirini istemedim.

Bana umut vermeye, bunu istemeyen bir insana inanmaya hakkı yoktu.

Mezun olduğumda Ponderosa Springs'ten ayrılacağımı hep biliyordum; bu bir soru değildi. Sadece bunun dışında ne yapacağımı hiç düşünmemiştim.

Ama sonra planlarla geliyor, kimya bölümlerindeki fırsatlardan, fikirlerden bahsediyor, bir parçası olmak için hiçbir lanet olası işi olmayan şeyleri kurcalıyor.

Benim için asla gerçekleşmeyeceğini çok iyi bildiğim bir gelecek için bana umut vermeye çalışıyor.

Bu yüzden ne pahasına olursa olsun ilişkilerden kaçındım. Bu yüzden erkeklere ve sadece erkeklere güvendim. Çünkü onlar yanlış umudun ne kadar felç edici olabileceğini anlıyorlar. Onlar iyi şeylerin bizim gibi insanların başına gelmeyeceğini anlamalıyız.

"Yani ben kötü adam mıyım? Yine hatalı olan ben miyim? Easton'ı henüz terk etmediğim için o kadar kötüysen Rook, peki ya sen? *En iyi* arkadaşlarına bile belediye başkanıyla uğraştığından bahsettin mi? Kızın mı? Yoksa onlara hala yalan mı söylüyorsun?"

Şimdi üzgün olduğumu biliyorum, bu yüzden acıttığı yerden vuruyor.

Tepki vermemi sağlayacak bir şey arıyor ve onu nerede bulacağını çok iyi biliyor.

Birbirimize bakacak şekilde dönüyorum ve bir adım daha yaklaşıyorum.

"Onlara söylemedim çünkü hâlâ düşmanla yatıyorsun, Sage ve eğer bizi öğrenirlerse, hâlâ onunla çıktığını öğrenirlerse beni kızdırırlar, onu öldürürler." Ses tonum tüyler ürpertici, dürüstlükten başka bir şey içermiyor.

"Arkadaşlarıma olan sadakatimi asla sorgulama."

Duraklıyorum, dişlerimi gıcırdatıyorum, burun deliklerim öfkeli nefeslerle alevleniyor.

Eğer ailesinin yapacaklarının korkunç olduğunu düşünüyorsa, çocuklar öğrenirse neye uğradığını şaşırır.

Sikişmemiz ya da her ne yapıyorsak umurlarında değil. Onun kim olduğunu umursamazlar. Buradaki çoğu insanın

aksine.

"Cadılar Bayramı öncesinden beri onunla seks yapmadım, sana söylemiştim!"

"Evet." Alt dudağımı yalıyorum. "Hâlâ ağzını öpüyor mu?" Alay ediyorum, o geri çekilirken ben yaklaşıyorum, bir çeşit dans. "Tenine dokunuyor mu? Sanki onunmuş gibi lanet elini tutuyor. Sen?"

Kıçı kanepenin arkasına çarptı, onu önümde hapsetti, kaçacak, saklanacak yeri yoktu.

Zihnim, son iki aydır katlanmak zorunda kaldığım şeylerin en önemli görüntülerini oynatırken en büyük düşmanım oluyor. Onları koridorlarda birlikte izlemek, adamın ellerini ona koyduğunu görmek ve onları koparamayacağımı bilmek.

"Belediye başkanının çocuğu olman çocukların umurunda değil. Onlara söylemek bununla ilgili değil. Benimle de ilgili değil. Bu seni korumakla ilgili," diye vurguluyorum parmağımı göğsüne sokarak, "onların yapacaklarından. Beni önemsiyorlar. Beni rahatsız etmediğini söylesem bile, dişlerimin arasından yalan söylesem ve onu seninle görmenin beni rahatsız etmediğini söylesem bile"

Kelimeler boğazımda kan tadı bırakıyor

"Ellerini vücudundan ayırdıktan sonra tüm okulu yakmak isteseydim, yine de bilirlerdi ve sonuç senin için iyi olmazdı."

En karanlık olaylarda bile birbirimizi gördük. Birbirimizin hiç kimsenin görmemesi gereken şeylerle savaştığını gördük. Dünyadaki cehennemin gerçekte neye benzediğine tanıklık ettik.

Ne pahasına olursa olsun birbirimizi koruruz.

Birbirimiz için yapamayacağımız şey yok.

Hiçbir uzunluk çok uzak değil.

Bunlarla sınırlı olmamakla birlikte, tiki kıçlı erkek arkadaşının derisini canlı canlı yüzmek de dahil.

"Yani bana açılman için bu mu gerekiyor? Easton'ın seni nasıl kıskandırdığından mı bahsediyorsun? Farkında mısın, ilk defa benimle senin hakkında konuşuyorsun. arkadaşlar."

Bu saçmalığa ihtiyacım yok. Beni anlamaya çalışsın diye onun tarafından dürtüklenmeye ve dürtülmeye. Anlaşılmaya ihtiyacım yok. Kurtarılmaya ya da düzeltilmeye ihtiyacım yok.

Son kez dönüp gitmek istiyorum. Bu konuşmayla işim bitti ama o vazgeçmiyor. Bırakmıyor.

"Sana her şeyi anlattım! Beni tanıyorsun, Rook, ve ben Sana güvenmiştim. Birlikte olmadığımız zamanlarda nereye gittiğini bile söylemiyorsun! Neden aynısını benim için yapmıyorsun?"

"Bunu işe başlarken düşünmeliydin. Benim gibi birine günahlarını itiraf ediyorsun. Ben adil oynamam, Sage. Bunu sana söylemiştim."

"Hayır, gitmiyorsun." Önüme geçip vücuduyla kapıyı kapattı.

Ama o bunu biliyor. "Bana bir şey verene kadar olmaz. Neden hep çürüklerle geliyorsun? Neden dudağın patlamış?" Beni itmeye devam ediyor.

Etim ve kemiğim yanıyor, bu ezici ateş göğsümün içinde yükseliyor, o ittikçe daha da yükseliyor.

"Çekil, Sage," dedim kilitlenmiş çenemin arasından. "Hayır!"

Avucumu kaldırıp kapıya çarpıyorum.

Başının arkasından öyle sert vurur ki, resim çerçevelerinden biri yerinden oynar ve yere düşer.

"İçime girmeye çalışmayı bırak! Oraya ait değilsin!"

Bağırıyorum, göğsüm şiddetten yanıyor.

Sage, ona zarar vermeyeceğimi biliyormuş gibi, neredeyse hiç irkilmiyor.

En azından fiziksel olarak.

Bana güveniyor. Korkmuyor.

Sanırım benden korkmadığını her zaman biliyordum ve muhtemelen en başta onda en ilginç bulduğum şey de buydu.

"Bana güvenebilirsin," diyor bana aynı tutkuyla, ellerini yüzümün iki yanına koyarak ve

beni onun gözlerine bakmaya zorluyor. Nasıl bu kadar güzeller? Ona bir şey vermem için bana yalvarıyorlar, herhangi bir şey. "Bana güvenebilirsin, Rook." İkinci seferde daha nazik, vahşi bir hayvanı ısırılmadan köşeden çekmeye çalışan bir kız gibi.

Daha önce hiç kimse, tek bir ruh bile bana bunu yapmamıştı. Beni açılmaya zorladı.

Çocukların sormasına gerek yok, çünkü anlıyorlar. Daha önce kimse yapmamıştı, çünkü umursamıyorlardı.

Babamı düşünmekten, neden böyle olduğumu düşünmekten

am.

"Söylentileri duymuşsundur." Ellerimi yukarı kaldırıp bileklerine dolayarak yüzümden uzaklaştırdı. "Neden morardığımı biliyorsun. Neden kanlı olduğumu biliyorsun."

Gözlerinde hüzün birikiyor, gözyaşları irislerinin yüzeyinde yatıyor. Konuşurken ona bakmaya bile dayanamıyorum.

"Yani baban sana vuruyor mu?"

"Vuruyor, dövüyor, bazen hafta sonları kırbaçlıyor.

Evet, Sage, babam bana vuruyor. Aman ne önemli. Açlıktan ölen çocuklar var." Klasik Rook, şaka yap. Şaka yap ki kendi ailene yaptıklarıyla başa çıkabilesin.

Çok yaklaşırsa Sage'e neler yapabileceğini. "Ya göğsündeki yara izleri? O da mı?"

Kelimeleri yüksek sesle söylemek istemediğim için başımı sallıyorum.

"Ama o, o her zaman Pazar ayininde ve her zaman öyle görünüyor-"

"Ne olmuş yani? Güzel mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Dindar bir adam

Karısı trajik bir şekilde ölen bir adam mı? Elbette öyle, evin dışında. Ama içeride bana doğmuş olmanın bedelini ödetiyor. Maskeler hala maskedir, ne kadar sıkı yapıştırılmış olursa olsun."

Onca insan arasından bunu bilmesini beklerdim. Birini dışarıdan ne kadar tanırsanız tanıyın, içeride ne kadar çarpık olabilecekleri hakkında hiçbir fikriniz olmaz.

Bir insanın gerçekten yapabilecekleri.

Ve babam cinayet dışında her şeyi yapabilir. Ben sadece

sabırla buna teslim olacağı günü bekliyorum.

İkimiz için de acıyı sona erdirir.

Gözyaşları sonunda yüzünden aşağı dökülüyor ve gözlerini kırıştırırken koyu renk kirpiklerini ıslatıyor.

Başımı sallıyorum, bileklerindeki tutuşumu sıkılaştırıyorum. "Benim için üzülme. Buna ihtiyacım yok."

"Neden birine söylemiyorsun?" diye fısıldıyor, önümde donup kalmış, umutsuzca bir babanın oğlundan bu kadar nefret etmesine neyin sebep olduğunu anlamaya çalışıyor.

Ve işte, asıl gerçeğin kilidini açan soru. Neden ona karşılık vermiyorum? Neden birine söylemiyorum?

Başka biri olsa Theodore Van Doren gibi bir ebeveynden kaçmak için çırpınırdı.

Ama onu benim tanıdığım gibi tanımıyorlar. Ona ne yaptığımı bilmiyorlar.

"Çünkü bunu hak ediyorum." Ellerimi ondan çekiyorum, onun hüzünlü gözlerinin içine bakarak. "Sana söyledim, ben iyi bir insan değilim. Babam eskiden nazik, iyi biriydi. Ben onu bir canavara dönüştürdüm ve bunun sonuçlarıyla yüzleşiyorum. O beni cezalandırıyor. Yaptıklarımın bedelini ödetiyor. Bunu yapabilecek tek kişi o."

Kafasının karışık olduğunu biliyorum. Ne dediğimi tam olarak anlamadığını biliyorum.

Ama bu onun bu konuda konuşmasına engel değil.

"Sana ne yaptığını göremediğine inanamıyorum. Seni taciz etmekte haklı olduğunu düşündüğüne inanamıyorum! Ne yapmış olursan ol, kimse bunu hak etmez. Hayatında baban için kum torbası olmaktan daha fazlası var. Daha fazlası

kızgın olmaktan ya da sizi anlamak için zaman ayırmayan bir kasabanın kara lekesi olmaktan çok daha fazlasına sahip olabilirsiniz. Daha fazlasına sahip olabilirsiniz." Sanki yumuşak sözleri yılların istismarını ya da şartlandırmasını iyileştirecekmiş gibi bunu görmem için yalvarıyor.

Denediği için onu takdir ediyorum, çünkü bu herkesin yaptığından daha fazlası.

"Bundan daha fazlasını hak ediyorsun, Rook."

"Daha fazlasına ihtiyacım yok." Elimi yanağına koyuyorum, başparmağımla gözyaşlarını silerken başını kucaklıyorum.

bana aşık olması gerekiyor. Bir gün geriye dönüp baktığında bunların hak etmeyen bir çocuk için harcandığını göreceğini bilerek. "Korkunç bir şey yaptım, utanç verici bir şey. Bundan geri dönüş yok. Bunu asla atlatamayacağım. Yaptıklarım yüzünden sefil bir hayat sürmeye mahkum edildim. Ben

Kınadım. Bazı şeyler vardır ki affedilmeyi hak etmez, Sage."

Beni asla farklı bir şekilde görmeye ikna edemeyecek. Çünkü beni affedebilecek tek kişi öldü. Altı ayak altına düşene kadar asla kurtuluşu bulamayacağım.

"Buna inanmıyorum, Rook." Gömleğimi tutup kendini bedenime çekti ve bana sıkıca sarıldı. İçimdeki tüm acıyı çıkarmaya çalışıyordu.

Başının tepesine bakıyorum, kalbim garip bir şey yapıyor, daha hızlı atıyor ama ağrıyor. Acıyor. "Buna inanmayı reddediyorum. İçinde hâlâ iyi bir şeyler var. Bunu görüyorum. Biliyorum.

Orada."

Kazadan sonra beni tanıyan hiç kimse bana böyle bir şey söylememişti. Cümlelerin şok dalgaları içimden geçiyor, tüm bu duygular yeniden su yüzüne çıkıyor. Gömdüğüm şeyler.

İçinde hala iyilik var.

Diğer herkes konuştu. Doğumum hakkında söylentiler çıkardılar,

Bana Deccal, iblis, şeytan dediler. Olanları, damarlarımda zehir gibi yaşayan bir trajediyi aldılar, ve daha da kötüleştirdi.

Kendisinden zaten nefret eden bir çocuğu aldılar ve dünyadan nefret etmesini sağladılar.

Ona inanmak istiyorum ve belki de uzun zamandır gömülü olan bir parçam içimde iyi bir şeyler olduğuna inanıyordu.

Umut edebileceğimi ve hayal kurabileceğimi. Belki de Sage'e kalıcı olarak sahip olabilirdim. Sonunda her şey yoluna girecekti.

Ama kendi annenizi öldürdüğünüzde, size verilen tüm iyilikler de onunla birlikte ölür.

CHAPTER ELEVEN

oh, how the fallen fall

sage

West Trinity Falls'a güvenebileceğiniz tek bir iyi şey vardır, o da efsanevi partiler düzenlemektir. Bu partiler Ponderosa Springs'e otuz dakika uzaklıktaki komşu kasaba, en büyük rakibimiz ve zıt kutbumuzdur, ancak nasıl iyi eğlenceler.

Bizler varlıklı ailelerin ve bizi hayata taşıyan yılanmış isimlerin tahtlarında büyürken, onlar sahip oldukları her bir ons para için savaştılar. Onlar bizim versiyonumuz. rayların yanlış tarafında.

Çorak Topraklar.

Benim gibi iyi kızların asla görülmemesi gereken bir yer, ancak zengin olduğunuzda, her şeye sahip olduğunuzda, her zaman daha fazlasını arıyorsunuz, uyuşturucu, parti ve içki söz konusu olduğunda sınırları biraz fazla zorluyorsunuz.

Buraya gelmek her zaman bir kavga ya da polis baskını gibi bir felaketle sonuçlanıyor ama öğrenciler gelmeye devam ediyor. Çocuklar için zor

Bela arayanlar, bela üzerine kurulu bir yerden uzak dursunlar.

Ev partileri, uyuşturucu ve çılgınlıklar. Eğer eğlenceli ve yasa dışıysa, West Trinity bunu yapardı.

Bu gece dünya üzerinde olmak istediğim son yer burası.

Etrafımız onun kadar berbat barbar arkadaşlarıyla çevriliyken "erkek arkadaşımı" kokain çekerken izlemek. Bu partilerden birine daha önce de gitmiştim, ikinci yılımda ve aynı kokuyordu.

Ot, alkol ve seks.

Etkinlik için daha önce olduğu gibi emekli bir aynalı ev kullanıyorlar. Ana giriş ağzına kadar derme çatma bir dans pistindeki bedenlerle doluyken, koridorlar ayna labirentleriyle dolu. Sarhoşken tuvalete gitmenin yolunu bulmak neredeyse imkânsız.

Başım, hareket eden bedenlerin hemen üzerinde ince bir sis perdesi olan odanın içinde yanıp sönen gökkuşağı renkli lazerler yüzünden ağrıyor. Ev müziği ve çığlıklar etrafı titretiyor,

Ve daha da kötüsü, Easton'ın hoşuna gitmeyecek kadar ayıgım. Beni buraya gevşeyeyim diye getirmişti; son zamanlarda çok stresli olduğumu söylemişti ve Rave partisi tam da ihtiyacım olan şeydi.

Kısacası, Cadılar Bayramı öncesinden beri ona dokunmadığımı düşünerek, sevişebilmek için sarhoş olmamı istiyordu, ve bu beş ay önceydi.

Gerçi başka bir yerden almıyor da değil. Eğer arkamdan başka kızlarla yattığını görmediğimi sanıyorsa, her zaman düşündüğüm kadar aptal demektir.

Burada yeterince uzun süre kalırsam zihnimin dağılmaya başlayacağını bildiğimden, kollarımdaki karanlıkta parlayan bileziklerle oynuyorum. Easton'ın meşgul olup olmadığını kontrol ettikten sonra telefonumu çıkarıyorum, Yeşil mesaj simgesinin karşısındaki ismi gördüğümde midem bulanıyor.

Sabah Yıldızı.

Rook başlangıçta iletişim adı olarak "Şeytan "ı koymuştu ama daha sonra onun haberi olmadan değiştirmiştin.

Sabah Yıldızı: Atlamaya hazır mısınız?

Ben: Keşke yapabilseydim. Sonuna kadar kalmalıyım. Son zamanlarda nereye gittiğimi sorgulamaya başladı bile. Beni gizlice çıkar.

Sonra mı?

Morning Star: Zaten planlanmıştı.

Bana tekrar mesaj attığında cevabımı yazıyordum.

Morning Star: Onun gibi kokmasan iyi edersin.

Gözlerimi devirerek homurdanıyorum, bunu yaptığım için muhtemelen kıcıma şaplak atacağını biliyorum.

Ne kadar da ilkelsin.

Daha önce hiç bu kadar büyük bir sırrım olmamıştı. Evet, geçmişte yaşadığım travma gizli bir gerçek ama insanlar bunu öğrenirse zarar vereceği kişi benim. Biri Rook'u öğrenirse, çöküş acı verici olur.

Bir yanımdan nefret ediyor, gizlice dolaşmaktan, göl evinde saklanmaktan. Gerçek randevulara, gerçek sinemalara gitmek, belki de paket servis olmayan bir akşam yemeği yemek istiyorum. Okulun süpürge dolaplarında buharlı öpüşmelerden daha fazlasını istiyorum. Henüz değil, Dış dünyaya karşı ne kadar gizli ve gizemli olmak zorunda olsak da, bu şimdiye kadar yaşadığım en gerçek ilişki.

Ancak, etrafta gizlice dolaşmanın ne kadar eğlenceli olduğunu inkar edemem.

Çalınan dokunuşlar ve ateşli bakışlar. Aramızda koca bir sınıf olsa bile, birbirimizin yanındayken her şey her zaman çok yüklü.

Easton belimden tutarak, "Bebeğim, gel benimle dans et," diye mırıldandı. "Zaten ilk dansımızdan önce o iki sol ayağın üzerinde çalışman gerekecek."

Telefonumu arka cebime sokarken kaşlarım V işareti yapıyor ve kimsenin onu duyacak kadar yakın olmadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum. Ona doğru dik dik bakıyorum, göz bebeklerinin her saniye nasıl büyüdüğünü izliyorum.

"Sessiz olur musun? Bana bir şey söylemek için bekleyeceğini söylemiştin Easton."

Vücudumu sarıyor, beni kendine doğru çekiyor. kolonyalı koku. Doğal miske, dumana ve tere düşkün olana kadar bunu önemsememiştim.

"Fark etmez bile, Sage. Mezuniyete daha iki ay var. Nasıl olsa yakında öğrenecekler."

Midem yuvarlanıyor, kusmuk boğazımdan çıkmak için yalvarıyor.

Teslim tarihim aklımın alamayacağı kadar hızlı yaklaşıyor. Rook'la daha fazla gün geçirmek istiyorum, ama

aynı zamanda

her şeyin olduğu gibi donmasını diliyorum. Bencilliğim gün yüzüne çıkmak üzere.

Yüzüne karşı yalan söyleme kararım hafife alınmayacak.

Yüzünün nasıl görüneceğinden korkuyorum. Öfkeyle, bir insanın sahip olmaya hakkı olandan daha fazla nefretle nasıl bükülüp kıvrılacağından. Ona açıklama yapmak, onunla konuşmak yok. Beni kurtların önüne atacak.

Sadece bu düşünce bile nefesimi kesiyor.

Ona dünyadan ve içindeki insanlardan nefret etmesi için bir neden daha vermek istemiyorum.

"Tartışmak istemiyorum bebeğim. Gel dans edelim," diye kulağıma mırıldanıyor ve dudaklarını boynuma bastırarak ondan geri çekilmemi sağlıyor.

"Hiç havamda değilim. Gidip oturacağım." Ellerim göğsüne bastırıyor, elleri belimden çekilmeyi reddetse de aramıza mesafe koyuyor.

Tüm bunlar yanlış
geliyor. O yanlış
hissediyor.

Herkesin her zaman övdüğü o bebek mavileri bu ışıktaki kadar koyu ki, onun farklı bir insan olduğunu düşünebilirsiniz. Tıpkı babası gibi bakıyor bana, onun gibi davranıyor.

"Nişan konusunda çenemi kapalı tutmamı mı istiyorsun? O zaman benimle dans edeceksin."

Artık bana karşı üstünlüğü var. O her zaman üstünlüğü ele geçirecek. Bu sadece geleceğimizin neye benzeyeceğine dair bir bakış. Ne zaman onun istediği bir şeyi yapmayı reddetsem, gücünü bana karşı kullanacak.

Easton sonunda ona ulaşamayacağım bir yere, güçlü bir yere taşınmıştı.

Beni dans pistine çekmesine izin veriyorum ve o da insanların arasından geçerek beni çukura çekiyor. Bir kez bulunduğu

Hoşuna giden boşlukta beni göğsüne çekiyor, sırtım ön tarafına yapışıyor.

Bir house müzik listesi bedenlerimize rehberlik ediyor, çoğunlukla onunkine ve kalçalarının hareketlerinin benimkileri uyuşturmaya izin veriyorum. Onu kızdırmadan yapabileceğim en az işi yapıyorum. Sis yüzünden mi yoksa gerçekten ağlamak istediğimden mi emin değilim ama ellerini birbirlerinden zorlukla uzak tutabilen diğer çiftleri izlerken gözlerim yanıyor.

"Bana boyun eğeceksin Sage," diye fısıldıyor müziğin üzerinde, "yanımda duran ve her adımımı takip eden mükemmeli evcil bir eş olana kadar seni kıracağım. Yapar mısın? Anladın mı? Boyun eğeceksin."

Burnumdan nefes alıp ağzımdan vererek sesini bastırmaya çalışıyorum. Onu tamamen görmezden geliyorum ve kendimi farklı bir yere gitmeye zorluyorum.

Bu benim hayatım olacaktı, gözlerimi kapatıp Rook'un tüm anılarını hatırlamak çünkü sahip olduğum tek şey bu olacaktı. Hatıralar. Umarım onunla geçirdiğim bu aylar bana bir ömür boyu acı çekirtmez.

Kulaklarımda tanıdık bir şarkı çınılıyor.

Vücudum titreyerek soğuyor. En son ne zaman duyduğumu hatırladığımda dudaklarımdan bir nefes dökülüyor.

Ben mutfak adasına yayılmış, eli çıplak kalçalarımın arasına gömülmüşken Rook'un evdeki hoparlörlerden çaldığı bir şeydi. Zihniniz bazen tehlikeli bir şey olabilir ve benimki de farklı değil.

Görüntü o kadar gerçek ki, onu hissedebiliyorum, tüm vücudu neredeyse benimkini emiyor.

Ritim bacaklarımdan arasına ağır ve çarpıcı bir şekilde düştüğünde gözlerim açıldığında, birkaç metre ötede beni izleyen bir adam görüyorum.

Yüzü, flaş ışıklarıyla yanıp sönen bir LED maskeyle benden gizleniyor. Koyu turuncu parıltı ruhumu delip geçiyor ve gözlerin olması gereken yerdeki X'ler tam içime bakıyor gibi görünüyor.

Göğsüm bir şok nefesiyle genişliyor, omurgamdan aşağı bir huzursuzluk zaplıyor, ama uzaklaşmadan önce sadece bir saniye kalıyor.

Muhtemelen etrafımı saran diğer kızlardan birine bakıyor diye düşünüyorum, ama kabarık formu insan denizinin içinde sabit duruyor, gözleri bana ve sadece bana kilitlenmiş, kaskatı bedenimden kıpırdamıyor.

Siyah kapüşonlu bir tişört ve koyu renk bir kot pantolonla örtülü ve bu mesafeden belirgin bir yüz hatlarını göremiyorum. Ama midemde derin bir his titreşiyor, içimi bir heyecan duygusu kaplıyor.

Rook olmasa bile, öyle olduğunu hayal edebilirim. Bu dans pistinde olmak o kadar da kötü hissettirmesin diye öyleymiş gibi davranabilirim.

Yavaş ve alaycı bir şekilde başını biraz sola yatırıyor, kalabalığın arasından beni daha iyi görebilmek için görüş açısını ayarlıyor. Ama aynı zamanda beni baştan çıkarıyor gibi. Sanki maskesini kaldırsam kaşlarının sessiz bir soruyla havaya kalktığını görecekmışim gibi.

"Benim için dans edecek misin?"

Bedenim müzikle birlikte sallanıyor, Rook'un burada benimle olduğu yanılsamasına kapılıyorum. O hem önümdeki hem de arkamdaki adam. İplere bağlı bir kukla gibi dans ediyorum,

Bazı hareketlerim flaş ışıkları tarafından maskeleniyor. Rook izliyormuş ve o da benim kuklacımmış gibi dans ediyorum.

Başımı küçük bir daire şeklinde döndürerek saçlarımın omuzlarımın önüne düşmesine izin verdim ve ellerimle nefesimi serbest bıraktım.

vücudumun ana hatlarını çiziyor. Kalçalarımı ve kollarımı süsleyen neon ışıltılı boya, girdaplar ve desenlerle sıçramış beyaz mini elbiseme bakıyorum.

Bir ileri bir geri sallanıyorum, vücudumun üst kısmını da alt kısmı kadar hareket ettiriyorum. Eller vücudumun ön kısmını kavıyor, karnımın yumuşak etine batıyor. Ama bu eller çok muhtaç hissettiriyor. Doğrudan ve kesin değiller, haritaya ihtiyaç duymadan nereye gideceğini bilmek.

Başımı tekrar kaldırdığımda maskeli adamın hâlâ orada olmasını bekliyorum ama tıpkı zihnimdeki görüntü gibi o da ortadan kayboldu.

Ağzım aniden kurudu. Sahip olduğum o hafif, havadar his gitti ve kendimi bir kaya gibi hissetmeye geri döndüm.

Okyanusun dibine batmak için.

"Tuvalete gitmem gerek," diye mırıldanıyorum, Easton'ın ellerini vücudumdan itiyorum ve kalmam için yalvarmasına aldırmıyorum.

Bedenler her yönden bana çarpıyor ve su ihtiyacımı daha da artırıyor. Çok fazla şey oluyor, çok fazla insan, çok fazla ses var. Bu dans pistinin tam ortasında kalp krizinden ölebilmişim ve kimse bunu fark etmeyecekmiş gibi hissediyorum, hepsi öyle coşku duygularıyla tüketildi.

Koridora açılan kapıya bastırıp hırıldayarak geçiyorum ve anında rahatladığımı hissediyorum. Dışarıda daha az insan olduğunu havadan hissedebiliyorum. Tenimi serinletiyor, vücudumdan akan tere yardımcı oluyor.

Yumuşak zevk iniltileri kulağıma ulaşıyor ve dikkatimi koridorda sıralanmış birkaç farklı çifte çeviriyorum; vücutları aynaların camına bastırılmış, partnerlerinin omuzlarını kavriyorlar.

Aynaları aydınlatan neon LED'ler sadece hepsinin yaşadığı mutluluğun çarpık yüzlerine ışık tutuyor. Bir çiftin pantolonları ayak bileklerinde, adam kadının içine öyle sert giriyor ki kalçalarını görebiliyorum Buradan sallan.

Birden kendimi boşlukta hissettim, sadece bir kişinin bana verebileceğini bildiğim bir şeye ihtiyaç duydum.

"Siktir!" Aynaların arasında başka bir adamın sesi gürlüyor. Elini cama vururken nefesi önünde sıcak ve buharlı bir şekilde beliriyor. Diğer eliyle Etli avuç içi, elini kızın saçlarına daha sıkı sarıyor, kız dizlerinin üzerine oturmuş ona bakarken ağzı açık kalıyor. Nefesi önünde sıcak ve buharlı bir şekilde beliriyor.

Bakmamak, merak etmemek çok zor.

Koridorun ilerisine bakıyorum, ancak turuncu maskeli adamın geri döndüğünü görünce hafifçe sığıyorum, uzun bir çerçeve bana bakarken katı.

Orada durup birbirimize bakarken iniltir bedenlerimiz arasında sekiyor.

Onda yine bir tür aşinalık var, ama biz birbirimize bakarken burada durup insanların sevişmesini dinlemek için bir bahanem olmasına yetecek kadar değil.

Dansın zararsız olduğunu, hayal gücümün bir ürünü olduğunu düşünmüştüm. Ta ki şu ana kadar.

Ta ki ayağının ilerlediğini görene kadar. Bu beni gerçekliğe gönderiyor, bana o adamı tanımadığımı ve benden ne istediğini kimin bilebileceğini hatırlatıyor. Yapabileceği milyonlarca farklı şey olabilir, beni bir deri giysiye dönüştürmek de dahil.

Dönüyorum, ters yöne doğru ilerliyorum, hangi yöne gittiğimi bilmediğim için olması gerekenden daha hızlı yürüyorum.

Vücudum aynalardan birine itiraf etmek istediğimden daha sert bir şekilde çarpıyor. "Kahretsin," diye tısılıyorum, gücün çoğunu alan omzumu ovuyorum. Yansıma bana onun hâlâ

beni takip ediyor, bu yüzden yaralarımı sarmak için fazla zamanım yok.

Normalde hissettiğim boğulma hissinden farklı olarak yükselen panikle savaşıyorum. Bu tamamen farklı.

Bu, ayaklarımın etrafını saran, karıncaların yemeğe üşüşmesi gibi üşüşen, beni pelüş, grenli toprağın içine daha da çeken bir bataklık gibi hissettiriyor.

Bataklığın yaptığı budur, insanları yiyip bitirir. Onları yutar, siz kumun ağırlığı altında sıkışıp kalana kadar geride bir şey bırakmayı reddeder. tortudan başka bir şey yok.

Her aynada onun vücudunu görebiliyorum. Turuncu LED'li karanlık maske, yüzlerce gibi hissettiren bir şekilde çoğalıyor ve baş döndürücü figürü tüm kaçış yollarımı kapatıyor gibi görünüyor.

Daha da kötüsü, ben topuklu ayakkabılarla neredeyse koşarken, o sanki beni yakalamaya çalışmasına gerek olmadığını biliyormuş gibi neredeyse hiç hareket etmiyor.

Sanki beni çoktan yakalamış gibi.

Boğazım sıkılıyor, korku keskin pençelerle yukarı tırmanıyor.

Sola dönerek elimi uzatıyorum, hala hızlı hareket ediyorum ama yine çıkmaz sokaklara girmediğimden emin oluyorum.

Daha hızlı ilerlerken içimi bir korku kaplıyor, arkamda yürüyen ayak sesleri zihnimde yankılanıyor. Nereye gittiğimi bilmiyorum. Gerçek bir planım yok.

Bu yüzden paniklemeye devam etmek yerine onunla yüzleşmeye karar verdim. Bu korkuya yenildiğimi kabul etmeyi reddediyorum, onun gibi adamların muhtemelen beni korkutmaktan zevk aldığını biliyorum. Etrafımda dönüyorum, maskenin arkasındaki adama bakışlarımı kestim.

"Dostum, defol git. İnsanları takip etmek lanet bir yaratık-" Duruyorum, kendi kendime konuştuğumu fark ediyorum çünkü o bir kez daha buharlaşıp gitmiş gibi görünüyor.

Biri bana ilaç verdi ve ben bunun farkında değil miydim? Tüm bunlar bir LSD yolculuğu mu yoksa bir halüsinasyon mu? Hiç maskeli bir adam oldu mu?

Elimi saçlarımda gezdiriyorum ve ne kadar hayalperest olduğumu anlamamanın bir yolu olarak kendime gülüyorum.

"Sen resmen delirmişsin." Kendi kendime konuşmak bu gerçeği daha da pekiştiriyor. Asıl yönüme geri dönüyorum, mesanem sıkıca sıkışıyor ve nereye gittiğime dair hafızamı dürtüyor.

Ağzımın üzerinde ani bir baskı hissettiğimde kanım damarlarımda donuyor, işleyen tüm organlarım tutukluk yapıyor. Elin arkasındaki güç acı içinde inlememe neden oluyor. Neredeyse gözlerimi o kişinin göğsünden ayıramayacak kadar korkmuştum ama ayırdığımda dehşetle açılıyorlardı. Kafa derim karıncalanıyor ve kemiklerim takırdıyor.

Turuncu maske ruhuma işliyor ve beni orada sadece bir an tuttuktan sonra aşırı agresif bir tutuşla geriye doğru savuruyor. Gırtlığım, maskeye dönüşmeye çalışıyor. çılgınlıklarım için bir ev, ama sadece perili bir ev.

Boş.

Sırtım katı bir şeyle temas ettiğinde, ikimizin de bedeni yapay olarak aydınlatılmış bir odaya girdiğinde, rahatsızlık

sırtımı sıkıştırıyor. Gözlerim etrafımı algılamak için çabalıyor.

Yerdeki eskimiş beyaz fayanslar, aynalarla dolu bir duvar lavaboların üstünde ve sağımda sıra sıra tezgahlar. Ölmek Rave House'un banyosu yapılacaklar listemdeki son şey ve saldırının şoku geçtikten sonra adrenalinim devreye giriyor.

Bacağımı yukarı doğru sallayarak, onu kaçacak kadar hazırlıksız yakalama umuduyla doğrudan aletine nişan alıyorum, ama o akıllı. Sanki ne yapacağımı benden önce biliyor.

gerçekten yap.

Ağzımı sıkmayan eli kalçamı kavlıyor ve bacağımın temas etmesini engelliyor. Zahmetsiz bir güçle bacağımı tekrar yere itiyor ve bir parmağını kaldırıyor.

Saatin akrep ve yelkovanı gibi ileri geri oynatıyor, kelimeler bile kullanmadan bana hakaret ediyor.

Ön kolumdan tutarak beni neredeyse kabinlerden birine doğru sürüklüyor. Bu sırada vahşi bir kedi gibi onunla mücadele etmek için elimden geleni yapıyorum. Tırnaklarım göğsünü ve kollarını çiziyor ama bu sadece daha fazla çekiştirmesine neden oluyor.

Kısa boylu fiziğim beni bu kadar kolay alt edebilecek biri için uygun değil. Zar zor mücadele ediyor.

Beni kabinin sıkışık alanına çekti.

İri elleri ön tarafımı kapıya doğru iterken yanağımda dikenli, yakıcı bir acı oluşuyor. Çirkin yeşil duvara yapıştım, dehşet kalbimin sınırlarında şişiyor, tıpkı bataklık gibi onu canlı canlı yiyor.

Vücudu benimkine yaslanıyor, sırtıma bastırıyor.

"Sana onun gibi kokmamamı söylemiştim." Maskedeki deliklerden dökülen sesi erimiş bir sıcaklığa sahip. "Şimdi kokuyorsun."

İçimi bir rahatlama kapladı; daha önce hissettiğim o tanıdık doğa benim uydurduğum bir şey değildi. Onu tanıyordum. Sanki onun sesini ya da nasıl hissettiğini unutabilmişim gibi.

Ancak, Rook olduğunu ve güvende olduğumu bilmek beni rahatlatsa da, şu anda öfkesinin kör ucundayım ve sinirlendiğinde ne yapacağı belli olmuyor.

"Rook," diye nefes alıyorum. "Burada ne işin var?"

Bana cevap vermek yerine daha da içime girdi. "Sana dokunuşunu izlettirdin bana."

"Seni mi yaptı? Sen ne-"

"Beni sen yarattın. Senden başka bir yere bakmayı imkansız hale getirdin. Bir sürü insanla dolu bir odada Lanet olası pislik, her bir parçası kutsal, ilahi ve melek gibi görünüyor, pratikte beni seni bozmaya zorluyor. Sana sürtünmesini, seni içine çekmesini izlettin bana." Kokumu içine çekerken içinden canavarca bir gümbürtü kopuyor, kendini daha az insan daha çok canavar hissediyor.

"Seninleyim," diye fısıldıyorum, bunu daha önce hiçbir şeyi kastetmediğim kadar içten söylüyorum. "Ben hep seninleyim. Onunlayken bile hala seninleyim."

"Seni izlemeden edemem, Sage. Ama artık seni onunla izleyemem. Sonunda onu öldüreceğim, senin önünde boğazını kesmeden hemen önce adımı kışına damgalayacağım. Sana dokunduğunu görmekten bıktım."

Tutuşundaki güç beni derinden sarsıyor. Şu anda içinde o kadar büyük bir ciddiyet var ki şaka yapmadığını biliyorum. Ondandır, onun gibi bir adamın yapmaktan nefret ettiği bir şeyi yapmasını istedim: nefret ettiği bir adamla paylaşmasını, açgözlülükle onu gölgelerde saklamasını, böylece sahip olduklarımızı biraz daha uzun süre elimde tutabilmemi. Bunun yanlış olduğunu biliyorum ama gerçekten o kadar kötü mü? Kendim için bir şeye sahip olmak istediğim için burada gerçekten kötü adam ben miyim?

Bunu ona yapmaya devam edemem. Yalan söylemeye devam edemem. Ama onu kaybetmek de istemiyorum.

Yani geriye tek bir seçenek kalıyor. Gerçek.

"Rook, ben-"

Gürültülü kahkahalar ve sesler banyoya hücum eder, ardından kapı patlayarak açılır. Kapı arkasındaki duvara çarpıyor ama az önce içeri yuvarlanan bir grup adamın umurunda bile değil.

"East, sana bakan şu esmer küçük şey sağlam sikişiyor. Onu birkaç kez çarşaflarımın arasına aldım.

geceler önce."

"Yarım yamalak saniyelerini es geçeceğim, D. Kendi kukumu kendim kapabilirim."

Rook'un sırtıma uyguladığı baskıya şükrediyorum, yoksa dizlerimin bağı çözülürdü. Bu konuşmanın onunla böyle geçmesini istemezdim ve Easton'ın bizi bulup ben açıklama yapamadan ona söylemesi isteyeceğim son şey.

"Görünüşe göre misafirimiz var, TG," diye mırıldanıyor Rooks kulağımda, maskenin plastiği yanağımın etini ısıyor. "Bana daha önce yaptığın gibi onlara da bir gösteri yapmaya ne dersin, hmm?"

Arka tarafıma sürtündüğünü hissettiğimde vücudum biraz eriyor, giysilerimizin kumaşının arkasında sertleşmiş uzunluğunu hissediyorum. Midemde aniden bir kemirme başlıyor, Kalçalarımın arasında bir nabız atışı başladı.

Elbisem bacaklarımın arkasını gösterecek kadar yukarı kalkıyor. Kot pantolonunun bana sürtünmesinin verdiği cızırtılı hisle ürperiyorum. Elleri alt yarımaya inerken alt dudağımı ısıyorum.

"Bunu telafi etmeni istiyorum, Sage. Benim güzel küçük fahişem olmanı ve dizlerinin üzerine çökmeni istiyorum," diye başlıyor ve benim için bir fantezi kuruyor. meme uçlarım gergin ve içim damlıyordu. "Ve bana onu ve seni izlettiğin için özür dile. Sıcaklığınla bunu telafi et ağız."

Beni yüzüm ona dönük olacak şekilde döndürürken belimdeki kavrama sıkılaşıyor. Arkamda, hepsini duyabiliyorum

Birinin kokaini doğru yapmamasına gülmek. Panik geri geliyor, ama Easton'ın beni bulduğunda vereceği tepkiden korktuğum için değil - Rook'a gerçekten sahip olma şansını yakalayamadan onu kaybetmekten korktuğum için.

Ama Rook beni tekrar kendine çekiyor ve ondan başka her şeyin yok olmasını sağlıyor. Çenemi parmaklarının arasına alıp beni orada tutuyor.

"Dizlerinin üstüne çök, sürtük." Maske yüz ifadesini görmeyi zorlaştırıyor ama sesi anlaşmazlığa yer bırakmıyor. Kılık değiştirmiş gözlerinin alev alev yandığını görebiliyorum. "Ve ben bitirene kadar ayağa kalkma."

Şu anda ona söyleyemem. Easton'dan da şu anda ayırlamam. Ama bunu yapabilirim ve bunu telafi etmek istiyorum. Ona bunu vermek istiyorum.

Bu yüzden bana söyleneni yapıyorum.

Çömelme pozisyonuna geçiyorum, dizlerimin üzerine teker teker çöküyorum, soğuk fayanslar tenimi yakıyor. Gözlerimi yukarıda tutuyorum, maskenin arkasından ona bakıyorum çünkü ağzımı sikerken ona bakmamdan ne kadar hoşlandığını biliyorum.

"Bunun gibi mi?" Masumca soruyorum, alt dudağımı yalıyorum, avuçlarım kalçalarında gezinirken cevabını bekliyorum.

Ağzım hevesle sulanıyor. Onu iyi hissettirmenin zorluğu, onun övgüsünü alma fırsatı, ayak parmaklarımı kıvrandırıyor. Elimi kot pantolonunun içine daldırarak hızlıca düğmesini ve fermuarını açıyorum.

Sertleşmiş sikini boxer'ının üzerinden okşayarak hem onu hem de kendimi kızdırıyorum. Ona dokunmak bana içimde nasıl bir his olduğunu hatırlatıyor, beni esnetiyor, duvarlarıma masaj yapıyor, ta ki ben bir mutluluk birikintisine dönüşene kadar.

Onu serbest bırakırken tüylerim diken diken oluyor ve ona hayranlıkla bakarken vücudum uğulduyor. Dilim suları test ediyor, sadece cinsel çekiciliğini artıran dikey halter takılarına sürtünüyor. Acele etmediğim için şaftının etrafında dönen belirgin damarlar zonkluyor.

"Sage hala parçalamana izin vermiyor mu?" Dışarıda yankılandığını duydum.

"O kibirli sürtük ona dokunmama bile izin vermiyor."

"Kevaşe muhtemelen başka bir herifle düzüşüyordur, dostum."

Rook'un eli başıma düşüyor ve arkasına geçip saçlarımdan bir tutam yakalıyor. Ben onu memnun etmeye odaklanırken, onların benim hakkımda konuşmalarını dinlerken tenim sıcacık ve karıncalanıyor.

Baştan çıkarıcı bir şekilde ve gözlerimi onunkilerden ayırmadan parlayan yüzüne, kızgın, kırmızı kafasına tükürüyorum, tükürüğümü uzunluğuna yukarı ve aşağı sürmek için elimi kullanıyorum. Boğazımdan aşağı rahatça kayabilmesi için her yerini yağlıyorum.

Easton, "Belki de o orospuyu sikip atar," diye şaka yaparak etrafındakilerin kıkırdamasına neden oluyor.

Rook bileğini büküp buklelerimi daha sıkı çekerken kafa derim yanıyor.

"Beni sikip atacak mısın?" Sesim sadece onun duyabileceği bir fısıltı halinde, gözlerim kocaman, Ponderosa Springs'in tüm hücum hattını öldürmemesi için bana odaklanmasını sağlamaya çalışarak soruyorum.

Kaba yorumlarına alışkınım; sözleri Bana bir şey ifade etmiyor. Tek odak noktam Rook'un kendini iyi hissetmesini sağlamak, ona bu ahırın dışındaki adamı ne kadar az önemseydiğimi göstermek. Benim onu ne kadar önemseydiğimi.

Ona buna ne kadar layık olduğunu göstermek.

Kolayca yakalanabileceğim bir yerde dizlerimin üzerindeyim, onu iyi hissettirdiğim sürece umurumda değil.

Avuç içim onun etrafında kıvrılıyor, onu içine almak için ağzımı açarken yukarı ve aşağı pompalıyor. Onu tamamen yutuyorum, dilimi döndürüyorum, olukların izini sürüyorum.

Ben başka bir şey yapamadan beni üzerinden çekiyor, belinden eğilerek yüzünün benimkine yaklaşmasını sağlıyor,

"Bir yere gitmeme gerek yok. İçindeki kaltakla nasıl başa çıkacağımı biliyorum."

Bir kızarıklık yanaklarımı ısıtıyor, sadece onun bastırdığını hissetmeden önce

Başımı kalçalarına doğru indirdi. Aletini dudaklarımdan geçirip ağzıma ve boğazıma sokarak beni tamamen hazırlıksız yakalıyor. Piercingleri boğazımın arkasını gıdıklıyor, sessizce boğulmama neden oluyor, ama bu onu korkutmuyor gibi görünüyor Çünkü beni orada tutuyor.

Hiç acımadan, diğer elini saçlarıma yerleştirirken kalçalarını geriye doğru kaydırıyor, bir kez daha ileri doğru

okşuyor ve sikini ağzıma sokarken özensiz bir ses çıkarıyor.

Başını çenesine yaslamış, maskeden çıkan neon ışığı bulunduğumuz alanı aydınlatıyor. Gözlerini görmesem bile, gözlerinin doğrudan benimkilere baktığını biliyorum. Boğazım onun etrafında daralıyor, onu dirençle dışarı itiyor ve öğürme refleksim yüksek vitesse geçiyor.

"Boğazını gevşet bebeğim. Bırak gireyim." Alçak sesle iniliyor ve iki elini kullanarak burnum leğen kemiğine gömülene kadar beni şaftından aşağı doğru itiyor. Çevresi boğazımı genişlemeye zorluyor, nefes borumun yumuşak dokusuna acı verici bir şekilde baskı yapıyor.

Burnumdan aldığım nefesler titreyerek çıkıyor, gözlerim kısılıyor ve ses çıkarmamaya odaklanıyorum. Bu kabinin dışındakiler beni duymuyor. Onun etrafında yutkunuyorum, dudaklarımla onu emiyorum, hava geçirmez bir vakum yaratıyorum.

"İşte bu. Benim için çok iyi bir sürtük."

Ne kadar zor olsa da, çok iyi hissettiriyor. Ağzımı gerdiğini hissetmek, içimde kök saldiğini hissetmek, benden zevk almasını izlemek.

Çok bencilim, çünkü bunların hepsini alacağım. Verdiği her şeyi alacağım, alacağım, alacağım. Çünkü sonunda sahip olduğum tek şey bu olabilir.

Ne zaman nefesimi tutmaya çalışsam, ağzıma başka bir sert hamleyle nefesimi alıyor ve nefes almaktan başka çarem kalmıyor. Ve saniyeler geçtikçe daha da kötüleşiyor. Saçlarımdaki tutuşu güçle yarıyor ve vuruşları şiddetleniyor.

Nefes almakta zorlanıyorum, umutsuzca t ı k a ç l a r ı m ı sessiz tutmaya çalışıyorum. Yine de onun yumuşak zevk iniltileri ve ağzımı dolduran sikiğin ıslak sesi karşısında yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Sonunda kader beni rahat bırakmaya karar veriyor, çünkü bir grup erkeğin banyodan çıkmaya başladığını duyuyorum. Kapı kapandığında utanç verici bir sesle boğuluyorum, ellerimi Rook'un kalçalarına bastırıyorum ve nefes alabilmek için onu dışarı çıkmaya zorluyorum.

Ağızımdan bir tükürük izi şaftından damlıyor,
Çenemden aşağı ve göğsüme sızıyor. Kızarmış yanaklarımın
sıcaklığını hissedebiliyorum, gözlerim onun itme gücünden
serbestçe düşen gözyaşlarıyla çevrili.

"İşimiz bitti mi dedim, Sage?" diye alay ederek beni geriye
doğru itiyor, böylece başım ve elleri kabinin kapısına çarpıyor.

Cevabım boş. Ağızıma geri dönüp içimde mümkün
olduğunu düşündüğümde daha derine ittiğinde
konuşamıyorum. Başımı kapıya yaslamam ona arkasını
dayaması için bir destek sağlıyor, böylece itiş gücü daha da
artıyor ve geri çekilecek hiçbir yerim kalmıyor.

Şaftı beni boğarken başımı ileri geri çeviriyorum, dilimi
düzleştirerek uzunluğunun alt tarafına masaj yapıyor,
kendimi her zorladığımda şişkin damarı yalıyorum.

Kaotik bir coşku. Akıl sağlığınıza sorgulamanıza neden olan
acı verici bir coşku.

Yüzünü kaplayan LED ışıklar yüzünden görüşüm
bulanıklaştı, o zevk almaya devam ederken gözyaşlarımla
puslandı. Boğazımdaki ve çenemdeki ağrıyı tamamen
görmezden gelen vücudum, en azından bir mola vermem
için bana yalvarıyor.

Onunla her zaman böyle olur. Ben işlevimi yerine
getiremez hale gelene kadar zorlar, zorlar, zorlar. Hiç mola
yok. Onun için kolay diye bir şey yok.

Beni her seferinde anlaşılmaz bir zevkin eşiğine getiriyor.
Bunu istiyorum.

Onu iyi hissettirmek istiyorum, böylece eğer
başaramazsak, belki duştayken bunu düşünür,
Bu banyo kabininde ağızımı sikerken yüzümün görüntüsü için
sikini okşuyordu.

Bu acıyı istiyorum.

Önümüzdeki günlerde bunu hatırlayacağımı bilerek.

Acıyı düşüneneğim ve kalçalarım sıcaktan
kayganlaşacak, çünkü bizi inciten şeyleri hatırlarız.

Ondan dökülen homurtu ve inlemelerin sayısı, ağrım boyunca devam etmemi sağlamaya yetiyor. Elimi karnına götürdüğümde boğazım sıkılıyor, öğürüyor ve çırpınıyorum. Karnının sıkıştığını hissedebiliyorum, acımasız itişleri özensizleşiyor ve kontrolden çıkıyor.

Diğer kaygan elim taşaklarını kavırıyor, gıcırdayan dişlerinin arasından hava emerken ondan bir tıslama çıkarıyor.

"Siktir, bebeğim."

Dudaklarında ismim varken, ağzımın arkasına derinlemesine sokuluyor ve salgısını boğazıma boşaltıyor. Açgözlülükle yutuyorum, benimle işi bitene kadar emiyorum. Başımın arkasını kucaklarken bacaklarının hafifçe titrediğini hissedebiliyorum.

Kendini benden çekiyor ve bu başladığından beri ilk kez derin nefes almama izin veriyor. Başımı ona yasladım. Çenemdeki kasları gevşetirken omuzlarım düşüyor.

Yüzündeki maskeyi kaldırdığını, parlak gözlerini ve alnındaki ince ter tabakasını ortaya çıkardığını duyuyorum. Maskeyi arkamızda yere atıyor, uzanıp beni kollarının arasına alıyor.

Vücudum doğal bir şekilde onunkinin etrafına dolanıyor, onu kendime yakın bir şekilde kucaklarken o da sırtımı kapıya doğru itiyor ve bizi orada tutuyor.

"Şimdi gittiğinde, Easton'ı öpmeni istiyorum. Hoşça kal, böylece boşalmamın tadını güzelce alır. eve gidip yemek yiyebilmem için benim gizlice gelmemi bekleyeceksin, değil mi?"

Tüylerim diken diken oluyor, bacaklarımın arası serin bir sıcaklıkla karıncalanıyor.

"Ben de seni özledim," diye kıs kıs gülüyorum, sesim çiğ ve cızırtılı.

"Seni özledim. Sadece..." diye fısıldıyor usulca. "Seni tutabilir miyim?" Ve ruhum bu yüzden kırılıyor.

Beni tutmasını istiyorum. Her zaman. Burada, tam burada, bu iğrenç rave evinin banyosunda kalmayı çünkü burası şimdiye kadar bulunduğum her yerden daha güvenli, daha doğru hissettiriyor.

Onu tanımadan önce Rook gibi birinin yumuşak bir tarafı olduğuna inanmıyordum. Her zaman onun sadece yanmış kenarlar ve yakıcı hakaretler olduğunu düşünmüştüm. Ta ki bu yer onu şeytana dönüştürmeden önceki halini görene kadar.

O kötü değil.

Gülüyor ve gülümsüyor. Şaka yapıyor ve kelimenin tam anlamıyla benden daha yüksek bir not ortalamasına sahip. Yağmurdan nefret ediyor ama bıraktığı sisi seviyor çünkü ona dumanı hatırlatıyor. Sigara paketlerinin içine yazı yazmamdan nefret ediyor, ama onları okuduğunda onu sırtırken yakalıyorum.

O, dünya tarafından incitilmiş bir insan. Ve benim tek istediğim onun dünyaya yeniden inanmasının sebebi olmak. Yapamasam bile kendim için de aynısını yapacağım.

Sonunda birlikte başaramasak bile, acı çekmekten daha fazlasını hak ettiğini bilmesi gerekiyor.

O mutluluğu hak ediyor.

Hâlâ benden sakladığı bir şey var, geçmişinde onu lanetlenmiş hissettiren bir şey. Hissedebiliyorum, hala bazı parçalarını gölgede tutuyor. Bu onun bana tamamen teslim olmasını engelliyor ama umurumda değil.

Belki de tüm bunların korkutucu yanı budur.

Sırlarının bende olması umurumda değil.

Sadece onu istiyorum. Beni canlı hissettiren ve Gerçek.

Beni hayatla başkaları gibi değil, olduğum gibi yüzleşmeye itiyor. olmamı istiyor.

Onunlayken, her gün yarın kuşların şarkı söyleyeceğini bilmek gibi.

Parmaklarım boynunun dibindeki saç tellerine dolanıyor ve onlarla usulca oynuyor.

"Beni tutabilirsin, Rook."

İşte o anda onun için her şeyi yapabileceğimi fark ettim. Öyle ki ona bu anlaşmadan bahsedeceğim ve Rose'un kapana kısılmaması için bana yardım edip edemeyeceğini soracağım. Ne isterse yaparım.

Onu istiyorum. Onunla birlikte olmak istiyorum ve sadece birkaç hafta daha değil.

Ve bu, biri üzerinde sahip olabileceğiniz gerçek gtr.

Easton'ın şantajı var, bu da zamanla üstesinden gelebileceğim bir şey. Kalıcı ya da uzun süreli değil.

Ama aşk, Tanrım, birini ele geçirmek için ne büyük bir g. Bu gerçek bir kştr.

Bu yüzden insanlardan bu kadar uzun süre uzak durdum, bu yüzden kötü ve acımasızdım, beni tanıma şansları olmasın diye herkesi kendimden uzak tuttum.

Çünkü ocukken dünyaya bir şans verdim ve o beni mahvetti.

Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğime dair kendime söz verdim.

Ona güvendiğim gibi birine güvenmek için kendimi incitmek istemem.

Kendime söz verdim ve sözümü tutmadım, çünkü sanırım artık şeytana aşık oldum.

CHAPTER TWELVE

extraction

rook

"Thatcher nerede?"

Kafeteryanın köşesine sıkışmış masaya doğru yürüyorum ve yanımda oturan Rose'a bakıyorum.

"Naber Rosie," diyorum saçlarını karıştırırken.

Bana sırtarak yüzünü gösterdi. "Hey, RVD."

Parmaklarım ve gözlerim kız kardeşinin vücudunu keşfettikçe, birbirlerinden daha da farklı görünüyorlar.

"Hasta falan, evine kapandı. Bu konuda çok kızgın," diye yanıtlıyor Alistair, sanki daha önce onunla saçma sapan konuşmuş gibi bir elmayı çiğnemeden önce.

"Sadece mikrop korkusu anlarından birini yaşıyor. Bunu atlatacaktır." Kapüşonumu başımın üzerine çekiyorum, sandalyeye gömülüyorum ve ayaklarımı masanın üzerine atıp ellerimi boynumun arkasına sıkıştırıyorum.

"İnsanların nerede olduğundan bahsetmişken, sen son zamanlarda hangi cehennemdeydin? Bu hafta sonu Mezarlık'ta değildin."

Yakında onlara neler yaptığımı, neden pek ortalıkta olmadığımı anlatmak zorunda kalacağımı biliyorum.

Ayrıca mezuniyetten önce olması gerektiğini de biliyor, bu da onlara hâlâ Easton'la çıkarken söylemek anlamına geliyor.

Ne boktan bir fırtına olacak.

Ancak Thatcher etrafta ya da okulda olmadan bunu açıklamayacağım. Yalnız kaldığımızda söylerim;

Böylece, içlerinden biri bu konuda patlarsa, büyük bir mesele olmaz.

Sage'e de söylediğim gibi, öğrenmelerinden ya da tepkilerinden korkmuyorum.

Tabii ki, bana çok kızacaklar.
ama nedenini öğrendiklerinde daha da kötü olacaklar.

"Gidiyordum ama sonra yanlış türü içtim ve yatağımdayı bayıldım. Sadece bunu hissetmiyordum
Hafta sonu, dostum." Yalan. Rose'un kız kardeşini evimin önünde arabasının arkasında beceriyordum. "Sizi hiç görmüyormuşum gibi davranmayın pislikler. Neredeyse çoğu zaman Silas'ın evinde yaşıyorum."

Silas, "Babamın her sabah mutfakta boxer giymene karşı bağıışıklığı olduğuna şükretsen iyi olur," diye araya giriyor ve ben gülüyorum.

"Bana sadece küçük kardeşlerin beni sevdiği için tahammül ediyor. Diğer yandan annen." Dişlerimi emiyorum. "Benden nefret ediyor."

"Babam arkadaşım olduğun için sana tahammül ediyor ve annem de senden nefret etmiyor. Sen Levi ve Caleb ile savaşı girdikten sonra evdeki Nerf mermilerini temizlemekten nefret ediyor."

İlk tanıştığımızda Silas'ı kışkırdığımı itiraf etmeliyim. Sanırım bu yüzden birbirimize bağlandığımızda aramızdaki bağ daha da yakınlaştı. Harika bir ailesi vardı ve bu da ben, Alistair ve Thatch arasındaki birleştirici güç gibi görünüyordu. Hayatı gerçekten o kadar kötü olabilir miydi? Yani, her şey düşünüldüğünde, her şeye sahipti - akıl hastalığından utanmayan ve ona her şeyi vermek için mücadele eden sevgi dolu bir baba
Sadece onu mutlu etmeye ihtiyacı vardı, suyun üzerinde yürüdüğünü düşünen bir annesi ve ona saygı duyan iki erkek kardeşi vardı. Yüklü olduklarından bahsetmiyorum bile.

Aramızdaki yeri neresiydi? Yaşadıklarımızla nasıl bir ilişki kurabilirdi ki?

Birkaç yıl sonra resmi olarak şizofreni teşhisi konulduğunda öğrendim.

Anladığından değil; onu anlayan tek kişi bizdik.

Hayatımızı, umudumuzu, bedenimizi kemiren şeytanların nasıl bir şey olduğunu biliyorduk. Halüsinasyonlarının ne kadar gerçekçi olduğunu anlıyorduk çünkü bunları biz de yaşamıştık. Onunki zihninde beliren kurgusal yaratıklar, bizimki ise hayatlarımızı mahveden insanlar olsa da, yine de ilişki kurabiliyorduk.

Ve bu başka kimsenin yapamayacağı bir şeydi.

Ne doktorlar, ne psikologlar, ne de umutsuzca çabalayan ailesi.

Bana bunun nasıl bir şey olduğunu anlattığı günü asla unutmayacağım, bazen, özellikle geceleri, bu somut olmayan sis figürlerinin nasıl ortaya çıktığını. Ayaklarını nasıl çekiştirdiklerini ve kulağına nasıl fısıldadıklarını. Gözlerini ne kadar kapatırsa kapatsın ve kendine bunun sadece bir rüya olduğunu söylese de, gözlerini her açtığında yine orada olurlardı.

Kabuslarını uzak tutabilecek ne bir gece lambası ne de bir masal vardı. Her zaman onunla birlikteydiler.

Ona annem hakkındaki gerçeği de o zaman söyledim. Bunu bilen ya da yüksek sesle konuştuğumu duyan tek kişi oydu.

Ondan sonra ayrılmaz olduk.

"Acaba bir dangalak gibi göründüğünü biliyor mu, yoksa umursamıyor mu?" diye soruyor Alistair, benden öteye bakarak. Silas yüz hatlarını değiştirecek kadar sırtıyor.

Arkamı görmek için başımı çevirdiğimde Easton'ın kafeteryanın içinde kolunu sallayarak yürüdüğünü gördüm. Sage'in omuzlarına sarılıyor, sanki orada olması gerekiyormuş gibi onu tutuyor. Sanki bu onun hakkıymış gibi.

Silas, "Bir dahaki sefere baban annesini ziyaret ettiğinde, Easton'ın annesinin onu giydirmesi için çok yaşlı olduğundan bahsetmesini söyle," diye ekliyor.

Easton'ın hâlâ annesinin ders dışı faaliyetlerinden haberdar olduğumuzu bilmemesi bana komik geliyor.

Neredeyse

Sırf mükemmel aile itibarının yerle bir olacağı korkusuyla titremesini izlemek için bunu ona karşı kullanmak istedi.

Çünkü gerçek ortaya çıkarsa, bunu umursayacak tek kişi Sinclair'ler olacaktı. Sanki Alistair boktan ailesinin ne yaptığını ya da kiminle yattığını umursuyormuş gibi.

Azı dişlerim birbirine sürtünüyor, çenem neredeyse acı verecek kadar geriliyor.

Ne kadar uzun süredir birlikte olduğumuz ya da bu senaryonun daha önce kaç kez oynandığını izlediğim önemli değil, kızgınlığın keskin acısı asla azalmıyor. Her seferinde, Sage'e olan bölgesel açlığım daha da artıyor ve onu artık beklemeyeceğim konusunda uyarmıştım.

Ona bakarken avuçlarımın terlediğini hissedebiliyorum, o sahte gülümseme odayı kamaştırıyor, her erkeği bakmaya zorluyor ve

her kızın kıskançlıktan gözlerini devirmesine neden oluyor. Bu ekose etek numarası hayal gücümde harikalar yaratıyor.

Görünüşe göre bir kız öğrenci daha günah çıkarmaya geliyor.

Dilimi yuvarlayarak ve kibritimi daha sert ısırarak, onu o dayanıksız malzemenin altında yerken ağzıma damlayan sularının tadını neredeyse alabiliyordum.

Onu cinsel olarak istemek benim için anormal değil. Onu kendime saklamak için duyduğum koruma ihtiyacı anormal.

Easton onun sırlarını biliyor mu diye düşünmeden edemiyorum. Onun için iç çamaşırlarıyla oyun oynuyor mu ya da onun yanında karnı ağrıyana kadar Skittles yiyor mu? Rüyalarını ve onu korkutan şeyleri biliyor mu?

En iyi kararıma rağmen, onu önemsiyorum. İstiyorum ki Onu.

Ve hayat bana ne kadar acımasız olabileceğini hatırlatmayı sevdiği için

dikkat etmediğinizde, tüm endişelerim kesinlikle doğrudur.

Çünkü asla güvenmemem gereken kıza hayranlığımı sürdürürken, parmağının parlak bir kalemle süslendiğini görüyorum.

Ona sonsuza dek söz veren elmas yüzük.

"Keşke ne kadar daha iyisini hak ettiğini görebilse ama onunla bu konuda konuşmak aç bir pirana ile konuşmak gibi.

Evlilik yoluyla da olsa kardeşim olacağı gerçeğinden nefret ediyorum."

Rosie'nin sesi beyaz gürültü gibi. Kulağımın içinde çıtırdıyor ve tıslıyor, milyonlarca küçük iğne kulak zarımı tekrar tekrar dürtüyor.

"Ne zamandan beri nişanlılar?" Sesimin düz ve endişesiz çıkmasını umarak soruyorum.

Omuz silkiyor, bir kereviz çubuğunu ısıyor. "Annem Noel'den çok önce söyledi. Mezuniyete kadar gizli tutmak istemişler. Görünüşe göre beklemekten yorulmuşlar."

Cevabını başımla onaylıyorum ama kendime de bir not düşünüyorum.

Başından beri haklıydım. O güzel çiçeğe asla dokunmamalıydım, dişlerinin yasak meyvemine etine batmasına asla izin vermemeliydim.

Herkes yozlaşmış olanın şeytan olduğunu söyler; kimse belayı baştan çıkarmanın Havva olabileceğini düşünmez.

Başından beri oldukça zehirliydi ve şimdi ben de yatırım yaptım.

Zihnimi onunla, onun olduğunu düşündüğüm kişiyle ilgili anılarla dolup taşıyor, bedenime onun hissi bulaşmış durumda.

O içimde, her yerde ve ben onun hemen çıkmasını istiyorum.

Tüm sözleri, tüm davranışları, hepsi iğrenç, lanet yalanlardı. Her biri.

Terliyorum, kıyafetlerimin altından dumanlar çıkıyor ve Ellerim hiç olmadığı kadar titriyor. Üzerimden dumanların yayıldığına eminim.

Kontrolden çıkıyorum, aşağı doğru bir sarmal kaotik bir sondan başka bir şeye doğru gitmiyor ve buradan çıkmam gerekiyor. Gitmem gerekiyor. Yalancı olduğunu bildiğim birine güvendiğim için cezalandırılmalıyım.

"Kimya ödevimi evde unuttum. Bir sonraki bloktan önce koşup alacağım. Sonra görüşürüz." Ayaklarımı yere indiriyorum, daha birkaç dakika önce oturduğum masayı itiyorum ve oradan uzaklaşıyorum.

Gideceğim - ayaklarım koridorda gümbürderken kendime söylediğim şey bu. Ya vurulmalıyım ya da patlamalıyım. Yanmadan önce bir şey bulmalıyım.

Ama tiyatro kapısının önünden geçerken duraksadım.

Sage'in her gün öğle yemeğinden sonra boş zamanlarında buraya geldiğini biliyorum. Birçok gün burada oturup, onun haberi olmadan odanın arka sırasında onu izledim, sadece onu doğal ortamı olduğunu düşündüğüm yerde görmek için.

Orada lanet bir köpek yavrusu gibi oturdum. Bir aptal gibi. Lanet bir ahmak. Sanki bir tanrıça ya da melekmiş gibi ağzı köpürüyordu. Oturdum ve izledim, yapacağım her şeyi düşündüm.

ve sonra ona söyleyecektim. Erkek arkadaşını üzmeden günü böyle atlattım.

Onu tekrar görene kadar beni oyaladı, çünkü kendime karşı dürüst olursam, bir şeyler hissettiğim tek gerçek yer Onun yanındayken mutluluğa yakındım. Çocuklarla olduğu gibi sadece rahatlık değil, gerçek mutluluk.

Annem öldüğünden beri hissetmediğim bir duygu.

Lanet olsun, bunu kendime nasıl yapabildim? Bir saniyeliğine bile olsa nasıl düşünebildim? Aşık olma yeteneğine sahip.

Rose'un söylediklerinden sonra bile, parmağındaki yüzükten sonra bile, içimdeki bu güç onu savunmaya çalışıyor. Sahte umutlara kapılmış, beynime dinlemesi ve iyimser olması için yalvarıyor. Belki de tüm bunlar büyük bir yanlış anlaşılmalıdır.

Ona inanmak istiyor. Her neysek ona.

Kendime küfrederek tiyatronun kapısını ittirerek açtım. "Seni zavallı aptal." Ellerim saçlarımı çekiştiriyor, tellerini acı verecek kadar sert çekiştiriyorum.

Ona inanmak için hiçbir nedenim olmasa bile, yine de bekliyorum. Karanlığın içinde duvara yaslanıyorum ve Ona inanan adam. O gece Mezarlık'ta gördüğüm Sage'e inanıyorum.

Gözlerinin yardım için haykırışını taklit etmesine imkân yoktu.

Tüm o konuşmaları, tüm o gece geç saatlere kadar süren gevezelikleri ve kahkahaları uydurmuş olamaz.

İmkânı yok.

Dakikalar ilerlerken burada durup bekliyorum, kendimle savaşıyorum, şu ana kadar ne yapacağımı hiç fark etmemiştim. aslında bir kez olsun iyi bir şey ummaya başladım.

Acıtmayan bir şey.

Daha fazlasını hak ettiğimi düşünerek kandırıldım.

Kapı tekrar açılıyor, arkasından kapandığında dışarıdaki öğrencilerin sesi kesiliyor.

Bunu uzatmayacağım. Cevap istiyorum.

Gerçeğe ihtiyacım var.

"Bunu sana vereceğim, Sage. Sen çok iyi bir oyuncusun." Duvarı itip ona yaklaşıyorum. O topuklu ayakkabıların içinde bile vücudum onunkinden yüksek.

"Rook-"

"Pyro'ya geri dönelim, tamam mı? Rook, lanet olası yüzüme karşı açıkça yalan söylemeyen insanlar içindir." İç savaşım ağızından fışkırıyor, kelimelerim zihnime onu dinlemek için bir saniye bile vermiyor.

O mavi alev renkli gözlere bakıyorum ve bir şey, herhangi bir şey arıyorum. Umudumun sönmemesi için onu alevlendirecek bir duygu titreşimi.

Belki de ondan şüphe ettiğim için öfke. Üzüntü çünkü başı bir çeşit belada.

Pişmanlığı kabul ederdim. Easton hakkında bana yalan söylemesini ve pişman olmasını kabul ederdim çünkü bana değer vermeyi öğrenmişti.

Onun yerine, hiçbir şeyle karşılaşmadım.

Okunamayan bir ifadeye sahip pasif bir yüz.

Tavana bakıyorum, göğsüm derin bir nefesle genişliyor. "Bunu daha ne kadar sürdürecektin? Beni yılsonuna kadar yanında tutmayı mı planlıyordun?"

resepsiyonda mı yoksa bebeğin babasının kim olduğunu bulmak zorunda kaldığınızda mı?"

Orada öylece durdu, hiç tepki vermeden bana baktı. Normalde bağırıp çağırır, benimle kavga ederdi, çünkü o buydu. Bana karşı böyleydi.

O kadar enerji doluyum ki ellerim uzanıp onu sarsmak istiyor. Bir şey söylemesi için ona bağarmak istiyorum, herhangi bir şey söylemesi için.

"Bana yalan olduğunu söyle, Sage," diyorum sert bir tonla ama göğsüm ağrıyor.

Bana onu tutabileceğimi söyledi. O benim olacaktı ama ben tam tersini yapıyorum.

Değer verdiğim hiçbir şeyi elimde tutamamıştım.

Sadece bu lanet şeyi istiyorum.

"Lütfen bana nişanın bir şaka olduğunu, doğru olmadığını söyle. Ailenin senin için istediği şeyin bu olduğunu.

Bana gerçeği söyle, yemin ederim seni ondan kurtarmak için, seni korumak için dünyayı ikiye bölerim." Devam ediyorum. "Bana gerçeği söyle.

uyurken kapüşonuma yapışan sen gerçek sensin. Bana gerçek Sage'i bulduğumu söyle."

Bunun onu trans halinden çıkaracak bir damla olmasını umarak bir adım öne çıktım ve ellerimi başının iki yanına koydum.

"Bana yalan olduğunu söyle bebeğim," diye fısıldıyorum.

Üç kısa hareketle, ona duyduğum tüm güveni yok etti. Geri adım attı, dokunuşumdan uzaklaştı.

"Böyle olmasını istemezdim ama sanırım en iyisi bu yara bandını yırtıp atmak." Bir tutam saçını sanki patlamaya hazır değilmişim gibi. "Sadece biraz..." Doğru kelimeyi düşünürken sözünü kesiyor, sert ve hesaplı görünüyor.

"Mezuniyetten önce tehlike, biliyor musun? Anladın sen onu, değil mi?" Bu retorik soru karşısında kaşları kalkıyor ve bir insandan çok bir robot gibi konuşuyor. Bu tavrıyla her kelimesi beni sarsıyor.

İçeri almaya başladığım kız gitmiş. Bu eski Sage ve daha da keskin pençeleriyle geri döndü.

İşin üzücü yanı, hiçbir yere gittiğini sanmıyorum. "Tam anlamıyla vahşi bir lise deneyimi yaşamadım. Herkesin sürekli bahsettiği gibi - imaj, ponpon kızlar, okul- ve Easton evlenme teklif ettiğinde..." İç geçiriyor, bir an için benden uzağa bakıyor, sanki Sonra bakışlarını benimkilere çevirdi. "Şey, sadece tüm yaşam deneyimi kutularımı işaretlemek istedim ve sen bu işi yapacak gibi görünüyordun."

Göğsüm daraldı. Büyük bir bıçak sırtıma saplanmış ve ciğerlerimi kanla doldurmuştu.

Dişlerimi sıkarak söyleyebildiğim tek kelime "Bu doğru mu?" oldu.

Küçümseyici bir gülümsemeyle dişlerini göstererek başını sallıyor. "İtiraf etmeliyim ki, o bu teklifi yaptığında şüphelerim vardı. soru." Sanki daha da kötüleştirmek, kesik bileklerime benzin dökmek istercesine dalgın dalgın parmağındaki yüzüğü çeviriyor. "Ama! Bence Easton Sinclair'in geleceğim için ihtiyacım olan her şey olduğunu fazlasıyla belli ettin. Yani, biz resmen birbirimiz için yaratılmışız. Sence de öyle değil mi?"

Şu anda ciddi mi?

Kaşlarımı kızgın bir V harfi şeklinde çatarak ona yaklaşıyorum.

"Şaka yapıyorsun. Senin geleceğin sahte orgazmlar ve sana şişme bebek gibi davranan insanlar mı? Bu saçmalık, Sage. Bu saçmalık. Bana tüm o senaryoların, gözyaşlarının, LA'in, hepsinin ne olduğunu mu söylüyorsun? Rol mü?" Daha önce hiç duygusal yoğunluk dolu bir ses.

Sesim tehditkâr çıkabilir. Komik ya da alaycı da gelebilirdim, tabii. Ama bu farklı. Her kelime ayaklarımın tabanına batan jilet gibi geliyor, çünkü o kelimeler karşısında neredeyse hiç irkilmiyor.

Sanki onu rahatsız etmiyorlarmış gibi, sanki daha az umursamıyormuş gibi. "Sana duyman gerekeni söyledim, Rook." O ayarlar

kitap çantasının askısı, bu konuşmadan sıkılmış

Görünüşe göre. "Sana kurtarabileceğini düşündüğün bir kız verdim. Sen de üzerine biraz pislik bulaştırmak istediğim havuz çocuğuydun. Ben sadece
_."

O durdu ve ben onun çatlayacağını ve her şeyi geri alacağını düşündüysem lanet olsun bana.

Kahkahaları yankılanıyor, yakın mesafeden atılan kurşunlar gibi tenimi ısıyor. Birbiri ardına, İsviçre peynirine benzeyene kadar darbe üstüne darbe alıyorum.

Yine boş ve deliklerle dolu bırakıldı.

"Buna gerçekten kandiğine inanamıyorum." Gözlerinin altından akan sevinç gözyaşlarını silerek kıkırdamasını bitiriyor.

Taze nefret damarlarıma adrenalin gibi pompalanıyor. misilleme için iştahım kabarıyor. Onun yanında olduğumdan beri küskün ruhumun azaldığını sanıyordum ve bu sadece içimdeki aç canavarlara et atıyor.

O bir yalancı. Çıkarıcı bir kaltak. Bir hain.

Düşman.

Şu anda ondan daha fazla nefret ettiğim kimse yok ve bunu ödemesini istiyorum.

Kendimin incinmesine izin verdiğim gibi onun da incinmesini istiyorum.

Alt dudağımı emiyorum, bedenimi dolduran, içimden taştan düşmanlık yüzünden sırtıyorum. "Etrafındaki herkesi kullandığın için bu işin sonunda yapayalnız kaldığında bil ki bunu kendine sen yaptın. Kimse kalbi olmayan bir kaltağa acımaz."

Alay ediyor ve benden uzaklaşıp sahneye doğru yöneliyor. "Merhamete ihtiyacım yok, pyro. Tıpkı buna ihtiyacım olmadığı gibi."

"Bu oyunu o kadar uzun zamandır oynuyorsun ki, Sage, sen mi onu oynuyorsun yoksa o mu seni oynuyor bilmiyorsun," diye sesleniyorum ona, ancak omzunun üzerinden bakıp gülümsüyor.

"Sona eren sen olduğun için üzülme bu sefer oynanıyor, Van Doren. Eminim bunun üstesinden geleceksiniz. Ne de olsa yarın kuşlar şarkı söyleyecek."

Sözlerinin tenime işlemesine izin verdim. Ona olan

nefretimi beslemelerine izin verdim, suçlanacak tek gerçek kişi

kendim.

Başına gelecekleri görecek. Bundan emin olacağım.

Okuldan çıkarken kapıları menteşelerinden sökmeye çalışıyorum. Ne yapacağımı çok iyi biliyorum ama önce halletmem gereken bir şey var.

Cevap istemeden istediğimi yapabilecek tek kişiye gittim.

Şu anda ihtiyacım olan çılgınca işkenceyi arzulayan biri.

Alistair'in karnıma indirdiği yumruklar ve babamın kötülüğe batırdığı kaba İncil ayetleri bugün acıya olan özlemimi dindirmeyecek. Yeterli olmayacak.

Bu zehri çıkarmak için biraz lazım.

Şimdi.

Bedenim kendimden nefret etmekten titrerken, taş basamaklardan tökezleyerek ön kapıya çıkıyorum. Cılız Yumruğumu vururken kapı tokmağı bana bakıyor, hareketlerimde aciliyet var.

Beynim göğsümdeki işe yaramaz organa bağılıyor, çığlık atıyor ve öfkeleniyor.

Ölü kalmalıydı. Yaşadığı onca şeyden sonra yeniden atmaya başlamamalıydı. Daha iyisini biliyordu - dünyanın nasıl olduğunu gördü ve yine de Sage'in farklı olmasını bekledi.

Yalancı olmaması için.

Tırnaklarını bana geçirdiğinde kanallardan siyah çamur pompalamaya başladı, kalan tek sıvı damarlarımı dolduruyor, çalışmak için savaşıyordu. Bir kez daha normal şekilde atabileceğine, zehirli sıvı yerine gerçek kan taşıyabileceğine inanmak için savaştı.

Ağır kapı inleyerek açılıyor ve güneş ışığı karanlık evin içine doluyor. Çerçeveye yaslanıp donuk gözlerle bana bakarken siyah Oxfords'ları yerde tıkırdıyor.

Hayat dolu bir sesi, iğneleyici bir zekâsı, zeki şakaları ve hatta biraz mizahı var, ancak gözleri bunların hepsinin rol olduğunu anlamanızı sağlıyor.

İçten içe sapkın. Daha az umursayamazdı.

İstemediği için değil, fiziksel olarak başkalarını önemseyemediği için. Normal insanların yaptığı gibi değil.

O sadık, beni anlıyor ama umursamıyor. İnsani duygular onun için geçersiz.

Silas duyguları, nasıl işlediklerini ve başkalarını nasıl etkilediklerini anlasa da, onlardan hoşlanmıyor.

Thatcher duygu kavramını asla kavrayamaz çünkü kendisi için hissedemez.

Nasıl yapabildi?

Ancak Thatcher Pierson benim için başka kimsenin yapamayacağı bir şeyi yapabilir.

Ona bakıyorum, ateş saçan gözlerim onun buz gibi gözleriyle buluşuyor. "Acıtmana ihtiyacım var."

CHAPTER THIRTEEN

exodus

sage

Mide asidi boğazımdan akarak altımdaki tuvalete sığıyor. Yanımda ne varsa ona tutunuyor, acıya karşı kendimi desteklemeye çalışıyorum.

İçimde kusacak bir şey kalmadı. Göğsüm her kabardığında, organlarım kasılıyor ve yer değiştiriyor, sadece birkaç yeşilimsi sarı safra birikintisi dışarı atıyor. Kendimi Banyomun zemininde rahat bir şekilde, okulu bırakıp doğrudan buraya geldim, tüm insan yaşamıyla temastan kaçınmak istedim.

Hiçbir makyaj ya da alaycı ısırik içeride olanları gizleyemezdi.

Rook'a karşı yüzümü asmamak için tüm enerjimi harcamıştım, her şeyi derinlere itmiştim ve şimdi tekrar yukarı çıkmaya zorluyordu.

Vücudum ona yaptığım şey için beni cezalandırıyor.

Sıcak gözyaşları yüzümden aşağı süzülürken bir mide bulantısı dalgası daha vuruyor. Tek görebildiğim onun gözleri.

O kadar çok acı ve kinle nasıl çatladılar ve parçalandılar. Bedeninde benimle ilgili ne kadar olumlu duygu varsa hepsini yaktığına fiziksel olarak şahit oldum.

Bu dünyaya getirmek için çok çalıştığım tüm iyi şeyler Dudaklarımdan dökülen her yalanla birlikte yüzey de yok oldu. Tek bir konuşmayla, sahip olduğumuz şeyi aldım ve üç metre altına gömdüm.

Artık ölü. Ben artık ölüyüm.

Onun için öldüm.

Mezarımı işaretleyecek bir mezar taşı olmadan, kendi pişmanlığım ve böceklerle çürümeye bırakıldım, çünkü asla geri dönmeyeceğini biliyorum. Dinlenmek için bırakıldığım yeri bilmesine gerek yok.

O anda, her zaman doğru olduğuna inandığı şeyi ona kanıtladım.

Bu hayat onun için hor görülmekten ve acı çekmekten başka bir şey ifade etmemektedir.

"Bitti mi?"

Ağır gözlerimi kapıya kaldırıyorum, o yokmuş gibi davranmaya çalışmadan önce zar zor bakıyorum. Easton'ı yeterince görmezden gelirim yeryüzünden kaybolup gideceğini umuyorum.

"Evet." Öksürüyorum. "Şimdi evimden defolup gidebilirsin."

Ben varlığını hissetmeden önce ayak sesleri yaklaşıyor. kamburlaşmış bedenimin yanında. Parmakları cesurca birkaç tutam saç yüzümden çekip omzumun üzerinden itiyor. Zaten içlerinde kustumuk olduğu için artık pek de önemi yok.

"Bana yalan mı söylüyorsun, Sage?" diye mırıldanıyor nazikçe, sesi yatıştırıcı ama eli tam tersi. Açgözlülükle başımın arkasını avuçluyor, bir tutam saçımı kavriyor ve ona bakmam için başımı geriye atıyor. "Kendi iyiliğin için, bana yalan söylemesen iyi edersin."

"Çek ellerini üzerimden!" Bağıriyorum, ellerimi itiyorum göğsünün derinliklerine. Çömelme pozisyonundan doğruca kıcının üstüne düşüyor, tüm bu süre boyunca yüzünde garip bir sırıtış var. "Sana yaptığımı söylemiştim. Bitti, seni kendini beğenmiş piç."

"Cık, cık," diyerek başını sallıyor. "Daha önce ilişkimizi hep oldukça sıradan bulmuştum. Bence bu ilerde bizim için işleri gerçekten renklendirecek, bebeğim."

"Beni hasta ediyorsun," diye tükürdüm ona, yüzümde tiksinti dolu bir ifade vardı.

İçimde yeni bir duygu dalgası kabarıyor ve umutsuzca bu zeminde bir topun içine kıvrılıp ağlamak istiyorum.

Ama Easton'a bunu vermeyeceğim. O benim her şeyimi almaya hazırlanıyor; ona bu zevki tattırmayacağım. Zaten kırdığımdan daha fazla kırılmamı izlemek.

Tüm bunlardan kurtulabileceğimi gerçekten düşünmüş müydüm? Ayrılıp gerçekten Rook'la birlikte olabileceğimi? Aşkın beni yeniden bu kadar saf yapmasına gerçekten izin vermiş miydim?

"Beni ne hasta ediyor biliyor musun?" Yerden kalkıyor ve pantolonunun tozunu alıyor. "O lanet olasıya izin verdiğini bilmek

serseri sana dokunuyor. Bu seni acınası gösteriyor. Seninle evlenmeyi hâlâ kabul ettiğim için minnettar olmalısın. Ro'yu kolayca alabilecekken-"

"Sakin cüret etme, seni hıyar," diye uyarıyorum onu, duruşuna uyarak. Boyu daha uzun olmasına rağmen, küçük çuk sendromu yüzünden onunla aşağıdan konuşuyormuşum gibi hissetmesi çok komik. "Bir anlaşma yaptık ve ben üzerime düşeni yaptım."

Rave partisinden birkaç gün sonra Easton telefonumu çalmıştı. Psikopatın bunu yapmak için ben uyurken evime gizlice girdiğini öğrendiğimi hayal edin. Ona göre düşünceli bir erkek arkadaşmış ve harekete geçmiş.

Rook'la aramdaki mesajları bulması ya da kimden geldiklerini anlaması zor olmadı.

Bu konuda benimle yüzleştğinde, *ne kadar mükemmel olduğunu* düşündüm. Aptalca değil mi? Bunun ona beklediğimden daha erken siktirip gitmesini söyleyebileceğim anlamına geldiğini düşündüm. Rook ve ben mezuniyetten önce herkesin önünde birlikte olacaktık.

Yürüyemeden koştum. Önümüzde duran şeye odaklanmak yerine önümüzdeki zaman için aşırı heyecanlandım.

Beni ya da Rose'u bunu yapmaya zorlayamazlar. Bu yasadışı ve biz zaten 18 yaşındayız. Ayrılabiliriz ve bir daha asla

Geri. Silas bunu onun için gözünü kırpmadan yapardı ve ben de Rook'a tamamen güvenmiştim.

Orada olacağını. Ona söylediğimde, bana izin vermeyi

reddedecekti. Benim için savaşacaktı.

Easton başını sallar, elini çenesine vurarak etrafına bakınır.
"Sadece bilmek zorundayım; gerçekten de

yanına kâr mı kalacaktı? Onunla yattığını öğrenmeyeceğimi mi sandın?"

"Bunu öğrendin çünkü sen delisin ve benim telefon." Onu itip geçiyorum, felaket odama doğru ilerliyorum, kıyafetlerin arasında özellikle tek bir şey arıyorum. "Bunu kendi başına çözdüğün için kendine pay çıkarma. O kadar zeki değilsin."

Gitmek istiyorum. Bu konuşmanın bitmesini istiyorum ki çantamı toplayıp göl evine gidebileyim. Birkaç gün orada kalıp her şey yolundaymış gibi davranmak istiyorum.

Eğer yeterince uğraşırsam, gözlerimi kapatabilir, kapüşonunun içine daha da gömülebilir ve sanki oradaymış gibi hissedebilirdim.

Ben sadece.

Keşke ona son dokunuşumun son dokunuşum olduğunu bilseydim.

Beni okulun otoparkında arabamın arkasına ittiği partiden sonraki Pazartesi gününün Onu son kez karşımda hissedecektim. Kalçaları bacaklarımın arasında, esrarının dumanı ve ağır nefes alış verişlerimiz camları buğulandırıyordu.

Elimi tişörtümün içine sokarak kalbimi tuttum ve içindeki organı rahatlatmaya çalıştım. Su zaten göğsüme kadar gelmişti, açlıkla barajın yıkılmasını bekliyordu ki beni tamamen batırabilirdi. Bütün gün başımı dalgaların üzerinde tutmak için savaştım ama savaştıktan çok yoruldum.

Hatırlamanın acısı bir barajdı ve az önce kırılmıştı.

Kulağı göğsümde dururken parmaklarının köprücük kemiğimde gezindiğini hâlâ hissedebiliyorum. Uzun saçları beni gıdıklıyordu ama aldırmadım. İkimizin de ürettiği terden yapış yapış olmasına rağmen, içime bastırıldığında hissettiğim sıcaklık hoşuma gitmişti.

"Bu yara izi nereden geliyor?" Puslu tonu tenime kadife gibi sürtündü, parmaklarının uçları yara izini okşadı. kabarık deri.

Ona çocukken atlıkarıncadan nasıl düştüğümü ve sonrasında annemin oyun parkında oynamama izin vermediğini anlattım. Yüzümde kalıcı hasara yol açacağımdan korkuyordu ve Tanrı mükemmelden daha az görünmenizi yasaklamıştı.

"Rosie bunun bana ruh eşimin kim olduğunu göstereceğini düşünüyor," diye bitirdim. "Sanırım bunu bana kendimi daha iyi hissetmem için söylüyor."

"Neden böyle düşünüyor?"

"Silas'ın serçe parmağında tam da onun doğum lekesinin olduğu yerde bir yara izi var. Ruh izleri. O böyle diyor.

onları." Ellerim saçlarını taradı, birkaç parçasını döndürdü ve tırnaklarımı kafa derisine bastırdım, bunu ne kadar sevdiğini biliyordum.

Aniden hareket etti, aramızda biraz boşluk kalması için biraz geriye yaslandı. Kasıtlı hareketlerle Sigaranın yanan ucunu ona doğru fırlattım ve içime çekebilmek için ağızıma götürdüm.

Ciğerlerimi doldurdum ve işim bittiğinde kirazı derisine sürdü. Derinin cızırtısı omurgamı zangırdattı. Kafam iyi olsa da yaptığı şeyin gerçek olduğunu biliyordum.

Tanrım, bir santim bile oynamadı. Zar zor hareket etti.

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Sen ne sikimsin Ne yapıyorsun?" Bir insanın bu kadar çok acıyı birdenbire kaldırabilmesinin şokuyla bileğinden tutup ısıyı vücudundan uzaklaştırarak küfrettim. Bunu düşünmemişti bile; sadece yapmıştı.

Köprücük kemiğinin hemen üzerinde kötü, kıpkırmızı bir yanık kalmıştı. Kızgın iz dumandan çıkan küllerle tozlanmıştı ve canının yanmış olması gerektiğini biliyordum ama bana hiçbir tepki vermedi.

Bana bakmaya devam etti, gözleri buharın içinden parlıyordu.

"Rose'un haklı olduğunu kanıtlamak."

Beni sakinleştirecek sayıda derin nefes yok. Su çok yüksek ve çok hızlı akıyor. İşim bitti.

Çılgınca kapüşonluyu arıyorum, eğer onu koklayabilirsem, sadece kısa bir nefes, göğsümün içindeki ağrıya yardımcı olabileceğini düşünüyorum. Derimin yarıldığını hissediyorum.

sinir uçlarının hepsi oksijene maruz kalır.

Kimse size panik atakların ne kadar acı verici olabileceğini söylemiyor.

Boynumu kaşıyorum, ne kadar sıcak olduğunu hissediyorum. Elim boynumdaki yara izinin üzerinde geziniyor, aynada ona bir daha asla aynı şekilde bakamayacağımı biliyorum.

"Beni duydun mu?" Easton aceleyle ön kolumu tuttu ve ben de onu tuttuğu yerden çekmeye çalıştım.

"Bana dokunmayı kes, Sinclair. Sana söyledim, ne istediysen yaptım. Şimdi beni yalnız bırak."

"Bana istediğin kadar saygısızlık et, Sage." Kavrayışını sıkılaştırıyor, beni bedenine çekiyor ve paniğimi daha da artırıyor. "Birkaç ay içinde bunun bir önemi kalmayacak, çünkü sana sahip olacağım. Seni küçük, güzel bir kıza dönüştüreceğim.

kupa, itaatkâr bir eş ve bunu yapmak için o şirret ağzını kırmam gerekse bile umurumda değil."

Ağzından fışkıran tükürük yüzüme sıçırıyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum, ona ters ters bakıyorum ve beni tutmasına karşı koyuyorum ama o beni daha da sıkıyor.

Baskıdan dolayı artan acıyla dudaklarımdan bir inilti dökülmeye çalışıyor.

"Beni kirdığında cehennemde soğuk bir gün olacak, ama her ne olursa olsun, elinden gelenin en iyisini yap," diye homurdanıyorum, her şey olup biterken yüzümü ayakta tutmak için mücadele ediyorum.

Kalbim ağrırken, öfkem alevlenirken ve boğulma hissi yaşarken aklımı kaybedeceğim.

"Eğer onun kalbini kırmadıysan Tanrı yardımcın olsun, yani geriye hiçbir şey kalmayana kadar yıkmadıysan." Easton alnını sertçe benimkine bastırıyor ve yüzlerimizi sertçe birbirine vuruyor. "Babamın Rose'a iyi bakmasını sağlayacağım. Bu küçük bir ipi çekmesi ve puflaması için hiçbir şey gerekmezdi." Boştaki elinin parmaklarını oynatıyor. "O gitti.

Varoluştan silindi, bir daha asla duyulmayacak."

En başta bunu yapmayı kabul etmemin nedeninin tam da bu olduğunu bildiğim için safralarımı yutuyorum. Easton'ın blöf yapıp yapmadığından emin değilim ama Rose'un hayatı üzerine bahse girmeye razı olur muydum?

Yapamam. Stephen Sinclair'in ne kadar para kazandığını bilirken olmaz. Ne kadar güçlü olduğunu bilirken olmaz. Bunu riske atamam. Benim bencilliğim yüzünden onun zarar görmesini ya da daha kötüsü ölmesini göze alamam.

Hayatım boyunca bencildim.

Çenemi kapatıp bana söyleneni yaparsam herkes için en iyisi bu olur. Rook'un hayatı kolaylaşır, Rose da mutlu olur.

Önemli olan da bu.

"Sende o cesaret yok," diye tıslıyorum. "Dene beni, amcık."

Avucum hiç düşünmeden yanağına çarpıyor, o kadar sert ki başını çevirmeye zorluyor. ters yönde.

"Bana ne yaptığın önemli değil, Easton." Yüzüne gülüyorum, tıpkı bugün Rook'a yaptığım gibi, ama bu sefer ciddiym. İçimden zehir gibi akan bu acı, ekşi kahkahada ciddiym. "Babanın ne kadar parasına sahip olduğun ya da onun kontrolü altında olduğun önemli değil. Asla Rook olamayacaksın. Asla Rook olamayacaksın. bana sahip olamazdı. Yanına bile yaklaşamazsın. Hadi durma, kır beni, çünkü sen denerken ben de bileklerini kesip açacağım."

Göğsüm yukarı ve aşağı kabarıyor, havayı çekiyor ve dakikalar geçtikçe daha hızlı bırakıyor. Easton değişti -Ben değiştim. Tanıştığımız andan itibaren içinde bir karanlık olduğunu hissetmiş olsam da, bir zamanlar iyi bir insandı.

Lise, beklentiler, babası. Onu tamamen başka bir şeye dönüştürdüler.

Bana da aynı şeyi yaptı. Biz aynıyız, Easton ve ben.

Entrikacı, sahte, ego dolu, başkalarını umursamayan insanlar.

Belki de buraya birlikte gelmemiz kaderdi.

Bunu bekliyordum. Dürüst olmak gerekirse, bekliyordum. Onu sınırın çok ötesine itmiştim ama yine de bana vurmaya hazır kolunu kaldırışını izlerken yutkunuyorum.

Vücudum geriliyor, darbeye hazırlanmak için sertleşiyor ama darbe gelmiyor. Onun yerine kapımın açıldığını ve babamın sesini duyuyorum.

"Sage, arabanın anahtarları nerede-" Durdu. "Bir şeyi mi bölüyorsunuz?"

Easton boğazını temizler ve kolunu indirir. "Hayır, Efendim."

Babam burada olduğu için onun alanından çekiliyorum, Kollarımı kendime sararak.

"Anahtarlarımı neden istiyorsun?"

İç geçiriyor, elini yüzünde gezdiriyor. "Portland'a gitmem gerekiyor ve annen arabayı yanında istiyor. Görünüşe göre biri göl evini ateşe vermiş. İtfaiye, polis raporu tutabilmek için benim gelmemi bekliyor. Bunu her kim yaptıysa belli ki bunun bir kaza olmadığını bilmemizi istemiş."

Ve işte o zaman her şey gerçekten dağılıyor. Tüm ruhum önümdeki zeminde yok olduğunda.

Gözyaşlarımın özgürce akmasına izin verdim. Gözyaşlarımın kanallarımdan akmasına ve yanaklarımı sıcaklıklarıyla kaplamasına izin verdim.

Bu tek şeyi bile almama izin vermedi.

Onu kırmıştım, o da benden her şeyimi aldı. Bana hiçbir şey bırakmadı.

Göl evi bizim olmadan önce benimdi. Orayı yakmayı hak eden biri varsa o da bendim.

Üzgün olmaya hakkım olmadığını biliyorum. Ona korkunç şeyler söyledim; bana inanması için ne gerekiyorsa söyledim ki geri dönmeye çalışmasın.

Ama düşündüm ki... Göl evini saklayabilirim diye düşündüm. Orayı bizim için bir zaman kapsülü olarak kullanabilirdim.

onunla birlikte olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamaya ihtiyacı vardı.

Ve şimdi bunu bile

yapamıyorum. Elimde hiçbir
şey kalmadı.

Sonuncumuz da o evin içinde yakılmıştı.

Bunu yaptığı için, olduğumuz şeyi alıp yok ettiği için ondan nefret ediyorum. Tüm kanıtları, tüm kahkahaları, tüm anıları yaktığı için.

Sanki bunlar hiç olmamış gibi. Bu yüzden ondan nefret ediyorum.

Ondan nefret ediyorum.

Ondan nefret ediyorum.

Ama benden nefret ettiği kadar değil.

ACT II
the rise of a fire god

Sadece ateş gibi hissetmiyor.

O bir ateş.

O alevdir, ateştir, yanıktır.

Mısır tanrısı Ra gibi, sıcak olan her şeyi kapsar.

O benim ateş tanrım ve ben onun için yanmak için yaşıyorum.

CHAPTER FOURTEEN

white noise

sage

"Aç."

Dilimi dışarı çıkarıyorum, hemşireye ağzımın içini gösteriyorum, dilimi soldan sağa, yukarı ve aşağı kaydırıyorum. Küçük kalem ışığını etrafta gezdiriyor ve tatmin olduğunda başını sallıyor.

Monarch Akıl Sağlığı Kurumunda üç hafta kaldıktan sonra ilaç tedavisini reddetmeyi bıraktım.

Yan etkiler, iştah kaybı, sürekli yorgunluk, migren, alternatifinden daha iyidir.

Herkesin kafasında şöyle bir imaj vardır. psikiyatri koğuşu gibi görünüyor. Popüler kültür ve filmler oldukça kötü bir imaj çizmiştir. Bu yerleri çevreleyen damga oldukça korkunçtur. Yani, herkes ve onların anneleri *American Horror Story*'nin ikinci sezonunu izledim.

Eminim hastalara yardım etmeye, sorunlarını tedavi etmeye ve onlara rehabilitasyon ve nihayetinde gerçek dünyaya geri dönme umudu vermeye odaklanan tesisler vardır.

Ama burası Ponderosa Springs.

Ve bu benim hayatım ve kader beni kurtların önüne atabileceği her an, kesinlikle atacaktır.

Burası en çılgın kâbuslarınızın aklınıza getirebileceği her şeye sahip.

Yastıklı odaları olan ve kapı kolu olmayan bir hapishane.

Buraya geldiğinizde, isteyerek ya da benim durumumda istemeyerek, yaptıkları her şeyin size yardımcı olmak için olduğunu söylüyorlar.

Geldiğimde beni sedyede tutan kayışlar beni korumak içindi. Onların işi beyaz önlükleri ve panolarıyla beni güvende tutmak.

İlaçlarınızı almayı reddettiğinizde ve sizi üç adamın sizi tutup antipsikotik enjekte edeceği hücre hapsine sürüklediklerinde bile. Hatta ne zaman Sizi üç gün boyunca tek kelime etmeden orada tutuyorlar.

Sizi plastik koltuklarına oturtacaklar ve bu akıl hastanesinin, bu yerin size yardım etmek için inşa edildiğini söyleyecekler. Tüm bunlar sizin iyiliğiniz için.

Tüm bunlar olurken size tekrar tekrar soruyorlar, neden kendinizi öldürmeye çalıştınız? Şimdi kendine zarar vermek istiyor musun? Emin misiniz? Kesinlikle emin misin? Kötü şeyler düşünmediğine emin misin?

Evet derseniz Tanrı yardımcınız olsun - ilk kabul edildiğimde bile bu sorulara evet demekten daha iyisini biliyordum.

Ne yazık ki doktorlar ve hemşireler haklı. Onlar bizi güvende ve emniyette tutmak için oradalar.

Altta yatan ruh sağlığımız için bizi gerçekten tedavi etmek ya da gerçekten kendi ruh sağlıklarının dışına çıkmalarını gerektiren bir şey yapmak için değil. hayatlarımızı iyileştirmenin bir yolu.

Bir karga sabah gökyüzünde süzülüyor, ağaçlara yaklaşırken grimsi bulutlar kanatlarına dolanıyor. Benim Tenimi kemiren havadan burnum akmaya başlıyor. Ocak ayı burada her zaman en soğuk aydır.

Arazinin güvenliğini sağlayan çelik kapıların ötesinde, bahçeden görebileceğiniz bir nehir var. Daha çok ölü otlar ve kırık fıskiyeleler var ama eminim

bir noktada, burada bir yerlerde çiçekler ekilmişti. "Yemek salonunda sizi bekleyen ziyaretçileriniz var."

Gündüz vardiyasındaki hemşirelerden biri, sanırım adı Shonda, nemli zeminde oturduğum yerde tepemde duruyor.

Soğuk çiy, solmuş mavi önlüklerime yapışıyor ama ben bu hissin tadını çıkarıyorum. İçeride hiçbir şey hissetmiyorsun. Sıcaklığı bile. Her şey ortadadır ve uyuşturucudur.

Sabahları birkaç dakikalığına burada oturuyorum ve kendimi gerçekten insan gibi hissediyorum. Kargaların ciyaklamasını, nehrin yavaşça hışırdamasını ve ağaçları inleten rüzgârın uğultusunu dinliyorum.

Bu duvarların içinde ne kötü günler ne de iyi günler vardır.

Sadece
günler.

Amaçsız.

Zamanın önemi yok. Ya bir bulanıklık ya da bir yarış pisti. Ne zaman uyuduğumu ya da ne zaman uyanık olduğumu asla bilemiyorum. İşin boktan tarafı, uyanıkken tek istediğim uyumak.

Son sınıftaki halimi görseydi, felç geçirirdi. Çiviler hızlıca ısırıldı, kalıcı

Gözlerimin altındaki mor torbalar.

Artık eskiden olduğum kişi değilim ve dürüst olmak gerekirse, asla

Kim olmak istediğimi buldum. Bu da beni arafta bıraktı.

Kayıp.

Unutulmu

ş.

Tüm benlik duygusu buharlaştı.

Böyle içi boş bir kuyuya dönüştüm. Tek paralar içime düşen haplar, çekirdeğimin duvarlarında yankılanıyor ve bana beni dolduran tek şeyin boşluk olduğunu hatırlatıyor.

"Ziyaretçiler mi? Benim için mi?"

Sekiz ay, iki yüz kırk üç gün, otuz dört hafta ve beş bin sekiz yüz kırk saattir buradaydım.

Beni ziyarete gelen tek bir kişi bile olmadı.

Ne anlaşmalı eski nişanlım, ne manken arkadaşlarım, ne de babam o kapıdan içeri girmemişti ve annem, en son bildiğim kadarıyla, daha fazla parası ve az bir yaşam beklentisi olan biriyle nişanlıydı.

Uğrayıp beni kontrol edecek kadar umursayan kimse yoktu. Buraya atıldığımda, beni bir kenara attılar.
Anahtar.

Öğrendiklerimden sonra, şimdi bildiklerim yüzünden, zihinsel olarak hayatımın tamamını burada geçirmeye hazırlanmıştım. Çıkmama izin vermeyeceklerdi ve çıksam bile hayatımla ilgili bir şey yapmaya fırsat bulamadan beni öldüreceklerdi.

Acı gerçek şu ki, aslında bununla iyiyim.

Burada olduğum sürece, en azından kendimi Rose'un yaşadığına ikna edebilirim.

Ölüm hayatlarımıza sızmış ve aramızdaki bağı koparmıştı.

Bir saniye önce ikizdim, bir saniye sonra değildim.

Kimse sizi buna hazırlayamaz. Ruhunuzun diğer yarısı öldüğünde ne hissedeceğinize. Geldiğiniz kişi Bu dünyaya senden önce yapraklarla geldim.

Açıklaması zor ama sanki bir telefon varmış gibi. göğsümün içinde sürekli çınlıyor ve diğer hattı açacak kimse yok.

Elimde kalan tek şey suçluluk duygusu. Geceleri peşimi bırakmayan, uykusuzluğumu devam ettiren şey bu.

O toprakta çürürken hayatta olduğu için sürekli suçluluk duyuyor.

Her sabah soğuk yulaf ezmesi servis ediliyor, kurtçuklar cesedinden geriye kalanları tüketirken kendimle dama oynuyorum.

"Sage, merhaba? Sage, kendini iyi hissediyor musun?" Hemşire önümde parmaklarını şıklattı. "Evet dedim, ziyaretçilerin var. Baban ve arkadaşı. Sana dışarıda kahvaltı getirdiler. Heyecanlı olmalısın."

Babam mı? Ve onun arkadaşı? Bu neredeyse bir çelişki.

Babamın arkadaşı yok ve beni ziyaret etmemesi gerektiğini çok iyi biliyor. İstese bile onu bıçaklayacağımı biliyor.

Bu ona söz verdiğim son şeydi. Duymak için hayatta olmasaydı bile Rose'a söz verdiğim son şeydi.

Eğer elime fırsat geçseydi, onun hayatına son vermekte tereddüt etmezdim ve bu çok acımasızca olurdu.

Bunu nasıl yapacağımı düşünmek için uzun zamanım oldu. Bu düşünceler bana gerçek anlamda keyif veren tek şey.

Boğazına bıçağı d a y a d ı ğ ı m d a hayatı için yalvarırken nasıl görüneceğini düşünüyorum. Ellerim boğazını sıkarken gözlerindeki ışığın nasıl kaybolduğunu görmek için her şeyimi verirdim.

Bunu yapmanın milyonlarca yolu var ve bu yolları daraltmak neredeyse imkânsız. Hiçbiri doğru gelmiyor - Rosie'ye yaptıkları için ölüm çok büyük bir ödül gibi geliyor.

Burada internete erişimimiz kısıtlı olsa da okuyabiliyoruz ve birisini öldürmenin en yavaş yolunun ne olduğunu öğrenmek için tesis kütüphanesini kullanmak için elimden geleni yaptım. En acı verici, en grafik, en agresif.

Ne kadar karanlık ya da çarpık olursa olsun, hiçbiri yaptığı şeyin cevabı gibi görünüyordu. Köpekler tarafından canlı canlı yenmek bile fazla insancıl geliyordu.

"Onun babam olduğundan ve karıştırmadığınızdan emin misiniz?"

"Ponderosa Springs'in sadece bir belediye başkanı var ve yüzü şehir merkezindeki bir reklam panosuna asılmış durumda. Burada

ailenle karıştırıyorsun. Heyecanlı olman gerekmez mi?"

Kız kardeşimi öldürten adamı görmek için mi? "Çok sevindim," diyorum alaycı bir şekilde.

Beni tekrar içeri götürüyor ve donuk koridorda yürürken solmuş mavi önlüğüm kalçalarımın sürtünüyor.

Burası her zaman sterilizatör kokuyor, alkollü mendillerin ve lateks eldivenlerin keskin kokuları. Her şey bir yana, alışmadığım tek şeyin bu olması beni sinirlendiriyor.

Salon bugün gürültülü, huzuru teşvik etmesi gereken bir yer için biraz kaotik.

Hasta arkadaşlarımdan neredeyse tamamı kendileri için başkalarından daha tehlikelidir. Akıl hastalığının psikotik davranışın bir uyarı işareti olduğu düşüncesi bir efsaneydi

yıllar önce çürütüldü. Buraya ilk girdiğimde okumuştum. Dış dünyayı terk ettiğimden beri okuyacağımı hiç düşünmediğim pek çok şey okudum.

Bununla birlikte, bazı titreme veya halüsinasyonların kontrolden çıktığı zamanlar vardır. Genellikle bir kişi kötü bir gün geçirdiğinde etrafındaki herkesi tetikler.

Hallmark Harry'nin odasının içinde şarkı söylediğini duyuyorum.

Humpty Dumpty defalarca. Adını da Kadınların Noel'de koltuklarında ağlamasıyla aynı sebepten. Hallmark filmlerini seviyor.

Hastalardan biri kapıya vurup duş almak istiyor; bir diğeri ise CIA'in telsizlerden kendisini nasıl izlediği konusunda bir hemşireyle kavga ediyor, antenleri bile olmayan kırık telsizler.

3B'deki Reagan bu sabah sessiz, dün gece ona verdikleri sakinleştiricilerin etkisiyle uyuyor. Bazı insanlar asla öğrenemez ve o da onlardan biri. Benden daha uzun süredir burada ama her gece çığlıklarını duyabiliyorum.

Kan dondurucu.

Dişlerimi ağrıtıyorlar.

Uykusuz halimle dönüp duruyorum, gece vardiyası hemşiresinin gelip onu ilaçla bayıltmasını beklerken kulaklarımı dayanıksız çarşafı kapatıyorum.

İlaçların en kötü yan etkisi bu.

Uykusuzluk.

Kabuslar.

Ağlamaları, çığlıkları duyarak ve buraya ait olmadığımı bilerek uyanık yatmak.

Mutfaktan tarçın kokularının yükseldiği yemek salonuna giriyoruz.

Dairesel masalar, gri tonlamalı dekorasyon ve tek pencerenin yanına tekerlekli sandalyesini park etmiş yaşlı bir beyefendi.

Adı Eddison ve şizofreni hastası.

Otuzlu yaşlarına gelene kadar tedavi edilmemişti ve şimdi onu o kadar uyuşturuyorlar ki beyni tam cümleler bile kuramıyor. Benden farklı görünmediği nadir zamanlar oluyor, ancak çoğu zaman kafasının içinde hapsolmuş bir şekilde sessiz oturuyor.

Bazen içeride daha iyi olduğunu, mutlu olduğunu ve bir tesise kapatılmadığını düşünmek istiyorum ama gerçeğin bu olmadığını biliyorum.

Onunla bir kez konuştum ve o konuşmada, şaka bile olsa bir daha asla şizo demeyeceğime yemin ettim.

"Pip."

Travma pençelerini kalbime saplıyor.

Rutin panik ataklarımda, farklı su kütlelerine kademeli olarak dalıyorum. Bu bazen bir göl, bazen de okyanus oluyor. Son zamanlarda daha sık olarak, beni emen, altında kaybolana kadar beni uzuv uzuv yiyen mürekkep gibi siyah bir çamur.

Bu kademeli bir şey değil.

Beni tamamen yüzeyin altına itmeden hemen önce yapışkan ellerini üzerimde hissedebiliyorum. Ciğerlerime çektiğim ani su beni şaşırtıyor, öyle ki gözlerim sulanmaya başlıyor.

Bu dünyada en çok nefret ettiğim iki adam yan yana, odamın karşısında oturuyor.

Bir daha asla görmek istemediğim iki yüz, bu lanet gezegenden silmek istediğim iki yüz.

Şu anda oksijen soluyabildikleri için bile kızgınlım.

İçlerinden biri ayağa kalkıyor, biraz daha yaklaşıyor, öyle ki elini öne doğru uzattığında işaret parmağındaki sınıf halkası saçımdan bir parçayı döndürüyor.

"Saçına ne yaptın Pip?" Yüzü kederle doldu ve bunun gerçekten önemseydiği için olduğunu biliyorum. Eskiden saçımı ne kadar çok sevdiğini hatırlıyorum.

"Sağlık arabasından bir bandaj makası çaldım ve sorumlu hemşire bana sakinleştirici vermeden önce onu kestim," diyorum,

boş boş bakıyordu. "Ve eğer elini üzerimden çekmezsen, parmağını ısırıp koparacağım."

Cain McKay, bazılarına göre bir onurlu bir adamdı. Bir zamanlar Ponderosa Springs'te küçük bir kasaba memuruyken FBI'a kadar yükselmişti. Buradaki herkes

Daha fazla gurur duyamazdı, ancak eğitim için ayrıldığı gün, üç yıl süren bir kabustan uyanmak gibiydi.

Kontrol edemediğim berrak bir rüya. İçinde sıkışıp kaldığımın tamamen farkında olduğum ve kendimi uyandırmak için hiçbir şey yapamadığım bir rüya.

"Daha da büyümüşsün," diye nefes alıyor, içim sümük gibi oluyor. Muhtemelen dişlerimle parmağını koparmakla ilgili şaka yaptığımı sanıyor. Bilmediği şey ise buralarda gördüğüm en çılgınca şey olmazdı. Monarch psikiyatri koğuşunda başka bir gün olurdu.

Yılların yüzünü yaşlandırmaya başladığını fark ederek yanağımın içini dilimle yokladım. Onu tanımayan çoğu kadın, düğmeli gömleğinin içinde yakışıklı olduğunu söyleyecektir, düzgünce düğümlenmiş kravat ve pantolon.

Çoğu kadın onun kadınlardan ya da erkeklerden hoşlanmadığını bilmez.

Üzerinde gücü olan küçük kızları tercih ediyor. Kimseye söylemeyecek, söyleyemeyecek olanları.

Kaybedecek her şeyi olan küçük kızlar.

"On üç yaşımdan beri mi?" Kendimi korumak için kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum. O zamanlar çok gençtim.

Daha önce ona karşı çıkamıyordum, çok korkuyordum ama şimdi kaybedecek bir şeyim yok. "Evet, o zaman yatak odama gelmeyi bırakmıştın, değil mi? Sadece sıkıldığını düşünmüştüm ama ergenliğe girdiğim içinmiş, değil mi?"

Yüzünün nasıl değiştiğini, daha bir dakika önce nasıl sakin olduğunu ve beni görmeye gelen şefkatli bir aile üyesi gibi görüldüğünü izliyorum. Derisinin altındaki pisliğin ve örümceklerin sinsice dışarı çıkmaya başladığını izliyorum.

O halka açık bir şekilde konuşurken içimden geçecek saf sevinç anını kaç kez düşünmüştüm?
hadım edilmiş sonsuzdu.

Taktığı maske en sevmediğim şeydi.

Koruyuculardan, muhafızlardan biri
seni yatağın altındaki canavardan koruması gerekiyordu.

Yine de hayatta karşılaştığım tek öcü oydu. "Bu böyle mi
olacak? Yaşadığım onca şeyden sonra
Bitti mi? Küçükken beni çok severdin." Başımı eğiyorum.

"Farklı olmasını mı bekliyordun?"

"Sage, oturabilir misin lütfen? Cain uzun bir yoldan geldi
ve konuşacak çok şeyimiz var."

Babam geldiklerinden beri ilk kez konuşuyor ve Cain'in
bana yönelik cinsel girişimlerini duyurmamı görmezden
geliyor. Yine de bu onu korkutmuyor -neden korksun ki?

Birincisi, muhtemelen bunu zaten biliyordu.

İki, kızını gözünü bile kırpmadan seks kölesi olarak
satmıştı.

Üç, umurunda değil.

Götürüldüğüm günkü gibi görünüyor. Suçluluk ya da
pişmanlığın zerresi bile Ponderosa Springs halkı için
gülümseme yeteneğini etkilememiş.

Eminim bunu kendi avantajına bile kullanıyordur.

Bahse girerim, "*vah benim halime*" rolü ona tonlarca
sempati kazandırıyor. Karısını bir ilişki yüzünden kaybeden
adam, bir kızını ölümden, diğerini de zihinsel bozukluktan
kaybeden baba.

Ne kadar üzücü.

"Oturmayacağım." Ona bakıyorum, gerçekten gözlerinin
içine bakıyorum ki yaptıklarının yansımasını görebilsin. Bunu
hissetmesini, yaptıklarının nelere yol açtığını görmesini
istiyorum. "Ne istiyorsun?"

Aptal değilim, buraya beni kontrol etmeye ya da nasıl
olduğumu görmeye gelmedi. En başta burada kilitli
kalmamın sebebi o. Asla çıkamayacağımın sebebi.

Hasta olduğum ya da yardıma ihtiyacım olduğu için de değil. O itti öğrendiklerimi kimseye söylememem için beni burada tuttu. Ne yaptığını biliyorum.

Frank Donahue beni ikiz kız kardeşinin kazara ölümünden sonra aklını yitiren deli kız olarak resmetmişti. Dışarı çıksam bile kimse söylediğim tek kelimeye inanmaz ve o da tam olarak böyle olmasını istiyor.

"Lütfen."

Titreme omuriliğimi süslüyor, cildimde küçük tahriş yumruları oluşuyor.

"Lütfen?" Ona tükürdüm. "Benim yanımda o kelimeyi söyleyebileceğini düşündüğün için şu anda taşaklarını tekmelemeliyim. Lütfen mi? Hiçbir şey istemeyi hak etmiyorsun."

Cain yanımdan geçip sperm donörümün yanındaki koltuğuna dönerken, "Küçük bir kızken bile her zaman dramatik bir yeteneğin vardı," diye mırıldandı. "Otur. Bu senin için. iyi."

Buranın bana öğrettiği ya da benim öğrendiğim bir şey var ki o da artık gerçekten umurumda olmadığı. İnsanların benim hakkımda ne düşündüğü, başkalarının beni nasıl gördüğü ya da benden ne beklendiği umurumda değil. Kendimden başka kimseyi umursamıyorum.

Bu yüzden bu ikili söz konusu olduğunda öfkemi ya da tiksintimi göstermeyi umursamıyorum. Rol yapacak kameralar yok ve olsaydı bile ben de aynı şeyi yapardım.

Ellerimi masaya vuruyorum, soğukkanlı dış görünüşümün altında öfkeleniyorum. Gerçekten ne kadar hak sahibi olduklarının şokunu yaşıyorum.

Çocukken beni taciz eden adam ve Borcunu ödemek için ikizimi öldürttüler - her ikisi için de bir şey yapacağımı bir an için nasıl düşünebilirler? Başımın üstünde tutacakları, bana rüşvet verecekleri hiçbir şey yok.

"Ya buraya ne için geldiğini söyle ya da seni bıçaklayacağım" diye tükürürken dişlerim birbirine vurmaya başladı.

ikisini de plastik bir çatalla öldürmek."

Blöf yok. Uydurma yok.

Babam uzattığım kollarıma bakıyor. Kendimden emin bir şekilde, korkunç turuncu fermuarlı kapüşonumun onları örttüğünden emin olmak için ben de aşağıya bakıyorum. Sonra düşünüyorum, neden onun neden olduğu yaraları saklamak zorundayım?

Rosemary yirmi dokuz Nisan'da öldü ve neredeyse bir ay sonra "psikotik bir kriz" geçirdikten sonra Monarch'a yatırıldım.

Herkese bunun Rose'un kaybı yüzünden olduğu söylendi. ve annemle babamın aniden boşanması. On sekiz yaşında bir kızın kaldıramayacağı kadar ağırdı ve kasaba sonunda kafayı yediğimi düşünüyordu.

Aslında olan şey çok daha kötücül bir şeydi. Babamın ofisine masumca, okul için bir ödev yazdırmak amacıyla gitmiştim. Daha önce milyonlarca kez yaptığım bir şeydi bu ve monitörde aile portremizin aynı şekilde kabartılmış görüntüsünü görmeyi bekliyordum.

Ama o zaman farklıydı.

Bilgisayarda oturum açtığımda, yarısına kadar oynatılmış bir video vardı ve bunun bir Jason Statham filmine benzediğini düşündüğümü hatırlıyorum.

Hollow Heights'ta profesör olan Greg West, patronuna borcu olan para için onu sorguya çekerken, babam saçları dağınık ve kıyafetleri kirli bir şekilde sandalyeye bağlı oturuyordu. Para bir seks çetesinden ödünç almıştı ve şimdi mal sıkıntısı çekiyorlardı.

Ödeme şansı kalmadığında da babama bir seçenek sundu.

"Ya ölürsün ya da kızlarından birini satarsın."

Şaşırmak istemiştim ama şaşırmamıştım. Babamın yozlaşmış şeyler yapabileceğini biliyordum. Görünüşünü korumak için ne gerekiyorsa yapmaya istekliydi. Zirvede kalmak için.

Kolaylıkla Rose'u seçti.

Sanki bir insan değilmiş gibi, kendi etinden ve kanından değilmiş gibi, sanki sadece bir isimmiş gibi.

Keşke beni seğseydi.

Kız kardeşim babamın borcunu ödemek için öldürülmüştü ve daha önce ağzımda hiç bu kadar acı bir öfke tatmamıştım.

Misilleme. İntikam. Ona bunu ödetme açlığı. Buna sahip olmak için her şeyi yaparım.

"Bir iyiliğe ihtiyaımız var, Sage," diyor Frank nazikçe, sanki yumuşak sözler onu affetmemi sağlayacakmış gibi.

Alay ediyorum. "Git kendini becer."

"Bu konuda medeni olmak istedim Pip. Hatırla Bu." Cain sakince ellerini birbirine kavuşturur. "Senin baban Kibarca soruyorum. İstemiyorum. Bizimle işbirliği yapacaksın, yoksa seni akıl hastanesinden çok daha kötü bir yere gönderirim. kurumudur."

Pip.

Bu isimden nefret ediyorum.

"Neresi gibi, seks ticareti etesi mi?" Gülüyorum, bunu bildiğimi ikisinden de saklamaya gerek duymuyorum. "Biliyor musun, bu işe bulaşmış olmana şaşırmadım bile, Cain." Ona daha da yaklaşıyorum, tıraş losyonunun kokusu midemi bulandırıyor. O gece arşaflarıma yapışan kokunun aynısı. Gl evinde. "Onlardan küçük kızlar satın alıyor musun? Sana da şantaj yapıldığına dair bir video var mı? Bu şekilde mi büyük kötü FBI ajanını ceplerinde mi taşıyorlar?"

Çukur gibi gözleri benimkilere bakıyor, çenesi sıkılıyor ve soğukkanlılığı yavaşça eriyor. "Seni asla incitmedim. Seni sevdim, Sage."

"Kendine böyle hastalıklı bir yalan mı söylüyorsun? Aynada kendine böyle mi bakabiliyorsun?"

İim burkuluyor, bir insanın yaptıklarını haklı çıkarmak için ne kadar kafadan kontak olması gerektiğine tamamen şaşırıyorum.

"Geçmişte ne olursa olsun, bize yardım edeceksin ya da yardım ettiğine pişman olacaksın. Dışarıda benden çok daha kötü şeyler yapabilecek insanlar var, güven bana." Sesi kmseyciydi, bu muhtemelen

Suçlularla günlük olarak. Ona yardım etmem için beni korkutabileceğini düşünüyor.

"Git." Ters ters baktım. "Sana yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok ve söyleyebileceğin hiçbir şey benim düşüncemi değiştiremez."

"Rook Van Doren."

Odanın köşesine bir kalem düşer.

Ve bu andan önce söylemek istediğim her şey boğazımda düğümleniyor.

Benim tedirginliğim onun anısına yakıt oluyor.

Geçmiş hayatınızdan hiçbir şey olmadan dolgulu duvarların içine hapsolmak, zihninizin en iyi arkadaşınız ve benim için en kötü düşmanım olduğu anlamına gelir.

Onu her yerimde üçüncü derece yanık gibi hissediyorum. Hatırladıkça derim kabarıyor. Kömürleşmiş kemiklerim yeniden küle dönüşürken takırdıyor.

Onun adı, yüzünün bir düşüncesi, bir kabus, beni her seferinde bir fırına itiyor.

İşin en kötü yanı da, acıyı dindiren tek şeyin o olması. Alev ve söndürücü.

"Bir Hollow Boy hakkında ne bilebilirim ki?" İlgimi çekti ama bunu kendime sakladım.

"Easton geçen yıl onunla olan... ilişkinizi bize bildirecek kadar nazikti. Senin de işin içinde olduğunu biliyoruz."

Siktiğimin piçi.

"Olsaydım bile-" Ellerimi ceketimin cebine sokuyorum.

"-Bunun siz ikinizle ya da boktan hayatlarınızla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

Rook'u öğrenirlerse akıllıca davranmak zorunda kalırım. Ona ne kadar değer verdiğimi öğrenemezler. Onu koz olarak kullanırlar ve ellerindeki son koz da o olur.

Saygı duyduğum son kişi o. "Halo'nun bazı üyeleri-"

"Halo" mu? Şaka yapıyorsun, değil mi? Bir seks filmine Halo'nun insan ticareti organizasyonu mu?" Yüzümde bir şok ifadesi var ama ikisi de kılını kıpırdatmıyor.

Onca kız kayıp, para için hayatlarına son verilmiş ve onları arayan kimse yokken, bu pislikler sanki başka bir işmiş gibi Halo diye ortalıkta dolaşıyor.

"İsim önemsiz, Sage. Üyeler kayboldu. İçlerinden biri az önce ölü bulundu." Boğazını temizliyor ve krem rengi bir dosyayı bakmam için bana doğru itiyor. "Greg West, cesedi tamamen parçalanmış ve çamaşır suyuna batırılmış, kız kardeşinizin cesedinin bulunduğu yere bırakılmış. Bunu her kim yaptıysa bir mesaj göndermeye çalışıyor."

Bana ne anlatmaya çalıştığını gerçekten duymam birkaç dakikamı alıyor.

Bunun neden benimle bir ilgisi olduğunu anlayamadım, Bana bunu neden anlattıklarını bilmiyorum. Bir yanım öldüğü için mutlu, en azından bunu hak ediyor.

Dosyayı açıyorum, resimlere bakınca biraz irkiliyorum. Bazı insanların neler yapabileceğini görene kadar ölümün sizi rahatsız etmeyeceği kadar şeylere karşı duyarsızlaştığınızı düşünüyorsunuz.

Greg'in bedeni çürümüş ahşap zeminin üzerinde, uzuvları gövdesine bağlı olmasa da mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş. Bacaklar, kollar, kalçalar, kafa, hepsi parçalara ayrılmış.

Gözlere bakınca içim sızlıyor, koyu kırmızı lekelerle dolu boş yuvalar, yuvalarından tamamen oyulmuşlar.

Cesedin korkunç halinden çok, her şeyin ne kadar sistematik olduğunu fark ediyorum.

Tertemiz kesilmiş, kesilmemiş ya da doğranmamış. Balta. Neredeyse cerrahi gibi görünüyorlar. Ve hiç kan yok; vücut neredeyse beyaz.

Acele etmediler ve ne yaptıklarını biliyorlardı, göz travması hariç, ki bu da saldırganlıkla yapılmış gibi görünüyordu.

İşte o zaman her şey birbirine karışıyor. Gözlerimi babama çeviriyorum.

"Öğrendiler, değil mi?"

Hiçbir şey söylemiyor, sadece korkudan şişmiş gözlerle bana bakıyor. Gözleri büyüdükçe

daha çok toplanmak için olgunlaşmış meyveleri andırırlar.

Dilim beklentiyle karıncalanıyor, bedenim dudaklarıma yayılan sırtışı durduramıyor.

Eminim her saniyesini omzunun üzerinden bakarak geçirmiştir.

Kalbim çarpıyor, ellerim beklentiyle terliyor. Bu Beklemek onu öldürüyor, sürekli ne zaman vücudundan et parçalarını alacaklarını merak ediyor.

Hiçbir şey, kendisini her zaman kurt olarak gören bir adamın korkak olmasını izlemek kadar keyifli olamaz, otlakta korkmuş bir kuzu.

Gerçek kurtlar şimdi onun için geliyor.

Neredeyse neşeyle gülerək, "Oh, sen gerçekten sikilmişsin," diye ekliyorum.

"Evet, arkadaşlarınızın örgütü öğrendiğine inanıyoruz ve bu bizim için bir sorun teşkil ediyor." Cain benden ne istediğinin lojistiğini tartışmaya başlamak ister gibi görünüyor ama o kadar ileri gitmesine izin vermiyorum.

"Hayır." Kıkırdarak başımı sallıyorum. "Rose'a ne yaptığını öğrendiler. Artık hiçbirinize yardım etmek için yapabileceğim bir şey yok. Silas Hawthorne sadece kalbi kırık bir erkek arkadaş değil. Olayla en ufak bir ilgisi olan herkesi katledecek ve arkadaşları da onun hemen arkasında olacak." Dilimi alt dudağımın üzerinde yuvarlayarak babamın bakışlarıyla buluşuyorum. "Sen öldürdün yanlış ikiz, baba."

Burada hiçbir şey yapamasam da dışarıda bir yerlerde kız kardeşim için adaleti sağlayan birilerinin olduğunu bilmek içimde bir umut ışığı yakıyor.

Silas biliyordu. Rosie'yi tanıyordu ve aşırı doz almış olamazdı ve şimdi bunu kanıtlayabilirdi.

"Beni seçmiş olsaydın kimse gözünü kırpmazdı. Easton, Rose ile evlenmiş olacaktı. Sinclair'lerden parayı almaya devam edecektin. Annem seni terk etmezdi. Beni seçmiş olsaydın asla bu durumda olmazdın," diye devam ediyorum, sesimdeki sıcaklık artıyor.

Ona hakkını vermelerine yardım edemediğim için kıskançlık midemin çukurunda iyileşiyor.

Bana hayat veren adamın sonunu getiren kişi olamayacağımı.

"Şimdi cehennemden gelen köpekler boğazına sarılıyor baba. Ve ne yaparsan yap durmayacaklar." Cain'e bakıyorum, demek istediğimi anlatmaya çalışıyorum.

"Rose'a zarar veren herkes ölene kadar durmayacaklar."

İkisi de bana bakıyor, biri yakında başına geleceğini bildiği ölümden korkuyor, diğeri ise sözlerimin doğru mu yoksa blöf mü olduğunu bilmeden temkinli bir şekilde.

"İyi şanslar," diye bitiriyorum ve hemşiremden beni odama geri götürmesini isteyebilmek için masadan kalkıyorum. Söylenmesi gereken başka bir şey yoktu.

"O kadar hızlı değil, Sage," diye konuşur Cain, "Başka kimseyi öldürmeyecekler. Çünkü onları ortadan kaldırmamıza yardım edeceksin.

parmaklıklar ardında."

Başımı sallıyorum. "Oh, öyle mi düşünüyorsun?"

Onları durdurmaya yardım edeceğimi düşündüklerine göre aptal olmalılar. Keşke ben yapsaydım dediğim işi yapıyorlar.

"Eğer buradan çıkmak istiyorsan, Hollow Heights'a geri dönüp bizim için çalışacaksın. Sana güvenmelerini ve planlarını çözmelerini sağlayacaksın. Onları mahkum etmemiz için gereken kanıtları bize sağlayacaksın ve sonra işin bitecek.

Hayatında ne istiyorsan onu yapmakta özgürsün. Burada birbirimize yardımcı olabiliriz," diyerek artık istemediğim özgürlüğü bana rüşvet olarak veriyor.

"Sana yardım etmeyeceğim. Burada kalma kaderimi kabul ettim."

Baskı çok fazla olur. Aniden ayağa kalkar, sandalye gıcırıyor ve hemşireler ona tuhaf tuhaf bakıyor. Onlara gülümsemeye çalışıyor ama hasar kontrolü yapamayacak kadar sinirli.

Bana doğru yürüyor, kollarını vücuduma doluyor ve beni göğsüne çekiyor, tek taraflı bir sarılma, gömleğinin her tarafına kusmak istememe neden oluyor.

"O zaman seni dışarı çıkaracağız ve ben de seni açık artırma," diye homurdanıyor, sesi alçak ve tehlikeli. "Her iki şekilde de işbirliği yapacaksın. Soruşturmamızda bize yardımcı olacaksın ya da seni kızların neye benzediğini umursamayanlara ucuza satacağım. Sadece işkenceyi önemseyenlere. Seçim sizin. Ben."

Bu o olabilir.

Rose'un intikamını alma yolum.

Tek yapmam gereken rol yapmak, onları işbirliği yaptığımı inandırmak.

Gerçekte ise dört kişiyle çalışma şansım var. İnsanlar da aynı derecede kızgın. Onlara yardım etme fırsatım var, Rosie'ye yardım etme fırsatım var.

Tek sorun şu ki.

"Bana güvenmeyecek. Asla güvenmeyecek. Ben."

"Sen zeki bir kızsın, Sage. Bir yolunu bul."

CHAPTER FIFTEEN

ten of swords

rook

Sabır hiçbir zaman benim erdemim olmadı.

Dürüst olmak gerekirse, hiçbir zaman aktif olarak bir erdemim olmadı. Daha çok şehvet, gazap ve gurur gibi şeyleri içeren karşıt tarafla ilişki kuruyorum.

Beklemek nefret ettiğim bir şeydir. Ben içgüdü ve adrenalinle çalışan bir hayvanım. Eylem hakkında düşünmek için duraklamayan, sadece bir şeyleri yok etmek için ilkel bir dürtüyle hareket eden biri.

Ancak, üniversitedeki ilk dönemim bana kimyasal denklemlerden çok ne zaman bir dizi cinayet ve saldırı planlıyorsanız, beklemek çok önemlidir.

Özellikle de şimdi.

Hepimiz bu iş bir kez başladığında Rosie'nin ölümüne karışan herkes kan kaybından ölene ya da paramparça olana kadar durmayacağını biliyorduk. Tehlikeyi ve bunun beraberinde getireceği sonuçları da biliyorduk.

FBI son zamanlarda etrafı iyice kokluyor, sorular soruyor, istihbarat topluyor. Henüz hiçbirimizi sorgulamadılar ya da içeri almadılar ama biz aptal değiliz. Bu kasabanın bizim hakkımızda ne düşündüğünü biliyoruz ve şu soruyu *sorduklarında, "Sizce*

Cinayet işleyebilir mi?" diye sorsanız herkesin cevabı biz oluruz. Yıllar içinde oluşturduğumuz itibar bize hem yardımcı oluyor hem de zarar veriyor.

Polisin farkındalığının artmasına rağmen hala umurumda değil.

Neredeyse bir yıl boyunca en iyi arkadaşımın giderek bir cesede dönüşmesini izledim. Silas hiçbir zaman çok canlı biri olmamıştı ama hepimiz onun içinde bir şeyler olduğunu biliyorduk.

Şimdi, hepsi gitti.

Doğrudan ruhundan koparılmış ve bir karıştırıcıda parçalanmış.

O ilk birkaç ayın nasıl geçtiğini hatırlamamaya çalışarak çiğ yanağımın içini ısıyorum. Odasından çıkmayı reddettiği ve benim günlerce kapısının önünde yerde yattığım aylar.

İçindeki ışık öldüğü için en büyük oğlunu intihara kurban vermekten korkan annesinin ağladığını duyabiliyordum.

Rose'un yasını tutacak zamanım bile olmadı. İstedğim şekilde değil.

Silas'ı hayatta tutmaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki, onun gittiği gerçeğini tam olarak kabullenememiştim. Benden olduğu gibi ondan da alınmıştı. Hepimizden.

Bana RVD diyecek başka kimse yoktu ve kimsenin saçını karıştıramazdım.

Öldüğü gün küçük bir kız kardeşimi ve bir erkek kardeşimi kaybettim.

İçimde öfke kabarıyor, bu ilk başladığından bile daha fazla çünkü kimin dahil olduğunu, kimin hatası olduğunu biliyorum.

Alistair bize Briar ile bulduğu kasette ne olduğunu söylediğinde, hemen harekete geçmek istedim. Fileto yapmak istedim.

Greg West'i balık gibi avlayıp köpek maması haline getirdikten sonra Frank Donahue üzerindeki teorileri test etmeden önce birine işkence etmenin en acı verici yolunu düşünmek için bir gün ayırın.

Rose'u bu kadar kolay seçmesi beni sonsuza dek rahatsız etti. Kendi yarattığı, büyümelerini izlediği iki insan arasında nasıl bu kadar bencilce seçim yapabildiği.

Greg hak ettiğini buldu. Ona alerjik olmasına neden olan ilaçları enjekte eden kişi olduğunu itiraf etmişti.

Tepki. Onun ölümüne sebep olan oydu ve biz de buna göre davranmıştık.

Ama Frank, o hala dışarıda, nefes alıyor.

Etrafta dolaşıyor, gülümsüyor, yaptıkları kızını öldürmemiş gibi davranıyor. Bütün bu insanların ölmesinin tek sebebi o.

Mantıksız cazibeler yüzünden ellerim seğirmeye başlıyor. Eğer dikkatli olmazsam, öfkemin Frank'i kendimden uzaklaştıracak kadar alevlenmesine izin vereceğim ve bunu henüz yapamayacağımı biliyorum.

Alistair'in dediği gibi, sabırlı olmalıyız ki Güvenli.

Bazı zamanlar ona "defol git" demek istemiştım. Sırf kendi güvenliğimi önemsemediğim için. Hapishane beni korkutmuyor - bana burada daha önce yaşamadığım ne yapabilirlerdi ki?

Ama çocuklar.

Onlar için bunu istemiyorum. Bu yüzden onlar için sabrediyorum. Her zaman onlar için.

Öne doğru eğilip masanın üzerinde duran hortumu alıyorum ve ucunu ağzımın içine yerleştiriyorum.

Vervain'deyim, West Trinity Falls'ta, içinde bulunduğu kasaba kadar tekinsiz bir nargile barı. Ponderosa Springs'ten Wasteland kasabalıları kadar nefret eden kimse yoktur. Ortak bir noktamız var.

Nargileden düzenli ve uzun bir nefes çekiyorum, dumanın ciğerlerime dolduğunu hissediyorum. Nefesimi verirken dudaklarımdan yoğun bir duman bulutu çıkıyor ve hortumu yerine koymadan önce bir nefes daha çekiyorum.

Başlangıçta yolun bu tarafında doğmayı tercih ederdim.

Burada ye ya da yen, vahşi köpek sürüleri kırıntılar için savaşıyor, daha iyi bir yaşam şansı için kan döküyor. Karakter böyle inşa edilir, zayıflar böyle ayıklanır.

Ben zenginlerin arasında büyüdüm, ya yozlaşırdım ya da yozlaşırdım.

Ama mine çiçeği, Batı Trinity'nin vücut bulmuş hali.

Kirli, cesur, ve bana bir mola veriyor
Sürekli prestij baş ağrısı. Göz kamaştırıcı temizlik ve modaya uygun estetik.

Eski hoparlörlerden kendini uçurumdan at ve rap
karışımı bir müzik sızıyor.

Tam sevdiğim gibi.

Fumari Ambrosia kokulu dumanın sisi arasından
garsonumu bir an için görebiliyorum.

Kabinde arkama yaslanıyorum, koltuğa daha da
gömülüyorum ve kollarımı arkaya yaslıyorum. Masaları
dolaşırken ve yaşının iki katı erkekler kışına bakarken yarı
kapalı bakışlarım onu takip ediyor.

Kan güneye hücum ediyor ve çenem geriliyor.

Yüzü karanlık ışıktaki gizlidir, ancak ara sıra, saçlarının
rengini ortaya çıkaran düşük ışıklı bir akıma adım atar.

Doğal değil, biliyorum çünkü rötuş yaptırmadan
hemen önce soluyor ve köklerini ortaya çıkarıyor.

Ama bu gece, yeni boyanmış şampanya rengine
ve bakır rengi, çilek sarısı alevler sırtından aşağı dökülüyor,
yürüdükçe ve etrafında döndükçe sallanıyor.

Bu kızda fark ettiğim tek bir özellik yok. İsim etiketini
okuduğumu bile sanmıyorum. Onu tanımıyorum.
göz rengi ya da eksik dişleri olup olmadığı. Bunların hiçbirisi
önemli değil.

Tek ihtiyacım olan saç.

Fermuarım sikimin üzerine o kadar agresif bir şekilde
basıyor ki acı veriyor. Zonkluyor, serbest bırakılmak için
yalvarırken bağırsaklarımı büküyor. Taşaklarım ağırlıktan
ağrıyor, ereksiyonum bazı erkekleri ağlatacak kadar sert.

Aylardır kendimi serbest bırakma zevkini tatmadım.

Sikim kimsenin vücuduna ya da ağzına girmedi. Kendi
elime bile dokunmamıştı.

Eğer babam bu hayatta bir şey yaptıysa, o da tepki gösterme ihtiyacını aşlamaktı.

Disiplin.

Çizgiyi aşan şeyler yaptığınızda cezalar.

Anneme yaptığım şey için beni dövüyor ve kutsal kitaptan vaazlar veriyor.

Bunu, Sage ve onunla birlikte olmama izin verdiğim şey için kendimi cezalandırmanın bir yolu olarak yapıyorum. Dünyanın acımasız bir yer olmadığına inanmak için kendime izin vermiştim.

Lanet olası lağım çukuru.

Ona inandığım için bunu hak ediyorum.

Burada, bu gölgeli, dumanla dolu barın karanlık köşesinde, çilek sarısı saçlı garsonu izliyor ve Sage'i düşünüyorum.

Onu düşünmek için kendime izin verdiğim tek yer.

Vücuduma karşı hissettiği şey, küçük ve sıcak.

Sikimin onun çukur yanaklarının içinde ve dar duvarlarının içinde nasıl hissettirdiğini. Sonrasında kıyafetlerime sinen şeker gibi kokusunu düşündüm.

Şurup gibi tatlı.

Her zaman sürekli boğuluyormuş gibi hissettiğinden bahsederdi.

Şimdi onu hafızamın yüzeyinin altına iten benim.

Erkeklerin yanındayken, cinayet planlarken ya da kampüste gizlice dolaşırken bunu engelliyorum. Bu işkence biçimini yalnız kaldığım zamanlara bırakıyorum.

Kızıl saçlı kadının çalışacağını bilerek buraya geliyorum ve onu bir tür yırtıcı hayvan gibi gölgelerden izliyorum. Kendimi deliliğin eşiğine kadar zorluyorum, ta ki nefes alamayacak hale gelene kadar ve o acının içinde oturuyorum, ta ki yeterince çektiğimi düşünene kadar. Bedenim pes edene kadar

benim hastalıklı akıl oyunlarımı oynuyorsun.

"Burada ot içemezsin," diyor, kollarını arkasında kavuşturmuş, sanki yapmak istediği son şey bana ne yapacağımı söylemekmiş gibi rahatsız bir şekilde ileri geri sallanıyor. O

Normalde sadece aromalı tütün olan nargile motifleri, ancak ben benimkini biraz şeytan marulu ile paketledim.

Görünüşe göre, kuralları çiğnememden bıkmışlar ve kuzuyu aslanın inine göndermişler.

Öne doğru eğildim, ona bir kaşımı kaldırarak meydan okudum.

"Mh, beni durduracak mısın?" -Gözlerimi göğsüne indiriyorum- "Emma?"

Artık saçından başka bir şeye bakmak zorunda olduğum için cezam mahvoldu. Yüzü güzel olsa da, ihtiyacım olan ya da istediğim şey bu değil.

Belki iki saniye doğrudan göz teması kuruyoruz ve yüzleşmemi karşılayabileceğini düşünüyorum. Acaba sürekli ona baktığım için bana çıkışacak mı? Bana gizliden gizliye bundan hoşlandığını söyleyecek mi?

Onun yerine, hepsinin yaptığı şeyi yaptı. Benden uzağa bakarak geri çekiliyor.

"Ben, ben."

"Çıkar ağzındaki baklayı" dedim.

"Özür dilerim. Patronum kokudan nefret ediyor. Umurumda değil, bu çok havalı." Sanki cevap ölümle yaşam arasındaki farkmış gibi kekeleyerek konuşuyor.

"Patronuna söyle, bir sorunu varsa bir dahaki sefere benimle görüşebilir, tamam mı?"

Ayağa kalkıp arka cebimden paramı çıkarıyorum ve bahşiş olarak masaya bir elli atıyorum.

Bu sadece geçen yılın beni ne kadar boş ve sıkılmış bıraktığının acımasız bir hatırlatıcısı.

Hiçbir şeyi elimde tutamıyorum. Değer verdiğim insanları asla elimde tutamıyorum, öyle görünüyor. Ne zaman bir kadını içime alsam ya ölüyorlar ya da beni beceriyorlar. Bunu bir daha asla yapmayacağım.

Rose'un öldürülmesi. Sage'in başına gelen felaket. O adamları öldürmek.

Sadece bana mı öyle geliyor bilmiyorum ama ne kadar çok kan dökülürse o kadar boş hissediyorum. Umursadığım için değil, ama hala

Rose'u kaybetmenin acısını azaltmadı.

Silas'a her baktığımda, bir yumruk daha yiyorum.
bağırırsak.

O öldü ve geri gelmeyecek, nasıl olursa olsun
ne kadar boğaz kestiğimizi ya da ceset parçaladığımızı.

Ve bu bokun ne kadar acı verdiğini itiraf etmekten nefret
ediyorum.

Bu dünya için fazla iyiydi, fazla saftı ve hayat onu iğrenç,
çürüyen dişleriyle yuttu.

Daha güçlü otlara ihtiyacım var.

Beni kafamdan çıkaracak başka bir şeye ihtiyacım
var. Unutmak için.

Diğer masaların arasından geçip dumanın yanından
geçerek ön kapıdan çıkıyorum ve soğuk bir yağmurla
karşılaşıyorum
ağır damlalar halinde yağıyor.

"Lanet olası fantastik," diye küfrediyorum, eve dönerken
yağmurun kıyafetlerimin içinden bile vücudumda kurşun gibi
hissedileceğini biliyorum.

Kapüşonumu başımın üzerine atarak caddenin
karşısına, park ettiğim yere doğru koşmaya başladım.
Kaldırıma çıkıyorum ve yürümeye başlamadan önce bir an
için soluma bakıyorum
ters yönde.

Bedenim bir başkasıyla çarpışıyor, dikkatim dikkat
etmediğim için çarptığım kişiye yöneliyor.

"Kahretsin," diye homurdanıyorum, çantasından bazı
eşyalarının düştüğünü görmek için aşağı bakıyorum.

Ona yardım etmek için eğildiğimde ot beni biraz
güldürüyor. Kibar olacak kadar iyiyim ama yine de insanları
öldürebiliyorum.

Ne kadar ironik.

Parmaklarım rastgele birkaç şey almak için uzanıyor -
dudak nemlendiricisi, Advil ve kırmızı renkli bir taş.

Ama o beni durduruyor, ıslak kahverengi çizimleri
birbirine vururken elini bana doğru kaldırıyor ve sessizce
hareketlerimi durdurmamı istiyor.

"Orada iyi bir şey kalmadığını görmeden önce
karanlığın içinde ne kadar ilerlemek istiyorsunuz?"

Geri çekildim, kaşlarım çatıldı. "Ha?"

"Şeytan," diyor biraz daha yüksek sesle, eşyalarından ıslak betonun üzerine düşen üç kartı toplayarak. "Dünyanın kötülüğü omuzlarına oturtmasına izin verdin, tatlım, kendini bu görüntüye dönüştürdün
Çünkü onların istediği buydu, ama *sizin* gerçekten istediğiniz bu mu? Sen bu musun?"

Altın ve siyahla süslenmiş bir kart uzatıyor, ortadaki resimde yıkılmakta olan bir tahtın tepesinde boynuzları olan bir adam tasvir ediliyor.

Gözlerim onun çıktığı vitrini görene kadar kafam allak bullak oluyor. Neon tabela

Trinity'yi ruhsal olarak okur. El falı, tarot, ruhsal ihtiyaçlar.

Bakışlarımı tekrar beresinden dökülen sarı, iri bukleli saçlarına ve bana söylediklerine nasıl tepki vereceğimi çok iyi biliyormuş gibi görünen esprili gözlerine çeviriyorum.

"Psişik bir okuma için para ödemiyorum," diye mırıldandım, Geri çekilmeden önce eşyalarının geri kalanını topladı, deli kıcını yalnız bırakmaya hazırды.

"Kartların kiminle ya da kimin hakkında konuştuğuna yardım edemem. Sormuyorlar, sizi uyarıyorlar."

Alnımda dininizi ve maneviyatınızı zorlayın yazan bir işaret var mı?

"Onlara söyleyecekleri hiçbir şeyle ilgilenmediğimi söyleyebilirsin. Belki de bu tür şeyleri bundan sonra kendin, tamam mı?" Bununla eğlenmemeliyim. Olmak da istemiyorum.

Ona bakıyorum. Omuzlarına sımsıkı sardığı şalıyla, yağmurdan rahatsız olmadan açık bir şekilde duruyor.

"İnatçı çocuk." Kaşını kaldırıyor. "Sana söylüyorum, baş rahibe" -ortadaki karta dokunuyor- "senin için geliyor. Geçmişine doğru koşmadan önce sadece bir yere kadar kaçabilirsin. Onunla, o acıyla, o kalp ağrısıyla yüzleşmek zorunda kalacaksın. Yakında. Üstünü örtmek sadece seni gömmektir.

daha da mezara gireceksin. Onunla yüzleşmek size ihtiyacınız olan kurtuluşu sağlayabilir."

Buraya nasıl düştüm ben? Neden böyle şeyleri kendime çekiyorum?

Midem rahatsızlıktan yanıyor.

Evde bu tür şeyleri yeterince duyuyorum, sadece farklı bir formatta.

Maneviyat, din. Kendi kendini gerçekleştiren kehanetleri ile hepsi aynı. İyilik için ya da insanlara yardım etmek için değil, sadece zihinleri kontrol etmek, insanları hizada tutmak için kullanılıyor.

İnsanları korkutarak, gökyüzündeki büyük bir adamdan korkmasalar uymayacakları kurallara uymalarını sağlamak için yaratılmıştır.

Senin için mi geliyor? Şaka yapıyorsun.

"Benden bu kadar." Gözlerine sırtımı dönüyorum, ellerimi bisikletimin üzerine koyuyorum ve bacağımı selenin üzerine atıyorum.

Görünüşe göre, notu almamış, çünkü takip ediyor, yanımda yürüyor.

"Senin cadı saçmalıklarını istemiyorum. Bunu yutmuyorum," diyorum biraz daha güçlü bir şekilde, böylece ne demek istediğimi anlatabiliyorum. Kaskımı kafama geçirip kayışlarıyla oynuyorum.

"Ve onu satmıyorum." Sakin bir hareketle, son kartı bir kartvizitle birlikte bana doğru uzatıyor ve ikisini de kucağıma bırakıyor.

"Kılıçların onlusu, evlat. Eğer gittiğin yolu yeniden düşünmezsen, acı dolu bir sona hazır ol. Kayıplarla, ihanetlerle dolu, acımasız ve iğrenç bir son olacak. Kurtulamayacaksın. Bunları dikkatle dinle ve eğer dinin sana yaptıklarından sonra iyileşirsen, gel ve avucunu okumama izin ver. I

anlatacak harika bir hikayeniz olduğunu hissediyorum."

Sonra gitti, sanki bir şey düşürmemiş gibi. yağmurun altında uzaklaşıyor, kaybolurken botları tıkırdıyor.

Kucağıma bakıyorum.

Bir beyaz dikdörtgenin üzerinde adı ve telefon numarası yazılı.

Bliss St. James.

Yanındaki de diğer kartlarla aynı siyah ve altın rengi desene sahip.

Bu resimde yüzü toprağa gömülmüş bir adam var, birden fazla kılıç sırtını delip onu daha da yerin dibine sokuyor. Gelmeyecek gibi görünen yardıma uzanırken kollarını açmış.

Rüzgâr hızlanır ve yağmur daha sert yağmaya başlar. Giysilerimi ıslatan acı su kollarımı ürpertiyor.

Din hakkında ne hissettiğimi bilmesinin tek yolunun vücut dilimden kaynaklandığını düşündüm. Onun gibi insanlar bu tür şeyleri okumakta iyidir, küçük şeylerden anlıyorlar. Müşterileri bu şekilde başarılı bir şekilde dolandırıyorlar.

Ben bunu yemem.

Her iki kartı da hiç umursamadan yere atıyorum ve suyun onları vıcık vıcık bir karmaşaya dönüştürmesine izin veriyorum.

Motosikletimin anahtarını hızlıca çevirdim ve Kalçalarımın arasındaki motor gürültüsü. Mırıldandıkça içime dolan güç bedenimi ısıtıyor.

Kaskımın kalkanını yüzüme doğru çekerek etrafımdaki alanı daha da karartıyorum.

İlahi müdahaleyi siktir et. Kefarete ihtiyacım yok.

Eğer Tanrı'nın benimle bir sorunu varsa, beni nerede arayacağını bilir.

O zamana kadar, Rose'un tüm zalimleri cehennemde diri diri kızarana kadar kelle koparmaya devam edeceğim.

CHAPTER SIXTEEN

your past is calling

sage

Hollow Heights
Üniversitesi. Başarıya
davet ediyorlar.
Tüm kolejlerin koleji.

Buraya devam eder ve buradan mezun olursanız,
dışarıda alamayacağınız bir iş yoktur. Rakiplerinizin Harvard
mezunu olması önemli değil, her seferinde onlardan önce
pozisyonu siz alacaksınız.

Çünkü burada mesele miras. Parayla ilgili. Sadece
içeri girmek bile çoğundan daha değerli olduğunuz
anlamına gelir.

İnsanların hayalini kurduğu meşhur bir üniversite.
Tüm hayatları boyunca katıldığım ve asla sonunun gelmesini
istemediğim tek yer.

Seçkin ve ürkütücü çizgileri ne kadar iyi
bulanıklaştırdığını unutmuşum.

Devasa kampüs, hepsi gözlerden uzak ve koyu yeşil
çamlarla çevrili kuleler ve binalardan oluşan bir
karmakarışık. Sis, okulun bir üyesi gibi görünüyor, her
zaman yakınlarda geziniyor, yukarıda kalıyor.

Verdiğim kilolar nedeniyle üzerime biraz daha bol gelen
normal kıyafetlerimi giymek tuhaftı. Ancak, bir zamanlar
kraliçe arı olan ve şimdi sadece bir hayalet hikayesi olan bir
kızın imajına uyan kıyafetlere neredeyse çıplak bir şekilde
sarınmak. Tuhaf yerlerinden cildimi çiziyorlar, daha önce
giymek zorunda olduğum önlüklerden çok daha farklı
hissediyorum. Ayakkabılarım a l t ı m d a t ı k ı r d ı y o r ve
koridorlarda ilerlerken kulaklarımı acıtıyor.
ilk dersim.

Yüksek tavanlar ve gotik mimari başımı döndürüyor;
içeriye sızan azıcık ışığı kıran karanlık vitray pencereleri
çerçeveleyen girdaplı desenlerle kaplanmış.

Burada olmaktan

nefret ediyorum.

Ama gergin değilim.

Yapacak bir işim var. Bir planım, oynamam gereken bir
rolüm var.

Mesele ev ödevi ya da eğitim almak değil; mesele beni
akıl hastanesi hapishanemden çıkaran aptalları sikmek.
Babamın ölümünün görüntüsü tarafından yönlendiriliyorum,
Ben onu mezara doğru bakarken gözlerindeki tüm hayatın
sönmesini izlemek.

Rose için yapabileceğim son şey bu. Onun için
yapabileceğim tek iyi şey ve en azından bunu hak ediyor.

Hayattayken ona yaşattığım onca şeyden sonra, en
azından katilinin bir şekilde adalete teslim edilmesini
sağlayabilirim. Ne kadar kanlı olursa olsun.

Onun ölümü, o akıl hastanesi, beni değiştirdi.

Aynaya baktığımda kanatlarını açmayı bekleyen bir kız
görürdüm. Gerçeğini yaşamak için bekleyen.

Şimdi hiçbir şey görmüyorum.

Sadece bir insan kabuğu.

Kim olduğum hakkında hiçbir fikrim yok. Nelerden
hoşlandığımı, beni neyin mutlu ettiğini. Sadece nefes
alıyorum, göldeki küçük bir dalgalanma gibi hayatın evreleri
arasında ilerliyorum. Önemsiz.

Hayallerim o kadar çabuk kaybolmuştu ki, en başından
beri orada olup olmadıklarını bile merak etmeye başlamıştım.

Kayboldum ve bu duygudan hoşnut olmaya başladım.

"Bu günkü ilk dersiniz. Eğer yardıma ihtiyacınız olursa
ya da bir şey bulmakta sorun yaşarsanız ofisime uğrayın,
tamam mı?"

Okul danışmanım Conner Godfrey iyi biri. Birlikte
geçirdiğimiz zamanın çoğunu onu görmezden gelerek geçirdim
ama yine de iyi biri.

"Teşekkür ederim." Koridorda gözden kaybolmadan önce
küçük bir gülümseme veriyorum.

Her kapının yanındaki levhalara bakıyor, altlarındaki oda numarasını ve profesörün adını okuyorum. Programıma bir göz attıktan sonra nefes alıyorum ve yirmi dört numaralı amfinin önünde duruyorum.

Latince 1 günün ilk dersi. Neyse ki lisede aldığım üniversite kredileri nedeniyle ilk dönemden başlamam gerekmiyor. Diğer tüm geri dönen öğrencilerle birlikte birinci sınıfın bahar dönemine dönebilirim.

Yakalı beyaz bluz boğazımı sıkıyor gibi görünüyor ve bu siyah eteği giyme kararımdan şimdiden pişmanlık duyuyorum. Hava çıplak kalçalarımın çok yakın geliyor ve omuzlarımı örten kırmızı blazer ceketle bile çok üşüyorum.

Bir nefes alıyorum, küçük bir nefes, sadece alacağım bakışlara ve bakışlara hazırlanmak için yeterli.

Sage Donahue geri döndü ve eğer daha önce kötü olduğumu düşündülerse, kaba bir uyanış içindeler.

Çünkü şimdi? Sikimde bile değil.

Kapıyı bastırarak açıyorum, ayakkabılarım sınıfı kaplayan sessizliği dolduruyor. Hepsinin bana baktığını hissedebiliyorum, çoğu birlikte mezun olduğum öğrenciler ama kalabalığın içinde yeni yüzler de var.

Bunlar fısıldayan ve soru soranlardır, Bütün bir sınıfı donduran şeyin ne olduğunu merak ediyordum.

Profesyonelliği elden bırakmaması gereken öğretmen bile yaptığı işe ara verip bana baktı. Hepsinin aval aval bakmasına izin verdim, istedikleri sonuca varmalarına, nerede olduğuma ve ne olduğuna dair kafalarında hikayeler oluşturmalarına izin verdim.

Bezelye beyinlerinin formüle ettiği hiçbir şeyin gerçekten daha kötü olmayacağını garanti edebilirim.

"Bayan Donahue." Profesörümüz boğazını temizliyor. "Lütfen oturun ve dersimizi aksatmamak için bir dahaki sefere geç kalmayın."

Bu, herkesi dünyaya geri getiriyor, onlara nerede olduğumuzu ve ne yaptıklarını hatırlatıyor gibi görünüyor.

Konuşmalarına geri dönüyorlar ve gözleri masalarına kayıyor. Bu anı, oturacak bir yer bulmak için odayı taramak ve dolu sandalyeler arasında tek bir boş sandalye aramak için değerlendiriyorum.

Tercihen diğerlerinden ayrı bir yerde.

Onun yerine, yarıya kadar açılmış ve alev alev yanan gözlerle karşılaştım.

Geceleri beni uyutmayanlar.

Onu göreceğimi biliyordum. İşimin kendimi onun yoluna koymak olduğunu biliyordum ve bunun için hazır olacağımı düşünüyordum.

Kendimi onun nasıl görüneceğine, son birkaç ayın ona ne yaptığını görmeye hazırladığımı s a n ı y o r d u m .
Kafamda pek çok durum canlandırmıştım ama hiçbir şey beni Rook'a hazırlayamazdı.

Hiç olmamıştı.

Zaman ona iyi davranmıştı.

Önceden zayıftı ama şimdi çok daha iri. Göğsü daha geniş, siyah uzun kolunun kumaşını geriyor. Kumaşla sıkıca kaplanmış kolları daha kalın görünüyor ve kendini süsleme listesine el dövmelelerini de eklemiş.

Sadece onun çıkarabildiği, arkaya doğru yatık duran şapkasının altından saçlarının nasıl fırladığına bakarken göğsüm sıkışıyor. Işık, kaşının ortasındaki küçük gümüş piercingi yakalıyor ve saçında bir yarık oluşturuyor.

Kafası iyi, gözlerinin üzerimde ne kadar yavaş hareket ettiğinden anlayabiliyorum. İlgi ya da şehvetle değil, tiksintiyle.

Nefret.

Ot bile benim için hissettiklerini yumuşatamaz. Ve bu da canımı yakıyor.

Yüzünü ya da değiştiğini görmek değil.

Bana o kadar büyük bir düşmanlıkla baktığını görüyorum ki, fiziksel olarak tenime dokunduğunu hissedebiliyorum. O ayrılığı tekrar yaşıyorum, o kalp kırıklığını tekrar yaşıyorum.
güvenini bir kez daha yıktı.

Ne düşündüğünü, benimle hiç tanışmamış olmayı, yaptığımız şeyi yapmasına asla izin vermemiş olmayı nasıl dilediğini biliyorum. İçimdeki acı neredeyse dayanılmaz çünkü biliyorum ki benden ne kadar nefret ediyorsa, bana güvendiği için kendinden de o kadar nefret ediyor. Ve ben bunu onun için hiç istemedim.

Bilinçaltımda köprücük kemiğime kadar uzanıp kıyafetlerimin altında kalan yara izimi ovuyorum. Bunu daha önce rahatlamak için pek çok kez yapmıştım, şimdi paylaştığımız ize dokunarak iyi anıları ve duyguları canlandırıp canlandıramayacağımı görmeye çalışıyordum.

Bir saniye boyunca bunu yapmamı izliyor ve gözlerini tekrar yukarı çevirdiğinde yüzüne sert bir tokat yemiş gibi hissediyor.

Korkutucu derecede boşlar, bana karşı tüm duygulardan yoksunlar. Artık içlerinde tiksinti ya da nefret bile hissedemiyorum. Bana karşı tüm duygularını yitirmiş durumda ve en çok da bu acı veriyor. Bana karşı hiçbir şey hissetmediğini bilmek.

Bir zamanlar tanıdığım Rook.

Beni umutsuzca elinde tutmak isteyen kişi. Beni sevebileceğini düşündüğüm çocuk.

Gitti.

Siz uzaktayken her şeyin değişmesi inanılmaz.

İnsanlar öldükten ya da benim durumumda olduğu gibi sürgüne gönderildikten sonra bile dünya nasıl dönmeye ve hareket etmeye devam ediyor.

Bu sabah ders ben oturduktan sonra belki on dakika kadar garip geçmişti ama Rook hemen tuvalete gitmiş ve bir daha dönmemişti. Sonra ben de dersi dinlemeyerek bir komplo çukuruna düşmüştüm.

Onları nasıl kendi tarafıma çekeceğimi anlamaya çalışıyorum. Onların tarafında olduğumu ve intikamlarının bir parçası olmak istediğimi söylediğimde bana inanmalarını nasıl sağlayacağım. Bana güvenmezlerse yardım etmeme asla izin vermezler. Ama denemek zorundayım.

En iyi bahsim, tek bahsim, Silas'a gitmek.

Eğer onunla bir şekilde yeterince uzun konuşabilseydim, ona tek istediğimin babamı mahvetmek olduğunu açıklayabilirdim. Artık var olmayana kadar onu ayaklarımın altında ezmek. Hayatını sona erdirmeye yardım etmek ve sonra onların yakasından düşmek. Hiçbirini bir daha rahatsız etmeyeceğim.

Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu diğer çocuklardan daha iyi anlayacaktır.

Tam da tahmin ettiğim gibi kampüsün diline düşmüştüm ama onlar dedikodu değirmenine katılmakla meşgulken ben bir şeyler dinliyordum.

İnsanlar sadece fısıldadıklarını düşünürken kaçırdığım her şeyi dinlemek. Kulaklık taktığınızda, sadece konuşmalarını beklerken müzik dinlediğinizi düşünen insanların söyleyeceği şeyler inanılmaz.

Derslerimden birinde Jason Ellis'in geçen yılki mezuniyet partisini düzenlediğini ve siyah kartının alındığını duymuştum. Çünkü sonrasında evi mahvolmuştu. Ayrıca birinci sınıf oryantasyon maçında bir silah patlamış ve Hollow Boys'tan biri piyasadan çekilmiş gibi görüldüğü için cehennem donmuştu.

Yıllar önce, bu son bilgi beni güldürürdü. Bir insan nasıl böyle bir adamla çıkmak isteyebilir?

Psikotik mi? O lanet olası kaos ve kötü şöhretle dolu. Bana mantıklı gelmezdi.

Ama şimdi, inanması o kadar da zor görünmüyor. Eğer Rook gibilerse, hepsinin dış görünüşlerinin altında sırları vardır. Bir kez parçalarını gördüğünüzde, bir kez az da olsa anlaşıldığında, onlara ve taşıdıkları karanlığa bağlanmamak zordur.

Acı gerçek şu ki, Rook'un içinde sakladığı her şeyi bilmiyordum bile. Hâlâ benden sakladığı travmalar ve sırlar vardı ama ben yine de ona aşık olmuştum.

Ponderosa Springs'te hakkımda bilgi sahibi olan tek kişinin, kötü şöhretli bir Hollow Boy olan Rook Van Doren olduğunu bilmek korkutucu bir düşünce. Elindeki bilgiler Biri öğrenirse beni sakat bırakmakla kalmaz, kalbimi yeniden kırar.

Arazide hızla yürürken uzun paltomu omuzlarımda daha da ekiştiriyorum. Oregon'da Ocak ayı kar demek ve bugün de bir istisna değil. Beyaz örtüyle kaplı kampüs, öğrencilerin kış tatilinden dönmesine rağmen ürkütücü.

Size bakan gargoyler, ki bazıları aslında kamera olduğuna inanıyor. Bazı salonların önündeki donmuş su fıskiyeleri. Kulelerin sivri uçlarını kaplayan kar ve açık alanlarda yürürken deniz kıyısında olması nedeniyle deniz melteminden teninizde esen sert rüzgarlar.

Göğüs uçlarım donmadan hemen önce Salvatore Yemekhanesi'ne ulaştım, ellerimi kapılara bastırdım ve içerideki sıcaklığın yanaklarımı okşadığını hissediyorum. Ellerimi ağzımın önünde birleştiriyorum ve tanımadığım birkaç öğrencinin yanından geçerken ellerime üflüyorum.

Üst düzey binalara ve içlerinde barındırdıklarına alışkın olduğumu düşünebilirdim, ancak Hollow Heights'ta girdiğim her alan bana buranın neden bu kadar rağbet gördüğünü hatırlatıyor. Yemek salonu çok büyük, tavanları inanılmaz derecede yüksek ve her birinde neredeyse mum gibi görünen şeffaf ampuller bulunan iki katlı dairesel avizeler var. Altı sandalye uzunluğundaki sıra sıra yatay masalar mekânın içine sıkıştırılmış.

Benzer şekilde tavana bakmak için bir saniye ayırmak tarihi binanın onuruna Sistine şapeli'ne boyanmıştır, Öğle yemeği için yiyecek almak üzere sıraya girdim. I çaresizce herkesin arasına karışmaya çalışıyorum, bu daha önce asla yapmayacağım bir şeydi ama şimdi hayatta kalmak için yapmak zorundaymışım gibi geliyor.

Başımı eğiyorum ve kahkaha seslerini ve arkadaşların sevinçlerini engellemek için AirPods'unun müzik çalması için sağ kulağıma dokunuyorum. The Righteous Brothers kafamın içinde yumuşak bir şekilde çalıyor ve kalan azıcık ruhumu ısıtıyor.

Yiyeceklerimi topladıktan sonra hemen köşede meraklı gözlerden uzakta boş bir masa buluyorum ve yiyeceklerimi tepsimin farklı köşelerine itmeye başlamadan önce kendimi rahatlatıyorum. Koğuştaki bölmelere o kadar alışmışım ki, yiyeceklerimin birbirine değmesi düşüncesi bile kusma isteği uyandırıyor.

Çok uzun zamandır uzaktaydım, o kadar uzun zamandır ki koğuş bana buradan çok evim gibi geliyordu. Umarım bu çok uzun sürmez de sonunda gidebilirim. Nereye gideceğimden emin değilim ama gitmek istediğimi biliyorum.

Daha önce Hollywood ya da Los Angeles hayallerim vardı ama şimdi oraya gitmeyi düşündüğümde kendimi boşlukta hissediyorum. Doğru gelmiyor. Artık hiçbir şey doğru gelmiyor.

"Sage?"

Hayatımı
sikeyim.

"Döndüğünü duymuştum ama inanmamıştım!
Döndüğüne inanamıyorum! Seni özlemiştik."

Gözlerimi Mary'ninkilere dikiyorum, aynı anda çatalımı bir üzüme saplayıp sandalyemde arkama yaslanırken ağzıma atıyorum. Lizzy onun yanında duruyor ve beceriksizce el sallıyor.

Mary'nin sözleri yüzündeki ifadeyle uyuşmuyor. Sanki Ponderosa Springs'in tahtındaki yerimi kazanmış gibi zafer dolu ve bir dereceye kadar kesinlikle kazandı.

"Bu çok tatlı." Meyveyi çiğnedim. "Ben de öyle. Akıl hastanesinde kilitli kaldığım süre boyunca tek düşündüğüm en iyi iki arkadaşımdı." Gözlerimi gereğinden fazla kırparak tatlı tatlı gülümsüyorum.

Liz, "Ziyarete gelmek istedim," diye söze başlıyor ve Mary sanki ben fark etmeyecekmişim gibi hızla kalçasıyla ona vuruyor. Lizzy bir çiğlık attı

Devam etmeden önce sinirli bir nefes aldı. "Ziyaret etmek istedik ama baban önce senin iyileşmene izin vermemizin daha iyi olacağını söyledi."

Lizzy'ye şans verseydim benim için iyi bir arkadaş olacağına inanıyorum, ancak beni körü körüne takip ettiği için şimdi yeni bir yönetim altında.

Biraz alay ettim. "Eminim yapmıştır. İşe yaradı diyebilirim, değil mi?"

Daha iyi görünmüyor muyum?" Gerçekten bir cevap istemediğim halde soruyorum. "Ayrıca, eminim siz ikiniz mezuniyetle meşguldünüz."

"Dinle, Sage," diye başlıyor Mary, mükemmel bir şekilde kıvrılmış saçlarını omzunun üzerinden savurarak, kafasındaki bandı koparıp onunla onu dövmek istememe neden oluyor, "Seninle Doğu hakkında konuşmak istedim. Olanlardan sonra gerçekten çok zordu ve teselliye birbirimizde bulduk. Seni özledik. Bu-"

En çok heyecanlandığım kısım da buydu; olaylar hakkında gerçekten ne hissettiğimi açıklamak zorunda kalmamak.

İhtiyacım olmayan özrünü yarıda kestim. "Eski sevgilimi becermen umurumda değil. Benim yarım yamalak saniyelerimi aldığın için çok mutluyum, Mary. Bu şekilde beni rahat bırakacak. yalnız."

Easton Sinclair umurumda bile değil. Ben olmadığım sürece kimi becerdiği umurumda değil.

"Yani, her zaman istediğin buydu, değil mi? Neden benimle arkadaş oldun? Böylece benim sahip olduğum şeye vardı?" Ekliyorum.

Mary'nin benim ilgime aç olduğunu biliyordum. lisede zahmetsizce elde etti. Benim çöküp yanacağım anı bekliyordu, böylece öne çıkıp yerimi alabilecekti.

Ve onu suçlamıyorum.

Burası sizi bir akbaba olarak yetiştiriyor. Hayatta kalmak için yapmanız gerekeni yaparsınız ve besin zincirinin en tepesinde yaşarken geçinmek daha kolaydır.

"Şereften düştün diye donunu karıştırma. Kimse deli gömleğine ihtiyacı olan bir kızın etrafında olmak istemez."

"Oh, ben ne yapacağım?
kasabalılar." Ateşimi ölçmek ister gibi elimin tersini alnıma
koyarak abartıyorum. "Korkarım başaramayacağım!"

Onu neyin daha çok kızdırdığından emin değilim,
alaycılığım mı yoksa söylediklerinin umurumda olmaması
mı?

"Biliyor musun, senin için üzülüyorum." Bana dişsiz bir
gülümseme verdi. "Aklını kaybettin, anneni kaybettin, kız
kardeşini kaybettin. Bu yüzden bana karşı bu kadar kötü
davranabileceğini düşünüyorsun, çünkü kaybedecek başka
neyin var? Hiçbir şeyin kalmadı."

Dişlerimi o kadar sert sıkıyorum ki sesini
duyabiliyorum. "Haklısın. Yapamam."

Kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyor, beni bir
kademe aşağı indiriyor ve artık burada kimin yetkili
olduğunu bana gösteriyor.

"Kirli çamaşırlarımın hepsi havalandırıldı ve ön
verandada asılı. Yani bana karşı kullanabileceğin hiçbir şey
yok," diye devam ediyorum, başımı eğerken alt dudağımı
yalıyorum. "Ama öte yandan seninki hâlâ gizli ve ben
biliyorum. İkinizin de sahip olduğu her bir skandalı ve sırrı
biliyorum. Bu yüzden, eğer bir daha kız kardeşim hakkında
konuşursan, insanlara söylemekten fazlasını yaparım. Seni
bitiririm. Anladın mı, kızım?" Büyüleyici bir şekilde
bitiriyorum.

Tehdidim aramızda havada asılı duruyor, her ikisi de
başlarının üzerinde asılı duran pislik listesini gözden
geçiriyor. Onlar da blöf yapmadığımı biliyorlar - ikisini de
ifşa etmemi engelleyen hiçbir şey yok.

Gözleri, söylediklerimin onu etkilediğini anlamama yetecek
kadar hafifçe açılıyor.

Başa çıkmam gerekenler listemde değillerdi - başa
çıkmam gereken daha önemli şeyler var - ama yoluma
çıkarlarsa, Mary anlamadığı şeyler hakkında çene çalmaya
başlarsa, onları listeye ekleyeceğim.

Mary ağzını açar, mezarını daha da derin kazmaya
hazırdır, sadece ayağını boğazına sokmaya devam eder,
ancak çabucak kesilir.

"Burada her şey yolunda mı?"

Yeni sesin geldiği kişiye bakıyorum ve onu ya da yanında duran kızı tanımadığımı fark ediyorum.

Lizzy Mary'yi kolundan tutup çekmeye çalışır. "Hadi, gidelim artık," diye mırıldanır.

Ama Mary sözünü bitirmiyor; alaycı bir şekilde gülüyor. "Bu aslında mükemmel. Bizi böcek ucubesiyle değiştiriyorsun ve

Hollow Boys'un yeni fahişesi. Dikkatli olmalısın, Briar- Onlara yakın olan son kız da öldü. Öyle değil mi, Sage?"

Ellerimi masaya bastırıyorum, ayağa kalkarken sandalyem gıcırđıyor. "Kaltak, sana bir daha söylemeyeceğim. Kız kardeşimi ağzından uzak tut."

Hayatımda hiç fiziksel bir kavgaya girmedim.

Bu yüzden kıcıma tekme yiye bilirim.

Birine nasıl yumruk atacağıma dair hiçbir fikrim yok. Bu süreçte kendi elimi kırdım. Ama nasıl saē çekileceğini, nasıl ısırılacağını ve nasıl kirli oynanacağını biliyorum.

"Bu kadar yeter çocuklar. İnsanlar bakıyor. Biz Gidiyorum." Lizzy Mary'yi daha sert çekerek onu benden ve bu hararetli durumdan uzaklaştırıyor.

Yemek salonunun kendi taraflarına doğru gözden kayboluyorlar ve ben göğsümde bir yanmayla kalıyorum. Rosie'nin öldüğünü ve herkesin bunu bildiğini hatırlatan bu acı. Herkes ben hariē kabul etti.

Koltuğa çöküyorum, başımı öne eğiyorum ve sinirli bir şekilde ellerimi saēlarımda gezdiriyorum.

Ben burada ne yapıyorum?

Artık buraya ait değilim ve bu çok

Aēık. Silas'ın ya da diğer çocukların bana güvenmek bir yana, beni yeterince uzun süre dinlemelerine bile imkân yok.

İlk günüm ve tüm bunlar anlamsız geliyor. Ben sıkışıp kalmışken tüm dünyanın yoluna devam ettiğini gösteriyor. Suda yüzüyor.

"Bu eğlenceliydi."

"Acaba kötü kızların modasının on yıl önce geçtiğini ne zaman anlayacaklar?"

Briar -sanırım adı buydu- karşıma oturdu ve kara kafalı arkadaşı da yanına oturdu, ikisi de sanki davet edilmiş gibi yemeklerini önlerine koydular.

Biri ekose düğmeli ceket ve kirli sarı saçlarını örten gri beresiyle oduncunun kadın versiyonu gibi görünürken, diğeri bana ciddi Coraline hisleri veriyor. Yağmur çizmeleri ve kova şapkalar giymek ne zamandan beri moda oldu bilmiyorum ama bu kız çok başarılı.

İkisi de tuhaf bir eşleşme gibi görünüyor ama kendi tarzlarında o kadar farklılar ki aslında mükemmel bir uyum sağlıyorlar. Neredeyse birbirlerini dengeliyor gibiler. İyi arkadaşların olması gerektiği gibi.

İkisine de bir kaşımı kaldırıyorum. "Yardımcı olabilir miyim?" İstediğimden çok daha sert oldu ama bir kaplan her zaman çizgilerini değiştiremez ve ben insanlar hakkında her zamankinden daha da temkinliyim.

"Pardon, ben Briar." Oduncu göğsünü işaret ediyor. "Hollow Boys'un fahişesi."

"Ben de Lyra, böcek manyağı." Konuşurken kıvrıcık bukleleri biraz zıplıyor ve bu da artık ortalık sakinleştiği için yüzüne eskisinden biraz daha yakından bakmama neden oluyor.

"Bekle, seni tanıyorum. Sen Lyra Abbott'sın, değil mi? Sanırım üçüncü sınıfta seninle İngilizce dersi almıştık. Pencerenin yanında mı oturuyordun?"

Başını sallıyor. "Aslında benimle pek çok derse girdin ama sorun değil. Bunu hatırlamana şaşırdım. Pek sık fark edilmem."

Bunu söyleme şekli üzücü değil; bu sadece bir gerçek. Kabul ettiği bir gerçek.

Sözlerimi kendime saklıyorum, çünkü gerçek şu ki, o İngilizce dersinde onu fark etmemin tek nedeni çocukken annesine ne olduğunu öğrendi.

Dikkatim Briar'a yöneliyor. "Peki ya sen? Alistair Caldwell'le mi çıkıyorsun? İnanılmaz derecede cesur musun yoksa sadece saf mısın?"

Ponderosa Springs'ten değil. Muhtemelen onun arkadaşlarıyla olan geçmişinden haberdardır. yapıyorlardı.

Bir parçası savunmaya geçti. Bunu omuzlarının gerginleşmesinden ve çenesinin biraz kasılmasından anlayabiliyorum. Kız savaşçı, bunu görebiliyorum. Mary ve Lizzy'ye müdahale etmekten korkmadı, onların statüsü onu etkilemedi. Ve şu anda da ilişkisini savunmaktan geri adım atmayacak.

Meşhur öfkeli Alistair Caldwell'in düşmesine neden olan şey bu muydu? Yoksa daha fazlası mı var?

Biraz başını sallayarak dilini şaklatıyor. "Buraya taşındığımdan beri bunu birkaç kez duydum. Cevabım ikisi de değil. Ben sadece kendimi onun yolunda buldum ve hiç ayrılmadım. Bazen, tam önünüze gelene kadar ne istediğinizi bilemezsiniz. O herkesin söylediği gibi değil, benimle değil."

"Evet, işte bu-" Cümlelerin ortasında duruyorum.

Rose'un Silas hakkında bana anlatmaya çalıştığı şey buydu. Rook hakkında öğrendiğim şey.

Karanlıkta kalan şeylere kanmanın nasıl bir şey olduğunu anlayan biri varsa, o da benim.

Yemeklerini yemeye başladıklarında onlara tekrar bakıyorum,

Briar'ın Alistair'in neyin peşinde olduğunu ne kadar bildiğini merak ediyorum. Eğer Lyra da işin içindeyse. O kadar dışındayım ki bilmeme imkan yok.

"Dinle, gerçekten arkadaş edinmek istemiyorum," diyorum dürüstçe, boş tabağıma arkadaşlık eklemeye ihtiyacım yok. Üzerinde hiçbir şey olmadan ne kadar hafif olduğuna alışmıştım.

"Arayıp aramadığınızı sormadık," diye konuşuyor Lyra. "Artık Ponderosa Springs'in mekanlarına uymuyorsun. Onların standartlarından düştün ve şimdi unutululardan birisin. Ama bu yalnız olman gerektiği anlamına gelmiyor. Yalnızların da arkadaşla ihtiyacı vardır."

O haklı. Artık uymuyorum ve bir parçam bunu yüksek sesle duymaktan nefret ediyor. Ama diğer parçam biliyor ki

ilk etapta aitti.

"Bazen derinleşiyor. Buna alışırsın." Briar gülüyor. "Ama o haklı. Hiç arkadaşın yok ve bizden daha kötüsünü yapabilirsin. Üniversite yeni insanlarla tanışmak demek, yeni bağlar kuruyorsun, değil

mi?" "I-"

Nasıl arkadaş olunur bilmiyorum.

Söylemek istediğim de buydu.

Birinin arkadaşı nasıl olunur, pek emin değilim.

Bu ikili, belli bir imaja uymak için ortaya konmuş yüzeysel bir şey değil. Onlar sırlarını ve gözyaşlarını paylaşan türden arkadaşlar. Ben bunu hiç yapmadım. Hiç kimse için böyle biri olmadım ve olabileceğimden de emin değilim.

Ama yapamasam bile, bu bana yardımcı olabilir.

Değişen her şey hakkında beni bilgilendirebileceklerdi. Daha da önemlisi, Briar beni Silas'la konuşmam için Alistair'e yeterince yaklaştırabilirdi.

Ve belki, bilmiyorum, belki ben-

Hayır, Sage.

Tek bir hedefiniz var ve o da ilişki kurmak değil.

Onlara güven verecek kadar bile burada kalmayacaksın.

Baban nefes almayı bitirir bitirmez herkesin gözünden düşeceksin. Bu kadar.

"Ben Sage. Sage Donahue," diye teklif ediyorum. Beni zaten tanıyorlar, ama bunu kendim için yüksek sesle söylemem gerektiğini hissediyorum.

"Memnun oldum, resmen," diyor Lyra. "Yalnızlar Topluluğu'na hoş geldin, Sage."

CHAPTER SEVENTEEN

boiling point

rook

"Bugün ekstra huysuz olmanın bir nedeni var mı, Rook?"

Baltanın kenarı tahtanın ortasını yarıyor ve iki ayrı parça zıt yönlerde doğru uçuyor. Gözlerimi aşırı şık giyimli kışının üzerinde oturan Thatcher'a diktiğimde açıkta kalan sırtımdan ter damlıyor.

Silahı yere bıraktım ve ıslak ellerimi kurutmak için kotuma sürttüm. Kıcımlı yırtarak çalışıyordum. yakacağımız şu lanet ateş için odun kırıyorduk. Her şey normale dönmüş ve her şey yolundaymış gibi oturuyorduk.

Sanki liseye geri dönmüşüz gibi, her hafta sonu zaman geçirmek için bunu yapıyoruz, sanki hayatlarımız hiç değişmemiş gibi o zamandan beri büyük ölçüde değişti.

"Ben huysuz değilim," diye homurdanıyorum, kütükleri topluyorum ve onları çukura atıyor. "Sadece biraz stres atmam gerekiyor. Görünüşe göre etrafta beklemek ve parmaklarımızı oynatmak sadece beni rahatsız ediyor."

Alistair, "Bu doğru değil ve bunu sen de biliyorsun," diye araya girer, yerinden kalktı. "Biz de en az sizin kadar onun kellesinin uçuşmasını istiyoruz. İstemiyormuşuz gibi davranmayı bırak."

Bir elimi nemli saçlarımda gezdirip başımı onaylamaz bir şekilde sallıyorum. "O zaman neden bu konuda konuşmadık? Bir plan düşündün mü? Thatcher'dan beri bir kez bile

Greg'i küçük parçalara ayırdı. İki ay oldu ve mola bitti. İki lanet ay, Alistair."

Öfkem sınırını aşıyor, kapasitesine ulaşıyor ve en yakın hedefte patlamaya hazır. İçimde çok fazla şey oluyor. Çok fazla şey

son zamanlarda beni aşağı doğru bir öfke sarmalına soktu.

"Yoksa kafanı Briar'ın amına sokmakla o kadar meşguldün ki fark edemedin mi?"

Üç saniye.

En iyi arkadaşlarımdan birinin yüzüme bakması için gereken tek şey bu, boyu benimkinden biraz daha uzun, muhtemelen kendini üstün hissetmesine neden oluyor, birbirimize o kadar yakınız ki göğüslerimiz çarpışıyor.

Çizgiyi aşmıştım. Bunu söylediğimde ne yaptığımı biliyordum ve istediğim de tam olarak buydu. Bir şey yapmasını, karnıma vurmasını ya da yüzüme yumruk atmasını. Bunu istiyorum. Şu anda buna ihtiyacım var.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun, Rook. Seni uyarıyorum." Kahverengi gözleri siyahın imkânsız bir tonuna dönüşerek öfkeleniyor. "Seninle dalga geçmiyorum çünkü hepimizin bu konuda gergin olduğunu biliyorum ve bahse girerim bir parçan bunu yapmamı istiyor. Rose için adaleti sağlamayı benden daha çok önemsedğini düşünme. yap."

Çenemi esnetiyorum, ellerimi göğsüne koyuyorum ve onu sarsacak kadar sert bir şekilde geri itti. "Her şeyi mikro yönetmeye çalışmayı bırak. Senden emir almaktan bıktım usandım Caldwell."

İçimde bir duygu kasırgası dönüyor, kontrol edemeyeceğim kadar çok. Bu konuda iyi değilim, her şeyi kontrol altında tutmakta. ve bir kapağın altında. Ben patlama ve düşük dürtü yaratıcıyım. Buna devam edemem. Her şey çok fazla olmaya başladı.

"Burada gerçekten kızdığın kişinin ben olduğuma emin misin? Yoksa babanın paspası olmaktan bıktın mı?"

İçimdeki baraj yıkılıyor. Tam ortadan çatlıyor ve kontrol altına alınmamış tüm öfkem, önüme çıkan her şeyi mahvetmeye hazır bir şekilde dışarı akıyor.

Ona saldırıyorum, kollarımı beline doluyorum ve omzumu karnına gömüyorum. Onu yere yığarken ve bedenlerimizi buz gibi karın içine gönderirken ağzından bir hava hücumu geliyor.

Alistair bizi yuvarlamak için ağırlığını kullanırken soğuk çıplak tenimi ısıtıyor. Beni yere bastırırken sırtımdaki iyileşmekte olan kesikler acıyla sızlıyor. Birbirimizle birlikte yuvarlanırken nefeslerimiz görünür hale geliyor.

Ama henüz bana tek bir yumruk bile atmadı, bu da işleri daha da kötüleştiriyor. Bana zarar vermesini istiyorum. Şu anda buna ihtiyacım var.

"Rook," diye homurdanıyor ama ben devam ediyorum, vücudunu itiyorum, yumruğum kaburgalarının yan tarafına ilk sert yumruğu atıyor.

Annemi yüzüstü bırakmıştım, şimdi de Rosie'yi yüzüstü bırakıyorum. Silas'ı yüzüstü bırakıyorum.

Neden sadece değer verdiklerime yardım edemiyorum? Neden onları tutamıyorum?

Silas her geçen gün daha da uzaklaşıyor ve benim tek yapabildiğim izlemek. Ona ilaçlarını almasını kaç kez söylediğim önemli değil, yine de benden uzaklaşıyor ve bu lanet olası

beni öldürüyor.

Hepsi beni
terk ediyor.

"Rook!" Bu sefer daha yüksek sesle ve iki elini birden kullanarak omuzlarımdan tutup beni kardan kaldırdıktan sonra tekrar yere çarpıyor. Vücudum sarsılıyor, kemiklerim içimde takırdıyor ve başım sert zeminde zıplıyor.

"Ah," diye öksürüyorum, kesiklerimin açılmaya başladığını hissediyorum, kan damlaları ve erimiş kar sırtımdan aşağı kayıyor. Bu kesikler sadece birkaç gün önce açılmıştı ve şimdi iyileşmeleri daha uzun sürecek.

İri bir eli enseme yapıyor ve beni öne doğru çekiyor. Başım göğsüne çarpıyor ve beni tutuyor.

Oradayım. Vücudum kaskatı ve gergin. Tutuşuna karşı koyuyorum ama o sadece daha da sıkıyor.

"Allah kahretsin!" Homurdanıyorum.

Peak'e gelmeden önce çakmak gazı almak için benzin istasyonuna uğramıştım ve o canavar Frank Donahue benimle konuşacak cesareti kendinde bulmuştu. Üniversitenin iyi geçip geçmediğini sordu, Silas'ın adını mırıldanmaya cüret etti. nasıl olduğu konusunda.

Tek hayal edebildiğim, Silas'ı ya da Rose'u düşündüğü için dilini ağzından koparmaktı. Ben asla Daha önce de böyle bir otokontrol uygulamıştı ve benzin istasyonunu içinde onunla birlikte havaya uçurmadan oradan uzaklaşmak neredeyse imkansızdı.

Boktan pastanın üzerindeki kiraz olmuştu. Buna daha fazla dayanamayacağım.

Daha fazla bekleyemem.

"Anlıyorum. Ne hissettiğini biliyorum," diye mırıldandı. "Ben de onu özlüyorum. Yapıyor gibi görünmediğimizi biliyorum ve o bok parçasının kaygısızca dolaşmasına izin veriyoruz, ama bizim de zamanımız gelecek. Onun da zamanı gelecek. söz veriyorum, Rook."

Alistair'i tanıdığım yıllar boyunca bana verdiği hiçbir sözü tutmamıştı. Asla.

Ringde antrenman yaparken ona gelip bana sert davranmasını istediğimde bile. Minderdeki ilk birkaç seferde bana yumuşak davrandığını anlayabiliyordum ve bunu istemiyordum.

Buna ihtiyacım yoktu.

Ve bunu fark eden ilk kişi oydu. Günleri atlatabilmek için acı ve cezaya ihtiyacım olduğunu bilen oydu. Özellikle şimdi, ne kadar yumruk yediğimin bir önemi yok, hayatta olduğum ve onun olmadığı her an sistemime dolan sürekli suçluluk duygusunu durdurmak mümkün değil.

Alistair her zaman herkesin neye ihtiyacı olduğunu biliyor gibi görünüyor.

Ama bilmediği şey, tüm bunların ötesinde, ölüp gömülmüş olması gereken birinin az önce dirilmiş olduğu - çilek rengi saçları ve tarçın tozlu çilleriyle, on kilo daha hafif ve yirmi kat daha ölümcül görünerek doğrudan Latince sınıfıma girdiği.

Burada hiçbir şeyi yok, o zaman asıl soru neden geri döndüğü? Monarch Akıl Sağlığı Kurumu'na yatırıldığını biliyordum, umurumda olduğundan değil, sadece kulaktan kulağa yayılmıştı. Ama madem serbest bırakılmıştı, neden buraya geri geldi?

Şimdiye kadar Los Angeles'ta olması gerekmiyor muydu? Neden sadece gitmiş olarak kalamadı ki?

"Siz ikiniz hiç anlaşıyor musunuz?" Thatcher araya girer.

Ellerimi göğsüne koyup ona doğru bastırıyorum ve o da bedenimden kayıyor. Kolunu bana uzatıyor, ben de tutuyorum,

Bana yardım etmesine izin verdim. Birbirimizi sık sık test ediyoruz, diğer erkeklerden daha fazla.

Duygularımız çok yüksek, kanımız çok sıcak.

Silas ve Thatcher duygularını kolayca gizleyebilirler.

Kahretsin, Thatch onları hissetmiyor bile.

Alistair ve ben, öfkeyle yaşıyoruz. Duyguların içinde. Onu yakıt olarak kullanırız.

"Pek sayılmaz ama işe yarıyor," diyorum. "Özür dilerim," diyorum.

Ali.

Açık avucunu bana doğru savurdu, beni yere düşürdü. Başını. "Bir daha asla Briar hakkında böyle bir şey söyleme. Aslında senden hoşlanmaya başladı."

"Neye karşı olarak? Bana mı?"

İkimiz de Thatcher'a bakıyoruz, Briar Lowell'ın ona katlanamadığını bildiği halde aptalı oynama cüretini gösteriyor ve nedense bunun böyle devam etmesini sağlamakta bir sakınca görmüyor.

Arkamdan yaklaşan ayak seslerini duyuyorum, çevresel görüşümde belirmeden önce kim olduğunun farkındayım.

Silas ayağa kalkmış, ateş çukurunun doğusunda, eskiden Rosemary'yi kucağına alıp oturduğu sandalyeye

bakıyor.

Ellerini ceplerine sokmuş, boşluğa bakıyor. Ne düşündüğünü bilmek için her şeyimi verirdim diyeceğim ama hepimiz biliyoruz.

Her zaman o.

"Hey, dostum," diye seslendim ona. "Ailenle birlikte miydin?"

O zaman dikkatini bize çeviriyor, kapüşonunu kafasından çekip vızıltılı kafasını ortaya çıkarıyor. "Evet."

"Hâlâ seni buradan uzaklaştırmak için rüşvet vermeye mi çalışıyorsun?" "Hiç durmadı.

Rose'dan beri daha da kötüleşti."

Onu sevdiklerini biliyorum, özellikle de babasını, ama gitmesine gerek yok. Desteğe bile ihtiyacı yok. Sadece şu anda hiçbir yere gitmeyeceğini anlamaları ve bunu kabul etmeleri gerekiyor. Başka bir eyalete ya da okula gitmesi konusunda sürekli dırdır etmeleri durumu daha da kötüleştiriyor.

Bu ona sadece daha fazla acı veriyor. Eninde sonunda Ponderosa Springs'ten ayrılmak zorunda kalacağını biliyordu ama ayrılmak

Onu şimdi terk ediyor. Mezarını onunla birlikte taşıyamayacağını düşünürsek -güvenin bana, bunu deneyecektir- o hayatına devam ederken kız burada kalacaktır.

Şu anda istediği son şey bu. Buna hazır değil.

Kimse değil.

"Pekâlâ, Ateş Tanrısı, bize biraz ışık ver," diye bastıran Thatcher, sinirler yatıştıktan sonra tekrar yerine oturdu.

Derin bir nefes alarak başımı salladım. Yığdığım odun yığınının doğru yürümeye başlıyorum, çakmak sıvısını ve ağızımdaki kibriti alevleri başlatmak için kullanıyorum. Alevlerin yükselişini izlemek içimdeki kabarcıkları birkaç saniyeliğine de olsa rahatlatıyor.

Başımı arkaya eğerek ateşin tenimi ısıtmasına izin veriyor, çukurdan çıkan odunun yoğun dumanını içime çekiyorum. Bu kadar yakın durduğumda, küçük közlerin çatırdadığını hissedebiliyorum, küçük Göğsüme kondurduğu benzinli öpücükler ayak parmaklarımı kıvrandırıyor. Dördümüz de yerimize

oturuyor ve sessizce orada kalıyoruz.

Konuşmamıza gerek yok, hiçbir zaman da olmadı. Buraya günlerimiz hakkında sohbet etmek ya da kuaför salonu dedikodularını konuşmak için gelmiyoruz.

Buraya var olmak için geldik.

Bu kasabada sadece olabileceğimiz tek yer burası. Buranın dışındaki dünyanın nasıl olacağına dair küçük bir kesit. Buradan ayrıldığımızda insanlar sokakta durup bize bakmayacak ve fısıldaşmayacak. Ebeveynler bizi gördüklerinde çocuklarının ellerini daha sıkı tutmayacaklar. Kimse umursamayacak, çünkü bizi tanımıyorlar.

Diğer herkes için, biz sadece hayatı yaşayan sıradan insanlarız.

Burada, sorunlarını yükleyebilecekleri çürük elmalardan başka bir şey değiliz.

Ve günün sonunda, tek istediğimiz bizi kötü adam olarak resmetmeyen bir dünyada var olmak.

Farlar ağaçların arasından dağılıyor, bir parıltı yayıyor. Önümde oturan Thatcher'a. Sanki aracından inip karanlıkta bize doğru gelen kişiyi görebilecekmişim gibi sandalyemde dönüyorum.

"Hayvanı davet ettin mi?" Thatcher Alistair'e sorar.

"Onu aramaya devam edersen kafanı kıracağımı söylemiştim, Thatch. Kes artık şunu," diye homurdanıyor. "Ve hayır, Lyra'yla birlikte bu gece yatakhanesinde ders çalışıyor."

Bunun üzerine ayağa kalktım ve yüzümü ormana döndüm. geçmem gerekiyor, zihnim savunma moduna geçiyor.

Buraya rastgele gelmiyorsunuz. Sen onu bulmak için burada olduğunu bilmesi gerekir. Bu da demek oluyor ki bu yöne giden her kimse burada olacağımızı biliyordu.

Bekliyoruz, sessizlikte yumruğum sıkılıyor. Sadece Kar çıtırtıları duyulana kadar ateşin çıtırtıları havayı dolduruyor ve çok geçmeden ziyaretçimiz ağaçların arasından ışık ve gölgeleri terk etmek.

"Bunu beklemiyordum," diye nefes alıyor Thatcher, muhtemelen hepimiz gibi şok olmuş bir halde.

Ağaçların arasından açık kızıl saçları beliriyor, şık küt saçları çenesinin hemen altında sallanıyor. Elleri derinlere

sokulmuş

Hepimizin neredeyse konuşamayacak kadar sersemlemiş bir halde durduğumuz Zirve'nin kenarına doğru yürürken ceketinin ceplerini karıştırıyor.

Kısa süre içinde bu çok kayboluyor ve kızgınlığım hızla artıyor.

"Buraya nasıl geldin lan?"

Sage, Alistair'in sesi karşısında irkilmiyor bile, sadece başını dik tutuyor ve bize doğru yürümeye devam ediyor.

Yaşadığı onca şeyden sonra, akıl hastanesi hala o savaşı ruhu kıramamıştı. Kimseden geri adım atmasına izin vermeyen ruhunu.

Güzel. Hâlâ omurgalı olmasına sevindim.

Onu etinden koparıp aldığımda, o ruhu sonsuza dek kırıdığım da daha da tatmin edici olacak. Onu ayaklarımın altında ezeceğim, ta ki toprağın altına itebileceğim bir tozdan başka bir şey olmayana kadar.

"Silas'la konuşmam gerek," diyor basitçe.

"Bu benim soruma cevap değil."

"Kız arkadaşın Briar bana burada olduğunuzu söyledi. Gerçi geldiğimi bilmiyor. Bu yeterince iyi bir cevap mı, Alistair?"

Kimse ona cevap vermeyince, hâlâ koltuğunda oturmakta olan Silas'a döner ve ona bakar. Gözleri cam gibiydi, bir tür transa girmiş gibiydi.

"Neyin peşinde olduğunuzu biliyorum," diye nefes alıyor, sanki sonunda bunu yüksek sesle söylemek onu rahatlatmış gibi. "Ve yardım etmek istiyorum."

Protesto etmek için ağzımı açıyorum, ne hakkında konuştuğuna dair hiçbir fikri olmadığına dair kötü bir yorum yapıyorum ama yeterince hızlı değilim.

Silas başını sıkıca sallayarak, "Olmaz," diye mırıldanıyor. "Git, Sage."

"Hayır." Dik duruyor. "Seks çetesini biliyorum.

Rosemary'ye gerçekte ne olduğunu biliyorum ve dördünüzün misilleme olarak cesetleri parçaladığınızı biliyorum. Babamın ne yaptığını biliyorum ve bunun için onun kanını akıtmayı hak ediyorum."

Dişlerim neredeyse parçalanana kadar gıcırıyor.

"Frene bas Nancy Drew. Bunu hak ediyor musun?"
Alistair tükürür, boğazından sert bir alay çıkar. "Tek yaptığı seni önemsemek olan Rose'a bok gibi davrandın. Sırf kendini suçlu hissediyorsun diye bunu hak etmiyorsun."

"Ve sen bunun beni canlı canlı yemediğini mi düşünüyorsun?" Başını ona doğru çeviriyor, gözleri bir zamanlar tenimi kavuran mavi alevler gibi yanıyor. "Tabii ki, hissediyorum
Ama bu kız kardeşimle olan ilişkiyi bildiğin anlamına gelmez. Onu ne kadar önemsemişim hakkında hiçbir fikrin yok. O benim ikizimdi."

"Pardon, söylemeyi unuttunuz, tüm bunları tam olarak nereden biliyorsunuz?" Thatcher'ın keskin gözleri onun her hareketini analiz ediyor, yalan söylemesini bekliyordu.

"Kaseti gördüm," diye fısıldıyor. "Sanırım şantaj için bilgisayarındaydı. Yanlışlıkla gördüm ve ben-" Parmakları köprücük kemiğine kadar uzanırken sesi kekeliyor, yara izinin bulunduğu noktanın üstünü ovuyor, aynı noktada b e n i m d e bir yara izim var.

"Sen, sen, ne? Bütün gün bekleyemem."

"Polise söylemekle tehdit ettim ve ertesi gün kelepçelenip akıl hastanesine götürüldüm. Frank korkağın teki ama akıllı biri. Eğer insanlar deli olduğumu düşünürse, dışarı çıksam bile bana asla inanmayacaklarını biliyordu." Gözleri

Silas'a geri döner ve ona yalvarırken yumuşarlar. "Lütfen, sana yardım edebilirim. Seni babama yaklaştırebilirim, Şu anda ihtiyacın olan da bu, değil mi? Buradaki polislerin dikkatini çekmeyecek bir yol mu? Siz bana yardım etmek isterseniz ben de size yardım edebilirim."

Çenem gergin bir şekilde duruyorum.

Bir zamanlar buna kanmıştım - başka bir rol, insanlardan istediğini elde etmek için kendi üzerine geçirdiği başka bir maske. Hiçbiri gerçek değil. Gerçek bir Sage yok, çünkü başlangıçta kim olduğunu bile bilmiyor.

Bu onun Silas'ın, hepimizin etrafındaki ağını örmeye çalışması, ama artık daha iyi biliyorum ve Silas ne olursa olsun

ona, bir daha asla çocuklara, bana yaklaşmasına izin vermeyeceğimi söyledi.

"Yardıma ihtiyacımız yok ve senin de buna dahil olmana gerek yok," diye cevap veriyor, ona sert bir şekilde bakarak.

"Ama ben-"

"Hayır dedim, Sage."

"Neden?" diye bağıyor, duruşu sabit, gözleri ıslak olsa da ağlamayı reddediyor.

Silas ayağa kalkmadan önce bir duraksama olur, gökyüzüne ve tekrar aşağıya bakar.

"Çünkü Rose böyle olmasını istemezdi."

Kimse başka bir şey söylemiyor ve onun fikrini değiştiremeyeceğini çabucak anlıyor. Dikkatini diğer adamlara, kelimeleri söylemeden yalvarıyor, ama hepsi sağlam duruyor, onun isteklerine boyun eğmiyor.

Sonra ilk kez bana baktı.

Bu noktaya kadar, iyi bir sebepten dolayı benden tamamen kaçıyordu. Onunla konuşması gereken kişi bendim. Çok sert ve ani davranırdım ve çocuklar bir şeyler olduğunu fark ederdi.

Sage'in bana yaptıklarını göğsüme yakın tuttum. Kimse bilmiyordu çünkü oyuna getirildiğimi bilmelerini istemiyordum. İhanete uğradığımı.

"Rook?" diyor nazıkçe ve midem bulanıyor.

Ağzı hafifçe aralanmış, rüzgâr saçlarını yakalıyor ve yemin ederim bir anlığına kokusunu alabiliyorum. Tıpkı göl evinde olduğu gibi görünüyor.

Sadece hayalleri olan bir kız.

Bu şehrin kestiği kanatları olan bir kız.

Ama altında ne yattığını biliyorum.

Gerçekten ne kadar zehirli ve çürümüş olduğunu.

"Neden hâlâ buradasın? Sadece kendini utandırırıyorsun." Sesimi düz ve monoton tutmaya çalışıyorum, herhangi bir duygu göstermemeye çalışıyorum.

Silas'a, Alistair'e verdiği tepkinin aksine, zırhı çatlıyor. Sözlerimin yüzünde nasıl kırıldığını ve acıdan nasıl döküldüğünü izliyorum.

çatlaklar. Sözlerim tam da istediğim şeyi yapmıştı, onu incitmişti.

Bir heyecan dalgasının beni vurmasını, adrenalinin damarlarımda pompalanmasını istiyorum. Misilleme yaptığım için, bana yaptıklarının bir kısmını ona yaptığım için kendimi iyi hissetmek istiyorum.

Bunların hiçbirini hissetmiyorum.

Göl evinin yanışını izlerken hissettiklerimin aynısını hissediyorum. Boş ve çok fazla acı.

Ama siktir et.

Siktir et onu. Gizli bir gündemi olduğunu biliyorum -her zaman olduğu gibi- ve uğruna çalıştığımız şeye zarar vermesine izin vermeyeceğim.

"Defol git buradan. Hangi cehennemden geldiyse oraya geri dön. Burada istenmiyorsun."

CHAPTER EIGHTEEN

breathe

sage

Karı her zaman sevmişimdir.

Soğuk ama naziktir ve insanlar bu tür şeyleri birbiriyle bağdaştırmaz.

Soğuk olan şeyler asla nazik olarak kabul edilmez. Her zaman neşeli ve ışıltılı olarak tanımlanan güneşin aksine, her zaman acımasız ve acı olarak görülürler.

Soğuk şeyler cildinizi ısıtır, düşük sıcaklıklarıyla yakar ve kendinizi boşlukta hissetmenize neden olur.

Ama bunu hep sevmişimdir.

Soğuğun her şeyi dondurup kalıcı bir anı olarak bırakmasını seviyorum.

Gençken herkesten önce uyanırdım. Güneş bulutların üzerine çıkmadan hemen önce Rosemary'nin odasına girer, basit bir istekle onu nazikçe uyandırırdım: *Hadi dışarı çıkıp karda oynayalım.*

Gizlice, pencerelerimin önünde oturup umutsuzca ilk kar tanesinin aşağıya doğru süzülmesini ve karda erimesini beklerdim.

Yerdeydim ve ailemin evinden çıkıp soğuğa doğru yuvarlanabilirdim. Rüzgarın yanaklarımda bıraktığı çığ his keserken, soğuk eldivenlerimi ıslatırken parmaklarımdaki acıyı hissettim. Her yıl dört gözle beklediğim bir şeydi ya da belki de Rose yüzündendi.

Böyle şeyleri hep daha iyi hale getirir, küçük anları büyük anılara dönüştürürdü.

Kar artık eskisi gibi hissettirmiyor.

Gökyüzünden ısıtılmalı ön camıma dökülmesini ve neredeyse anında çözülmesini izliyorum. Neon ışıkların parıltısı arka camıma dökülen beyaz pulları delip geçiyor. Dikiz aynamda Tilly's'i tüm kış harikalar diyarı ihtişamıyla görebiliyorum.

Şubat ayındayız ve eminim ki içeride hâlâ ışıklar yanıyor ve hoparlörlerden hâlâ Jingle Bells çalıyor. Sahibi, Noel'in Kasım ayının ilk gününden, müşteriler tüm bu kutsal ve neşeli şeylerden şikayet etmeye başlayana kadar devam ettiğine inanıyor.

"Sana ne sorduğumu duydun mu Pip?"

Başımı sallıyorum, hâlâ aynamdaki lokantaya bakıyorum, bu adamla aynı arabada olmaktan yeterince rahatsız hissediyorum. Ona bakmak öğürme refleksi tetikleyen bir parmak olabilir. Tıraş losyonunun kokusu arabama sinmiş durumda.

saatlerce bunu temizlemek zorunda kalacağım.

"Evet. Sadece sana cevap verme ihtiyacı hissetmedim. Size daha önce de söyledim, sadece bir aydır buradayım. Hiçbir şey görmedim ya da duymadım. Çıt bile çıkmadı." *Sanki bilseydim sana söyledim, seni aptal.*

Bana Pip demeyi bırakmasını istiyorum. Bu lanet lakabı ilk kez yüksek sesle söylediğinde nefret etmişim, Küçük olduğum için iğrenç bir şekilde bana verdi. Onu on üç yaşımdan beri görmemişim ve şimdi iki aydan kısa bir süre içinde iki kez gördüm.

"Bana yalan mı söylüyorsun? Ölümünden önce Greg West'in etrafında onları gördüğünden bahseden kimse olmadı mı? Ya da hala kayıp olan Chris Crawford? Burası çok küçük, dedikodularla dolu bir kasaba, Sage. Biliyorum, ben de burada büyüdüm ve buna inanmakta zorlanıyorum."

"Hiçbir şey olmadı, Cain. Kendimi tekrarlamaya devam etmeyeceğim. Ya bana inan ya da inanma. Bu benim için önemli değil," diye araya giriyorum, bu konuşmanın bitmesini istiyorum.

Gelişmelerimi kontrol etmek için burada buluşmak istediğine dair mesaj atmıştı ve az önce ona da söylediğim gibi, hiçbir gelişme olmadı.

Silas beni kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış bir köpek gibi gönderdikten ve Rook bana resmen siktir olup gitmemi söyledikten sonra daha fazla ilerleyemedim.

Acaba arkadaşları bana karşı ne kadar düşmanca davrandığını fark ettiler mi? Sözleri ne kadar sertti, sanki kök salmış gibiydi.

daha derin bir şeye. Döndüğümde beri bana gösterdiği ilk duygu parıltısıydı bu. O gözler yanıyor ve çatırdıyordu. Kötü de olsa bana karşı beslediği duyguları uyandırmıştım.

Tıpkı bir kibritin çakılması gibi hissettirdi. Küçük bir alev, ama hiç yoktan iyidir.

Onun kızgınlığına tutunduğum için kendimden nefret ediyorum. Bu beni kendimi zayıf ve zavallı hissediyorum, ama bunu inkar edemem -en azından kendime- onun öfkesini ve nefretini Hiçbir şey. Çünkü bu bile, sadece bu bile, onun içinde azıcık da olsa var olduğum anlamına geliyor.

O geceden sonra, hiçbiriyle konuşmak için başka bir fırsat olmamıştı, gerçekten.

Silas her zaman çocuklardan biriyle birlikte oluyor ve diğer üçünün de bana zaman ayırmayacağını biliyorum. Bu da Lyra ve Briar ile yakın olmanın anlamsız olduğu anlamına geliyor.

Ama bu ilişkiyi durdurmadım.

Arkadaşlıklarından hoşlanmaya başlamıştım. Lyra biraz tuhaf olsa bile. Lyra'nın kelebeklerden böceklerle uzanan bir böcek koleksiyonu var. Bunlar duvarda sergilediği cam kutuların içine ya da raflarındaki şeffaf kubbelerin içine iğnelenmiş. Masaların üzerine dağılmış çekirge ve peygamber devesi resimleri var. Bu onun hobisi ve buna saygı duyuyorum. Ama yalan söylemeyeceğim.

beni biraz korkutuyor. Ancak, aynı zamanda daha iyi bir görüşüm var

o koğuşa girdikten sonra. Herkesin kendisine verilen zararlar başa çıkmasına yardımcı olan bir şeyleri vardır.

Ayrıca, onun tuhaf olmasını seviyorum. Ne kadar farklı olduğunu benimsiyor. İkisi de öyle ve bazen elimde olmadan kıskanıyorum. Oturup sevdikleri şeyler, hayatta ne istedikleri hakkında konuştuklarında, her zaman bana aynı soruları

sormak için döndüklerinde ve ben sadece boş düşüncelerle orada oturuyorum.

Nelerden hoşlanıyorum? Ne istiyorum? Bir şeylerden zevk almanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyor muyum? Tutkulu olmanın?

"Bu sefer bu cevabı kabul edeceğim, Sage. Ama bir dahaki sefere benim için bir şey yapsan iyi olur, duydun mu beni? Burada kontrol sende değil. Ben kontrol ediyorum."

Elinin yüzümün yan tarafına yaklaştığını hissederek hareket ettiğini hissedebiliyorum. Parmakları saçımın gevşek bir teline uzanıyor.

Saçımı. "Saçlarını kestirdiğini görmekten nefret ediyordum. Uzunken her zaman çok güzeldi."

Ondan uzaklaşıyorum. "Seni öldürmeden önce arabamdan defol git." Hâlâ ona bakmayı reddediyorum. "Ve bana Pip demeyi kes yoksa taşaklarını koparırım."

Zalimce güler. "Sen nazik bir çiçeksin, Sage. Porselen bir bebek. Hep havlıyorsun ama hiç ısırmıyorsun. Ne dersen de, bir sineği bile incitemezsin."

Konuşma burada sona eriyor. Arabamdan iniyor, kapıyı kapatıyor ve park yerinin karşısındaki renkli aracına doğru yürüyor.

O otoparktan çıkana kadar nefesimi serbest bırakmıyorum. Ellerimi kafa derime bastırıp kafatasımı pelüş koltuk başlığına gömüyorum ve buz gibi gözyaşlarımın yüzümden aşağı aktığını hissediyorum.

Her gittiğinde, titreyerek ayrılıyorum.

Onun ya da bir başkasının bunu görmesine asla izin vermem, ama o haklı. İnsanları tersleyebilirim, onları tehdit edebilirim ama içten içe çok yumuşağım. Bu yüzden herkesi olabildiğince uzak tutmak istiyorum - beni incitmenin ne kadar kolay olacağını biliyorum.

Onu görmek beni hep bana yardım edecek kimsenin olmadığı günlere götürüyor. Birinin, herhangi birinin içeri girip onu durdurmasını umarak kapıya baktığım yalnız gecelere geri dönüyorum, sadece hayal kırıklığına uğruyorum.

Şimdi çaresizce kendime ait küçük parçaları toplamaya çalışıyorum, parmaklarımı kesip açıyorum, parçalar ellerime yapışıyor. Artık beni bir araya getirecek hiçbir yapıştırıcı ya da bant yok.

Bu yüzden hepsini ellerimde topladım ve parçaları göğsüme bastırdım. Başkası için işe yaramaz olabilirlerdi, ama benden geriye ne kaldıysa, kim olduğumdan geriye ne kaldıysa ona tutunmak için çok çaresizim, çünkü onsuz o kırık kıymıklar, hiçbir şeyim yok.

Temelinizi yeniden inşa etmek için en iyi yerin dibe vurmak olduğunu söylerler. Hiç kaya olmadığında nerede yeniden inşa edersiniz?

Dibe mi? Sadece sürekli düşerken, hiç bitmeyen unutuluşun derinliklerine, sonsuza dek sınırsız suya batarken.

O zaman ne yapacaksın?

Thud. Thud.

Başımı çevirip sürücü tarafındaki camdan dışarı bakıyorum ve parmaksız eldivenli bir elin el salladığını görüyorum. Camı indiriyorum ve soğuk havanın nefesimi kesmesine izin veriyorum.

"Sevgililer Gününüz kutlu olsun. Bu senin sevgilin miydi?" Briar kaşlarını oynatarak küçük bir sırıtışla beni selamlıyor, misafirperver ve nazik. "Eğer öyle bir şey varsa."

"Sevgililer Günü'nün aslında bir şey olduğunu biliyor musun?"

Valentine adında Romalı bir adam, imparatorun evliliği yasaklamasının haksızlık olduğunu düşündüğü için gizlice evlilikler ayarlamaya başlamış, ortaya çıkana kadar sevgililerini gölgelerde evlendirmiş. Tahmin edersiniz ki on dört Şubat'ta öldürülmeden hemen önce sevgilisine son bir mektup yazmış ve 'Valentine'inden' diye imzalamış," diye anlatıyor Lyra, kır saçlarına kar yapışmış bir halde. "Yani aslında hepimiz bir adamın ölümünü kutluyoruz. Büyük bir anma töreni gibi.

Düşündüğünüzde biraz iç karartıcı."

Biz ona açıkça bakarken ileri geri sallanıyor ve konuşmadan önce dudaklarını büzüyor. "Ne? Neden bana öyle bakıyorsun?"

Briar gülmeye başlayınca ben de kıs kıs gülüyorum. "Bütün bunları nerede sakladığından emin değilim. Ansiklopedi gibisin."

"Bunu bir dosya dolabı olarak düşünmeyi seviyorum ve beynim sadece ihtiyacım olan bilgileri almak için işçileri

gönderiyor."

"Elbette biliyorsun," diyorum gülümseyerek, "Ve hayır, o hiç kimseydi," diye yanıtlıyorum Briar'ın az önceki sorusunu.

"Peki, sana bir hamburger alayım ya da..." Arabada beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Salata seven biri misin?"

"Kızlar için Sevgililer Günü!" Lyra fikrini söylüyor içinde.

Kucağımda parmaklarımla oynuyorum. İstedğim için değil. ama gerçekten evet demek istediğim için. İstiyorum, ve bu beni geriyor. Bir şeyler istemek. Bir şeyler istediğinizde, kendinizi incinmeye karşı savunmasız bırakırsınız. götürülürler.

Belki gittiğimde çok acımaz. Her şey bitmeden önce en azından arkadaşlığın tadını çıkarmak iyi olurdu, değil mi?

"Ben hamburger yerim." Camımı açıyorum, anahtarları kontaktan çekiyorum ve kapıyı açıyorum. "Bu hüzünlü günü Alistair'le geçirmiyor musun? Ki düşündüğümde güllü çikolatalı bir adama benzemiyor."

Birlikte Tilly's'e girdik. Tam da tahmin ettiğim gibi, içeride Noel hâlâ etkisini sürdürüyor. Sıcaklık yüzüme çarpıyor ve Lyra sıcaktan inliyor, ellerini birbirine sürterek bir kabin arıyor.

Briar biraz sırtarak, "Alistair tatilleri pek sevmez," diyor. "Onun yerine oyun oynarız."

Masamıza geçerken kaşlarımı kaldırıyorum. "Oyun mu?"

Yüzünün bile kızarmamasına bayılıyorum. İlişkilerini her yönüyle sahipleniyor. Utanacak bir şey yok; onlarla gurur duyuyor. Ellerinin ne kadar kirli olduğunu bilip bilmediğini sormak istiyorum. Neyin peşinde olduğunu biliyor mu? Hepsinin neyin peşinde olduğunu?

"Evet. Bu sefer saklambaç. Ve bu sefer arayanın ben olmama izin verdi."

"Ne kadar da centilmen." Lyra şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor ve dirseğiyle Briar'ın vücudunu itiyor.

Bu eğlenceli hareket dikkatimi Briar'ın alt yarısına çekiyor ve orta parmağındaki koyu mürekkebi yakalıyor.

Alistair'in baş harfleri ince parmağına cesurca kazınmış.
Köprücük kemiğimdeki yara izi ona baktıkça ağrıyor.

"Sanırım sana çoktan

Gauntlet?" Ceketimi omuzlarımdan silkip yanıma koyarak soruyorum. "Bu sene oynuyor musunuz?"

"Ne?"

Bakışlarımı kaldırıyorum. "Gauntlet mi? Sana hiç söylemedi mi? Yılın en büyük oyunu gibi bir şey. Hollow Boys her yıl her yıl-bekle, hayır, her yıl *kazanıyorlar*."

Hâlâ kafası karışık görüldüğünde devam ediyorum.

"Baharın ilk gününde West Trinity Falls ve Ponderosa Springs savaşa gider. Ben çocukluğumdan beri buna Gauntlet denir. Genellikle lise ve üniversite öğrencileri, aramızdaki rekabet için yaşayanlar oynar. Temel olarak, eğer ev sahibiyse, oyunun yerini seçersiniz ve eğer değilseniz, oyunu seçebilirsiniz. Sanırım geçen sene tag'di. Lyra, bundan bahsetmediğine inanamıyorum."

Şapkasını çıkarıyor, saçları milyonlarca yöne uçuşuyor, parazit kontrolden çıkıyor. "Olaylı bir yıl oldu. Öncelikler listemde yoktu. Muhtemelen hiç oynamadığım içindir."

Olaylı bir yıldır.

Detay vermesini, Alistair'in Briar'a ne kadar güvendiğini görmesini istiyorum - eğer kız kardeşime ne olduğunu biliyorlarsa, cinayetleri ve kayıp kızları biliyorlarsa. Ancak, onlara doğrudan soramayacağımı biliyorum, şüpheli görünmeden olmaz.

"Ben de hiç oynamadım. Sadece duydum. " "O

zaman bu yıl hepimiz oynamalıyız. Bu benim için bir ilk olacak.

her birimiz," diyor Briar sırtarak. "Bu yılki oyunu bilen var mı?"

"İşin en güzel tarafı da bu; o gece gelene kadar kimse bilmiyor. Bu yıl biz ev sahipliği yapıyoruz. Bir süredir yoktum, bu yüzden yer hakkında pek bir şey duymadım."

"Lochlan Daniels. Biyolojide babasından Roaring Spring'in anahtarlarını aldığını söyleyerek böbürlendiğini duydum. Yani, çalmış ama

Duyduğuma göre olay orada gerçekleşiyormuş," diye paylaşıyor Lyra, küçük şeyleri fark etmekte her zaman çok iyidir. Her zaman dinliyor, her zaman gözlemliyor.

"Yapalım o zaman. Baharın ilk günü, Gauntlet'e çıkıyoruz." Briar sırtıyor, meydan okuma için şimdiden heyecanlı.

"Emin misin? Çorak Topraklar'daki insanların kirli oynadığını duydum. İnsanlar bu tür şeylerde yaralanarak hastanelik oluyor."

Omuz silkiyor. "Geçen yıldan sonra her şeyin üstesinden gelebileceğimizi düşünüyorum."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve *biz* dediğinde hepimizi kastettiğini anlıyorum. Rosemary'nin öldüğünü ve benim akıl hastanesinde olduğumu biliyorlar, tek bildikleri bu olsa bile.

"Ben varım" diyorum.

"Eğer bu oyun koşmayı gerektiriyorsa, mahvolduğumun farkındasınız, değil mi?" Lyra iç geçirmeden önce ikimize de bakıyor, "İyi, hadi yapalım."

Kararını çok fazla yemek sipariş ederek kutluyoruz. Patates kızartmalarımı milkshake'ime batırıyorum ve içerideki genç gruplara bakıyorum. Aylar önce, en etkili olanlarla, beni iyi gösterenlerle, ilgimi çekmeyen konuşmalarla ve diğerlerini yargılamakla daha fazla zaman geçiren arkadaşlarla çevrili bir kabinde sıkışmış olurdum. bağ kurmaktan çok daha fazla.

Bu çok farklı hissettiriyor. Daha iyi.

Gerçek bir bağ oluşuyor ve ben kendim için korkuyorum, Rook'u incittiğim gibi onları da incitmekten, kendimi incitmekten korkuyorum.

Çünkü çok yaklaşan insanlara neler yapabileceğimi biliyorum.

"Bu yüzden kendime sormayacağımı söyledim ama elimde değil. Kendime saklamak garip hissettiriyor. benden ya da Lyra'dan daha ilgili. İstemiyorsan cevap vermek zorunda değilsin ama..." Briar hamburgerini yere bırakarak şöyle diyor. "Geçen gece uçurumda çocuklarla ne oldu? Alistair bana senin geldiğini söyledi."

Bir süre sessizlik oldu ve ben ikisine de baktım. "Siz ikiniz biliyorsunuz, değil mi?"

Lyra yanağının içini çiğniyor.

endişeli ya da rahatsız hissettiğinde yaptığını fark etti. "Evet, biliyoruz. Biliyoruz."

"Nasıl?"

"Bu bir kazaydı. Yanlış zamanda yanlış yerdeydik ya da nasıl baktığınıza bağlı olarak doğru yerdeydik. Ama ne yaptıklarını gördüğümüzde, hoşumuza gitse de gitmese de bu işin içindeydik. Başlangıçta pek hoş değildi. Kızların arkasında olduklarını düşünmüştüm.

Kaybolmak. Öldürme çılgınlığı yapıyorlardı. Yani, onların şöhretiyle bizi kim suçlayabilir ki?"

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak devam ediyor. "Ama kız kardeşini öğrendikten sonra

ona oldu, işler değişti. Duygular değişti ve-" "Ve bir ağacın yakılmasına katılmak zorunda kaldım. Bu yüzden

Briar aşkla bağlı, ben ise yardımcı kundakçılıkla bağlıyım."

Lyra araya giriyor, içkimdeki kirazı koparıp ağzına atıyor.

Briar gözlerini deviriyor. "Her zaman harika değildir.

Özellikle de

Çünkü Thatcher'a katlanmak zorundayım ama artık buradayız. Geri dönüş yok ve bunu sana söylememek çok zordu ama buradayız. Eminim yalnızlık çekmişsinizdir, Sage. Tüm bunları içinde tutmak, tüm bunları bilmek ve bunları söyleyecek kimsenin olmaması. Sana söylememek kendimi yanlış hissettirdi."

Döndüğümünden beri ilk kez nefes alabildiğimi hissediyorum. Çok değil, küçük bir soluk ama yeterli. Bana yüzeyin ulaşabileceğim yerin hemen ötesinde olduğunu hatırlatmaya yetiyor ve eğer denersem, yeterince sıkı yüzersem, onu yenebilirim.

Bu anlaşılma hissi, etrafımda sadece durumumu bilen değil, aynı zamanda bir şekilde onunla ilişki kurabilen insanların olması,

Bunu Rosemary ve Rook dışında hiç yaşamamıştım. Gerçek benle bağlantı kuran insanlar onlardı. O kişi her kimse, bana bağlanmıştı.

ve Şimdi bu iki kız benim Şu anda olduğum kişiyle uĐraŐıyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, sesim titrek.

"Onlara bir Şekilde yardım edip edemeyeceğimi sormak için uçuruma gittim. Bunu bize yapan benim babam. Rose'a, Silas'a, bana. Ben de dahil olmak istedim. I

ona yaptıklarının bedelini ödetmek istedim."

Cain ve babam hakkındaki bilgileri bir süre daha kendime saklayacağım. Endişelenmelerini istemiyorum, ve Şimdilik kontrolüm altında. En iyisi iki tarafın da diğerinin ne yaptığından habersiz kalması. Ayrıca, bunun bir önemi olmayacak.

Çünkü  ocuklar -Rook- bunun bir parçası olmama izin vermeyecekler.

Bana güvenmiyorlar.

O da bana

güvenmiyor.

"Ama Silas hayır dedi ve çocuklar da onun arkasında.

Onların fikrini değiştirecek bir Şey yok. Bunun sebebinin Rosemary bu işe karıŐmamı istemezdi ama bana güvenmedikleri için böyle davrandıklarını biliyorum ve onları suçlamıyorum."

"Muhtemelen buna inanmadığını biliyorum ama belki de en iyisi budur. Bu senin iyileşme zamanının olabilir ve seni o kadar iyi tanımadığımın farkındayım ama vicdanının cinayet iŐlemesini istemezsin," diyor Briar.

"İyileŐmeyeceĐim. Bu sonsuza dek açık bir yara olacak ama babam öldüğünde ilerleyebileceğim" diyorum dürüstçe.

Bana verdikleri havanın tadı yorgun ciğerlerime iyi gelmişti ama hiçbir Şey Frank'i tanımak kadar iyi hissettiremezdi.

Donahue yerin bir metre altındaydı.

CHAPTER NINETEEN

self-inflicted wounds

rook

Çocukken benzinle vaftiz edildim.

Tutuşmak için doğmuş. Yaşamak ve alevler içinde ölmek için doğmuş.

Tanrı'nın evinde büyüdü ama bir isyan dokunuşuyla vaftiz edildi.

Soyumla ilgili söylenti, Cehennem Hükümdarı'nın çocuğu olduğum söylentisi, Pazar okulunda rastgele bir günün ardından ortaya çıktı. Anlayacak yaştaydım ama bunu anlayamayacak kadar küçüktüm.

söylentilerin hayatıma ne yapacağını kavradım.

Bizden sınıfla bir şey paylaşmamız istenmişti - ilginç bir gerçek, havalı bir yetenek, hoşumuza giden garip bir yemek kombinasyonu. Akranlarımızın bizi daha iyi tanıyabilmesi ve arkadaş olabilmemiz için kendimizden bir parça.

Flipper adında tek yüzgeçli evcil bir balığı olan bir çocuk vardı. Renk körü bir oğlan ve fıstık ezmeli ve mayonezli sandviç yemeyi seven bir kız vardı ki bence bu söylediğim her şeyden daha küfürdü.

Sıra bana geldiğinde ayağa kalktım ve gömleğimi kaldırarak sırtımın alt kısmında doğum lekemin olduğu tarafı ortaya çıkardım. Şimdi daha küçük ama benim küçük bedenimde oldukça büyüktü. Rengi X şeklini oluşturuyordu ya da ben öyle olduğunu düşünüyordum.

Benim için oldukça havalıydı, X işareti gibi. Biliyor musun? *Karayip Korsanları'nı* seven bir çocuk olarak, bu eğlenceli bilgiyi sınıf arkadaşlarımla paylaşmanın güzel olacağını düşündüm.

Ancak bunu gömülü bir hazinenin işareti ya da alfabenin yirmi dördüncü harfi olarak görmediler.

Onu baş aşağı duran bir haç olarak gördüler. Deccal.

Canavarın işareti.

Pazar okulu öğretmenimiz çocukların fısıltılarını ve yaptıkları şakaları susturmaya çalıştı ama olan olmuştu. O dersten sonra, o çocuklar ailelerine koştular ve Onlara doğum lekemi anlattım.

Büyüdü, büyüdü, büyüdü, ta ki bugünkü canavar olana kadar. Ta ki ben bugün olduğum canavara dönüşene kadar.

Basit bir deri renginden annemin yanlış tanrıya dua ettiğine kadar. Bu konu hakkında sanki Kamp ateşi etrafında bazı efsaneler ya da korkunç hikayeler.

Bu yüzden kaosa teslim olup tam da istedikleri şey olduğumda, hepsi bunun olacağını görmüş gibi davrandılar. Şeytan tarafından işaretlenmişim; onun gibi davranmam çok mantıklıydı.

Arkadaşlarım gibi benim de hayatımda öyle bir an geldi ki Söylentilerinden başka bir şey olmaya çalışmaktan vazgeçtim. İtibara teslim oldum ve hayal edebileceklerinden çok daha kötü bir şeye dönüştüm.

Ben sadece şeytanın oğlu olmadım. Hayır, kimsenin ayakları altında eğilmeyi reddettim. Artık değil.

Bunu onlar istedi, değil mi? Umutsuz bir çocuktan geriye kalanları yıkmak ve onu nefret edebilecekleri bir canavara dönüştürmek istediler.

Kötülük istediler, ben de onun kralı oldum.

Her şeyin hükümdarı.

Lucifer'in ta kendisi olmuştum.

Cehennem ateşi yağdırdım ve günah içinde yaşadım.

"Şu lanet müziği değiştir, kardeşim. Bu Alistair'in screamo'sundan bile daha kötü," diye yakınıyorum, oturduğum tahta sandalyenin önünü sıkarak. Kısa tırnaklarım malzemeye batıyor.

Thatcher sırtıma baskıyı arttırıyor. Sert kesiklerle vuruyor. Şiddetli acı dişlerimin zonklamasına neden oluyor. Çok keskin ve derimin açıldığını, kanın aşağı aktığını hissedebiliyorum. Bu kadar sıcak hissettirmesi garip.

"Benim bodrumum. Benim kurallarım. Benim müziğim" diye belirtiyor.

Burnumdan nefes alıp gözlerimi kapatıyorum. Uygulanan işkencenin verdiği coşku beni tatminle titretiyor, sonunda cezanın doruk noktasına ulaşıyorum.

Her yeni kesik bir ödemedir. Tazminat, yırtılan deriden kan şeklinde dökülür. Tüm bastırılmış pişmanlık ve suçlama benden düşüyor. Hayatımın stresi, suçluluk duygusu, başarısızlıklarım, Sage. Omurgamdan aşağı akıyor ve Vücut.

Yıllardır bunu kendime yapmayı düşünüyordum.

Kesmek. Kendine zarar verme. Bir terapist buna ne derse desin.

Bunu kendim de yapabilirdim, kalçalarım ya da bileklerime jilet saplayabilirdim. Ama Thatcher'ın kesilmesi gerektiğini biliyordum. Bunu kendime saklamam bencillik olurdu. Ruhumu bir şeyleri yakmak için besleyen dürtü, onun içinde akanla aynı. Ateşe ihtiyaç duymak yerine, kıpkırmızı görmeye ihtiyacı var.

Hastane gibi kokan *Amerikan Sapıĝı* bodrumunda klasik müzik saçmalığını açması gerekiyor. ve dilimlemek. Peki bunu Thatch'e verebilecekken neden kendim yapayım?

Hepimizin hayatımızla başa çıkmak için bu tür şeylere neden ihtiyaç duyduğumuza dair farklı motivasyonları vardır.

Mesele nedenini bilmek değil, hatta anlamak. Mesele bunların hiçbirisi değil. Mesele birbirimizin yanında olmak. Birbirimizin geçinmek için ihtiyaç duyduğu şey olmak. Gençken sözsüz bir yemin etmiştik. Ne kadar uzağa ya da ne kadar karanlığa gitmemiz gerektiğinin bir önemi yoktu, eğer birimizin bir şeye ihtiyacı olursa her zaman orada olacaktık. Biz Bedeli ne olursa olsun, onlar için bu olacaktı.

Dünyanın geri kalanı bize bok atmıştı. Bizi çöp gibi bir kenara attılar. Bizi unutmuştu. Bizi çürümeye ve kokuşmaya terk ettiler.

Sahip olduğumuz tek şey birbirimizdir ve bu her zaman yeterli olacaktır.

"Pekâlâ, on oldu," diyor bıçağı bedenimden kaldırırken. Tekerlekli sandalyesini benden uzağa ittiğini duyabiliyorum.

"İki tane daha."

"Daha aşağıya inmem gerekecek. Üsttekiler son seansımızdan sonra hâlâ iyileşmedi."

"O zaman daha aşağıya in. Bana daha fazlasını ver."

Bunu daha küçük ölçekte yapıyordum.

Alistair ile antrenman yapmaya başladım. Kendimi acı ve ıstıraba maruz bıraktım, bunu hala yapıyorum. Ama geçen yıl, daha fazlasına sahip olmam çok önemliydi.

O gün Sage'den sonra Thatcher'a geldim.

aptalca kendimi hiç olmamam gereken bir pozisyona soktum, Bir daha asla böyle birine güvenmemek için kendimi disipline etmeye çalışıyordum.

Alistair'in yumrukları bana istediğim şeyi veremezdi. Onlar sadece yüzeyseldi, tıpkı babamınki gibi. Sadece dışını zedelediler. Hiçbir şeyi serbest bırakmadım ve *her şeyi* serbest bıraktığımdan emin olmalıyım.

Vücudum çaresizdi. Kan dolaşımımı tamamen Sage Donahue'dan temizlemem gerekiyordu ve bu iş için uygun adam oydu. Thatcher'ı tanıyorum ve neler yapabileceğini biliyorum.

Vücuduma girip onu çıkarabiliyor. O yetenekli bir cerrah. Tüm sistemimi ele geçirdi ve her seansta onu daha fazla dışarı çekiyor.

Ama o lanet olası bir tümör. Ne zaman benden bir parça koparsa, on kat daha fazla büyüyor.

"O gün kapıma neden geldiğinizi hep merak etmişimdir Van Doren," diyor aniden, sırtımın bir tarafından geniş bir çizgi daha başlatarak. "Ve inanıyorum ki Artık sağlam bir teorim var. Paylaşmamı ister misin? Yoksa bana kendin mi söylemek istersin?"

Başımı biraz çevirip omzumun üzerinden bakıyorum.
"Buraya konuşmak için gelmedim Thatcher. Bu konuda değil. Kural bu, soru sormak yok."

"Oh, bu bir soru değil. Bu bir açıklama." Müzik başka bir piyano temalı melodiye dönüşüyor, bulutlu ve kasvetli.
"Sadece bunu önce kendine itiraf etmen için sana bir şans veriyorum."

"Nereye varmaya çalışıyorsun, dostum?"

"Şey," diye başlıyor, özellikle hassas bir noktaya vuruyor ve rahatsızlıkla tıslamama neden oluyor, "hiçbir zaman mantıklı gelmedi.

Seni uçurumdan aşağı atacak hiçbir şey olmamıştı. Alistair'in ve babanın kum torbası olmaktan memnundun.

Seni bana getiren tabuttaki çivi neydi? Buna mı?"

Çilekli votka ve ihanetin tadı.

Başımı önümdeki kollarımın üzerine eğip beton zemine bakıyorum.

İnsanlığa dair son umudum bir çift neon mavisi göz ve güzel bir zehirli ağız tarafından ateşe verilmişti.

"Akla yatkın değildi. Ta ki geçen geceye kadar."

Vücudum donuyor, katılaşıyor. Fark etmesine imkan yok. Fark etmiş olamaz.

Arkamda, neşteri bir kasenin içine bıraktığını ve metalin etrafında şangırdadığını duyuyorum. Kesme işi bitti ve şimdi temizliğe başlar. Beni sarmaya hazırlanırken kâğıt yırtılma sesi yankılanıyor.

"Canım Sage Donahue," diyor hevesle, özellikle bir konuda haklı olduğunu bildiğinde her zaman kendini beğenmiş bir tavırla. "Onu bizden ne kadar süre saklamayı planlıyordun?"

Solgunlaşıyorum ve sadece kan kaybından değil.

Islak bir bezi sırtıma sürterek dişlerimin arasından hava çekmemi sağlıyor. Omurgamı biraz eğiyorum ve Beni alkolle silerken başım geriye düştü, yarayı temizledi.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diyorum soğukkanlılıkla, başımı biraz sallayarak, sakinliğimin onu şaşırtacağını umarak

Kapalı.

"Zekama ya da içgüdülerime hakaret etme, Rook. Ben gördüm

Uçurumda ortaya çıktığında ona nasıl baktığını.

Gururunu ya da bizim karşı çıkmamızı umursamadan bize sormaya devam ederdi. Ama sen bir şey söyler söylemez işi bitti. Bir insanın kırılmasının neye benzediğini bilirim ve senin basit sözlerin onu parçaladı."

Thatcher insan vücudunu ve tepkilerini nüfusun çoğundan daha iyi biliyor. Atardamarları bilir. ve uzuvlarınızda dolaşan damarları, organları ve işlevlerini isim isim sayar, ama aynı zamanda bunu kimyasal bir seviyenin ötesinde anlamayan tek kişidir.

Gözlemcidir; kaçırdığı hiçbir şey yoktur. Vücut dilini, ton değişimlerini, belirli tavırların kişiden kişiye nasıl değiştiğini algılar. İzliyor ve neredeyse kusursuz bir şekilde taklit edebiliyor ama bu gerçek değil.

Sahtesini yapabilir. Hatta başkalarını da buna inandırabilir. Ancak gerçek şu ki Thatcher'ın empati yeteneği yok.

Görünüşe göre beyninin o kısmı notu almamıştı, çünkü kesinlikle hiçbir şey hissetmiyordu. Kalbin duyguları veya genel olarak duygular hakkında hiçbir şey anlamıyor. Karşılaştırabileceği kimse yok.

Solunum sisteminin nasıl çalıştığını en ince ayrıntısına kadar saatlerce anlatsa da, başka biri için nefes almanın nasıl bir his olduğunu asla kavrayamaz. İhanet ve kalp kırıklığının ne kadar güçlü olduğunu asla kavrayamazdı.

Bu yüzden, evet, Rose'a bir insan olarak değer verdiğini düşünüyorum, tıpkı bize verdiği gibi. Sadakatle bağlı ve sadece bu. O

Bu durumda en akli başında kişi o çünkü duygusal bir bağlılığı yok. Bu sadece bir iş anlaşması. Rose alındı ve o da bu varlığın yerini doldurmak ya da en azından boşluğunu doldurmak için ne gerekiyorsa yapacak.

Yani bu konuşmayı yapmak isteyeceğim en son kişi o. Yine de, bir şekilde, onun olacağını biliyordum.

"O yüzden sana tekrar ve sadece bir kez daha soracağım Van Doren," diye uyarıyor, sesi soğuk ve mesafeli. "Sage'in bununla ne ilgisi var? Bu sefer kendini ne için cezalandırıyorsun?" "Siktir et dostum." Sarsılarak ondan uzaklaşıyorum, kendimden geçiyorum. sandalyemi öne doğru devirdi. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok ve ben senin psikoloji saçmalığı."

Odanın ortasındaki parlak çelik masanın üzerinde duran gömleğimi tutuyorum, omuzlarımdan çekiştiriyorum ve bantın derimi çekmesini sağlıyorum, altındaki yaralar sessiz bir acıyla titreşiyor.

"Eğer bizim için bir sorun olacaksa, yaptığımız şey için bizi riske atacaksa - eğer *senin sorununsa* - o zaman bunu bilmek benim işim. Bu işi berbat etmene izin vermeyeceğim. çünkü dürtüsel hormonlarını kontrol altında tutamıyorsun."

Dönüp yüzüne doğru yaklaşıyorum ama gözünü bile kırpmıyor, Gömleğinin beyaz kollarını kollarından aşağı yuvarlıyor. O kadar teknik, o kadar hassas ki üzerinde bir damla bile kan yok.

"Sakin oraya gitme, seni kendini beğenmiş amcık," dedim. ısırrır. "Hepinizi riske atacacak bir şeyi asla yapmam. O bir hiç, her zaman bir hiç oldu."

Asit içimi kemiriyor, vücudumun bana yalancı deme şekli. Arkadaşım dediğim birine, en yakın arkadaşlarımdan birine yalan söylemek.

Buna inanmak istiyorum, onun bir hiç olduğuna. Lanet olsun, onun hiçbir şey olmaması için her şeyimi verirdim.

Ama hala içimde bir parazit gibi yaşıyor, benden besleniyor.

Hareketlerindeki sakinlik beni daha da sinirlendiriyor. Gözlerini tembelce benimkilere dikmesi, doğrudan temas kurması.

"Yaparsın demiyorum, Rook." Duraksıyor. "Kasıtlı olarak değil."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bu sizin aceleci olduğunuz anlamına gelir. Aceleci davranıyorsun ve arzuların tarafından yönlendiriliyorsun."

Sana güveniyorum. Sana güvenmiyorum.
duygular."

Alaycı bir şekilde başımı sallayarak dilimi dişlerimin arasında gezdiriyorum. "Git başka bir sözlük ye, siktiğimin piçi," diye homurdanıyorum. "Kontrolün bende olması için robot olmama gerek yok."

Bu konuşmayla işim bitti. Bu oturumla işim bitti.

Uzaklaşarak arkamı dönüyorum ve evin üst kısmına çıkan merdivenlere yöneliyorum, burada her şey sıcak ve ev gibi, altındakinin aksine - Thatcher'ın içinde yaşadığı bu soğuk, duygusuz yer.

"Eğer ben anladıysam, diğerlerinin de anlaması uzun sürmeyecektir.

Onların, bizim, başkasından öğrenmemize izin verme, Rook. Eğer güvenimiz yoksa, hiçbir şeyimiz yok demektir," diyor arkamdan ve merdivenlerin başında duraklamama neden oluyor.

Başımı omzumun üzerinden aşağıya, yokuşun dibindeki derli toplu adama bakacak kadar çeviriyorum.

"Thatcher, neden umursuyorsun ki?" diye sordum.

"Dürüst olalım, hiçbir şey umurunda değil. Senin için önemli olan sadakat, hepsi bu. Peki beni ve kişisel meselelerimi neden umursuyorsun?"

Sırları olan tek kişi ben değilim ve ondan bıktım.

Benim gibi davranıyorsun. Alistair'de de var Silas, Thatch'te de var.

Muhtemelen hepimizden daha fazlasına sahiptir. Arkadaşlığımızın bir döneminde kasayı açmış ve bize babasından bahsetmişti.

Nasıl öğrendiğini, küçük bir çocukken neler gördüğünü.

Babasının garajına ve içindeki her şeye nasıl rastladığını. Ve bu gerçekleştiğinde, babası onu yakaladığında, Thatcher bir çırak haline gelmişti. Henry Pierson akıllı bir adamdı ve kendisi ve mirası için bir yol yarattı.

Sonsuza dek yaşayacak ve masum çocuğunu bir seri katil dehasına dönüştürecek.

Thatch bize babasının ona ne yaptırdığını, ne izlettiğini hiç söylemedi ama çizgi film olmadığını garanti edebilirim.

Sessizlik onun sesini duyana kadar devam ediyor, hareketsiz ve sabit,

"Canını yakabilirim. Alistair canını yakabilir. Silas bile. Ama başka kimse yok." Devam etmeden önce bir an durdu. "Başka hiç kimse sana zarar veremez, Van Doren. Hiç kimse."

CHAPTER TWENTY

the gauntlet

sage

"Alistair beni katledecek."

Ona karşı çıkmaya zahmet etmiyorum. Nerede olduğu konusunda yalan söylediğini öğrendiğinde hepimizi öldürebilir.

"O iyi olacak. Bu yıl okuldan kaçması senin sorunun değil. Bu, eğlenceyi kaçırmamız gerektiği anlamına gelmiyor." Ben de öyle dedim.

Briar'ın dediğine göre, Hollow Boys bu yılki oyun. Briar'ın ona yalan söyleyecek cesareti vardı. bütün gece Lyra'yla yatakhane de olurdu. Umarım onun ve benim iyiliğim için farklı bir şey bilmez.

"Bu konuda emin misiniz?" Lyra soruyor. "Geçen yıl insanlar hastanelik oldu."

"Korkmayın. Bu sadece bir oyun. Ne kadar kötü olabilir ki?" Briar'ın sorusunun havada asılı kalmasına izin verdim.

Nasıl cevap vereceğimden emin değilim, çünkü Wastelands'in adamların katılmadığını öğrendiğinde, zafer peşinde daha da acımasız olacaklarını biliyorum.

Rüzgâr yüzüme sertçe çarpıyor ve beni titretiyor. Takvime göre baharın ilk günü olabilir ama bu soğuk havada çiçek açmayacak. Kar haftalar önce durdu, ancak soğuk devam etti ve birkaç hafta daha devam edecek.

Bahar parlak renkler ve taze güneş ışığı demektir. Burada ise sadece grinin farklı bir tonu anlamına geliyor.

Briar ve Lyra'nın ortasında yürüyorum, hepimiz sıcak tutan giysiler giymişiz: botlar, bereler -Lyra'nın bile

koyu kırmızı bir atkı takıyor. Bu oyunların ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrimiz yok, ancak dışarıda olduğumuz sürece sıcaklığın düşeceğini biliyoruz.

Önümüzdeki birkaç kişinin, normalde sizi yasadışı nesnelere karşı tarayan aktif olmayan güvenlik kapılarından yığılmasını izliyoruz. Bu gece, onlar sadece başka bir engel. Ellerimi soğuk metale bastırıyorum, kendimi millerin üzerinden diğer tarafa atıyorum, küçük kalabalığı takip etmeye hazırım

Parkın içinde.

Birbirlerinin üzerinden atlayan ve birbirlerini itip kakan hırçın bir grup adam tarafından sertçe yan tarafıma vuruldum.

"Dikkat et, sik kafalı," diye tısladım.

İçlerinden biri bana dönüp sırtıarak yavaşça vücuduma baktı. "Kıçındaki sopanın bu gece sana bir faydası olmayacak prenses. Eğer bu dürtme senin için çok fazlaysa, bence sen ve zengin arkadaşlarının sonu gelmeden gitsen iyi olur.

incindim."

Gözlerimi kısıtım. "Sadece kaybetmek için gelmeniz çok yazık. Yine."

Kıkırdıyor, kötülük dolu, vaat dolu. "Bu bozduğun oldukça büyük bir çek. Umarım destekleyecek bir şey. Bu bokun sıçramasını istemeyiz."

Karanlığın içine doğru çekiliyorlar, vücutları kaybolurlar ama sözleri kalır. Bu bir oyun ama günün sonunda bir savaş. Kan ve saldırganlıkla, yüzyıllık bir rekabeti körükleyen birikmiş kızgınlıkla uğruna savaşılacak bir savaş.

Zenginler fakirlere karşı.

Wastelands, babanın parasına karşı.

"Kendini beğenmiş pisliklerden nefret ederim," diye hayıflanıyor Briar. "Tam anlamıyla biriyle çıkıyorsun," diye şaka yapıyorum, biraz gülümseyerek.

Lyra yüksek sesle gülerek ortamı yumuşatır ve durumun ağırlığını hafifletir. Briar'ın Alistair'e yalan söylemek zorunda kalmasından nefret ediyordum. Bunu yapmanın onu öldürdüğünü biliyorum ama o bunu

yapmazdı.

gitmesine izin verdim. Sanırım o da benim hissettiklerimi hissediyor, hepimizin hissettiklerini.

Bu özel bir şey.

Farklı bir şey.

Aramızdaki bağı sağlamlaştırmanın bir yolu. Sadece bizim için bir şey.

"Haklılar, biliyorsun." Kara tahtaya çakılan çivilerin sesi kulaklarımı dolduruyor. "Burada olmamalısın."

Kim olduğunu öğrenmek için arkamı dönmeme ya da bu ifadenin kime yönelik olduğunu sormama bile gerek yok. Bir süredir

Anaokulundan beri aynı kendini beğenmiş baritonu duyuyorum. Bir akıl hastanesine kapatılmanın tek iyi yanı Easton'dan uzaklaşmaktı.

Ona karşı hissettiğim tek bir duygu var: saf, filtrelenmemiş öfke. Onun altımda parçalanmasını izlemekten daha çok istediğim bir şey yok. Bu sefer Ponderosa Springs'ten ayrılmadan önce yok edeceğim insanların bir listesi var, Babamın hemen altında da eski erkek arkadaşım ve onun yozlaşmış tacı oturuyor.

"O zaman senin için ne kadar uygunsuz, çünkü ben buradayım," diyorum, neredeyse bir yıldır ilk kez yüzüm Doğu'ya dönük olacak şekilde dönerek. "Ve kalmayı planlıyorum."

Artık üzerimde hiçbir etkisi yok. Ne Rook, ne Rose. Kız kardeşimi kurtarmak için onun isteklerine, babasının isteklerine boyun eğmiştim. Rook'u korumak için. Artık bunu yapmak zorunda olmadığımı göre, benden aşağı olan bir hıyara boyun eğmeyi reddediyorum.

Her zaman benim altımda olan.

"Seni tekrar görmek güzel, Sage." Bana dikkatle bakıyor, bana dokunmasına izin verdiğim için beni fiziksel olarak hasta ediyor. Bedenime girmesine izin verdiğim için.

"Bana sorarsan çok erken." Cevap veriyorum.

Bir kot pantolon ve bir tişörtle bile hala o çok gurur duyduğu prestijli tavrını takınmasına neredeyse güleceğim. Küçük arkadaş grubu onu yakından takip ediyor ve bir an için, bir zamanlar aynı şeyi yapmama izin verdiğim için kendimden nefret ediyorum.

Takip et.

Bir daha asla, sanırım. Asla.

"Görüyorum ki kendine yeni arkadaşlar edinmişsin. Babanın kiminle takıldığından haberi var mı?" Doğal olamayacak kadar mükemmel bir kaşını kaldırıyor. "Sanırım artık bir önemi yok, değil mi? Sen zaten lekeli bir malsın, bari bunu paylaşımlarla takıl. özellik."

"Geçen dönem düzmeye çalıştığın bozuk mallar," diye araya giriyor Briar, yanımda dimdik durarak. Lyra yaklaşıyor, çenesi gergin ve gözleri sert.

Görünüşe göre Easton Sinclair ile uğraştıktan sonra ağzında kötü bir tat kalan tek kişi ben değilim. Bu küçük yüzleşme durumunda bile arkamı kollayan insanlar olduğunu bilmek vücuduma sıcaklık yayıyor. Biliyorum ki kendi başıma halledebilirim ama yine de yanımda olmaları iyi hissettiriyor.

Orada birinin olması.

"Baban izinsiz girdiğini, bu gece kim bilir kaç yasayı çiğnemek üzere olduğunu biliyor mu? Sana sıkı bir tasma takmayı sevdiğini biliyorum."

Dişlerini gıcırdatıyor. "Kendine dikkat et."

"Ne? Sevgili babacığımın hassas bir noktasına mı dokundum, East?" Kötü niyetle surat astım.

Bana yaklaşıp burnunun ucuyla bakmadan önce kararlı ve sert adımlar atıyor. Yerimde duruyorum, elimi kaldırıyorum. Çene. Daha önce ondan hiç korkmamıştım, şimdi de korkmayı düşünmüyorum.

Güçlü adamların bir şey kanıtlamasına gerek yoktur, ama zayıf adamlar itibarları tehdit edildiğinde saldırırlar. Ve Easton her zaman zayıftı, babasının emirlerini yerine getiriyordu,

kirli çamaşırlarıyla ilgileniyor, onu yönlendiriyor.

"Gitmiş olmalıydın," diye tıslıyor. "Senden kurtulabilmek için sonunun kardeşin gibi ölüm olmasını sağlamak zorunda mıyım?"

İlk tepkim, bu konuyu açtığı için onu tokatlamak oldu. İnsanların onun adını böyle boş yere kullanmasından bıktım usandım. Onun hakkında bu kadar dikkatsizce konuşmak, onu kullanmak

ölümü bana karşı bir silah olarak kullanıyorlar. Onu ağızlarından söküp almak için her şeyimi verirdim, hepsine karşı misilleme yapardım, ta ki tozdan başka bir şey olmayana kadar.

Keşke çocuklar da bunu görebilse. Aynı güdüye sahip olduğumuzu.

Alistair, Thatcher, Silas ve Rook.

Yıllar önce, tamamen farklı bir tür olduğumuzu iddia ederdim, şimdi ise birbirimize daha fazla benzeyemeyiz. Ama buna asla inanmayacaklar, inanın bana.

Tüm öfkemi, açığa çıkmış tüm kızgınlığımı, ona daha önce hiç söylemediğim her şeyi topluyorum ve ayakkabılarına tükürüyorum. Beyaz tükürüğüm pahalı tasarım spor ayakkabılarına yapışıyor.

"Benden kurtulmak mı istiyorsun? O zaman yap, amcık," diye ısııyorum. "Ama önce beni öldürdüğünden emin olsan iyi edersin, Sinclair. Çünkü ben senin lanet kafan için geliyor."

Ponderosa Springs'in altın çocuğuna karşı duyduğum hoşnutsuzluğu herkesin duyabileceği bir yerde dile getirmek için yıllarca bekledim. Taptıkları kişiden ne kadar nefret ettiğimi hepsinin bilmesini istiyorum. Onun ayaklarımın altındaki sakızdan başka bir şey olmadığını bilmelerini istiyorum. Babasının satranç oyunundaki bir piyondan başka bir şey olmadığını.

Daha fazla insan kapılara akın ediyor, etrafımızda bir kargaşa yaratıyor, ama biz sabit duruyoruz, birbirimize bakıyoruz. Tehdidim havada ileri geri sallanan bir sarkaç gibi duruyor.

Briar kolumu nazikçe tutuyor. "O buna değmez. Bu geceyi mahvetmesine izin verme. Gel hadi."

Beni çekip götürmesine izin vermeden önce ona biraz daha bakıyorum, onunla bütün gün karşı karşıya durmak istemediğim için değil, kadın haklı olduğu için. Bunu mahvedemeyecek.

"Tanrım, ondan nefret ediyorum. Onu ateş karıncalarına yem etmeyi çok isterdim," diyor Lyra başını sallayarak.

"Lyra, bunu bir iltifat olarak söylüyorum," diyorum nazikçe, "ama bazen beni korkutuyorsun."

Ağzını hafifçe kaldırarak bana yandan bir gülümseme veriyor. "Teşekkür ederim."

Easton ve yavrularını geride bırakarak kol kola giriyoruz. Hepimizin aynı t a k ı m d a olduğunu ve bir noktada bu gece onlarla birlikte çalışmamız gerekebileceğini düşünmemeye çalışıyorum.

Bu yeni ve iyi bir şeyin işareti. Uzun zamandır hissetmediğim bir ateşin çırası. Briar ve Lyra gerçek bir bağ, gerçek arkadaşlar gibi hissediyorlar. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadığımı itiraf etmekten utanıyorum. Ve onların etrafında ne kadar çok olursam, bunu o kadar çok istiyorum.

Son birkaç haftadır her şeyin bu kadar normal olması, bu kadar basit hissettirmesi çok garipti -sınıfa birlikte yürümek, çalışma seansları, film geceleri. Bir tiyatro kursuna bile yazıldım, uzaklara gönderildiğimde öldüğünü düşünerek gömdüğüm bir tutkuydu, ancak en başından beri geri dönmemi beklediğini keşfettim.

Onların Yalnızlar Topluluğu'nun bir üyesi olmuştum ve bu iyi hissettiriyordu.

Yaşamaya, var olmaya devam ediyorum ve bundan keyif aldığımda kendimi suçlu hissetmemeye çalışıyorum, sırlarımı öğrenip öğrenmemelerinden korkmuyorum, çünkü benimle ilgili her şey temelde açığa çıkmıştı.

Rose'un bunu ne kadar çok seveceğini düşünmeden iki gün geçiremiyorum. Nasıl da geliştirdi üniversitede ve bu kızlarla. Onu severlerdi. O da onları severdi. Rosie'nin sevme şansı bulamadığı o kadar çok şey var ki.

Easton, Cain, ailem, hayatımdaki yeterince iyi şeyi mahvettiler ve benden başka bir şey almalarına izin vermeyi reddediyorum.

Parkın içinde müzik sesleri yankılanıyor, birkaç araç ısıldıyor ve kış uykusundan uyanıyor. Bu sadece herkesin heyecanını artırıyor ve hepimize en başta neden geldiğimizi hatırlatıyor.

Kazanmak için.

Sadece bu düşünce bile adrenalinimi yükseltiyor. Hangi oyunda olacağımızı tahmin etmeye çalışırken midemde sinirler vızıldıyor.

yapıyorum. Oynamaya hazırım; West Trinity'nin kirli oynadığını bilsem de hazırlıklıyım.

Parkın bazı bölümlerini aydınlatan ışıklar olsa bile, yine de karanlık. Kış boyunca akan suyun olmadığı bu yer çorak ve ürkütücü bir his veriyor ve kendimizi oynamaktan alıkoyamadığımız kötü şöhretli tehlikeli bir oyuna zemin hazırlıyor. Rüzgâr bir siren uyarısı gibi uğulduyor, ağaçlar tepemizde belirliyor ve sis çökmeye başlıyor.

Yaz aylarında yerel halk ve çocuklarıyla dolup taşıyor, ancak şimdi Ponderosa Springs'in bir kenara ittiği unutulmuş bir parça gibi geliyor. Başka bir hayalet.

Birlikte, grubun geri kalanının toplandığı yere ulaştık, küçük ahşap bir sahnenin etrafında toplandık. bazen küçük çocuklar için su temalı gösteriler yapıyorlar. Bu gece, neyle karşı karşıya olduğumuzu öğreneceğimiz başlangıç noktası burası.

Arka tarafa yakın duruyoruz ve müzik kararıp yerini bot sesleri aldığında, dört pelerinli figürün platforma doğru yürüyüşünü izliyoruz. Kıpırdamadan duruyorlar, hepsi ön tarafa bakıyor, içlerinden biri sağ elinde bir meşale tutuyor.

Bize bakıyorlar, bekliyorlar. Herkes sesini sakınleştiriyor, kitle sessizleşiyor. Hepsi gaz maskesi takmış, kimliklerini bizden saklıyorlar. Kalbim kulaklarımın içinde güm güm atıyor, kan vücudumda hızla dolaşıyor.

"Gauntlet'e hoş geldiniz," diye konuşuyor içlerinden birinin sesi. Yüksek ya da iğrenç bir şey değil; sadece opak ve tehdit edici. Bu eğlenceli olsa da kolay olmayacağına dair dile getirilmeyen bir uyarıya kulak veriyor.

Endişe kan dolaşıma karışıyor, gözlerim hem rakiplerimize hem de takım arkadaşlarıma bakıyorum. Bazıları kim bilir içinde ne olan kitap çantalarıyla donatılmış, bu da kendimi hazırlıksız hissetmeme neden oluyor.

Bu, bir eve girmeden hemen önce hissettiğiniz bir duygudur.
perili ev- kulağa eğlenceli bir fikir gibi geliyor.

ama Şimdi sırada sen varsın, çok daha korkutucu görünüyor.
Figürlerden biri bir kibrit çakıyor, alevin tıslaması
yankılanıyor, tam da meŐalenin ucunu yakmadan ve onu bir
amaçla havaya kaldırmadan önce.

"Gelenek olduğu üzere, Ponderosa Springs yeri seçti ve
Şimdi West Trinity seçtikleri oyunu paylaŐmalı" diyor.

Bu sefer bir başkası konuşuyor. "Bu yılki oyun bayrağı ele
geçirme olacak."

"Hadi gidelim!"

"Evet!"

İlahiler ve haykırışlar yankılanıyor. Alandaki enerji yüklü,
sanki canlı bir tele tutunuyormuŐsunuz gibi elektrikleniyor.
Hepimizin içinden geçiyor.

Briar ve Lyra'ya bakıyorum. "Yeterince basit, değil mi?"

"Kolay," diye güvence veriyor Briar.

"Bayraklar ynlendirildiğiniz bölgelere çoktan gizlendi.
Bir birim olarak veya ayrı ayrı oynayabilirsiniz, ancak amaç
aynıdır. Diğer takımın bayrağını onlar sizinkini almadan önce
alın. West Trinity kuzeyden, Ponderosa Springs ise
güneyden başlayacak. Başlangıç yerine ulaŐtıĐınızda bir
siren sesi oyunun başladığını size bildirecektir."

am ağaçlarıyla çevrili otuz beş dönümlük su gezintisi,
hepsi de adil oyun. Her yerde olabilirler.

Kaplamak için çok fazla alan vardı. Neredeyse çok fazla.

"Her Şey serbest. Kural yok. Kural yok" diyorlar. "Kazanan
her Şeyi alır ve her zaman olduğu gibi lmemeye çalıŐın."

"Çocuklar," diyor Lyra, "nefes alamıyorum." Yan tarafını tutuyor, derin derin hava emerken biraz eğiliyor.

"Şşşt," diye fısıldıyorum, alnıma ince bir ter çizgisi yapılmış, göğsüm soğuk havayı içine çekmekten ağrıyor.

Bir smaç tankının arkasına saklandık, kabin bizi önden koruyor. Onların bölgesindeyiz ve son yirmi dakikadır bayrağı bulma şansımız yok. A

Keskin bir ısıklık kulaklarımı delip geçerken, birkaç metre önümüze bir işaret fişeginin daha inişini izliyorum.

Çıkardıkları dumandan gözlerim kaşınıyor - görünüşe göre, kazanmamızı engellemek için tam bir cephanelik getirmişler: sis bombaları, işaret fişekleri, her türlü bubi tuzağı. Bir adama biber gazı sıkıldığını gördüm.

Korkuyorum çünkü kazanmak için her şeyi yapacakları ortada. Bu zarar vermek anlamına gelse bile.

Koşmaktan tüm vücudum ağrıyor.

Plana sadık kalmıştık: Göze batmamak, gözden uzak durmak. Rakiplerimizi savuşturacak kadar güçlü ya da donanımlı değildik. Bu yüzden onların bayrağına saldırmanın bizimkini bulup korumaktan daha iyi bir plan olduğuna karar verdik.

Parkın içinde West Trinity oyuncularından kaçarak manevralar yaptık.

"Tüm kapalı alanlar kilitli. İçeride olmasına imkân yok. Yüksekte bir yerde olmalı," diye mırıldanıyor Briar, sesini alçak tutarak.

"Bu bölgede yüksekte olan tek yer Drop Zone. Orası biraz ilerimizde ama buradaki diğer her şey yere yakın."

"O zaman o tarafa gidelim. Acele etmeliyiz, Easton ve ekibinin Batı Trinity'yi daha uzun süre savuşturabileceğinden şüpheliyim."

Siperden çıkmadan önce bölgeyi bir kez daha tarıyorum, yavaşça volta atıyorum ve gürültü yapmamaya çalışıyorum.

Çığlıklar ve uğursuz sesler uzaklarda yankılanıyor. Rüzgârdan gelen her bir gıcırtı ya da uğultu beni geriyor.

Adrenalin korkumu maskeliyor, beynim paniklemeye başladığında bile hareket etmemi sağlıyor. Düşman bölgesinde gruptan ayrılmış üç kızız. Bizi yenmek için ne kadar ileri gitmeleri gerekiyorsa o kadar ileri gitmeye hazır düşmanlar.

Bunu düşünmemeye çalışıyorum, kazanma dürtüsüne izin veriyorum.

Ben.

Nefesim görünür puflar halinde çıkıyor ve bu katmanlar giysiler beni daha çok terletiyor. Drop Zone görüş alanımda, devasa kaydırağa çıkan dolambaçlı ahşap merdivenler diğer araçlardan ayrılıyor.

Orada olmak zorunda.

"Hey," diye fısıldıyor Briar. "O da ne?"

Dalga havuzunun durgun durduğu sol tarafımızı işaret ediyor. Muhtemelen bu mevsimde burada su olan tek şey o. Yapı geniş başlıyor, tüm suyu içeride tutan ve dalgaları oluşturan makineleri depolayan beton duvara yaklaştıkça daralıyor. Havuzun sığ girişinde neredeyse hiç su kalmamış; tüm su, karanlık ve bulanık o l d u ğ u daha derin kısımda toplanmış.

O zaman binanın tepesindeki büyük tabelayı fark ettim. beton duvar çıkıntısında Dalga Lagünü yazıyor. Tabelanın üst kısmında havada dalgalanan kurdeleli bir pankart ve ortasında bağlı turuncu bir bayrak yer almaktadır.

"Vay anasını, bulduk onu," diye nefes alıyorum, yüzümde bir gülümseme var, gururdan yaklaşan tehlikeyi fark edemiyorum.

"Tanrılara şükürler olsun," diye
hırıldıyor Lyra. "Tanrılara mı?"
Gülüyorum.

"Ben agnostiğim." Omuz silkiyor. "Sadece birini söylemek yanlış geliyor."

Bayrağa doğru ilerlemeye başlamadan önce, keskin bir ışığın havayı deldiğini duyuyorum, ardından parlak kırmızı bir ışık uçuyor önümüze yuvarlanmadan önce gökyüzünden geçiyor. Fişek, gözlerimi yakan kıvılcımlar ve dumanlar püskürtüyor.

Az önceki adam grubu gölgelerin arasından yürüyor, her

biri farklı bir yönden, bir daire şeklinde etrafımızı sarıyor.

İki işaret fişegi daha yakıldı ve yolumuza gönderildi. Burnumu kolumla kapatırken rahatsız edici duman öksürmeme neden oluyor.

"Bu gece sizi tekrar bulacağımı umuyordum," diyor içlerinden biri, elindeki hokey sopasını tehditkâr bir şekilde daire şeklinde sallayarak. "Sizi uyarmıştık kızlar."

Çok yakındık ama şimdi çok uzakta gibi geliyor.

"Ne yapacağız?" Lyra, onlar yaklaştıkça sesinin gerginleştğini söylüyor.

Bir cevabım olmamasından nefret ediyorum. Ne *yapabilirsiniz ki*? Onlar üç kişi, biz üç kişiyiz ama onların da elinde silahlar var. Kaçmaktan başka yapabileceğimiz pek bir şey yok.

"Ayrılmalıyız. Kaçmalıyız," diyor Briar, öksürüyor. "Sage, bayrağa doğru git. Lyra, ters yöne koş."

"Ya sen?" Cevabını merak ettiğim için soruyorum. "Bu konuda endişelenme. Sadece git."

Bu riskli bir hamle, bir kumar ve ben bundan hoşlanmıyorum. Onlar bizi daha kaçmadan yakalayabilirler, genel olarak bizi yakalayabilirler. Ama bu riski göze almalıyız. Bir şeyler yapmak zorundayız.

Her birimiz bir nefes alıyoruz, bu an zamanda sabit duruyor, yırtıcılar yaklaşıyor.

Lyra aynısını ters yönde yaparken, önce ben koşarak ikisinin arasındaki boşluğa giriyorum. Ayaklarım beni ileri itiyor, mantığımı bir kenara bırakıp vücudumun beni itmesine izin verirken botlarım yere çarpıyor. Bu saf adrenalin ve tek düşünebildiğim o bayrağı yakalamak.

Buna bir son
ver.

Bunu
kazanıyorum

Ancak birkaç metre uzaklaştığımda arkamı döndüm ve hiç koşmamış olan Briar'ı gördüm. O yem gibi orada kaldı. Elinde hokey sopası olan adam geri çekildi ve küt ucuyla bacaklarının arkasına vurdu. Acı çığlığı

beni durdurdu ve hemen ona geri koşmak istedim.

Dizlerinin üzerine çöktüğünde, sarı saçları yüzünün önünde sallanırken, "Sage, *git!*" diye bağılıyor.

Bayrağa ulaşabilirsem tüm bunların sona ereceğini bilmek beni motive ediyor. Diğer adamlardan biri bana doğru yöneliyor ve o zaman tekrar koşmaya başlıyorum.

"Bayrağı almasına izin vermeyin!"

Kollarımı pompalıyorum, bacaklarımı daha hızlı çalışmaya, ciğerlerimdeki yanmayı geçmeye zorluyorum.

Havuzun kenarına doğru koşuyorum, beni sadece çalışanların girebildiği tarafa yerleştiren kapının üzerinden tırmanıyorum. Ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum, bana yaklaşırken elleri kapıya doğru hareket ediyor. Etrafıma bakıyorum, ne yapacağımı anlamaya çalışıyorum.

Bir sonraki hamlemi, ne yapacağımı. "Şimdi nereye kızım?" diye mırıldanıyor karanlık bir sesle. "Yukarı," diye nefes alıyorum.

Duvara tutunup kendimi yukarı kaldırıyorum, iki ayağımla durabileceğim kadar yer olduğunu görüyorum, ama sadece bu alanda. Sırtımı duvara vererek yanlamasına yürümem gerekecek.

Dalga havuzunun altında tutunacak hiçbir şey yok.

Bana doğru yaklaşan adama ve çamur dolu havuza doğru geri dönüyorum. Su karanlık, kömür gibi siyah ve soğuk havadan dolayı tepesinde buz parçaları yüzüyor. Ya kaybedip ölene kadar dövülecektim ya da suya düşme riskini alacaktım.

Düşmek beni öldürmeyecek -bunu yapacak kadar yüksek değil- ama su korkum her şeyi daha da kötüleştiriyor.

Sağ ayağımı çıkıntıya koyup ellerimi ve yüzümü soğuk tabelaya bastırdığımda kollarımda ürperti dolaşıyor. Sıcak tenimi yakıyor ama aceleyle hareket etmeye cesaret edemiyorum. Bu

Rüzgar bana sertçe çarpıyor, beni itmesine izin vermemeye çalışarak tabelaya daha fazla eğilmemi sağlıyor.

Boğazım o kadar kuru ki yutkunmak, nefes almak imkansız hale geliyor.

Diğer ayağım sallanıyor, ama takip ediyor ve kısa sürede

ayak parmaklarım beni dengede tutmaya çalışırken
topuklarım kenardan sarkıyor.

Düşme. Düşme. Düşme.

Bayrağın sallandığı, çılgınca dalgalandığı merkeze doğru ilerliyorum.

Yaklaştıkça kalbim göğsüme çarpıyor, omzuma ağır bir yük biniyor, Briar ve Lyra hakkında değil, sadece içgüdülerimle hareket etmeye çalışıyorum.

Tabelanın ortasına ulaştığımda yukarı bakıyorum, turuncu malzeme tam üstümde. Bitiş çizgisi tam orada, Zafer o kadar yakın ki tadını alabiliyorum. Parmak uçlarımda yükselirken parmaklarım karıncalanıyor.

Kafamın içinde, gecikiyorum. Her şey gecikiyor - sanki ağır çekimde hareket ediyormuşum gibi halsiz hissediyorum.

Elim malzemenin etrafında kıvrılıyor, avucumun içinde hissediyorum. Onu sabitlendiği yerden çekip göğsüme götürüyorum ve yeni doğmuş bir bebek gibi orada tutuyorum.

Ben yaptım. Başardık.

"Lanet olsun!" diye bağılıyor biri, tam da bir el tabelaya çarpıp tabelanın sallanmasına neden olmadan önce. Dengemi kaybediyorum ve geriye doğru düşmemek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Kollarım çırpınıyor, umutsuzca tutunacak bir şey arıyorum.

Ama hiçbir şey yok.

Düşüş filmlerdeki gibi kademeli değil.

Hayır, hızla, sertçe düşüyorum, gökyüzünden bir yıldız gibi saatte bir milyon mil hızla buz gibi suya çakılıyorum ve yanıyorum
indiğimde canlı.

Su beni almadan önce katı buz parçaları sırtıma çarpıyor. Neredeyse anında beni içine çekiyor, aç bir canavar gibi yutuyor.

İstenmeyen bir kucaklama gibi etrafımda kıvrılan ölümün soğuk ellerine sarılmış durumdayım ve soğuğun yoğunluğu. Etrafımı sarıyor, derime işliyor, kemiklerime nüfuz ediyor ve her saniye daha da derine iniyor.

Ve karanlıktan başka bir şey yok. Yüzeyin altında gözlerimi açtığımda bile, mürekkep gibi siyahtan başka bir şey yok.

Yüzeye doğru yüzmek istiyorum. Ciğerlerimdeki sızının geçmesini istiyorum ama uzuvlarım... Savaşmak, bir şeyler yapmak istiyorum ama hiçbir şey işe yaramıyor. Beynim durdu,
ve vücudumun ne yapacağına dair hiçbir fikri yok. Hiçbir şey hissetmiyorum.

Felç oldum. Hareket edemeyecek, kendimi kurtaramayacak kadar donmuşum. Korku beni ele geçirdi.

Ölme korkusu ve bunu engelleyememek. Bu tamamen benim kontrolüm dışında.

Sırada ne olduğunu bilmeme korkusu. Bilinmeyenin korkusu.

Birden müzik duymaya başladım. Rosie'nin müziği.

Bir heykel üzerinde çalışırken odasında çaldığı şarkılar ve acaba ölmeden hemen önce hissettiği şey bu muydu?

Onun için ağlamak istiyorum çünkü umarım korkmamıştır ama korktuğunu biliyorum. Yalnızdı, onu kurtarmak için ne zaman geleceğimizi merak ediyordu ama biz hiç gelmedik, zamanında gelmedik. Kurtarılacağını düşünürken öldü ve biz onun kaybolduğunun farkında bile değildik.

Çok geç olana kadar değil.

Yalnız ve korkmuş bir şekilde öldü.

Dünyayı nasıl yaşadığının tam tersi bir şekilde terk etti.

O her zaman cesurlandı, etrafı mutlulukla ve onu seven insanlarla çevrililandı.

Ve şimdi aynı şekilde öleceğiz. Bizi kurtaracak kimse olmadan tek başımıza.

Burnumdan ve ağzımdan çok fazla su alıyorum. Onu tekrar göreceğimi bilmek içimi rahatlatıyor. Görüşümü noktalar dolduruyor, her şey aniden bulanıklaşıyor ve kafamın güzel olduğunu hissediyorum. Bilincimi kaybediyorum, gittikçe daha da düşünüyorum. kendimden uzakta.

Sonunda acıya, eninde sonunda benim için geleceğini bildiğim suya teslim oldum.

Sıcaklık etrafımı sarıyor ve sanırım bu kadar.
Ölüyorum.

Ama acımasız havayla acımasızca karşılaşıyorum.
Tenime çarpıyor, bu ani enerji hissi içime doluyor ve şiddetli
bir öksürme dürtüsü beni ele geçiriyor.

Hırıltılarım ve soğuk yüzünden vücudum titriyor.
Hayatta olduğum için mutlu muyum yoksa şokta
mıyım emin değilim.

Beni tutan her neyse ona tutunuyorum, ellerime
Ona tutunuyorum, her şeyimle ona sarılıyorum çünkü ölümün
tam tersi gibi geliyor. Hayat gibi, hava gibi hissettiriyor.

"Ölmeyeceksin," diye duydum. "O kadar kolay değil."

Karmakarışık duyularımla, suyla boğuşurken bile onun
kokusunu alabiliyorum. Esrar ve duman gibi.

Benzin ve eski deri. Parmaklarımin altında sert, ikimizi de
kaplayan nem tabakasının altında sıcak hissediyor.

Gözlerim açıldı ve bulanık görüşümde şunları gördüm
Onu

. Rook.

Islak saçları yüzüne yapışmış, yanakları kızarmış ve
Titremesini durdurmaya çalışırken kare çenesini
sıkıyor.

Çok yıkık ama çok güzel görünüyor.

Çok güzel bir çocuk, ama Lucifer bile bir zamanlar
güzeldi.

En güzeli. Bir melek.

CHAPTER TWENTY-ONE

what's due is done

rook

Onun geri gelmesinin tehlikeden başka bir şey olmayacağını biliyordum.

Dikkatimizi dağıtmaktan ve bizi daha fazla riske atmaktan başka bir işe yaramazdı. Sage her zaman bir joker olmuştu. Siz daha bulaştığını anlamadan sizi bozan yavaş bir zehir.

Sorun var.

"Alistair, bekle, Alistair, lütfen, ben iyiyim-" diye yalvarıyor Briar, onu yavaşlatmaya çalışsa da başarılı olamıyor. Kan damlıyor Elleri, parmak eklemleri yarılmış ve sızıyordu. Adamın yüzüne verdiği hasar kalıcı olacaktı.

Sage kaldırımında oturmuş, ceketini omuzlarına sarmış, soğukla mücadele etmeye çalışıyor. Onun ıslak Başını kendisine doğru gelen yük trenine doğru kaldırdığında saçları çenesini okşuyor.

Alistair Sage'i ceketinin önünden tutup yukarı çeker, elleriyle

Onu arabasının yan tarafına agresif bir şekilde bastırırken malzemeyi sıkıca sıkıştırıyor.

"Aklından ne geçiyordu senin?" diye homurdanıyor ve konuşurken kadının bedenini sarsıyor. "Bencillikten başka bir şey değilsin. Neredeyse onu öldürtüyordun."

Mavi gözleri çok soluk, dudakları da aynı renk. Muhtemelen şu anda ne olduğunu bile anlamıyor, oksijensizlikten başı dönüyor. Ve şimdi yüzünde kontrolden çıkmış bir canavar var.

Briar, Alistair'e söylediği gibi yatakhanesinde olmadığına, savaş moduna geçti.

Geçen dönem kardeşi Dorian'ın başına gelenlerden ve Briar'ın kaçırılmasından sonra en kötüsünü düşünmüştü. Alistair, Briar'ı kaybetmek söz konusu olmadığı sürece asla korkmaz. Hayatta korktuğu tek şey budur. Ölüm bile onun önüne geçemez.

Neyse ki Silas, Alistair'in içinin rahat etmesi için telefonuna bir takip cihazı yerleştirmişti ve nerede olduklarını gördüğünde onu bulmasını engelleyecek hiçbir şey kalmamıştı.

Briar bacaklarının arkasına bir hokey sopası ve ağzına bir sağ kroşe yedikten hemen sonra ortaya çıktık. Bu Sadece kendim için değil, arkadaşım için de izlemek acımasızcaydı. Ona yardım etmek için ona vuran pisliklerden birini yakalamayı planlıyordum ama dikkatim dağılmıştı.

Yırtık kanatlı bir kız tarafından.

O kadar hızlı düşmüştü ki, gördüğümde bile emin değildim.

o.

Yumruğum sıkılı bir şekilde onu izledim. ve o ortaya çıkmayınca, peşinden gittim.

Yüzeye çıktığımızda çok solgun görünüyordu, çok kırılmıştı. Sanki suya battığında çoktan ölüme teslim olmuştu. Ve bu beni çok kızdırdı. Ölmesine izin verilmedi. Bu şekilde değil, savaşmadan değil.

Onun ölümünü izleyemezdim, o anda olmazdı. Çünkü gördüğüm tek şey yanlış anlardı.

Tek görebildiğim, benimleyken, altımdayken, etrafımdayken olduğu gibi davrandığı kızdı. gerçekte kim olduğunu. Bu zayıflığa, onun zayıflığına teslim oldum. Onun baştan çıkarıcılığına tekrar teslim oldum ve aptalca onun peşine düştüm.

Tıpkı onun hastaneye yatırıldığını öğrendiğimde yaptığım gibi teslim olmuştum. Gelişigüzel bir şekilde Monarch Akıl Sağlığı Kurumuna gittiğimde ve orada olduğundan emin olduğumda. Yaşadığından ve ölmediğinden.

Acınacak haldeydim.

Bir erkek için acınası bir bahane, çünkü yalanı bırakamıyordum. Bana gerçekleri gösterdiğinde bile, her pisliği,

Çirkin gerçek, hâlâ o yalanları istiyordum. Tüm o zehirli yalanları... Onları istiyordum ve ölmelerine izin veremezdim.

Ve bunun için kendimden nefret ettim. "Özür dilerim.

Bekleliyordum-"

"Neyi bekleliyordun? Sen bir maçı kazanmak için endişelenirken kız arkadaşımın dayak yemesini mi?"

"Alistair!" Briar deri ceketini çektiştirerek bağılıyor. "Onu yere bırak! Bu benim hatamdı. Gitmek isteyen bendim! Bendim, Sage değildi."

Çenesi sertleşti, kasları birkaç kez titredi. Koyu renk gözleri Sage'in boş mavi gözlerini delip geçiyor.

"Eğer onu bir daha tehlikeye atarsan, seni öldürürüm."

Beynim tam olarak yetişmeden ayaklarım hareket ediyor ve onlara yaklaşıyorum. Tehdit hafif bir tehdit değil- Alistair asla ciddi olmadığı bir şey söylemez.

Ve şu anda bana hissettirdiklerinden hoşlanmıyorum.

En iyi arkadaşıma saygı duymaktan başka bir şey hissettiriyorsun.

Beni ona karşı düşmanca hissettiriyor.

Yanına yaklaşıp bir elimi göğsüne koyuyorum. "Sakin ol. Briar iyi. Kızına odaklan."

Başını şüpheyle eğerek bana bakıyor. Onu bırakması gerektiği mesajını alması için göğsüne bastırarak yerimde duruyorum.

Sage'e son bir kez öfkeli bir bakış attıktan sonra elini bırakıyor ve hemen Briar'a dönerek arabadan uzaklaşıyor ve onun yüzünü ellerinin arasına alıyor. Üzerinden hala o kadar çok öfke akıyor ki kulaklarından çıkan buharı görebiliyorum, ama ona baktığında biraz yumuşuyor. Kanlı başparmağını kaldırarak şişmiş alt dudağını okşuyor.

"Bu iş daha bitmedi, Küçük Hırsız."

Başını sallıyor, kolunu adamın beline dolamadan ve vücuduna gömülmeden önce onun öfkesini kabul ediyor. Sesi sadece onların duyabileceği bir şeye dönüşmeden önce "Özür dilerim," diye fısıldadığını duyuyorum.

Arabaya yaslanmış, yere bakan Sage'e dönüyorum.
Ellerimi ıslak kotumun içine sokuyorum, yapışkan malzemenin parmaklarımla istemediğim bir şey yapmasını engelleyeceğimi umuyorum.

Ona ulaşmak gibi aptalca bir şey.

Suyun içinde bana nasıl sarıldığını, nasıl Umutsuzca beni arıyor, enerjimi alıyor. Sanki gitmesine izin verirsem ölecekmiş gibi.

Kafamın içine etti.

Aylarca katlandığım bekârlık, o anın acısıyla kıyaslandığında hiçbir şeydi.

Sadece kendime ve kuş beyinli kalbime bunun bir serap olduğunu hatırlatmaya devam etmek zorundayım. O daha önce Onu becerdiğim, öğrendiğim, içime çektiğim süre boyunca başka bir adamla nişanlıydım. Ben bir deneydim.

Sen bir oyundun, Rook.

Bu kadar.

"Görünüşe göre tüm eğlenceyi biz olmadan yaşamışsınız." Thatcher Silas'ın yolcu arabasının kapısını çarparak bize doğru yürüyor.

"Ne oldu?" Silas Briar'a bakarak soruyor, sonra durup Sage'e bakıyor. Gerekli olduğunu söyleyebileceğimden çok daha uzun süre bakıyor.

Onun geri dönmesi benim için zordu ama tamamen farklı bir nedenden ötürü onun için de zor olduğunu biliyorum.

Sage ve Rosemary ikizdi, bu yüzden benzerlik vardı. Bu benzerlik her zaman vardı ama içlerinden biri ölünce ve neredeyse bir yıldır ölünce, benzerlikler daha da belirginleşti.

"Gauntlet oynadılar. Sage dalga havuzuna düştü ve Briar vuruldu," diye dişlerimi gıcırdatarak ikisini de bilgilendirdim.

Ne kadar saftılar? Daha iyi bilmeleri gerekirdi. Her yıl insanlar Gauntlet'ten yaralı olarak ayrılıyor. Bu değil hiç deneyiminiz olmadan oynayabileceğiniz bir şey.

Biz biliriz. Yaralamayı genellikle biz yaparız.

"Ya sen?" Thatcher oturan bir adama doğru yönelir Lyra. Başını dizlerinin üzerine koyup asfalta uzanmışken, adam onunla konuştuğunda irkilir. Adamın sesi onu içinde bulunduğu küçük dünyasından çekip çıkarıyor ve gözleri Lyra'nın gözlerinin içine giriyor. "Ne oldu sana böyle?"

"Hiçbir şey. Uh," diye kekeliyor. "Ben iyiyim."

Başını sallayıp dişlerini emmeden önce bakmaya devam ediyor. "En azından kazandık mı?"

"Thatcher, kapa çenenin."

Briar ve Alistair aynı anda "Evet," diye cevap vererek neden bu kadar iyi bir ikili olduklarını bir kez daha kanıtlıyorlar.

"Güzel." Thatcher Briar'a doğru yürür ve onun gövdesinin üzerinde gezinir. Buzlu ellerinden biri öne doğru hareket ederek çenesini kavlıyor ve başını sola ve sağa doğru eğiyor. "Bunu buzla ve yaşamalısın... ne yazık ki," diye ekliyor iyi bir önlem için.

Konuşmaları arka planda kaybolur çünkü tam bu sırada Silas Sage'in yanına gelir. Ona bakıyor, bir an için çok uzun süre bakıyor ve kapüşonunu çıkarmaya başlıyor. Kollarından çıkardıktan sonra duraklar.

"Kollarını kaldır," diye homurdanıyor.

Sonunda bakışlarını ona doğru kaldırdığında mideme bir huzursuzluk yerleşiyor.

Neden ona öyle bakıyor? Muhtemelen Rosie'ye duyduğu saygıdan dolayı bunu yaptığını biliyorum ama bu beni endişelendiriyor.

Bu beni kızdırıyor.

Kendime. Ona. Ona.

"İstemiyorum," diye yanıtıyor boş boş bakarak.

"Donarak öleceksin. Giy şunu." İtiyor kapüşonunu göğsüne bastırıyor, ısrar ediyor. Yine de tepki vermeyi reddediyor.

Sadece bunu izleyebiliyorum. En iyi arkadaşım onunla bir yıldır kimseyle konuşmadığı kadar çok konuştuğu için tek bir kelime bile edemiyorum.

Kıskançlık içimi gümbürdetiyor.

Bana ne yaptığını görüyor musun? Hayatımı yeniden mahvediyor. Beni kendi arkadaşlarıma karşı kıskırtıyor. Onun yüzünden Alistair'e kızdım, Thatcher'a yalan söyledim ve şimdi de Silas'ı kıskanıyorum.

Benim asla anlayamayacağım bir bağları olduğu için kıskanıyorum ve bu konuda söyleyebileceğim hiçbir şey yok.

Ne yapmam gerekiyor? Onlara doğru yürüyüp bölgeci bir köpek gibi üzerine mi işeyeyim?

Sage Donahue pek çok şey olmuştu ama benimki asla onlardan biri olmamıştı.

İzlediğim şey hakkında konuşmaya hakkım yok ama bu konuşmak istemediğim anlamına da gelmiyor.

"Neden? Beni kurtarabilesin diye mi? Kendini daha iyi hissetmek için mi?" diyor soğuk bir şekilde ve ses tonunda hiçbir duygu izi yok.

İşte o, çok iyi tanıdığım acımasız kalpli sürtük. Seni geliştirdikten hemen sonra yıkabilecek olan. "Böylece Rose'un yanında olamamanın acısını çıkarabilirsin?"

"Sadece ölmediğinden emin olmaya çalışıyorum," diye yanıtlıyor. "Öyle mi? Peki neden aynısını kız kardeşim için yapmadın?"

Konu o gümüş dile geldiğinde neler yapabileceğini biliyordum. Sözleriyle ne kadar pervasız olduğunu üzgündü. Sadece sesiyle birini ne kadar kolay incitebiliyordu.

Bunun ona olmasına izin vermeyeceğim. Bunu hak etmediği halde.

"Sage, dur," diye uyarıyorum, onların alanına yaklaşıp arkalarında duruyorum.

"Hayır." Beni görmezden geliyor. "Senin de orada olman gerekiyordu ama kütüphaneden eve yalnız yürümesine izin verdin."

Silas'ın asla unutmadığı için hatırlatılmasına gerek duymadığı kırık dökük anıları sürükleyerek geliyor. Sage acı çektiğinde, etrafındaki herkesin acı çekmesini sağlamak zorunda.

"Orada olman gerekiyordu!" Sesi göğsünü dürterken bir çığlığa dönüştü. Yine de, o

Bir heykel gibi sert duruyor, kıpırdamadan, sözlerinin sert dış görünüşüne çarpmasına izin veriyor.

"Onu korumamız gerekiyordu!" İlk gözyaşı yüzünden aşağı süzülüyor, gözlerinden kimsenin iyileştiremeyeceği bir acı akıyor.

Ve bunu anlayan biri varsa o da Silas'tır.

Aynı kişiyi kaybettikleri için kederlerinde ortak bir zemin bulabilirlerdi. Birbirlerinin duygularını anlayabilirlerdi ki bu benim ikisi için de asla yapamayacağım bir şey. Özellikle de Silas için.

Rose'a ne kadar yakın olduğum önemli değil; onunla onun gibi bir bağ kuramadım. Ona istediğim şekilde yardım edemem. Günde kaç kez kontrol edersem edeyim, bunu onun için daha iyi hale getiremem.

Onun iyileşmesine yardımcı olmak için yapabileceğim hiçbir şey yok ama yapabileceğim tek şey bunun intikamını almasını sağlamak.

"Ve şimdi bak, o öldü! Öldü, Silas, yapayalnız! Neden onu korumadınız? Neden onu kurtaramadık?"

Zırhı kırılıyor - sert kurşunlardan biri metali delip geçiyor ve kemiğe saplanıyor. Duygusal bir travmadan daha fazlasıymış gibi sızlandığını görüyorum. Fiziksel bir rahatsızlık onu sarıyor.

Gözlerini kısa bir süreliğine kapatıp yeniden açtıktan sonra Sage'e dokunmak için ileri uzanıyor.

"Rosie, ben-"

"Ne?" Onun sözlerinden etkilenerek irkildi. "Az önce bana Rosie mi dedin?"

Beynime bir tehlike sinyali gönderiliyor. Evrensel bir panik.

Korkuyu bastırmaya çalışıyorum. Kendime bunun dürüst bir hata, bir karışıklık olduğunu söylemeye çalışıyorum. İlaçlarını alıyordu, her gün onu izliyordum.

O iyi. Sadece bir hata oldu. Bu kadar.

Ancak teşhis konduğunda, semptomlarının sürekli farkında olduğumda ve işler kötüye gittiğinde böyle şeyleri bir kenara bırakmak zor. Bunun bir tesadüf olmasını istiyorum. Bunun bir hata olduğuna inanmak istiyorum.

"Bu kadar yeter," diye araya giriyorum, ikisinin arasına giriyorum. Kimi koruduğumdan emin değilim. Engelliyor muyum

Sage mi? Yoksa Silas'ı mı koruyorum?

Tek bildiğim Sage'in birini incitecek ruh halinde olduğu. Sıkıntıya girdiğinde, acısını etrafındakilerden çıkarır. Asla yalnız incinmek istemez.

Yani birine zarar vermek istiyorsa bunu bana yapabilir, Silas'a değil.

Asla Silas.

"Canınız cehenneme," diye tükürüyor, bana bakarak. "Hepinizin canı cehenneme. Ödeşmeyi benden daha çok hak ediyormuşsunuz gibi davranıyorsunuz. Sanki benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Sanki benim lanet olası ikizim değilmiş gibi!"

"Bununla hiçbir ilgisi yok. Yapamayacağımızı biliyoruz. Bunu hak ediyoruz ama aynı zamanda sana güvenmediğimizi de biliyoruz," diyorum, öfkesi karşısında geri adım atmayarak.

Eğer çirkinleşmek istiyorsa, tamam, çirkinleşebiliriz.

"Hayır, sen"-işaret parmağıyla göğsümü dürtüyor -"Bana güvenme, Rook. Bunu arkadaşlarına yalan söyleyen biri söylüyor." Gözlerimin içine bakıp beni uyarıyor. Eğer dikkatli olmazsam, bana ağır bir hasar verebileceği konusunda beni uyarıyor.

Bizi burada, şu anda dışarı çıkarabilir. Birini mahvetmek için ne kadar derine inmesi gerektiğini umursamıyor.

Buraya gelip hayatımı tekrar mahvetmeye çalışarak ateşle oynuyor.

Ama bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim.

Bu sefer yaktığım bir göl evi olmayacak. Kül yığnında kalan onun solgun teni olacak.

Burnumdan nefes alıyorum, çenem geriliyor. "Biliyordum Seni kurtarmak zaman kaybıydı. Boğulmana izin vermeliydim."

"Madem bunu biliyordun, o zaman neden yaptın? Ha?" Burnunu bana doğru çevirdi, elleri iki yanında sıkı yumruklar halindeydi. "Kötü adam gibi davranan bir adam için, kesinlikle oynamayı seviyorsun

Kahraman, değil mi? Bunu seviyorsun, değil mi Rook? Kırılanları kurtarmak? Kahraman mı olmak istiyorsun?"

"Kahrolası bir kahraman gibi mi görünüyorum?" İki elimle belini kavıyorum, onu vücudumun uzunluğuna doğru çekerken etini sıkıca bastırıyorum, sonra nemli gövdesini omzuma atıyorum, böylece sırtımdan aşığı sarkıyor.

"Bu iş bitti," diyorum ona, o ise yapacağını bildiğim gibi yol boyunca benimle mücadele ediyor.

O pembe çenesini kapatması ve yorumlarının sonuçları olduğunu öğrenmesi gerekiyor.

Sırtıma vurmasına izin verdim, tutuşumdan kurtulmak için itti, gömleğimin altındaki ham izleri acıttı.

Bir kolumla onu sararken, diğer kolumla arabasının kapısının kolunu tutuyor, kapıyı açıyor ve onu kabaca arka koltuğa fırlatıyor. Vücudu arabanın Göğsü, emmeye hazır olduğum dizginlenemez duygularla yükselip alçalıyor.

Onun öfkesini, mantıksız duygularını, hepsini alacağım.

İki elimi de kapının pervazına koyup kendimi destekliyorum ve onu son kez bu şekilde gördüğüm anı umutsuzca görmezden gelmeye çalışıyorum. Arka koltuğunda uzanmış, çıplak.

Esrarımı tüttürüyor, o sıkık gözleriyle bana bakıyordu.

Şimdi sadece siktiğimin gözleri oldular.

Hangisini daha çok sevdiğimi söylemek zor.

Yabani bir kedi gibi hızla hareket ediyor, dizlerinin üzerine oturuyor ve avuç içlerini göğsüme bastırmak için kullanıyor, beni hareket ettirmeye çalışmak için hafif düzeyde güç kullanıyor.

"Çıkarın beni buradan!" diye bağılıyor ve kıpırdamayan bedenimle daha da tedirgin oluyor.

Evet, işte bu. Bırak çıksın,
Sage. Acıt.

"Hayır," diye törpölüyorum, ama işleri daha da kötüleştiriyorum. Hareketleriyle ileri geri sallanan ıslak saçlarına bakıyorum.

Bastırması dövmeye dönüşüyor, göğsüme vururken minik yumrukları bana hiçbir şey yapmıyor. Hareket et. Sadece kendini yorup daha fazlasını istememi sağlamayı başarıyor. İhtiyacım olana kıyasla bu çocuk oyuncağı. Açlığımı gidermek için gerekenlerin bir önizlemesi.

"Elinden gelenin en iyisi bu mu? Gerçekten de havlıyorsun ama hiç ısırmıyorsun, değil mi?" Onu sinirlendirdim. "Hadi, vur bana."

Alistair olsaydım tam olarak söyleyeceğim şeyi söylüyorum, onu kendi öfkesine daha da itiyorum, daha şiddetli yumruklar çekiyorum. Daha fazla güç üretmeye başladılar ve o daha aşağı düştü,

Bağırsaklarımın yumuşak etine birkaç kez vurarak ciğerlerimdeki rüzgârı ele geçirdi. Başa çıkamayacağım bir şey değil. Hareket etmem için yeterli değil.

"Vur bana!" Yüzüne bağıriyorum, zehirli delilik ve tam olarak başa çıkamadığım bastırılmış duygularla doluyum. Yaşadığım şeyler Bitirdiğimizde derinlere gömülmüştü. Hepsi ortaya çıkıyor, yapmadığım tek şeyi yapmak istememe neden oluyor. Döndüğünden beri düşünmeyi bıraktı.

Onu

mahvetmek.

Onu kırmak.

Tıpkı ona yaptığı gibi kim olduğunu sorgulamasını sağla.

Ben

. "Vur bana!"

Baraj yıkılıyor. Barut fıçısındaki kibrit.

Onun için bardağı taşıran son damla.

Çeneme sert bir yumruk indiriyor ve bu sırada dudağımı koparıyor. Başım şiddetle sağa doğru savruldu ve kanın hemen ağızıma sızdığını hissettim. O zaman Keskin metalik tat tat alma tomurcuklarımı kaplıyor ve kesiğin ısırtığı dudağımı ağrıtıyor.

Başımı geriye atıp gözlerine kilitleniyorum, elleriyle ağızını kapatırken gözlerinin kocaman ve yaşlarla dolu olduğunu görüyorum. Böyle bir şey yapabildiği, o noktaya itildiği için şok olmuş durumda.

Herkes alçakça bir şey yapabilir. Her şey doğru zaman,

doğru motivasyon ve duygularla ilgilidir.

"Neyin var senin?" diye mırıldanıyor. "Neden bunu yapmama izin verdin?"

Bu sorunun bir tepki yaratmasını beklemiyorum.

Ben.

Boğazımı jilet gibi kesmesini beklemiyorum. ruhumdaki her şeyi yakıp, geriye filtrelenmemiş dürüstlükten başka bir şey bırakmıyor.

Bende yanlış olan bir sürü şey var.

Ama şu anda beni gerçekten mahveden tek bir şey var.

Parmaklarım başının arkasını kavlıyor, bir tutam saç avucumda topluyor ve yüzünü kendime doğru çekiyorum. Burunlarımız acı bir şekilde çarpışıyor, o kadar yakın ki onu koklamaktan, aylardır ilk kez içime çekmekten başka çarem yok.

"Sen," diye ısııyorum, bu gerçeğin dilimde bıraktığı tattan nefret ederek. "Benim sorunum sensin. Buraya dönmüş olman.

Kampüste dolaşıyorsun, uçurumda ortaya çıkıyorsun. Sen varsın."

Nefesim yüzünde gezinerek onu soluk soluğa bırakıyor. Ağızlarımız arasında bir sürtünme patlaması yaşanıyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. İşin bitti," diyorum ona, "Üzgün olmak mı istiyorsun? Kız kardeşinin yasını mı tutmak istiyorsun? Bunu yapabilirsin ama başkalarına zarar veremezsin, Sage.

Kızgın ve hasarlı olduğun için Silas'a ya da başkalarına zarar veremezsin. Onu biz de kaybettik. Hepimiz onu kaybettik."

Bana cevap vermesi için ona ne zaman ne de yer bırakıyorum. Onun bununla yüzleşmesini, bunu hissetmesini istiyorum ki bir dahaki sefere Rose'u özlediğinde, bunu hak etmeyen insanlardan çıkarmasın.

Çünkü o bundan daha iyi.

Birinin kederinin ve yasının hedefi olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Günah keçisi olmanın, kendinden bir parça kaybeden birinin kum torbası olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum.

Onun babama dönüşmesine izin vermeyi reddediyorum çünkü o daha iyi.

Onu bıraktığımda koltuğa çöküyor ve kendimi onun alanından çıkarıyorum. Silas'ın kucağındaki tişörte bakıyorum, elleri endişeyle tişörtü kurcalıyor.

"Ve bunu giymeyeceksin," diye ekliyorum. mantıksız kıskançlığıma yardım etmekten başka bir şey yapmadı, elindeki malzemeyi aldı ve kapıyı çarparak kapattı.

Kızgınım, üşüyorum ve buradan siktir olup gitmek istiyorum. Ondan, bana yaptırdığı çılgınca şeylerden ve bana hissettirdiklerinden uzaklaşmam gerekiyor. Ondan uzakta derin bir nefes alarak başımın arkasını kabaca ovuyorum.

Neye ihtiyacım olduğunu biliyorum. Biraz saldırganlaşmaya ihtiyacım var. Alistair ile tartışmak istedim. Gezintiye çıkmak. Thatcher tarafından kesilmek. Bir saniyelğine bile olsa onu uzaklaştıracak herhangi bir şey.

Briar ve Lyra vedalaşarak kendilerini ve Sage'i yatakhaneye geri götürdüler ve bizi az önce olanları anlamamız için burada bıraktılar.

"Bu da neydi böyle, Van Doren?" Motorumu çalıştırıp bu soğuk havada motorun ısınmasına izin verirken Alistair beni suçluyor.

"Silas'ı koruyan bendim, başka ne olabilirdi ki?" Karşılık veriyorum, uğraşmak zorunda olduğum şeyler listesine onun tavrını da eklemek için çok gerginim.

"Beni korumana ihtiyacım yok."

"Öyle mi? Tıpkı ilaçlarını aldığından emin olmak için bana ihtiyacın olmadığı gibi mi? Ya da birine ölmüş kız arkadaşının adını söylemekte bir sakınca görmüyor musun?" Eşofmanını geri atarken gözlerim Silas'a odaklanıyor.

Rose öldüğünden beri tek yaptığının onu korumak olduğunun farkında değil mi? Onu izlemek? Uyanık olduğum her saniyeyi onun iyi olduğundan, hayatta olduğundan emin olmak için harcadığımı?

"Herkes sakın olsun," diye araya giriyor Thatcher. "Uzun bir gece oldu ve herkesin rahatlamaya ihtiyacı var, tamam mı?"

O haklı. Her zamanki gibi. Öfkelerimiz alevlenmeye başladığında mantığın tek sesi.

Ama söz konusu o olduğunda kendimi kontrol etmem imkansız. Sanki her hissim, her duygum O etraftayken, ondan bahsedildiğinde daha da artıyor. Onu ne kadar sistemimden söküp atmaya çalışsam da, bir yolunu bulup geri dönüyor ve beni tanımadığım birine, arkadaşlarına kızan birine dönüştürüyor Çünkü ona belli bir şekilde bakıyorlar ya da onu tehdit ediyorlar.

Benim için bir oyun olması gerekiyordu, güzel, küçük amigo kızı kırmak için. Ve sonunda kazıklanan ben oldum.

Duyguları

siktir et.

Siktir et

bunları.

"İşte." Alistair bana bir paket sigara fırlattı. "Hepimize bir tane lazım."

İçinden beyaz çubuklardan birini çıkarıp Silas'a vermeden önce dudaklarıma yerleştiriyorum. Ucunu Zippo'mla yakıyorum ve stres giderici dumanı ciğerlerime çekiyorum.

"Altı dakika," diyor Thatcher. "Her sigara hayatınızdan altı dakika götürür, bunu biliyor muydunuz?"

Biraz gülmekten kendimi alamıyorum. "Hedefe altı dakika kaldı."

Duman halkalar halinde çıkıyor, gecenin içinde dönüp duruyor. Nikotinin verdiği hafif baş dönmesi yüzünden başım tıkanıyor. Bazen daha genç olduğumuz zamanları düşünüyorum, on dört yaşındayken uçurumda sigara içerken, ayrılmadan önce Ponderosa Springs'te yapmak istediğimiz tüm kaotik şeyleri düşünüyorum.

Buraya nasıl geldik diye düşünüyordum.

Hepimiz bir zamanlar olduğumuzdan çok daha fazla eziyet çekiyoruz ve her geçen gün mezara daha da yaklaşıyoruz.

"Bu gece oyun için biraz geç kaldınız çocuklar. İyi olduğunuz tek şey buydu ve bakın, artık siz olmadan da kazanabiliriz. Görünüşe göre burası size defolup gitme zamanınızın geldiğini söylüyor."

Tam da akşamın sakinleşmeye başladığını düşünürken, ortalığı karıştırmanın kralı o prestijli kafasını kaldırmaya karar verdi.

Bu gece benimle konuşması gereken son kişi.

Geçmişimiz ilkokula kadar uzanan uzun ve karmaşık bir geçmiş ve evet, o zaman da şimdi olduğu kadar sinir bozucuydu.

Omzumun üzerinden bakınca Easton'ın sanki buranın da sahibiymiş gibi park yerine doğru yürüdüğünü görüyorum. Her yerde böyle yürüyor, sanki adım attığı her şey onunmuş gibi, sanki zaten onunmuş gibi.

Taşıdığı hak duygusu kilometrelerce öteden kokuyor.

"Görünüşe göre kazanmanızın tek nedeni bir kız. Sadece babanın desteğine ihtiyaç duymakla kalmıyorsun, şimdi de savaşmak için kadınlara mı ihtiyacın var? Eğer zavallı bir yer israfı gibi görünmek istiyorsan, bunu başarıyorsun Sinclair," diyor Thatcher, Silas'ın arabasına yaslanıp ellerini pantolonunun içine sokarak.

Easton, birinin egosunu tehdit etmesinden hoşlanmadığı için dudak büküyor. "Doğru ya, sormayı unuttum, Sage nasıl? Şansımız yaver gitti ve boğularak hepimize bir iyilik mi yaptı? Yoksa benim

Rook'un zor durumdaki genç kızı kurtarmak için atladığı doğru mu?" İşte o zaman elimdeki seçirme başladı.

Pervasızca bir şey yapmak için ısrarlı ve karşı konulmaz dürtü. Şiddet içeren bir şey.

Omuriliğine ciddi hasar verme ya da yeni zil sesim için onu diri diri yakarken çığlıklarını kaydetme dürtüsü i ç i m d e kıpırdanıyor, beni ele geçiriyor.

Çocukken lanetlendiğim o kötülük, huzursuz öfkemle karışmaya başlıyor ve korkunç bir karışıma dönüşüyor.

Fitilin ateşlenmesini bekleyen bir dinamit.

Misillememizin ana hedefi o değil.

Ama her nasılsa kendini her zaman olayların tam ortasında buluyor, burnunu ait olmadığı bir yere sokuyor, konuşmaması gereken şeyler hakkında saçmalıyor.

Ona bakıyorum, Sage ve benden haberi olup olmadığından emin değilim.

Çocuklar onun gibi bir pislikten öğrenirlerse Thatcher yine haklı çıkar, bana güvenmezler. Bu da onlara yakında söylemem ya da bilenlerin çenelerini kapalı tutmalarını ummaya devam etmem gerektiği anlamına geliyor.

Ama Ponderosa Springs'in olayı bu, hiçbir şey gömülü kalmıyor. Hiçbir şey.

"Bu gece yalnız mısın, East? Sana destek olacak et kafalılar yok mu?" Doğruca bir aslan inine girerken güvenliğinden nasıl emin olabildiğine ikna olmamış bir şekilde soruyorum. Aylardır yemek yememiş ve hemen her şeyle beslenmeye hazır bir grup aslan.

Spor ayakkabılı tiki pislikler bile.

"Tuvalete giden genç kızlar gibi sürekli bir grup halinde seyahat etmeme gerek yok, biliyorsun. Senin aksine." Bisikletimin yanına park ettiği arabasının kilit açma düğmesine basarak yanımızdan geçip gitmeye başladı, ama iyi bir önlem almak için ukalaca bir söz daha eklemeye karar verdi: "Yakında bu kasabayı sizden temizleyeceğim. Hepinizi. Çöpü dışarı çıkaracağım, tıpkı o sürtük kız arkadaşına yaptığımız gibi. Rose."

Ayak parmaklarım karıncalanıyor, titremem daha da kötüleşiyor. Başparmağım hızla uyluğuma dokunurken ağızımdaki sigarayı ısıyorum. Dürtüsel arzularım beni ele geçirmeye başlıyor, kazanmaya başlıyor.

Onun adını söylediğini duymak, bir tür ilişkiyi ima ettiğini duymak, bekleme planımızın benim için kapıdan dışarı uçmasına neden oluyor. Kendimi ancak bu kadar kontrol edebilirim.

Silas, yarım kalan işinin ve suçluluk duygusunun ağırlığını omuzlarında taşıyarak sessizce ona doğru ilerliyor. Onu takip ediyorum, desteğe ihtiyacı olduğu için değil, Si'nin ondan kopardığı etten bir parça istediğim için.

Karşı karşıya dururlar. "Eğer Rose'la bir ilgin olduğunu öğrenirsem Easton, seni öldürmem için dizlerinin üzerinde yalvarmanı sağlarım."

Easton'ın Adem elması yutkunurken boğazında sallanıyor, ağzı gergin yapısına uymuyor. "Boş tehditler. Hepiniz bunlarla dolusunuz.

Her zaman öyleydi. Ne zaman kışınızdan konuşmaktan başka bir şey yapacaksınız?" Silas'ın yüzüne doğru eğilerek içimdeki çakmak taşını harekete geçiriyor. İhtiyacım olanı elde edene kadar onu söndürmek yok.

"Biliyor musun, eğer küçük Rosie'nin ölümüyle bir ilgim olsaydı," diye fısıldıyor, "en azından önce ürünün tadına bakar, bu kadar acıya değdiğinden emin olurum."

Tik, tik, bom.

Easton'ın ensesinden tutup, onu tuzağa yakalanmış bir tavşan gibi tuttuğumda yaptıklarımın bir sonucu ya da yansıması olacağını pek düşünmüyorum, Parmaklarımın ucunda kalp atışlarının hızlandığını hissediyordum.

Tek görebildiğim parlak turuncu alevler ve büyüleyici karanlık, ilkel içgüdülerden başka hiçbir şey tarafından kontrol edilmiyor.

Bana, arkadaşlarıma söylediği ya da yaptığı her şeyin film şeridi gibi gözümün önünden geçiyor. Rose'a karşı acımasızlığı, aşağılık sözleri, gözümün önünde Sage'i ellemesini izlediğim zamanlar.

Onlar benim ateşimin benzini.

Artık dünya onun gerçekte ne olduğunu görecek. İçi ne kadar iğrençse dışı da o kadar iğrenç olacak. Artık altın çocuk imajının arkasına saklanmak yok.

Easton'ın cezalandırılma zamanı geldi.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye camı kıracak kadar yüksek sesle bağırıyor, beni itmeye çalışıyor ama tutuşum tutuyor.

"Tüm o boş tehditleri yerine getirmek."

Dizimi karnına gönderiyorum, acı dolu bir homurtuyla iki büklüm oluyor. Bunu canını yakmak için yapmıyorum, sadece elime koz geçsin diye yapıyorum.

Koluma uzanıyor, tırnakları vücuduma batıyor, kendini savunmak için zayıf bir girişimde bulunuyor. Vücudunu motoruma yaklaştırıyorum, gitmesini istediğim birkaç santim boyunca onu sürüklüyorum. Bu kadar sert biri için, kesinlikle

pısırik.

"Rook."

Adımı kimin söylediğinden emin değilim ama bunun için çok geç.

Konuşmak için çok geç. O aşamayı geçtim.

beni durduruyor. İçimdeki şeytani besleyene kadar işim bitmeyecek. Ona hak ettiğini verene kadar.

Şeytan cezasını çekiyor, cezasını veriyor.

Yüzünün sol tarafını doğrudan egzozumun üzerine iterek onu dumanı tüten sıcak metalin yanına yapıştırıyorum.

Geri çekilmeye çalıştığını hissettiğimde ve çaresizlik içinde bağırmaya başladığını duyduğumda vücudum zevkle uğulduyor.

Koku derin derin içime çekmeme neden oluyor ve gözlerimi kapatırken başımı gökyüzüne doğru eğiyorum, bu hissin tadını çıkarıyorum

Güç. Isı tarafından tüketilen kas ve dokular başka hiçbir şeye benzemeyen bir koku yayar. Kömür ve kavrulmuş saç birbirine karışarak bu sülfür kokusunun deriyi eritmesini sağlar.

Herhangi bir merhamet için tutarsızca yalvarırken attığı acı çığlıklarının hemen altında ızgaradaki etin cızırtısını duyabiliyorum ama burada bunların hiçbirini alamayacak. Bu gece değil.

Tutuşumu bırakmadan önce ona birkaç saniye daha veriyorum, ayakları onu bırakıyor ve sert bir gümbürtüyle asfalta düşüyor. Yüzünün egzozdan kopuşunu izliyorum, etinin parçaları hala parlak metale yapışıyor.

Temizlemek için aklıma bir not aldım.

Titreyen elleriyle uzanıp hasarı değerlendirmeye çalışıyor. Derisi erimiş, lifli bir plastik gibi görünüyordu; yağın parçalanmasından kaynaklanan doku ve sızan sarı sıvı. Üçüncü dereceden büyük yanıklar tüm yanağını kaplıyor. Düzeltilemez bir hasar meydana gelmiştir.

O yara izini sonsuza kadar taşıyacak.

O yüzeyin altında lanet olası bir pislik. Bunu görecektir ve artık boş tehditler olmadığını anlayacak.

Ve aynen böyle...

Seğirme durur.

CHAPTER TWENTY-TWO

a midsummer night's nightmare

sage

Bazı nedenlerden dolayı, sıcaklık yükseldiğinde ısınmaya başlarsa, burası daha az ürkütücü olur. Sanırım burada ne kadar uzun süre kalırsam, o kadar şüpheli hale geliyor. Geceleri duvarlardaki gıcırtilar, güneş kaybolduğunda koridorlarda beliren gölgeler. Buranın perili olduğuna ya da bir tarikatın toplantı odasına giden gizli geçitler olduğuna inanıyorlar.

Öğrencilerin ders aralarında ya da öğle yemeği için toplandıkları nemli, bakımlı çimlere basarak ortak alanda yürüyorum. Gözlerim ortadaki kesilmiş ağaca takılıyor, geçen dönem esrarengiz bir şekilde alev aldıktan sonra kesilmiş olan ağaca.

Ayaklarım arnavut kaldırımli yola tekrar bastığında tiyatroya doğru ilerliyorum.

Bir zamanlar evim gibi hissettiğim yer.

Panik ataklarım son birkaç gündür kötüydü, kâbuslarım daha da kötüydü. Artık boğulmanın gerçekten nasıl bir his olduğunu bildiğim için zihnim bunu bana karşı kullanıyor. Şimdi her şey çok daha gerçekçi geliyor.

Briar ve Lyra'yla yüzleşmem bir dakika sürdü ve Briar iyi olduğu, olanların benim hatam olmadığı konusunda ısrar etse de, sarımsı morluğuna her bakışımda midemde ağır bir suçluluk duygusu hissediyorum.

O geceyi tamamen unutmaya çalışıyorum ama bu mümkün görünmüyor.

"Tam da bahsettiğim kız," diye duyuyorum binanın kapısına tutunurken. "Finn, Sage Donahue ile tanış. Bu Frank'ın kızı. Ve Sage, bu Finn, ortağım."

Cain yanıma geliyor, olmasını istediğimden daha fazla yaklaşıyor. Yanındaki adam bana hitap ederken senaryomu vücuduma sıkıca tutuyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyerek elini uzatıyor. "Kız kardeşinizin vefatını duyduğuma üzüldüm."

Elini sıkıyorum, tüm polisiye dizilerde olduğu gibi genç bir dedektifle eşleştirilmekten rahatsız olup olmadığını merak ediyorum. Beyaz bıyığı dudağının üstünü okşuyor, kenarlara geldikçe kıvrılıyor ve bana fıstık adamı hatırlatıyor.

Deri gibi yıpranmış bir duruşu var. Sanki çok şey görmüş, daha da fazlasını yaşamış ama yine de işinde iyi. Ortağının sadece kirli olduğunu ve bir seks çetesiyle çalıştığını değil, aynı zamanda bir pedofil olduğunu da biliyor mu?

Yine de onunla çalışır mıydı? Bu polis de yanında duran polis kadar sahtekar mı?

"Teşekkür ederim. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum," diyorum basitçe, ne kadarını bildiğinden, işin içinde olup olmadığından emin değilim.

"Eminim derse gidiyorsunuzdur ama size kartımı vermek istedim." Takım elbisesinin içine uzandı. "Greg West'in ölümü ve Chris Crawford'un kaybolması konusunda bize yardımcı olabilecek herhangi bir şey duyma ya da görme ihtimaline karşı."

Beyaz dikdörtgeni elime alıyorum, üzerinde yazan kelimelere bakıyorum ve alt dudağımı ısıyorum, düşüncelerimi kendime saklamaya çalışıyorum ama elimde değil.

"İnce kirli beyaz renkte, zevkli bir şekilde kalın. Filigranı bile var." Kartı parmaklarımın arasında çevirip cebe atıyorum. "Paul Allen etkilenirdi."

Finn'in sert bir dış görünüşü var, ancak sırtışı onu *Miami Vice*'tan çok birinin büyükbabası gibi gösteriyor.

"Amerikan Psycho hayranı mı?"

Başımı sallıyorum. "Film insanı. Romandan alınan özgürlükler gerekliydi, ki bu pek sık olmaz."

film uyarlamalarında. Zamanının ötesinde bir hiciv olan bu stilize komedi, arkadan bıçaklayan, çıkar peşinde koşan bir şehirde geçiyordu.

Manhattan." Ellerimi evirip çeviriyorum. "Ve Christian Bale, Patrick Bateman portalı hakkında daha fazla şey söylememe gerek var mı?"

"Akıllı kız."

Omuz silkiyorum. "Filmlerdeki gibi. Bir şey duyarsam sana haber veririm."

Yalan.

"Teşekkürler, Sage," diye yanıtlıyor.

Cain'e bakıyorum ve onaylarcasına başımı sallıyorum. "Cain."

"Gitmeden önce, Pip." Kolumu tutuyor, dizlerimin üstünde bir tepki olarak geri çekilmek istiyorum ama kıpırdamadan duruyorum. "Baban bana okula başladığından beri aramadığını söyledi. Meşgul olduğunu biliyorum ama seni özlüyor. Yakında ara, tamam mı?"

Gözlerimi devirmekten kendimi alıkoyuyorum. "Evet, hemen ilgileneceğim."

Elinden kurtulup tiyatro salonunun içinde kayboluyorum, sırtımı kapalı kapıya dayayıp birkaç derin nefes alıyorum. Burnumdan girip ağızımdan çıkıyorum, zaman ayırıp düşüncelerimi yeniden toparlıyorum.

Bugün benim zamanım ve o pisliğin bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim. Tiyatro dersleri alıyordum ama bir tiyatroya adım atmaya aylar olmuştu. Senaryoları öğrenmek ve Masa başında oyun yazmak gerçekten kıyaslanamaz bile.

Omuzlarımı geriye çekiyorum, sessizce koridorda yürüyorum, ahşap koltuk sıralarının yanından geçiyorum. Yüksek tavanlar karmaşık tasarımlarla oyulmuş, sesleri salonun arkasına kadar taşıyacak şekilde inşa edilmiş. Sahnenin yan merdivenlerine ulaşıyorum, adımlarım zeminde ilerlerken yankılanıyor.

Işık loş, bulunduğum yerden sadece ilk birkaç sırayı görebiliyorum ama bu önemli değil. Mesele hatta tiyatronun kendisi.

Ayaklarımın altındaki vinil zemin hissi. Daldığımda sesimin tahtayı titretmesi

karakterin içine. Bir rol tarafından tamamen ele geçirilmek

Yazı. Sizi gerçeklikten uzak, tamamen yeni bir dünyaya çekiyor.

Çantamı kenara fırlatıp ceketimi çıkarıyorum ve kırmızı süet botlarımla güzel bir uyum sağlayan taraklı yakalı siyah elbisemle ortada kalıyorum. Bu ayakkabıları çok sevmiştim. bir zamanlar. Onlar benim imza rengimdi ve Rosie onları yıllar önce doğum günüm için almıştı.

Hediye verme konusunda her zaman çok iyiydi, insanların hoşuna giden küçük şeyleri onlar konuşmadan bile fark edip hatırlayabiliyordu.

Sahnenin ortasında duruyorum, ayak parmaklarımı ayakkabılarımda içinde oynatıyorum, başımı sağa sola sallıyorum ve dün gece okumayı nerede bıraktığımı görmek için senaryoma bakmadan önce geriliyorum.

Bir Yaz Gecesi Rüyası.

Shakespeare.

Tiyatronun duvarları içinde bir kral, o bir plan. Oyun yazarlığı söz konusu olduğunda insanların olmayı, aşmayı arzuladığı kişi.

Sahneyi birkaç kez tekrar okudum, yapıyı özümledim, tüm duyguyu, tüm karakteri kuşatmak istedim. Gözlerimi kapatarak kendimden parçalar koparıyorum ve Hermia olarak yeniden inşa ediyorum. Sage'in varlığını unutuyorum ve o kız oluyorum. Babası onun başka biriyle evlenmesini istese de Lysander'a tüm kalbiyle aşiktir.

Mükemmel olarak gördüğü, özlem duymasına izin verilmeyen bir erkeğe şiddetle tutulmuş bir kızın bu duygusunu somutlaştırıyorum. İçimde bir sızı hissediyorum, bir insanın fiziksel özelliklerinden ya da bana maddi olarak verdiklerinden çok ruhuna duyduğum özlemi.

Gözlerimi yeniden açtığımda, artık deli ikiz değilim. Ben Hermia'yım.

Şimdi nasıl, aşkım? Yanağın neden bu kadar solgun?

Nasıl oluyor da güller bu kadar çabuk soluyor?

Kafamın içinde Lysander'ı duyuyorum, rolünü oynuyor, vücudu gerçek bir insandan çok gevşek bir figür.

"Belki de yağmur yağmadığı için, gözlerimdeki fırtınaya bakılırsa."

Yeterince okuduğunuzda eski İngilizce basittir. *Rengin gittiğini* söylemek onun için çok basit *çünkü ben Öyle olduğunu söylüyorum ama aşkımız için döktüğüm gözyaşlarıyla gülleri yeniden yeşertebilirim.* Ama bunu kodlamak, romantik sözcüklerin satır aralarını okumak çok daha eğlenceli.

Ay ben! Okuyabildiğim, masallardan ya da tarihten duyabildiğim kadarıyla, gerçek aşkın yolu hiçbir zaman düzgün gitmedi. Ama, ya kanı farklıydı-

"Ey haç! Alçak olanın büyüüne kapılmak için fazla yüksek." Ellerimi dramatik bir şekilde havaya kaldırıyorum, herkesin aşk için gereklilikleri hakkında ileri geri konuşurken yüzümde sinsi bir sırıtış var. Kalp için kurallar, oysa gerçekte asla kuralları olmaması gereken tek şey aşktır.

Ya da yıllara göre yanlış sınıflandırılmış.

Ah kin! Gençlerle nişanlanmak için çok yaşlı *"Yoksa arkadaş seçimine bağlıydı."* Ah cehennem! Başkasının gözünden aşkı seçmek.

Sahne daha derine iniyor ve aşkın çevrenizdekiler tarafından ne kadar çabuk yok edilebileceğinden bahsediyor. Aileniz ve arkadaşlarınız tarafından belirlenen beklentilerle. Biz nasıl kendi toplumsal standartlarımız içinde evlenmemiz bekleniyor. Eğer dünyanın gözünde sizin için doğru olan biriyle birlikte olmanız gerekiyorsa. Ne çok genç, ne de çok yaşlı.

Bu, farklı bir ortamda, farklı bir mekanda, birbirlerine aşık olan yıldızların hikayesi. Ama acı, hala aynı. Asla ve asla sahip olamayacağın bir şeyi istemenin acısı.

Bildiğim bir acı. O kadar keskin bir acı ki, Hermia'nın karakterini kırmaya başlıyorum. Sage gibi benim acım da eylemin içinde akıyor.

Yarın gece babanın evinden kaç; Ve içinde Ormanda, şehirden bir fersah uzakta, Seninle bir kez Helena'yla buluştuğum yerde, Bir Mayıs sabahını kutlamak için, Orada senin için kalacağım.

Lysander benimle buluşmak için bir plan yapıyor, böylece birlikte kaçabileceğiz. Hayatımızın geri kalanında birbirimizle özgürce birlikte olmak için, herkesin istediğinden uzakta, bana servet ve statü kazandıracak olan Demetrius'la evlenmemi isteyen babamdan uzakta. Ruhumun sevmeyi reddettiği bir adamla.

Artık bu sahnede değilim. Hâlâ bir oditoryumdayım ama lisemdeki oditoryum. Orada Rook'la birlikteyim, Easton'ı öğrendikten sonra öfkesiyle yüzleşiyor.

ve ben, nişan hakkında. Her şey aynı, ona yalan söylediğimi, bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu söylemem için bana yalvarırken göğsümdeki bıçaklar. Tüm o duygular burada ve canlı, etrafımda dönüyor.

Farklı olması dışında. Bu kez yalan söylemek yerine, acımasız yalanlarımla kalbini paramparça etmek yerine, ona gerçeği söylüyorum. Ona her zaman söylemek istediğim şeyi, kız kardeşimi korumak için bir hiç uğruna nişanlanmaya zorlandığımı söylüyorum.

"Sevgili Lysander! Sana yemin ederim, Eros'un en güçlü yayı adına, Altın başlı en iyi oku adına, Venüs'ün güvercinlerinin sadeliği adına, Ruhları birleştiren ve aşkları geliştiren şey adına, Ve dünyayı yakan o ateş adına Kartaca kraliçesi." Duraklıyorum, sahne çok içgüdüsel, çok gerçek. Nefesimi kesiyor.

Başımı sallıyorum, nefes alıyorum ve devam ediyorum. "Yelken altındaki sahte Troyan görüldüğünde, Erkeklerin bozduğu tüm yeminler tarafından, Kadınların konuştuğundan daha fazla sayıda, Beni aynı yere atadın." Tekrar duraklıyorum, sesim çatlıyor,

"Yarın gerçekten seninle buluşacağım."

Hermia onunla buluşup birlikte kaçacaklarına söz veriyor, keşke Rook'a da verebilseydim dediğim bir söz. Keşke söyleyebilseydim dediğim sözler. Gerçekten nasıl hissettiğimi söyleyememek, en önemli anda ona doğrularımı söyleyememek canımı acıtıyor.

Bir insanı ne kadar önemseyeceğinizi, o gidene kadar asla anlayamazsınız derler.

Peki ya gittiğinde? Beni de yanında götürdü.

Ama duman kaldı.

Boşlukları doldurarak oyalandı.

Her zaman olmak istediğim ben, ona sahipti ve onu asla geri alamayacağımı biliyorum.

Onu düşünmek, kendimi oraya geri götürmek, duyularımın karıncalanmasına neden oluyor. Onun ya da daha doğrusu dumanın kokusunu tekrar alabiliyorum. Ot kokusu alabiliyorum, meyvemsi ve misk kokulu, burnuma saldırıyor.

Ani bir alkış sesi, beni sahneden, geçmişten uzaklaştıran ve gerçekliğe geri döndüren yüksek bir gök gürültüsü sesi.

"Hâlâ nasıl yalan söyleneceğini bildiğini bilmek güzel." Sesi beni ürpertiyor. "Üzgünüm, act."

Gözlerimi kısarak koltuklarda yüzünü arıyorum, arka tarafa yakın bir yerde gölgesini buluyorum ama koridorda ilerliyor, ışığa yaklaşıyor.

Dudağındaki kesiği gördüğümde içim burkuldu. Alistair ya da babasından değil, benden kaynaklanan bir kesik. Bunu ona ben yapmıştım. Kendime acıma ve öfke içinde boğulurken, hıncımı ondan, Silas'tan çıkarmıştım. Ve Rook, bana izin verdi. Ona zarar vermeme izin verdi.

Sahnenin önünde durup bana bakarken dudaklarında sarma bir esrar duruyor, dumanı başının etrafında dönüyor. Saçlarının uzama şekli parmaklarımla ölçmek istememe neden oluyor. Kulaklarının arkasında düzgünce toplanmış ama yine de vahşi görünüyor.

"Bizden ne istiyorsunuz?" Açık sözlü ve doğrudan konuya giriyor.

Nedenlerimi sorgulamaktan başka bir nedenle burada olacağını düşünmem aptallıktı.

"Sana zaten söyledim. Frank'i yakalamanıza yardım etmek istiyorum. Ne isterseniz yaparım. Onun gitmesini istiyorum. Bu iş biter bitmez buradan gideceğim," diye dürüstçe cevap verdim.

"Ve ne? Sadece senin sözüne mi inanmam gerekiyor?"

"Silas söyledi."

Bu onu durdurur.

Gauntlet'ten sonra Silas konuşmak için yatakhane geldi.

Rose hakkında söylediklerim için özür dilemişim. Onun hatası olmadığını biliyordum ama o anda birini suçlamam gerekiyordu. Bunu yapmakla bencillik etmişim. Hoşuna gitmese de benim zaten bu işin içinde olduğumu söyledi. Bunu kendim yapıp kendimi öldürtmektense onlara yardım etmemi tercih edeceğini söyledi. Çünkü belli ki karşımızdaki insanlar masum kadınları öldürmeyi umursamıyor.

Şartlarımı kabul etmişti, bir parçası olmama izin vermişti. gelecek planları. Ama Frank öldükten sonra gitmem gerektiğini açıkça söyledi. Beni burada istemiyor.

Ben de burada olmak istemiyorum.

Eminim Thatcher ve Alistair bu durumdan memnun olmasalar da kararını desteklemişlerdir. Ama Rook değil.

"Silas suçluluk duygusunun kararlarını gölgelemesine izin veriyor," diye beni temin ediyor. "Silas senin sinsî bir yılan olduğunu bilmiyor. Her zaman bir rol oynadığını. Seni tanımıyor. Benim tanıdığım gibi değil."

İkimizin arasında kırılanları onarmanın bir yolu olmadığını biliyorum - hasar verilmişti. Ama ondan nefret ediyormuş gibi yapmaktan yoruldum, o beni gerçekten hor görse bile.

Hala ona daha fazla sahip olamadığım ve ona her şeyimi verdiğim için kızgıyım. Ama ondan nefret etmiyorum. Hiç de etmedim.

Yapabilmemin hiçbir yolu yok.

Uzun bir süre ondan nefret etmenin daha kolay olacağını düşündüm. Bu onun ateşini kalbime yakın tutmanın bir yoluydu. Onu, bizi kaybetmenin yasını tutmaktan kaçınmamın bir yoluydu. Şimdi, numara yapmak için çok yorgunum. Herhangi bir şeyin sahtesini yapmak için.

Bütün gün birbirimizin boğazına sarılmak istemiyorum. Özellikle de aramızdakileri arkadaşlarından saklamak konusunda hâlâ kararlı olduğunu düşünürsek.

Derin bir iç çekiyorum ve sahnenin kenarına doğru yürüyüp oturma pozisyonuna geçiyorum. Bacaklarım kenardan sarkıyor ve ellerimi uyluklarımda aşağı yukarı ovuşturuyorum.

"Benden ne duymak istiyorsun, Rook? Bunun mümkün olduğunca acısız olması için ne söylemem gerekiyor?"

Diliyle kuru ağzını ıslatarak ağzındaki sigarayı çıkarıyor. "Aramızdaki hiçbir şey acısız olmayacak, Sage." Gözleri beni yakıyor. "Ama şu şekilde başlayabilirsin buraya gelmeden önce konuştuğın kişinin kim olduğunu söyle."

Başımı sallayarak alay ediyorum. "Şimdi de beni mi takip ediyorsun?" Kaşımı soru sorar gibi kaldırıyorum.

"Hayır, tesadüfen buralardaydım. Sadece babanın seni yatırdığı akıl hastanesinden sihirli bir şekilde salıverilerek buraya geri dönmeni şüpheli buluyorum." Başını eğerek bana doğru bir duman halkası üflüyor. "Şimdi de federallere çok benzeyen iki adamla sohbet ediyorsun."

Şu anda ona söylemeyi düşünüyorum ama söylesem bile bana inanmaz. Sanırım bu hikâyeye, söylemek üzere olduğum yalandan daha az inanırdı. Rook Van Doren'a söylediğim her şey asla gerçek olarak kabul edilmeyecek.

Bir daha asla.

"Onlar babamın arkadaşları. Sanırım burada yönetim kurulundalar. Birbirimize rastladık ve merhaba dediler. Senin için sorun olur mu? İnsanlara merhaba demeye iznim var mı? Yoksa sadece kıskanıyor musun?"

Neden sorduğunu bildiğim halde ona karşı bu kadar alaycı olmamalıyım, ama elimde değil. Yardım edemiyorum ama bu mantıksız teoriyi test ediyorum.

Kıskançlık.

Bana biraz daha yaklaşırken yanağını diliyle ısıtıyor, burnundan derin derin nefes alıyor. Vücudu diz kapaklarıma sürtünüyor.

"Kıskanmak mı? Tam olarak neyi? Eskiden yattığım bir kızı mı? Eğer durum böyle olsaydı, kampüsteki hemen hemen her kadını kıskanırdım."

Dumanın sisi arasından gözlerini görüyorum.

Cehennem ateşi gözleri.

Çok parlak ve her zaman yanıyor.

Bu onun yorumunu daha da sertleştiriyor. O gözlerle başka kızlara baktığını, onların içinde olduğunu bilmek, Daha da ötesi, ona dokundular. Bu beni hasta ediyor.

Parmaklarını onun üzerinde gezdirdiklerini düşünmek Köprücük kemiğı ve yara izinin nereden geldiğini soruyorlar. Onlara gerçeğı söyleyip söylemediğini merak ediyorum.

Bir noktada ruh eşi olduğumuzu düşündü ve kaderi bizimle aynı fikirde olması için zorlamaya çalıştı. Bu bir Eskiden değer verdiği bir kızla eşleşiyor.

"Hepsi buysa, gidebilirsin. Soruna cevap verdim." Ellerimi yere bastırıyorum, eşyalarımı alabilmek için kendimi yukarı itmeye hazırım ama beni durduruyor.

Avuç içi uyluğuma çarpıyor, parmakları elbisemden içeri girip tenime batıyor. Ne kadar yukarıda olduğunu görünce nefesim kesiliyor, orta parmağı elbisemin altındaki çıplak kalçamın iç kısmını okşuyor.

Neredeyse bir yıldır dokunmadığı bir yere tehlikeli bir şekilde yakın.

"Ben istediğim zaman gideceğim, sen de ben sana söylediğimde gideceksin, tamam mı?" Çenesini sıkıyor, solmuş sigarayı yanıma bırakıyor. "Buraya seni izlediğimi bilmen için geldim."

"Becerdiğin tüm kızları izliyor musun?"

"Sadece ailem için tehdit oluşturanlar."

Göğsümde tarif edilemez bir zonklama var. Onu öyle bir mahvettim ki, gerçekten benim arkadaşlarını incitecek bir şey yapmaz. Aile derken, çocuklardan bahsediyor. Tanıdığı tek aile onlar.

Ve ben onlar için bir tehlikeyim. "Rook-"

"Pyro, hatırladın mı?" diye araya giriyor ve beni yavaşça aşağı yukarı süzüyor. "Annesiyle sorunları olan ve seni öldürecek bir psikopat olduğumu düşündüğün zamanlarda bana böyle seslenirdin."

Bu hala doğru olabilir, diye düşünüyorum kendi kendime. Aslında, bu kesinlikle hala doğru.

"Artık daha iyi biliyorum," diye mırıldandım. "Seni daha iyi tanıyorum."

Kavrayışı öfkeyle sıkılaşıyor, kalçalarımın arasına doğru ilerlerken vücudu benimkine yaklaşıyor. İçgüdüsel olarak sıkılaşıyorlar, merkezim yaydığı sıcaklıktan ağrımaya başlıyor.

Zippo'sunun flaşı ışığı yakalar ve saniyeler içinde tepesinden sıcak turuncu bir alev fışkırır.

Gerildim. Rook'un aklından neler geçtiğini, canı öyle istediği için bir anda ne yapacağını asla bilemezsiniz.

"Seni öldürmeyeceğimi mi sanıyorsun?" diye soruyor retorik bir şekilde, sol eli kalçamda yukarı doğru ilerliyor, elbisemin kumaşını yukarı itiyor ve kırmızı külotumu ortaya çıkarıyor. Zaten ıslak olan merkezimi ondan saklayan tek şey dantelli kumaş. "Bir an bile hissetsem seni diri diri yakmayacağımı mı sanıyorsun? bir gram ihanet ettin mi?" "İl-"

"Bu sefer seni sonsuza dek gömmekte tereddüt etmeyeceğim, Bilge.

O kadar derin bir çukurdasın ki asla çıkamayacaksın," diye devam ediyor, her bir kelimeyi kastederek.

İç çamaşırlarımın yan kumaşını vücudumdan çekip çıkardığında ondan uzaklaşıyorum ya da uzaklaşmaya çalışıyorum. Yerinde kalıyor, eli beni acı verici bir şekilde sabit tutuyor. O kadar yakın ki Her tarafım kokuyor. Ve Tanrım, gözleri - beni yakıyorlar, endişeli bakışlarımdan hiç ayrılmıyorlar.

Ne yapıyor bu? Bana ne yapıyor? Aklım ve bedenim çelişiyor.

Geçmişte ondan zevkten başka bir şey almamış olan bedenim ona güveniyor ama aklım intikam için ne kadar ileri gidebileceğini biliyor.

"Sen ne-"

Kalbim boğazıma doğru fırlıyor.

Zippo alevi malzemeye doğru yöneliyor, ikiye ayrılmadan önce alev ona zar zor dokunuyor. Alevden gelen ısıyı hissediyorum.

Kalçamın hassas derisine değiyor. Elini çektiğinde neredeyse anında yatışıyor, serin hava acıyı hafifletiyor.

"Eğer bize ihanet edersen, arkadaşlarımı riske atarsan, onları tehlikeye atarsan, seni mahvederim. Tıpkı bir yıl önce yapmam gerektiği gibi. Geçen sefer zarar görmeden çıkmaya izin vermiştim. Asla tekrar."

Sanırım işi bitti. Bitmesini istiyorum, ona bu kadar yakın olmak beni öldürüyor. Dilimde onun tadını alabiliyorum ama yine de ona dokunamıyorum. Ama ona bu kadar yakın olmayı da özledim. Birçok gece onun bu kadar yakın olmasını düşündüm.

"Ben-" Parmaklarını vücudumun diğer tarafına geçirip bir parmağını vücudumla iç çamaşırımın arasına daldırıp onunla oynarken boğuluyorum. "O zaman olduğum kişi değilim. Orada değiştim. Bu-"

Çabuk.

Kumaşı bırakıyor ve bana çarparak çatlamasına neden oluyor. Alt dudağımı ağızımın içine çekip sertçe ısıyorum.

"Beni acıklı hikayeden kurtar. Zavallı küçük tatlım Sage bir tımarhaneye kapatılmış, aş artık bunu. Travma kulübüne hoş geldin." Sözleri neredeyse hareketlerinden daha sert bir yumruk gibi.

Benimle oynuyor, sırf yüzüstü düşürebilmek için beni kendine çekiyor.

Bunu biliyorum. Ne yaptığını biliyorum. Ama yine de istiyorum.

Bana ne verirse istiyorum çünkü bu iyi hissettiriyor. Sonunda onun gideceğini bilsem bile, bana karşı hala kırgınım. Bu çok iyi. Çok iyi.

Öfkeli nefesinin dudaklarımda gezinmesi, parmaklarının külotuma dönmesi, etimi sıyrarak beni ateşlendirmesi ve soluk soluğa bırakması.

Beni tanımadığını, yalan söylediğimi düşünebilir. Ama Rook, o benim vücudumu tanıyordu.

Bu, istese bile ona asla yalan söyleyemeyecek tek şeydi.

Ama aynı zamanda yatıp bunu kabul edecek bir kız da değilim. Söz konusu o olduğunda, benim kavgam her zaman onun şeytanlarıyla oynamak için ortaya çıkar.

"Orada neler yaşadığım hakkında hiçbir fikrin yok Van Doren. Orada kolaymışım gibi davranma. Sen dışarıdayken, özgürken, beni hafızandan silmeye çalışırken."

Zippo tehlikeli bir şekilde tenime yaklaşıyor, o kadar yaklaşıyor ki yanık acıtmaya başlıyor. Yüzünü bastırıyor Dilini dişlerinin arasında gezdirerek alnıma agresif bir şekilde vurdu.

"Şimdi kim kıskanç?"

Külotumun kumaşının gevşediğini hissediyorum ve şimdi her iki tarafım da sahnede sarkık bir şekilde yatıyor. Göbeğim çıplak ve onun vücuduna çok yakın. Hava son derece hassas klitorisimi okşarken titriyorum.

"İçerideyken ağladın mı?" diye soruyor. "Senin için korkutucu muydu, TG? Tüm o çılgın insanlarla çevrili olmak, Ait olmadığınız bir yerde sıkışıp kaldınız mı? Korkunç muydu?" Şimdi de bana patronluk taslıyor.

Küçümseyici bir pislik olmak.

Dişlerimi gıcırdatıyorum, başımı biraz kaldırıp burnunu kendi burnumla okşuyorum.

"Eminim çıkmak istemiştir. Kaçmak için yalvardın ve kaçamadığında. O dört beyaz duvarın içinde uzanır, tavana bakar, benim on beş santim olduğum zamanları hayal ederdin. amının derinliklerinde, değil mi?"

Vücudu hareket ederek merkezime temas ediyor ve ben iniltiyi bastırmaya çalışıyorum ama pek işe yaramıyor. Dudaklarımdan küçük bir inilti dökülüyor, kalçalarım sarsılıyor, ondan daha fazla sürtünme arıyor, bir tür serbest bırakmaya ihtiyaç duyuyor.

"Evet, öyle olduğunu biliyorum. Eminim o parmaklarını solgun kalçalarının arasına sokmuş ve dilimi amının üzerinde düşünerek kendini boşaltmışsındır."

Konuşma şekli çok kaba ama ağzından çıkan ses müzik gibi. Vücudumun her yerini okşuyor,

beni tutkuyla sarıyor,

Rook bir afrodisyak. Sert bakışlarından buharlı kokusuna kadar sarhoş edici.

Yürüyen seks.

Ona bakıyorsunuz ve söylemesine gerek yok ama sizi nasıl becereceğini bildiğini biliyorsunuz. Kimsenin ulaşamadığı o noktaya nasıl ulaşacağını.

Kalçalarımı daha yakına kaldırmaya çalışıyorum, ama o zaman geri çekilmeyi seçiyor, kendini benden tamamen uzaklaştırıyor ve beni tekrar boş hissettiriyor. Sigarasını yanımdan çekip alıyor ve Zippo'sunu cebine koymadan önce yeniden yakıyor.

"Güzel," diyor nefes alırken, "hatırlamana sevindim. Bunu düşünmene sevindim, çünkü benden alacağın tek şey bu, Sage."

Ciğerlerindeki dumanı bırakarak bana sertçe bakıyor ve koridorda geri çekiliyor.

"Hatıralar."

O kapıdan çıkana kadar tekrar nefes alamıyorum. Ve fark ettim ki, yırtık külotum mu?

Hiçbir yerde yoklar.

CHAPTER TWENTY-THREE

devil's backbone

rook

"Hadi Silas, aç şunu."

Çevir sesi aynı sonucu alana kadar devam ediyor - gelen kutusunun çok dolu olduğunu söyleyen bir sesli mesaj.

"Lanet olsun."

Gönderdiğim ve henüz cevaplanmamış mesajlara bakıyorum.

Korku içimde kaynıyor.

Sınıftan çıkıp yatakhaneye g i t t i ğ i m d e onun gitmiş olduğunu görünce bir şeylerin ters gittiğini anladım. Bir şeyler doğru değildi ve bazı insanlar için arkadaşlarını hayalet gibi görmek normal olsa da

Arada bir nereye gittiğini bana haber verir.

Bilmediğim zaman bana ne yaptığını biliyor. Kendi aklımla çok uzun süre baş başa kaldığımda.

Bütün gün ne Alistair ne de Thatcher ondan haber almıştı ve Rosemary'nin ölüm yıldönümüne sadece birkaç gün kalmışken, yapmaması gereken bir şey yaptığına ikna oldum.

Pişman olmayacağı ama benim sonum olacak bir şey.

Belki de bu beni bencil bir arkadaş yapar, Ölmek istediğini bilmek ama buna izin vermemek. Ben sadece... Ben bunu yapamam.

Bu şekilde gitmesine izin veremem.

Bisikletime doğru koşarken şapkamı ters takıp kaskımı kolumun altına sıkıştırıyorum. Hemen yanında iki kişinin durduğunu, onu incelediğini fark ediyorum ve olmamaları gerekiyor. İnsanların bisikletime dokunmasından nefret ediyorum.

"Size yardım edebilir miyim?" Dünyaya sinirlenmiş bir şekilde ısırdım.

Silas için
endişeleniyorum. Sage
için kızgın.

Bu pislikler benim hüsrانımın kör ucunu alacaklar.
İkisi de bana doğru dönüyor. Biri belirgin bir şekilde
Diğerinde ise gri bir porno zulası ve üzerine tam oturmeyen
donuk gri bir takım elbise var. Devlet maaşları.
Kaltak.

Sertleşmiş görünüyor, ona göstermeyi planladığım
tavırdan pek hoşlanmayacak gibi. Bu da beni daha da
sertleştiriyor.

Diğeri babamın yaşlarında, belki biraz daha genç
görünüyor, belinde bir silah var. Bir yetişkin.
Silahı olan bir öğrenci birliği çocuğu. Ne kadar çekici. Gerçi ben
ondan çok aç bir bebekten korkardım.

"Sadece tekerleklerinize hayran kaldım," diyor genç olan.
"Ben Dedektif McKay, bu da ortağım Dedektif Breck."

Ceketinin içine uzanır ve üzerinde büyük harflerle "FBI"
yazan gösterişli bir rozet çıkarır.

Burada beni beklemelerinin birçok nedeni olabilir. Son
birkaç yılda pek çok yasadışı şey yaptım,
ama tahmin etmem gerekirse, Easton çenesini kapalı
tutmadığı içindir.

Yanağını yaktıktan sonra ağlamış ve babasına anlatmak
için çığlık atmıştı. Hepimiz hapiste çürüyecektik. Ama Alistair
ona, birine söylerse tüm kasabanın Easton'ın annesinin hâlâ
Alistair'in babasını ziyaret ettiğini öğreneceğini söyledi.

Bildiğimizden haberleri olmayan bir Sinclair aile sırrı, ve eğer bu ortaya çıkarsa? Dekanın itibarını sonsuza dek mahvederdi. Karısını zar zor kontrol altında tutan bir adamın geleceğin büyük beyinlerinden sorumlu olmasına izin veremezlerdi,

Yapabilirler mi?

Pozisyonunu kaybedecekti. Parasını. İsimlerini.

Her şey tıpkı Easton'ın eti gibi eriyip gidecekti ve bu istediği son şeydi.

Ama görünüşe göre, bu onu korkutmaya yetmemişti.

"Yani rozet, arama izni olmadan mülkümü arayabileceğiniz anlamına mı geliyor?" Kaşımı kaldırıyorum.

Avukat bir babaya sahip olmanın avantajları var. Bunu ilk itiraf eden ben olurum.

Bu avantajlar babamla kapalı kapılar ardında olanlara değer miydi? Kesinlikle değmezdi.

"Yaşlı adamın izinden giderek hukuk okuduğunu bilmiyor muydun?"

McKay'e dikkatlice bakarken çenem titriyor. Bu bir alay mıydı? Babamla olan ilişkiyi bilecek değil ya, ama bana bakışı bunun rastgele bir yorumdan fazlası olduğunu söylüyor.

Bu iyi polis-kötü polis saçmalığını oynayacak havada değilim. Bunun için zamanım yok. Beni tutuklayacaklarsa, işlerine baksınlar.

"Bana soracak bir şeyiniz varsa, sormanızı öneririm o."

"Ateşi sever misin, Rook?" Yaşlı adam, Dedektif Breck, ilk kez bana hitap ediyor. Gözlerinin yaktığını hissedebiliyorum. kafatasımın içine, bu yüzden dikkatimi ona çeviriyorum. Bakışlarını kıpırdamadan karşılıyorum, ona istediğini veriyorum - bir meydan okuma.

Beni korkuttuğunu sanıyorsa, bir daha düşünsün.

Kaşlarımı çatıyorum, ağızımdaki kibriti sol tarafa doğru yuvarlıyorum. "Ateş hayatımı en çok değiştiren keşiflerden biri. Bir şeyin ne zaman belli bir takdire ihtiyacı olduğunu anlıyorum."

"Bence bunu takdir etmekten biraz daha fazlasını yapıyorsun." Takım elbisesinin içine uzanarak küçük bir kilitli poşet çıkardı. "Bunu neden St. Petersburg'da bulduğumuzu söylemek ister misin?"

Gabriel'in kilisesi mi?"

İçindekilere baktım, eskiden en sevdiğim Zippo'ydu. Yangın, parlak metali Kömür lekesi. Tekerlek tamamen erimiş ve üst kısmı kopmuş. Ama ön tarafa oyulmuş *RVD*'yi hâlâ belli belirsiz görebiliyorum.

"Demek oraya gitti," diyorum alaycı bir tavırla. "Yani, çocukluğumdan beri düzenli olarak oraya giderim. Cebimden düşmüş olmalı."

Oymaya biraz daha sert bakıyorum.

RVD.

Rose'un bana tekrar böyle seslendiğini duymak için her şeyi yapardım. Sadece bir kez olsa bile.

Ölümünden sonra o kiliseyi yakmıştım. Cenazesi yapıldıktan sonra. Rosie'nin isteklerine uymayı reddettikleri yerde. O asla gömülmek istemedi; yakılmak ve onu seven insanlara verilmek istedi.

Ama ailesi Aziz Gabriel tarafından bunun ebedi bir günah olduğuna ikna edilmişti. Bu yüzden ölmesine sebep olan boktan ikiyüzlü babası onu toprağa gömdü. Tüm o insanlar katedralin içine dolmuş, ellerinde mendiller, sahte gözyaşları döküyorlardı.

Onu tanımıyorlardı bile. Ondan hoşlanmıyorlardı bile.

Kilisenin içindeki tüm o insanların Rosie'nin ne kadar özel biri olduğuna dair hiçbir fikri yoktu çünkü yarısı onunla tek kelime bile konuşmamıştı. Ama arkadaşları, onun korkularını bilenler

ve hayalleri, içeri girmelerine izin verilmedi.

Cenazesine, gömülmesine katılmamız yasaklanmıştı. Onu canından çok seven adam veda edememişti.

Başparmağım seğiriyor.

O acı, o burukluk beni yeniden doldurmaya başladı ve eğer şansım olsaydı, orayı baştan aşağı yakardım. tekrar. Keşke hepsi onunla birlikte alevler içinde kalsaydı.

Ayak parmaklarımın kıvrıldığını hissedebiliyorum. Eriyen kumaşın kokusunu alabiliyorum. Ateşin sıcaklığı altında temelin parça parça dağılışını izliyordum. Kamp ateşinin önünde durup beni ısıtmasına izin veren bir çocuk gibi hissettim.

Rose'la yaşadığım her anı bir hologram gibi dumanın içinde dans ediyordu. Ve duman dağıldığında, o da dağıldı.

Ateş doruğa ulaştığında, çakmağı da ateşin içine attım, çünkü bir daha asla "RVD" kelimesini duyamayacağımı hatırlatacak başka bir şey istemiyordum.

"Yani öylece bıraktınız mı? Bir yıl önce orada meydana gelen yangınla bir ilgisi yok mu?"

"FBI şimdi de yangınları mı soruşturuyor?"

Yani buraya Easton için gelmediler ama benimle sadece yangın hakkında konuşmak için geldiklerinden şüpheliyim.

Beni yemliyorlar.

"Sizin gibi çoğu insan benzin kullanırdı." Breck kelimelerini dikkatle seçiyor. Söylediği her şey metodik ve ben onun beni yakalamak istediğinin aşırı farkındayım. kızdırdı.

Dürtüsel olmamı, beni umursama noktasının ötesine itmemi istiyor. Çünkü her ne kadar nefret etsem de, piromanyaklar öngörülemezlikleri içinde öngörülebilir.

"Benim gibi insanlar mı?" Oltaya takılmış bir balık gibi yemi yutuyorum ve ona benden istediği şeyi veriyorum.

"Anne sorunları olan, tüm sorunlarının suçlusunun dünya olduğunu düşünen ve bununla yangın çıkararak başa çıkmaya çalışan küçük çocuklar. Annen öldüğünde kaç yaşındaydın? Altı mı, yedi mi? Dürtülerin önce mi sonra mı başladı?"

Tepki almaktan korkmadan hissettiklerini söylemeye istekli bir adamda saygı duyduğum bir şey var. Sırıtiyorum, orada durup beni çözdiğünü düşünmesinin tadını çıkarıyorum.

Ateşe olan hayranlığım her zaman sahip olduğum bir şeydi - her zaman şömineye çok yakın durur, kibritlerle oynardım. Bu arzuyla doğmuşum; annemin ölümü sadece bunu doğruladı.

Ama hesaba katmadığı şey, benim gibi piromani yapan kimsenin olmadığı.

"Vay canına, bunu tek başına mı buldun?"

Breck gözleriyle beni azarlıyor, muhtemelen tepkisizliğimden, tavrımdan rahatsız olmuş.

"Kundakçılığın üç yıl hapis cezası olduğunu biliyor musun ukala?"

İçimi çekiyorum, omzumun altından kaskımı alıp başıma geçiriyorum. Bisikletime, onlara doğru yaklaşıyorum.

Ben burada onlarla ne kadar çok oyalanırsam, Silas dışarıda o kadar çok yalnız kalır.

"İyi ki bir şey yapmamışım o zaman."

"Dinle." Bacağımı bisikletimin üzerine atıp seleye yaslanırken McKay elini omzuma koyuyor. "Yapıp yapmaman umurumuzda değil. Seni istemiyoruz. Sen parlak bir geleceği olan iyi bir çocuksun, ilk döneminden A aldın. Bu zor bir Hollow Heights'ta yapılacak şey."

Eline bakıyorum, ona tekrar bakarken dilimi yanağımın içinde gezdiriyorum.

"Sen umurumuzda değilsin. Thatcher Pierson hakkında bilgi almak istiyoruz."

Ağızımdaki kibrit ikiye ayrılıyor, çenemin ani hareketi zayıf dala çok fazla güç uyguluyor.

Thatcher mı?

Peşimden gelmek istiyorlarsa, tamam. Bu tür bir baskıyı kaldırabilirim, özellikle de beni suçlayacak bir ayakları olmadığını bildiğim zaman.

dayan. Ama onlar için gelmek olmayacak.

Onlardan herhangi birine bir şey olmadan önce tüm suçu üstlenirdim.

"Hepimiz öyle değil miyiz?" diyorum, elini bedenimden çekerek. "Şuna ne dersin? Sen ve eski kışlı ortağın cehenneme gidin,

Evet?"

Motosikletimin kontağını çeviriyorum ama Breck eğilip kontak anahtarına basmadan önce sadece birkaç saniye çalışıyor, çenemi sıkıyor.

"Kes saçmalamayı, serseri. Kundakçılıktan hapse girmek istiyorsan, benim için sorun yok. Sana bir çıkış yolu gösteriyoruz. Thatcher'ın Greg West cinayetine karıştığını söyleyen bir tanık ortaya çıktı ve tek bilmek istediğimiz bunun doğru olup olmadığı."

Tanık mı?

Hiçliğin ortasında işlenen bir suç için mi?

Saçmalık.

Eğer bu doğru olsaydı, hepimizi orada görürlerdi. Sadece Thatch'i bilmek istemezlerdi. Bu da bana tahmin oyunu oynadıklarını düşündürüyor.

Parçalanmış bir ceset buldular ve adamla birlikte gittiler. Babası da aynı tür suçlarla tanınıyordu, elmanın ağaca yakın düşüp düşmediğini görmeye çalışıyordu.

Bekle. Bir dakika bekle.

Farkına varmak bana bir otobüs gibi çarptı.

İstediğimden daha uzun sürdü ama bu ikisini tanıyorum. Sage'in konuştuğunu gördüğüm adamlarla aynı kişiler.

Geçen gün tiyatronun dışında.

Tanık mı? Pis bir muhbir demek istiyorsun.

Bir kez yalancı olan, her zaman yalancıdır.

"Gerçeği mi istiyorsun?" Başımı sallayarak teklif ediyorum. "Eğer bana ya da bisikletime bir daha dokunursan, o lanet ellerini kırarım. Ne bana ne de başkasına karşı bir bok bildiğin yok. Beni kundakçılıktan yakaladın, sonra da buradan." Ellerimi uzatıyorum. "Tutuklayın beni."

İkisi de heykel gibi sert bir şekilde bana bakıp beni konuşturmanın başka bir yolunu bulmaya çalışırken iğne atsan yere düşmez.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Burada işim bitti. Bir dahaki sefere konuşmak istersen, avukatımla konuş."

Anahtarı çeviriyorum, motoru yüksek sesle çalıştırıyorum ve bileğimi geri çekerek motoru ısıtıyorum.

Onları arkamda bırakarak otoparka gidiyorum.

Zihnim hızla çalışıyor, öfke damarlarımda zonkluyor.

Ona güvenmememiz gerektiğini biliyordum. Doğru gelmediğini, yalan söylediğini biliyordum. Silas'ı onun hiçbir şeyin parçası olmasına izin vermemesi için ikna etmeye çalıştım ama o ısrarcıydı.

Hollow Heights'ın kapısından çıkarken gazı sertçe çekiyorum.

Silas'ın şu anda iyi olduğundan emin olmalıyım.

Sonra da Sage ile ilgileneceğim.

Cennete ya da cehenneme inanmıyorum.

Herkesin Şeytan'a tapınmanın ürünü olduğuna inandığı bir adam için bu garip bir ifşaat.

Öldüğümüzde öleceğimize inanıyorum. Bu kadar.

Varlığımız sona erer ve Dünya'nın başka bir parçasından başka bir şey olmayana kadar çürümeye başlarız.

Ebedi lanet ya da cennetin kapıları yoktur. Sadece karanlık var.

Ben de buna inanıyorum.

Ama annem öyle düşünmüyordu.

Her bayram beni mezarlığa sürüklerdi,

Her doğum günümde, hiç tanımadığım büyükanne ve büyükbabama saygılarımı sunmak için. Çünkü mezarları ziyaret etmenin, ölümlere onları yaşayanlar diyarında unutmadığımızı göstermenin bir yolu olduğuna inanıyordu.

Gitmemi sağlayarak, bir gün benim de çocuklarımla aynı şeyi yapacağımı umarak onların anılarını aktarmanın bir yoluydu, böylece onlar çoktan gitmiş olsalar bile, onların hafıza nefes almaya devam etti.

Büyükannemle büyükbabamı artık ziyaret etmediğimi bilse çok üzülürdü. O öldüğünde bıraktım ama onu ve Rosie'yi ziyaret ediyorum.

Annem babamın aile mezarlığına gömüldü ama Rose Ponderosa Springs'in yerel mezarlığına gömüldü.

Bu kasabanın tüm cesetlerini çürümeye terk ettikleri yer.

Her şey ıslak.

Ayakkabılarımın altındaki toprak yoğun ve nefes aldığımda hava nemli hissediyorum, kıyafetlerime yapışmış gibi görünen tüm sis su kalıntısı bırakıyor. Sis tepelerle birlikte yuvarlanıyor, hatırlanmayan mezarların arasına yün bir battaniye gibi girip çıkıyor.

Günün bu saatlerinde, güneşin batmaya başladığı akşam karanlığından hemen önce ziyaretçiler seyrek. Şahsen, gitmek için en iyi zamanın bu olduğunu düşünüyorum.

Sanki yaşayanların ülkesi geri çekiliyor ve çok uzaklarda olanlar uyanıyor.

Silas'ın sırtı bana dönük, mezar taşına yaslanmış, yanında yerde bir buket şakayık var.

Endişe omuzlarımdan düşüyor çünkü nefes aldığımı biliyorum. Yaşıyor.

Ama acısı dinmiyor çünkü onun acı çektiğini biliyorum.

"Bazı günler buradasın," diye fısıldadığını duyuyorum, sesi kederden çatlamış. "Seni hissedebiliyorum, havada kokunu alabiliyorum. Kulaklarımda gülüşünü duyuyorum ve orada olmanı bekleyerek arkamı dönüyorum, ama değilsin. Olmanı istediğim gibi değilsin.

Bazen geceleri seni görüyorum ve konuşuyoruz ama gerçekte sen olmadığını biliyorum. Zihnim bana oyunlar oynuyor."

Sinirle yutkunuyorum, ilaçları konusunda onu sorguya çekmenin zamanı olmadığını biliyorum ama bu hastalığın onu almasına izin vermeyeceğim. Doğru tedaviyle uzun bir hayat yaşayabileceğini bildiğim halde.

"Beni acı içinde görmekten hoşlanıyorlar. Bu yüzden bana senin görüntülerini gönderiyorlar. Acımdan besleniyorlar, bebeğim. Ve güçleniyorlar

Burada sensiz olduğum her gün. Onlar almaya çalışıyorlar

dışarı." Ellerini başının iki yanına bastırıyor. "Ve artık onları nasıl durduracağımı bilmiyorum. Bu yüzden senden Geri gel, tamam mı? Lütfen, geri gelmene ihtiyacım var. Bebeğim, beni kurtarmana ihtiyacım var."

Başı aşağı düşer ve omuzları titreyerek üzüntüsünün ağırlığıyla sarsılır.

Tam o sırada yanına yaklaştım ve ıslak zemine düştüm. ve kot pantolonumdan ıslanmasına izin veriyorum. Burada olduğumu anlaması için kafasını kaldırmasına gerek yok. Varlığını hissediyor.

Mezar taşına bakıyorum, gözlerim duyguyla yanıyor.

Rosemary Paige Donahue

Sevgili kızım, kız kardeşim ve arkadaşım.

Yakın zamanda temizlenmiş, hava koşullarından aşınmış işaretlere kıyasla beyaz mermer parlak. Birazcık O dünyadayken dünyaya ne kadar ışık saçtığına bir bakın.

Onsuz bir yıl nasıl geçti?

Sanırım onun kaybının acısını engellemek için hayatlarımızı çok fazla kaosla doldurmuştuk ve bugün durmak, kaybettiğimiz kişi üzerinde düşünmek zorunda kaldık.

Şu anda, o duygusal yaranın üzerine yapıştırdığım bandajları geri çekmeye zorlanıyorum, ancak yaranın hala ham ve iğrenç olduğunu görüyorum. İyileşme yok, ruhumda hala kirli bir yara var.

Acıdan başka bir şey düşünmek çok zor. Frank'i ya da Sage'i düşünemiyorum, sadece beni boğan bu melankolik duyguyu düşünüyorum.

Ölüm kaçınılmaz ve ben bunu hep biliyordum. Bu bir geçiş töreni, ama daha büyük olduğunuzda gerçekleştiğini düşünüyorsunuz.

Bu kadar gençken ölüm, hastalıklı bir trajediden başka bir şey değildir. Bu tamamen farklı bir yas tutma şekli.

Silas başını kaldırıp gökyüzüne bakıyor ve gözyaşlarının yüzünü izlediğini görüyorum.

"Rose, geri dön!" Tüylerimi diken diken eden bir çığlık atıyor. Kalbi onun için yalvarıyor.

Onun için yalvarıyor. "Neden beni de yanında götürmedin?" diye ağlıyor. "Seninle gelirdim."

Kolumu omzuna doladım, onu yanıma çektim ve kollarımla sardım.

Vücudunun çığlıklardan titrediğini hissediyorum, vücudumdan defalarca seken haykırışlar. Ve her birini içime çekiyorum.

Yapabileceğim tek şey bu. Tek yapabildiğim, orada oturmuş bir yıl önceki kabusu yeniden yaşarken ona sarılmak. Hâlâ uyanmayı beklediğimiz bir kâbus.

Alistair'in onu çekmesine yardım ettiğimde hissettiğim acıyı hatırlıyorum. cesedinden uzaklaşarak, onu son bir kez ambulansa taşımasını izledi.

Sonra daha da kötüleşti. Çok daha kötü.

Kapısının önünde oturdum, kendimi işe yaramaz hissediyordum, sadece dinliyordum. umutsuzca nefesinin sesini aradım. Bana hayatta olduğunu söyleyecek herhangi bir şey. Daha fazla dayanamadım. Artık dayanamıyordum. Orada durmuş ölmesini bekliyordu.

Kapıyı kırıp menteşeleri parçaladığımda onu sırt üstü yatarken buldum.

Odasındaki hiçbir şeye dokunulmamıştı; sadece içeri girmiş ve yere uzanmıştı. İşte orada, ceketlerinden birini göğsüne bastırmış bir şekilde yerde yatıyordu. Onu bulduğumuzda giydiği kıyafetleri bile değiştirmemişti.

Her şey hakkında bir şeyler mırıldanıyordu. Kendi kendine mırıldanıyordu, sanki kendi zihniyle sohbet ediyormuş gibi.

Onu duşa girmeye zorladım. Ona yemek yedirdim ve ilaçlarını boğazından aşağı ittim. Bunu haftalarca yaptım, ta ki tekrar kendi başına yapabilecek hale gelene kadar.

Bunu tekrar yapardım, onun için her şeyi tekrar yapardım çünkü onu da kaybetmeyeceğim.

Onu tutuyorum. Bütün çocukları tutuyorum.

Değer verdiğim çok fazla insanı kaybettim ve artık kaybetmeyeceğim.

"Ne zamandır buradasın?" Omuzları titremeyi bıraktığında ilk kez konuşarak soruyorum.

"Sen derse gittiğinden beri. Onunla gün doğumunu izlemek istedim ama geç kaldım." Yutkundu. "Ben her zaman çok geç kaldın."

"Silas, sana asla yalan söylemeyeceğimi biliyorsun, bu yüzden bundan sonra daha kolay olacağını söylemeyeceğim. Ama zamanla iyileşeceğini biliyorum. Şu anda olduğu kadar keskin olmayacak."

"Sanırım bu daha kötü olabilir." Başını kaldırıp bana bakıyor. "Zaman iyileştirmez. Unutmana yardımcı olur ve o unutulmayı hak etmiyor. Bundan on yıl sonra, onun nasıl koktuğunu hatırlayacak mıyım? Ya da neye benzediğini Gülümsediği zamanki gibi mi? Hayır. Bir anıya dönüşecek ve o bir anıdan çok daha fazlasıydı, Rook."

Keder budur işte. İki tarafı keskin bir kılıçtır.

"Öyle olduğunu biliyorum. Ve bizim için her zaman daha fazlası olacak. Bunu birlikte atlatacağız. Her zaman atlatırız."

Sessizlik geçiyor, bir esinti etrafımızı süpürüyor ve ben şakayıkların yapraklarından birinin rüzgar tarafından alınışını izliyorum.

Havada süzülüyor, akıntıyla birlikte akıyor.

Özgür ve kanatlı.

Bence bu Rosie'nin bize bunu atlatacağımızı ve onun iyi olduğunu söyleme şekli.

CHAPTER TWENTY-FOUR

double-edge sword

sage

Yılın her günü birileri için kötü bir gündür.

Yirmi dört Haziran sizin doğum gününüz, hayatınızın en güzel günü olabilir ve dünyanın bir yerinde birileri öldürülüyor.

On Ekim evlendiğiniz ya da nişanlandığınız gün olabilir. Daha iyisini hayal edemeyeceğiniz bir gün. Yine de, üç ev aşağıda, ailesini bir araba kazasında kaybetmiş küçük bir kız var.

En iyi gününüz her zaman birinin en kötü gününe eşit olacaktır.

Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Kendileri deneyimleyene kadar pek çok insanın bunu düşündüğünü sanmıyorum.

Yirmi dokuz Nisan, genellikle güneşli, çoğunlukla okulda geçirdiğim, bir an bile düşünmeden geçip gideceğim normal bir günden, asla unutamayacağım bir güne dönüştü.

Bugün ruhumdaki yarık biraz daha ağrıyor. Kopmuş olan sinirlerim bağlantı için zonkluyor. Beynim bana bu dünyaya birlikte geldiğim kişinin gittiğini biraz daha ısrarla hatırlatıyor.

Bu sabah mezarına gittim ve birisinin en sevdiği çiçek olan şakayıkları çoktan bıraktığını gördüm. Benim aldıklarımı da bırak. Bütün çiçekleri hak ediyor. Oturmak, kalmak ve konuşmak istedim. Ona hayatım hakkında bilgi vermek istiyordum ama her şey çok olumsuzdu ve ona bu yükü yüklemek istemiyordum.

Ne kadar aptalca. Sorunlarımla bir mezar taşına yük olmak istemedim.

Orada kalmak, gözlerimi kapatmak ve sanki onun yatağında yorganın altındaymışız gibi hissetmek istedim. Hayatlarımız hakkında sohbet etmek, gülmek, geleceğimizi hayal etmek. O hayattayken yaşadığım o bağı hissetmek istedim.

Ama yapamadım. Onu orada hissedemedim.

Sadece üzerinde adı yazan bir mezar taşı vardı. Rose yoktu.

Belki de kırıldım diye düşündüm. Mezarlıkta bir şeyler hissetmen gerekir, değil mi? Eğer onu orada hissedemiyorsam, nerede hissedecektim? O bağı bir daha hissedebilecek miydim?

Bugün de öyle hissettim. Sürekli onu aramak ve onu asla bulamayacağımı bilmek.

Yatakhaneimin kapısını iterek açıyorum, oda arkadaşım derste olduğu için şükrediyorum. Bu, odamda kıvrılabileceğim anlamına geliyor. yatağa girip kimse soru sormadan ağlıyorum. Ayakkabılarımı dikkatsizce çıkarıp yatağıma doğru yürüyorum ve battaniyemin altına giriyorum.

Bedenimi duvara doğru çeviriyorum ve tuttuğumu fark etmediğim titrek bir nefes veriyorum. Gözyaşlarım yavaşça beyaz çarşafın üzerine damlıyor. Farklı duygulardan oluşan bir yumağım, hepsi içimde bir çocuğun parmak boyası gibi dönüp duruyor.

Suçluluk. Üzüntü. Öfke.

Ama en ağır darbeyi alan değersiz biriydi.

Boktan ikiz bendim. Yükü olan, bıkkın ve acımasız olan bendim. Ben hayatı hak etmiyordum ama Rose hak ediyordu. Geleceği için benim yapacağımdan çok daha fazlasını yapabilirdi. Onun hayalleri daha parlaktı, daha benimkinden daha ulaşılabilir.

O öldüğünde dünya durdu. Ve eğer ben olsaydım, dönmeye devam ederdi.

Ben olmalıydım.

O videoyu izledikten sonra babama böyle bağırmıştım. Rosemary'yi benim yerime kolayca seçtiğini gördüğümde.

Ben olmalıydım.

Ve yanlış seçim yaptığı için, yemek biletini alamayacağına karar verdim. Onu benden aldı, ben de parasını ondan alacaktım.

Aslında bunu gördükten sonra onu öldürmeyi planlamıştım ama acı çekmesini istedim. Bu acıyı tatmasını, günlerini parasız, aç ve boş geçirmesini istedim.

Ben de oturma odamızda onunla yüzleştim ve beni göndermesine neden olan şeyi yaptım. Bu onun için uygundu, beni kilitlemek ve sessiz kalmamı sağlamak için mükemmel bir bahaneydi. Ama ben yaşaması bekleniyordu. Belli bir şekilde yaparsanız, hayatta kalmanın hiçbir yolu olmayacağını okumuştum.

Her iki bileğimdeki dikey yara izleri nabız gibi atıyordu.

Görünüşe göre, doktorlar beni göndermeden hemen önce dikiş atmayı başardıkları için yeterince şey yapmamışım bir sedyeye bağlandım. Rose burada olmadığı için ölmek istedim, çünkü burada birlikte olmamamız haksızlık gibi geliyordu,

Çünkü babamın böyle bir şeyi seçmeye hakkı yoktu.

Şimdi, doğru düzgün ölemediğimi hatırlatan bu yara izleriyle baş başa kaldım. Psikiyatri koğuşunda geçirdiğim zamanın çoğunu dışarı çıkmayı ve babama yaptıklarının bedelini ödetmeyi planlayarak, onu yok etmenin yollarını düşünerek geçirdim,

Çünkü para için her şeyi yapabileceğini fark ettim.

Kendimi öldürmeyi başarmış olsaydım bile, yine de en tepede kalmak için korkunç şeyler yapmaya devam edecekti. Ponderosa Springs'in besin zinciri.

Onu durdurmanın tek yolu onu öldürmektir ve ben o günü sabırsızlıkla bekliyordum.

Göğsümden bir hıçkırık fışkırıyor, içimden zehir gibi akıyor. Biriktikçe boğazımı yakıyor ve parçalıyor. Elimi ağzımın üzerine koyuyorum, ağlarken titriyorum ve gözyaşlarım biraz daha hızlı.

Asla kabul etmek istemediğim bu acı gerçek bugün bir tren gibi çarptı.

İkizinizden daha büyük olduğunuzun farkına varırsınız. Bağıracağınızda bu muazzam bıçak darbesi çünkü onsuz 365 gün geçti. Bu bir doğum günü, bir Noel, onun asla yaratamadığı tüm bu anılar demek. O öldüğünde benim de öldüğümü hatırlatan bir başka şey. Ben sadece var olmaya devam ettim.

"Sage?"

Yatağımda dönüp kapıya bakıyorum.

Lyra ve Briar ellerinde bir torba şeker ve filmle kemerli geçitte durmaktadır.

"*Sixteen Candles*'ı sevdiğinizi söylemiştiniz, değil mi? Ekşi Skittles mı yoksa normal Skittles mı dediğini hatırlayamadık, o yüzden ikisini de aldık," diyor Lyra çantayı havada sallayarak.

"Buraya nasıl girdin?"

Briar cebinden bir toka çıkarıyor. "Bu kilitler çocuk oyuncağı ve..."

Ekose düğmeli ceketinin ön tarafına uzanarak bir esrar çıkardı. "Bunu geçen gün Rook'tan aldım."

Gerçekten istemesem de biraz gülümsedim.

"Küçük hırsız şimdi anlam kazanmaya başladı," diyorum ona.

Omuz silkiyor. "Hırsızlığım buralarda oldukça işe yarar hale gelmeye başladı."

Elimi burnumun altına götürüp oraya düşen sümük ve gözyaşlarını siliyorum. İkisi de çok umutlu görünüyor, Beni neşelendirmek ya da en azından üzüntümü hafifletmek için buraya geldim.

Bugünün ne olduğunu biliyorlar.

"Teşekkürler çocuklar, ama pek havamda değilim. Hepinizin erkeklerle birlikte olacağını düşünmüştüm."

"Hafta sonunu Silas'ın ailesinin Portland'daki kulübesinde geçirecekler. Biraz zamana ihtiyaçları vardı, Silas'la bir yerde olmak için bir alana ihtiyaçları vardı. Biz de düşündük ki..." Briar yardım için Lyra'ya bakar.

"Biz de sizin için aynısını yapabileceğimizi düşündük," diye bitiriyor.

"Ben sadece-" diye mırıldanıyorum, daha fazla ağlamamaya çalışıyorum, bu fazla savunmasız olma hissinden nefret ediyorum. "Sanırım sadece Bugün tek başıma. Bunu daha iyi hale getireceğini düşündüğüm pek bir şey yok, bugün değil."

Sanırım bu yüzden oyunculuktan keyif alıyorum. Sahnede olmak, duygularımı bir karakter aracılığıyla özgürce açığa çıkarabiliyorum ve kimse bunu sorgulamıyor çünkü bunun sadece senaryonun bir parçası olduğunu düşünüyorlar. Savunmasız, yumuşak, nazik olabiliyorum.

Bu sürekli iğneleyici, sert insan değil.

"Daha iyisini yapamayacağımızı biliyoruz. Mesele bu değil."

Lyra odama doğru bir adım daha atıyor. "Bu senin üzülmene, yalnız kalmana izin vermemekle ilgili. Bunu daha katlanılabilir kılmakla ilgili. İkizini kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bilmiyorum ama ben annemi kaybettim."

Ona bakıyorum, gözlerindeki anlayışa bakıyorum. Acıma ya da sempati değil, benzer acıların ortak bilgisi.

"Kimse onları geri getiremez. Ne kadar çok istersek isteyelim. Ama bunu yalnız hissetmek zorunda değilsin. Onun hakkında konuşmak zorunda değiliz, ya da konuşabiliriz. Bugün ne istersen yapacağız, sadece burada seninle sessizce oturmamızı istesen bile. Annemin ölümünü tek başıma, yanımda kimse olmadan atlattım ve bunu kendine yapmana izin vermeyi reddediyorum. Burada biz varken olmaz."

Arkadaşlık.

gibi biri için her zaman yabancı bir kavram olmuştur.

Ben.

Bir kıza öğretildi ki, sürdürdüğün ilişkiler size yakın olanlar sadece sizi hayatta daha ileriye götürmek içindir. Asla gerçek bir bağla ilgili değildir. Ben her zaman insanların hayatında bir piyon oldum, onlara ne getirebileceğim için kullanıldım.

Sage olduğum için kimse benimle birlikte olmadı.

Sage olduğum için kimse benimle arkadaş olmadı.

Benimle statüm, ismim ve param için ilişki kurdular.

Ve işte buradayım, bunların hiçbirine sahip değilim ve bu iki kız yine de benim arkadaşım olmayı seçiyor. Ne olursa olsun

Bana yakın olmak insanların onlar hakkında konuşmasına neden olacak.

Birisi beni benim için seçiyor.

Beni Rosemary'nin her zaman gördüğü gibi görüyorlar - ününden daha fazlası olan bir kız olarak.

"*Sixteen Candles*'ı getirdiğini söylemiştin?" Nazikçe soruyorum. Briar gülümsüyor. "*Ve Can't Buy Me Love!*"

Koridordan onların odasına gitmeye karar verdik.

Oda arkadaşımın her an içeri girip bizi dışarı atmaya çalışabileceğini düşünürsek daha iyi olurdu. Ama ben hiç yapmadığım bir şeyi yaptım, onları içeri aldım.

Kendi yöntemleriyle yanımda olmalarına izin verdim.

Birlikte Briar ve Lyra'nın yataklarını birleştiriyor, televizyonu odanın ortasına taşıyor ve bir pencere açıyoruz. Hepimiz yatakların üzerine yığılıyoruz, ilk filmi açıyoruz ve Rook'un çalıntı esrarını yakıyoruz.

Rook'la en son takıldığımdan beri sigara içmedim, ki bu bir yıldan fazla zaman önceydi. Sigaranın etkileri Ot bana güçlü bir şekilde vurdu. Aylardır yemediğim kadar çok yemek yiyorum ve Tanrım, gülüyorum.

Çok küçüklüğümden beri yaşamadığım gerçek kahkahalar.

Gülüyoruz çünkü Lyra kafası güzelken felsefe yapan biri. Elbette böcekler hakkında konuşuyor, onların yaşamlarının günlük varoluşumuzu nasıl etkilediğinden bahsediyor, bu da insan yaşamının ve dinin yaratılmasına dönüşüyor.

Bu anlarda her ikisi hakkında da çok şey öğreniyorum.

Dünyayı görme biçimleri, belirli konular hakkında hissettikleri, tutkuları.

Böyle bir gün geçirmek tuhaf hissettiriyor. Tüm bu karanlığın ve kaosun arasında nasıl oluyor da iyi bir şeyler yaratabiliyoruz?
ve ışık.

Suçluluk duygusunun bana saldırdığı, çirkin yüzünü göstermeye çalıştığı zamanlar oldu.

Bu günün tadını nasıl çıkarabilirsin? Temsil ettiği her şeyi bilirken?

Ama Rosemary'yi düşünmeye çalışıyorum, odamda tek başıma depresyona girmemi istemezdi. Hayatta benim için ne istediğini düşünüyorum. Onsuz da olsa mutlu olacağım.

Roller tersine dönseydi nasıl hissederdim diye düşünüyorum.

Onun acı çekmesini istemezdim. Öldüğüm gün bile neşe, kahkaha ve sevgiyi deneyimlemesini isterdim.

Briar yüzüstü yatıp ağzına bir parça çikolata atarak, "Dinle," diyor. "Bana anlatmak zorunda değilsin ama gerçekten bilmek zorundayım. Van Doren'la aranızda ne var?"

Kafam iyi ve şu anda dünyada düşünmek isteyeceğim son kişi o.

Elimdeki bir ağız dolusu Skittles'ı yutuyorum ve ona kayıtsızca bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

İki kaşını da bana kaldırıyor. "Ben gece doğdum, ama dün gece değil, Sage."

"Gauntlet'ten sonra arka koltukta sana verdiği o küçük moral konuşması, söyleyebildiğim kadarıyla oldukça ateşli görünüyordu," diye ekliyor Lyra, kirazının sapını havada döndürerek.

"O sadece-" Duraksıyorum. "Beni Silas'tan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ona bazı boktan şeyler söyledim. Eğer bunu yapan Rook olmasaydı, Alistair ya da Thatcher olurdu."

Onlara onun hakkında yalan söylemek istemiyorum ama onlara ne söyleyebilirim ki? Rook ve benim ne olduğumuzu anlatacak kelimelerim yok. İkimiz hakkında hiç kimseye yüksek sesle konuşmadım ve nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum.

Briar konuşmadan önce bir süre birbirlerine bakarlar.

"Sana fiziksel acı çekiyormuş gibi bakıyor. Bunu yaptığının farkında olduğunu sanmıyorum ama size bakmak onu incitiyor."

Eminim ona acı gibi görünüyordur. Bükülmüş bir acı gibi. Bir noktada bana özlem ve ihtiyaçla baktı, arzu ve tutkuyla, ama şimdi sadece nefret.

"Bu acı değil," diyorum. "İğrenme. Rook benden nefret ediyor ve şu anda bana karşı hissettiği tek duygu bu."

"şimdi mi? Öncesi var mıydı yani?"

Bir nefes veriyorum, iki elimi saçlarımda gezdiriyorum ve yatağa bakarken boynumu sarmalarına izin veriyorum. Onlara söyleyebilirim, değil mi? Bir şey demeyeceklerdir. Yani, şu anda koruduğum tek kişi Rook.

şeytanı savunmak.

Söylediği onca şeyden sonra bile onu koruyorum, sırrımızı saklıyorum ki arkadaşları gerçeği onlardan sakladığı i ç i n ihanete uğramış hissetmesin. Bana yalan söylemekle ilgili o kadar çok şey söyledi ki, şimdi yalan söyleyen sadece ikimizden biri var.

Ve bu ben değilim. Artık değilim.

"Geçen yıl, Rosie ölmeden önce, Rook ve ben, biz-" Biz ne? Sikiştik mi? Bir çeşit zehirli otun içine düştük.

Aşk mı? "Birkaç ay takıldık. Sadece küçük bir gizli kaçamak olması gerekiyordu. Öyle bile olmaması gerekiyordu. Sadece kimsenin bilmediği bir gecelik bir özgürlük olacaktı. Böyle bir şeye dönüşmesini beklemiyordum. Beklemiyordum-"

"Aşık olmak mı?" Lyra araya giriyor, gözbebekleri karanlık ve geniş. Aşk mıydı?

Sanırım şimdiye kadar ona en çok yaklaştığım andı. Kafamın içi karardığında, birlikte geçirdiğimiz zamanı yeniden yaşadığımı biliyorum. Hiç yapamadığımız şeyleri ve onunla kalsaydım hayatımın nasıl olacağını düşünüyorum.

Omuz silkiyorum. "Bunun ne olduğundan bile emin değilim. Sadece sonunda onunla birlikte olmak istediğimi biliyordum. Daha fazlasını istiyordum ama buna izin verilmiyordu. O sırada Easton'la çıkıyordum ya da şöyle diyeyim, nişanlıydım."

"Özür dilerim. Easton Sinclair ile bir hayata evet mi dedin?" Briar bana bakıyor, gözle görölür bir şekilde sinirleniyor ve beni biraz güldürüyor.

"İsteyerek değil. Babası ayarladı ve ailem de Stephen Sinclair'in faturalarımızı ödemeye devam etmesi için kabul etti.

Babama fon sağlıyordum. Mezun olduktan sonra ayrılacaktım. I

bunu yapmayacaktım. Rook'a her şeyi anlatıp onunla birlikte gitmeyi planlamıştım. Ama..."

Yüzü gözümün önüne geliyor, sesi, kokusu.

Her şey çok gerçekçiydi.

"Ama Easton öğrendi ve onun yerine Rose'u almakla tehdit etti. Bana Rook'la ilişkimi bitirmem gerektiğini yoksa Rosie'yi mahvedeceğini söyledi. Yapmam gereken bir seçim vardı ve kardeşime bir şey olmasına izin veremezdim. Onun geleceği benimkinden çok daha parlakken olmazdı. Eğer Rook'un başına bir şey gelseydi böyle bir hayat yaşamak zorunda kaldı. Rose'u kurtarmak için Rook'u zorla uzaklaştırdım ve sonunda ikisini de kaybettim."

İkisi de şokun farklı versiyonlarıyla orada oturuyorlar.

Kelimelerle, onları yüksek sesle söylemekle göğsümden bir ağırlık kalktı.

Briar bir şey söyleyen ilk kişi oldu. "Ve hâlâ gerçeği bilmiyor mu?"

Başımı sallıyorum.

"Bir şeyler söylemelisin, Sage. Senden nefret etmesine izin veriyorsun!"

Bu noktada buna değer mi? Söylediğim onca şeyden, olan onca şeyden sonra, buna değer miydi?

Bana inanacağından bile şüpheliyim. Ona gökyüzünün mavi olduğunu söylesem, yine de yalan söylediğimi düşünür.

A

Güvenin olmadığı bir ilişki, gerçekleşmeyi bekleyen bir felakettir. O aylarda inşa ettiğimiz her şey yok oldu ve bunu geri getirebileceğimizi sanmıyorum.

Birbirine asla dokunmaması gereken iki insanız. İkimiz de çok dik kafalı, çok inatçı, sürekli diğerinden daha fazla yanmaya çalışan iki aleviz. Uzun ömürlü olmak için yaratılmamışız.

Onu çok çabuk istemiştim. Çok fazla. Bu sağlıklı olmazdı; asla işe yaramazdı. Kalbim bana kaç kez aksini söylemeye çalışsa da.

Belki de tek olmamız gereken buydu.

Shakespeare'in bizi öldürmek için yeterli zamanı olmadan önce kaçmayı başaran iki aşık.

Köprücük kemiğimdaki yara izine dokunuyorum, bir hatırlatma, bir hediye. "Bence bilmemesi en iyisi.

"Bence bilmemesi en iyisi.

Herhangi bir şeyi yeniden inşa etmek için çok fazla hasar verildi. Bu bir israf olur."

"Sadece sana karşı düşmanlık hissettiğine inanmakta zorlanıyorum. Rook..." Lyra kollarını havada sallıyor, kelimeleri bulmaya çalışıyordu. "Önemsemediği şeylere dikkat etmez. Yine de, ne zaman birbirinizin yanında olsanız, odaklanabildiği tek şey siz oluyorsunuz."

Nefes alıyorum, dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum ve Rook'un ateşine düşmeden hemen önce Rose'la yaptığım konuşmayı hatırlıyorum.

Rook Van Doren sıkıcı bulduğu şeylere dikkat etmez. Eğer sizi fark ederse, ilgisini çekerseniz, bunu bilirsiniz." Gözlerini bana dikti. "Ve diyebilirim ki seni fark ettim."

İkimiz hakkında her zaman bir eğilimi olup olmadığını merak ettim ama bunu inkar edeceğimden ya da böyle bir şeyi varsaydığı için kızacağımdan korkarak hiçbir şey söylemedim.

"Beni sadece izliyor çünkü bana güvenmiyor. Her an sizi tehlikeye atacak bir şey yapacağımı düşünüyor. Ben onun için bir yükümlüyüm, hepsi bu."

Telefonumun yanımda titrediğini hissediyorum, ekran aydınlanıyor ve bana yeni bir mesaj geldiğini gösteriyor.

Aldım ve açmak istediğim son şeyi bulmak için açtım. Bak.

Pip, yarın öğlen St. Gabriel'de buluşalım. Ve Bu sefer bilgi sahibi olsanız iyi olur.

"Yani bu kadar mı? Onunla konuşmayı düşünmüyorsun bile?"

Telefonumu kapatıyorum, yanağımın içini çiğniyorum, midem endişeyle yüzüyor. Açık pencereden gelen soğuk bir esinti tenimi ısırtıyor ve kemiklerimi ürpertiyor.

"Hayır. Biz o gün öldük ve o da böyle kalmasını istiyor." Kendimi yatağın kenarından itiyorum. "Birinizden bir sweatshirt ödünç alabilir miyim?"

Umarım bu konudan uzaklaşmak için bu kadarı yeterli olur. Bugün benden yeterince duygusal enerji aldı, ve Rook hakkında konuşmaya devam etmek sadece kaybettığım ve asla geri alamayacağım her şeyi acı bir şekilde hatırlatıyor.

"Evet, benimkilerden birini al. Briar Alistair'in giysilerinden oluşuyor ve kimse onun misk kokulu parfümü gibi kokmak istemez," diyor Lyra. "Yani senin dışında," diye sırtarak Briar'a doğru teklifte bulunuyor.

Gülüyorum ve Lyra'nın çok dağınık dolabının küçük kapısını açıyorum. Kapıyı çoktan aralık bırakmışlardı. ve Lyra'nın dolabını karıştırmaktansa Alistair'in kapüşonlusunu giymeyi tercih edeceğimi fark ediyorum.

Kafam iyi olduğu için mi yoksa komik bulduğum için mi bilmiyorum ama canlı örneğini burada sakladığını hayal edip duruyorum öğrenmemizi istemiyor. Bunu düşünerek biraz kıkırdamaya başladım.

Rafin en üstündeki koyu mor sweatshirt'ü almak için parmak uçlarımda uzanarak kolundan çekiyorum ve yere düşen diğer birkaç ağır eşyayla birlikte aşağı düşüyor.

"Kahretsin Lyra, özür dilerim," diye özür dilerken eğilip hiçbir şeyi kırmadığımdan emin olmaya çalışıyorum. Yere yuvarlanan kıyafetleri ve kutuyu bulduğum yere geri koyabilmek için hızla yeniden düzenlemeye çalışıyorum.

Orta boy ayakkabı kutusu önümde yan duruyor. İlk başta bunların annesinden hatıra kaldığını ya da üniversitede yaşadığı olumlu deneyimler olduğunu düşünüyorum. Ama sonra Lyra için çok büyük görünen pahalı, örme, kirli beyaz kazağı görüyorum.

Ayrıca yarısı boş bir şişe Armani erkek vücut kremi, arkadaşımın tavuk tırnağı gibi el yazısıyla yazılmış birkaç not ve samimi fotoğraflar da var,

Bulmacanın en can alıcı parçası ise, takım elbisenin kenarlarını bilekte bir arada tutmak için tasarlanmış bir yaka iğnesi olan kol düğmesidir.

T.P. harflerinin şekli.

"Öyle değil-" Ayağa kalkıyor, yüzü hayalete dönüyor.

"Görüldüğü gibi değil."

Ortasında lekeli kırmızı bir leke olan bembeyaz bir mendili elime alıyorum.

"Bunlar Thatcher'ın dolabınızın içindeki kutuda duran eşyaları değil mi?"

Lyra kendini her zaman görünmezlik hayatından zevk alan utangaç, böcek ineği olarak tasvir etmişti. Ama bunun sadece insanların düşünmesini istediği şey olduğunu anlamaya başlamıştım.

"Sadece," diye nefes alıyor, "açıklamama izin ver."

CHAPTER TWENTY-FIVE

forgive me father

rook

Batı folklorunda şeytani ya da iblisi çağırarak için bir kavşak kullanabileceğiniz söylenir. Ne tür bir anlaşma yapmaya çalıştığınıza bağlı.

Yolların kesiştiği yerin ortasında gömülü olduğu söylenen ritüel eşyalar tarafından selamlanırlar. Orada ruhunuzun bedeli karşılığında bir dilek için pazarlık yapabilirsiniz. Kalbinizin istediği her şey size verilebilir, ancak iblisin seçtiği belirli bir tarihte, cehennem köpekleri o ruhu almaya hazır olarak yeraltı dünyasından ortaya çıkacaktır.

İntikam için çağırılmışım, karmayı dağıtmak için. zamanımı kolladığım biri. Bir zamanlar bir anlaşma yaptığım ve dokunulmadan gitmesine izin verdiğim biri.

Ama şimdi toplama zamanı.

Uzun bir çam ağacına yaslandım, yanan sigaramın sesi sessizliği bozdu.

Bütün bir yıl boyunca onu kan dolaşımdan çıkarmaya çalıştım. Onu et yiyen bir hastalık gibi kesip atmaya çalıştım, ona inandığım için kendimi cezalandırmaya çalıştım.

Onun gibi biri. Şimdi anlıyorum ki, onu kesip atamam.

Enfeksiyonun kökünü tedavi etmek zorundayım. Virüsü kaynağında yok etmeliyim.

Kendimi burada, Aziz Gabriel Kilisesi'nin önündeki kavşakta durmuş, siyah bir sedanın yanında duran Sage'in arabasının arka camına bakarken bulduğumda yapmayı planladığım şey de tam olarak buydu.

Dünyaya neyi davet ettiğinden emin değilim.
federallerle pazarlık yapmaya karar verdi. Kendini
düşmanlardan biri yapmaya karar verdiğinde.

En büyük düşmanım.

Ama içimde tamamen yeni bir kötülük derecesini serbest
bırakmıştı.

Silas'ı mezarlıkta bıraktıktan sonra mantıklı düşünmeye
çalıştım.

Sakinleşmeye ve ona biraz zaman tanımaya çalıştım. Belki de
onlar gerçekten babasının arkadaşlarıydı ve o ne olduğunu
bilmiyordu.
peşindeydiler.

Bir kez daha ona şüpheyle yaklaşmıştım. Kalbim
içgüdülerime karşı çıktı ve beni bir kez daha bunun bir yanlış
anlaşılma olduğuna ikna etmeye çalıştı. Onunla ilgili bir şey
derimin altında kıpırdanmaya devam ediyor, tüm vidalarımı
tersine çeviriyor ve ona hak etmediği bir güven duymama
neden oluyor.

Biri size gerçek yüzünü gösterdiğinde, ona inanmak
zorundasınız.

Ve Sage bugün renklerini yükseklerde uçuruyor.

Onu takip etmiyordum; aslında bu konuda onunla
yüzleşmeyi planlamıştım ama yurttan tek başına çıktığını
görünce takip etmeye karar verdim. Yavaş bir tempoyla ama
arka lambalarını görebileceğim kadar hızlı bir şekilde
arkasından gittim.

Bir arabanın onu beklediği kiliseden geriye kalan yere
girdiğinde, o zaman ne olduğunu anladım
Bunca zamandır ne yaptığını bilmiyordu.

Neden geri dönmeye karar verdiğini, başından beri
planını. Yaklaşık 30 dakikadır burada dikiliyorum,
Dedektif McKay'in çıktığını gördüğümde sabırsızlanmaya
başlamıştım.

yanmış kilise kapılarında sohbet ediyorlardı. Yaptığımız her
şey hakkında pembe ağzını çalıştırdığı, rapor verdiği, iyi bir
küçük sıçan olduğu yer.

Ağzım zehirle sulanıyor, ellerim misilleme için kaşınıyor. O
aracına binip anahtarı çevirirken ben ağaçların arasına
giriyorum ve yavaşça geri geri çıkıyorum.

Dönmeyeceğinden emin olana kadar bekledim. Sage'in hâlâ bir zamanlar ateşe verdiğim binanın içinde olduğunu görüyorum. Sigaramı yere atıyorum ve girişe doğru yürürken üzerine basıyorum.

Üzerime garip bir his çöküyor. Seğirmiyor ya da öfkelenmiyorum. Sakinim; dürtülerimin üstesinden gelemiyorum. Sanki vücudum buraya ne yapmak için geldiğimizi tam olarak biliyor. Neyi halletmek için burada olduğumuzu.

Kapı açıldığında bir ışık huzmesi Katedralin içinden geriye kalanlara güneş ışığı vuruyor. Küller ve isler yere yapışmış, banklar yanmış ve süslemeler kırılmış. Tam da her zaman olmasını istediğim gibi görünüyor.

Cehennem gibi.

Bu kutsal yer ayaklarımı yakıyor. Ayakkabılarımın içinden cızırdadığını, tabanlarımı yaktığını hissediyorum.

Bu hissi seviyorum, ait olmadığımı bildiğim bir yere sırf içimden geldiği için adım atmak.

Belki de kaos içinde kendimi hep daha rahat hissettiğim içindir.

Sage önde duruyor, ellerini kalan tek sıralardan birinin üzerine koymuş, başını omuzlarının arasına sıkıştırmış. Bu mesafeden neredeyse dua ediyormuş gibi görünüyor.

"Tanrı, şeytanla anlaşma yapan insanlarla konuşmaz," diye sesleniyorum. "Bunu bilmiyor musun?"

Sözlerim onu yaralamış gibi irkildi ve Vücudu bana bakacak şekilde. En kötü kabusu canlandığında yüzündeki tüm pigmentler akıyor. Onu suçüstü yakaladım. Yalan söylemek yok; bu durumdan kurtulmasına yardımcı olacak hiçbir şey yok.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, kaşları birbirine çatılmış bir halde.

Alevlerimin bu kutsal yere verdiği zarara bakarak yavaşça ilerliyorum. Bu yer

şeytani soyumla ilgili söylentileri başlattı. Beni bir canavara dönüştüren ilk yer.

"Sana söylemiştim Sage, seni izleyeceğimi, değil mi? İyi ki de öyle yapmışım," diye acımasızca gülüyorum, "yoksa *Dedektif* McKay ile görüşmeni kaçırdım. Baban ne zamandan beri FBI ile arkadaş olmaya başladı?"

Panik onu sarar. Etrafında ördüğü ağ parçalanıyor ve o bir şeylere tutunmaya çalışıyor.

Söyleyecek bir şey, uyduracak bir yalan. "Rook, açıklamama izin ver. Ben-"

"Ne değilsin?" Tükürdüm, üst dudağım kıvrıldı, onu suçüstü yakaladıktan sonra yüzüme karşı yalan söyleyecek cesarete sahip olduğu için öfkeyle doluydu.

"Planlarımız hakkında federallere ispiyonculuk yapmayacaksın değil mi?" Adımlarım ağır gümbürtüler çıkarıyor. İleriye doğru yaptığım her ağırlık hareketi öfkemi arttırıyor.

"Hayır, olan şey bu değil. Öyle göründüğünü biliyorum ama öyle değil. Babam tesise Cain -Dedektif McKay- ile birlikte geldi ve benimle bir anlaşma yapmaya çalıştılar."

"Bu şekilde kurtuldun, değil mi? Lanet bir anlaşma mı yaptın? Ne yapmak için? Sırf bizi arkamızdan bıçaklayabilmek için etrafı gözetlemek, bize yaklaşmak için mi? Babanın kellesini kazığa geçirmeden önce hepimizi hapse mi attıracaktın?"

Ben ona yaklaşırken o başını hızla ileri geri sallıyor ve her seferinde benden bir adım uzaklaşıyor. ona doğru bir adım. Gözlerinden fıskıran korku ağzımı sulandırıyor.

Önemli değil. İsteddiği kadar geri çekilebilir. İsterse kaçabilir. Hiç fark etmez, çünkü o artık benim pençemde.

Ve onun kaçmasına asla izin vermeyeceğim.

"Hayır!" diye bağılıyor. "Yani evet, ama bunu yapmayacaktım. Sadece babama ulaşmanıza yardım edebilmem için beni bırakmalarını istedim. Onlara kazık atacaktım, sana değil. Sadece beni bırakacak kadar bana inanmalarını istedim. Hepsi bu."

Sırıtarak alt dudağımı ısırıyorum. "Ve bu konuda iyisin, değil mi? İnsanları kendine inandırmakta."

Sırtını günah çıkarma kabininin önüne çarptı. Sağlam ahşap, ateşin sıcaklığına karşı savaşmış ve büyük bir kısmını sağlam bırakmıştı. Göğsündeki kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyorum.

"Yalan söylemiyorum, sana değil. Yemin ederim gerçek bu. Cain, Halo denen bir grupta çalışıyor. Hepsi babamın borçlu olduğu insanlar. Ponderosa Springs çevresindeki kızları alıp satıyorlar." Sanki bu beni durduracak, yapmak istediğim şeyi yapmamı engelleyecekmiş gibi ellerini ileri uzatıyor, avuçlarını açıyor.

"Sadece babamı durdurmak istiyorum ve sonra gideceğim. Sana yemin ederim. Tıpkı göl evindeki o ilk gece gibi, doğruyu söylüyorum. Sen her zaman benim tüm gerçeklerime sahip oldun, hepsine."

Beynimde bir sürü soru dolaşıyor, az önce verdiği bilgilerden bunalmış durumdayım. Bu lanet şey de ne? Halo mu? Federallerin ikisi de kirli mi? Bana doğruyu mu söylüyor?

Bilgileri almaya çalışıyorum. İşlemeye, söylediklerini almaya ve sözlerini duymaya çalışıyorum ama fiziksel olarak yapamıyorum.

Vücut sıcaklığım kıyafetlerimi eritecek kadar yüksek. Beynim kaynıyor ve kıpkırmızı renk görüş alanımın köşelerine sızmaya başlıyor. Beni terk ettiği bu acıyı ona hissettirmek için bir yıl bekledim. Bu ihaneti. Onu incitmek istiyorum. Bunu ona ödetmek istiyorum.

Ama o rıhtımdaki kızın, geçmişini tarafından parçalanmış ve parçalanmış görüntüleri beni vurdu. Hafızamda yüksek hızda geziniyorlar, göğsümün içindeki organ o. Yine oraya döndüm, yine aptal oldum.

Ama ben bunu yapmayı reddediyorum.

Ona yaklaşıyorum, avucumu günah çıkarma odasının ön tarafına o kadar sert çarpıyorum ki elim acıyor.

"Hepsi. Sen. Lanet olsun. Yap. Yalan. Yalan," diye bağırıyorum, dişlerim ağızdan ölmek üzere olan kuduz bir kurt gibi gıcırıyor.

Ellerini göğsüme bastırıyor, bir yandan da sallıyor. agresif bir şekilde. "İşte bu yüzden en başta sana söylemedim, seni lanet olası pislik! Ne söylersem söyleyeyim, inanmayacaksın.

Bana! Bana güvenmeni sağlamak için söyleyebileceğim hiçbir şey yok!" Sonuma geldim. Arızalanmaya başlıyorum.

Gözleri yüzünden.

Parlıyorlar. Parlak mavi alevler gibi, biz birlikteyken olduğu gibi parlıyorlar. Onun daha fazlası olduğunu düşündüğüm zaman. Ağzından çıkan kelimeler kutsal suyla kaplıydı.

Çok güzeller ve bu canımı acıtıyor.

Thatcher'ın kesiklerinden, Alistair'in vuruşlarından, babamın sözlerinden daha fazla acıyor. Canım o kadar çok yanıyor ki nefes almamı engelliyor. Her nefes alışımda boğazıma iğneler batıyormuş gibi hissediyorum.

Ve hayatımda ilk defa acının dinmesini istiyorum. Durmasına ihtiyacım var.

Hayır, hayır, hayır, kendi kendime tekrar ediyorum.

"Çünkü sen hain bir zehirden başka bir şey değilsin. Sana güvendim ve bak ne oldu."

Bunu sana tekrar yapmasına izin verme, Rook. Buna kanma. Bu lanet bir numara. Güzel zehir. Hâlâ damarlarında dolaşan zehir.

Kırılgan boynunu avuçlarımdan içine aldım, kaldırıcı kullanarak onu zorla kendime yaklaştırmak için. Kokusu burnuma iyice yaklaşıyor ve burnumu karıncalandırıyor. Belimi onunkine bastırıyorum, bana karşı ne kadar yumuşak olduğunu hissediyorum. Kırılmasının ne kadar kolay olacağını hissediyorum.

Sikim sertleşiyor, kotuma doğru geriliyor.

Bir zamanlar kollarımda melek gibi hissettiğini düşünmüştüm. Evinden çok uzaklaşmış ve kendini uğursuz bir şeyin pençesinde bulmuş bir melek.

Şimdi, o sadece bir günah gibi hissediyor. Günah.

İlkel, ateşli ve ahlaksız.

Bir yıldır bedenimi mahrum bıraktığım tek şey bu. Günaha girmeyi reddediyor, şu anda tam önümde duran şey için kendimi cezalandırıyorum. Ve kontrolü nasıl elimde tutacağımı bilmiyorum.

"Sana hiç yalan söylemedim, Rook. Düşündüğün şekilde değil." Tutuşuma karşı nefes nefese kaldı. "Senden devam etmeni istedim-"

"En alçak, en karanlık ve cennetten en uzak yer," diye sözünü kesiyorum ve susması için parmaklarımı sıkıyorum. "Orası hainlerin gittiği yerdir. Bunu biliyor muydun? Seni oraya göndereceğim."

Onun bahanelerini duymak istemiyorum. Daha fazla yalan duymak istemiyorum.

Onun canını yakma sırası bende. Cezalandırılma sırası onda.

"Senin gibi hain sürtükler cezalandırılmayı hak ediyor," diye hırlıyorum, elim yüzüne doğru ilerliyor, parmaklarım yanaklarına girerken dudaklarını büzüşmeye zorluyorum.

"Lucifer dedikleri bir adama göre çok sofu görünüyorsun. Senin günahı ödüllendirmen gerekmiyor mu?"

Sesi öksürük şurubu gibi kalın ve yapışkan, beni acı içinde bırakıyor.

Tam istediğim gibi benimle savaşıyor.

Onun zaten kırılmış olmasını istemiyorum. Onun lanet bir savaşçı olmasını istiyorum, böylece onu mahvettiğimde daha da iyi hissediyorum.

Kemerim karnının yumuşak etine saplanırken boştaki elimle kışını avuçluyorum ve kısa kot eteğinin yukarı kalkmasına neden oluyorum. Parmaklarım bacaklarının arasına giriyor, külotunun hemen üzerindeki amının üzerinde geziniyor.

Bacaklarının arasından yayılan sıcaklık dizlerimin bağına çözüyor.

"Hayır, Sage, burası benim cehennemim. Benim krallığım. Benim lanet kurallarım. Sadece iyi küçük fahişeleri ödüllendiririm."

Tıpkı yapacağını bildiğim gibi, ağzını açarak

pantolonunu indirdi. Doğrudan pembe dilinin üzerine tükürüyorum, çenesini kapatmak için elimi yüzünde kullanıyorum, böylece yutmak zorunda kalıyor.

Dudaklarım onunkilerle çarpışıyor, içimde arzu birikiyor. Sadece dişler ve dil. Zehrinin tadı tatlı, çok tatlı. Beni itiyor, ağızını benimkine karşı hareket ettiriyor, vahşi açlığıı karşılıyor.

Tüm nefretimi içine akıtıyorum, onu dilimle iyileştiriyorum, ağızımla lanetliyorum. Alt dudağını sertçe ısıyorum, elimi kalçalarının arasından yukarı kaldırıp tenime yapışan sularıyla onu yıkarken dudağını güçlükle çekiyorum.

"Siktiğimin zavallısı. Ne kadar ıslak olduğına bak. Ne zamandır bunu düşünüyorsun? Beni mi?"

Yüzü ısınyor, yanakları zevk ve utanç karışımıyla parlıyor.

Elimi yüzünden dekolteli gömleğinin önüne indiriyorum, kumaştan tutup aşağı çekiyorum.

Kumaşın yırtılma sesi havada yankılanıyor ve ben siyah sütyeninin üzerinden taşan süt gibi göğüslerine bakakalıyorum.

Başım öne düşüyor ve derin bir nefes alarak ciğeryerimi onun kokusuyla dolduruyorum. Göğüslerinin vadisinden köprücük kemiğı boyunca uzanan yara izine doğıru uzun, yavaş bir yalama izi sürüyorum. Yara Vücudumdaki bir eşleşme zonklamaya başladı.

Bir yıl boyunca kendimi bundan mahrum bıraktım ve şimdi yasak meyve ellerimde eriyor. Tek düşünebildiğim ziyafet çekmek. Bu noktada kendimi kontrol edemiyorum.

Vücudunu döndürüyorum, onu döndürüyorum ve ön tarafını günah çıkarma kabinine sabitliyorum. Yukarı uzanıyor ve iki kabini ayıran tahta parmaklıkları tutuyor. Eteğini kaldırmak için iki elimi de kullanıyorum ve tüm arka tarafı görünene kadar beline doğıru itiyorum.

"Rook..." diye nefes alıyor.

"Bu bir günah ıkarma, Sage. Bu böyle başlamaz," diye tısılıyorum, bir elimi omurgasında gezdirip kısa saçlarından bir avuç avucuma alıyorum ve geri çekiyorum, böylece kıcını sikime doğıru kaldırıyor. "Yoksa lütuftan o kadar uzaklaştın ki hatırlamıyor musun?"

Elimi geri çekip etini tokatlamadan önce avucumu kışına bastırarak ona cevap vermesi için sadece birkaç dakika veriyorum. Çarpmanın etkisiyle elim acıyor ve aşağı baktığımda kanın solgun teninin yüzeyine çoktan aktığını görüyorum.

Şaşkınlıkla ciyaklıyor, bu küçük ses doğrudan kasıklarına ulaşıyor ve ona daha sert vurmama neden oluyor.

"Cevap ver bana."

"Cehenneme kadar yolun var. Ne dediğimin bir önemi yok, beni sikmeyi o kadar çok istiyorsun ki aptal gibi görünüyorsun," diye homurdanıyor, ne istediğini bilmeme rağmen.

O görmese de sırtıyorum.

Beni o kadar çok istiyor ki önünü bile göremiyor, ama asla o kadar kolay pes etmiyor. Bu yüzden daha eğlenceli.

Vücudunu, onu neyin harekete geçirdiğini, neyin patlattığını biliyorum. Amının içini ve dışını. İsteddiği kadar ön plana çıkabilir, benim için sorun değil. Bu sadece sonucu çok daha iyi hale getirecek.

"Ben cehennemde yaşıyorum, TG. Hatırladın mı?" Mırıldanıyorum. "Beni oraya göndermeye yardım ettin."

Elimi tekrar geri çekerek tenine sert bir tokat daha indiriyorum ve sıçramasına neden oluyorum. Acıdan kaçmaya çalıştığını hissediyorum ama onu saçlarından tutarak yerinde sabitliyorum. hareket etmesine izin veriyor.

Bu acıyı hissedecek. Ona söylediğim sürece hissedecek.

Bir yılımı onun için kendimi cezalandırarak geçirdim ve şimdi sıra onda.

"Ben söylemedikçe sakın kıpırdama."

Şaplak.

Şaplak.

Şaplak.

Hassas tenine üç sert darbe daha indirerek onu elimde titremeye bırakıyorum. Onu görünce ağzım sulandı. tombul kıcı şişmiş ve zonkluyordu. Elimi tekrar

ama onun tatlı sesini duyuyorum, şekerli ve düzensiz.

"Ben-" diye kekeliyor. "Günah işlediğim için beni affet."

Elimi ağrıyan derinin üzerinde gezdiriyor, yavaş daireler çizerek hafifçe ovuyorum. "Mmmm, bu iyi bir küçük fahişe."

Parmaklarımı merkezine doğru kaydırduğımda iç çamaşırının tamamen ıslandığını görüyorum. Serbest bırakmak için damlıyor, benim için damlıyor. Parmaklarımın ucuyla klitorisine masaj yaparak malzemeyi kenara itiyorum.

Yüksek sesle inliyor, kalçalarını elime doğru sürüyor. Parmaklarımı geri çekiyorum ve iki parmağımı onun dar kanalının içine yumuşak bir şekilde sokuyorum. Parmaklarım onun içine girip çıkıyor, amının içinde kaybolurken kıvrılıyor, o kadar derinlerdeki o noktaya dokunuyor ki başka hiç kimse benim gibi dokunamayacak.

Burada, yanmış bir kilisenin kalıntıları içinde bir günah çıkarma odasının üzerine eğilmişken, onun hiç Havva olmadığını fark ediyorum.

Cennet Bahçesi'ne sürünerek girip onu çalmamıştım, onu meyveyle zorlamamıştım. Hayır, bu çok kolay olurdu.

O her zaman benim Lilith'imdi.

Bu yüzden lütuftan düştüm, bulutların arasından yuvarlandım ve cehennem çukurlarına atıldım. Onun yüzünden alevler içinde sonsuza kadar yaşamaya mahkum edildim.

"İtiraf et," diye homurdanıyorum, elim kemerimi çözmeye çalışıyor ve fermuar. "Bana zaten bildiğim şeyi söyle. Benim pis, lanet sürtüğüm olmayı sevdiğini."

"Rook, lütfen. İhtiyacım var-"

"Biliyorum. Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Ama önce benim ihtiyacım olanı bana vereceksin."

Parmaklarımın hızını yavaşlatıyorum, onunla alay ediyorum, ona sadece zevk hissetmesine yetecek kadar veriyorum ama gerçekten zevk almasına yetecek kadar değil.

Aletimi kotumdan çekerek, onu kasıtlı bir işkenceye sokarken boştaki elimi kendimi okşamak için kullanıyorum. Önceden

Zonklayan ucumdan döller damlıyor, k cına düşüyor.

"Senin pis fahi en olmayı seviyorum," diye inliyor. "Beni becermeni, kırmanı, kullanmanı istiyorum."

Artık kendimi tutmak yok.

Parmaklarımı  aftımla deği tiriyorum, hiçbir uyarı yapmadan onu deliyorum. İçine girdiğimde ikimiz de inliyoruz, daha fazla ilerleyemeyene kadar ipeksi duvarlarının içine doğru kayıyorum. Etrafımda nabız gibi atıyor, beni bir mengene gibi içine çekiyor.

"Amin beni çok iyi beceriyor."

Sırtını eğiyor, içime doğru daha fazla iterken omurgası geriliyor.

Çok sıkı ve çok sıcak.

Tempoyu hızlandırmaya ba lıyorum, bunu yaparken homurdanıyorum. Sikim kolayca girip çıkarken içerideki havasız havayı şiddetli  aplaklar dolduruyor. Sert ellerim her iki kolunu da kavramak için uzanıyor, kendi kolumu düz tutuyor, bu yeni tutu u onu daha fazla g  le delmek için kullanıyorum.

Miyavlamaları ve inlemeleri ateşi körüklüyor. İti lerimin g  c yle k cının sallanı ını izliyorum. Her bir içine girdiğimde damarlarıma bir kez daha enjekte edilmiş gibi hissediyorum. Sistemime düz adrenalin atışları.

O kadar sarhoş edici ki.

"Rook, ben-" diye inliyor, kelimeleri oluşturmaya çalışıyor ama ben zaten ne söylemek istediğini biliyorum.

Bu açıdan soğuk m cevherlerim onun G noktasını tekrar tekrar gıdıklıyor.

"Biliyorum. Sikimin her yerine bo al. Benim için iyi bir fahi e ol ve gel."

Kendini kaybediyor, üzerimde parçalanıyor. Amcığı etrafımı sarmı , sıkıyor ve gitmeme izin vermiyor. Sage sikimi sırlsıklam ediyor, uzunluğumu onun sularıyla ıslatıyor.

Kollarımda titriyor, aşırı zevkten inliyor olsa da vücuduna girmeye devam ediyorum. Alnımdan terler bo anıyor, bedenim o yüksekliğin peşinde.

Kendi salıverilmem bedenimi yırtıyor, beni bir dalga gibi vuruyor.

İçimdeki elektriklenme kemiklerimi kırıp geçirirken yüksek sesle inliyorum, kendimi onun sıcaklığına bırakıyorum, onu ağzına kadar benimle dolduruyorum, o kadar ki vücudundan dışarı sızıyorum.

Sage'in vücudu kollarımın arasında gevşiyor, doruğa ulaştığı için seğiriyor. Ağır bir şekilde nefes alıyorum, vücudundan uzaklaşmadan önce bir an için nefesimi tutuyorum. İçinden sıyrılıyorum, hassas deliğinden damlamaya başlayan menimi yakalamak için külotunu tekrar yerine kaydırıyorum.

Sadece iç çamaşırını lekeleyen benimle etrafta dolaştığını düşünerek sikimin tekrar sertleşmeye başladığını hissediyorum.

Kemerimi bağlıyordum ki bana doğru döndüğünü fark ettim, vücudu günah çıkarma kabinine yaslanmıştı, mavi gözleri bana doğru bakıyordu.

Bir şey söylememi bekliyor, az önce ikimiz arasında olanları açıklamamı bekliyor.

"Ne?" Şak diye söyledim.

Yüzünde bir acı ifadesi belirliyor ama çabucak saklıyor. Başını sallayarak alt dudağını dişlerinin arasına alıyor. Elinden geldiğince gömleğini düzeltiyor, Eteğini ait olduğu yere indiriyor.

"Yani beni becerebilirsin ama bana güvenmiyor musun?" "Şey, amın bana yalan söylemez. Ağzın söyler."

Alanın içine sessizlik çöküyor. Adrenalinimiz düşüyor, gerginliğimiz gidiyor.

Elimi cebime atıp sigaramı alıyorum, sonra birini dudaklarıma götürüp yakıyorum.

"Haklısın. Sana yalan söyledim," diyor ve saçlarını kulaklarının arkasına toplayarak kızarmış yanaklarını ortaya çıkarıyor.

"Kendine sakla-"

"Hayır, konuşma sırası bende," diye sözümü kesiyor.

"Yalan söyledim.

Tiyatroda sana Easton ve benim birbirimiz için mükemmel olduğumuzu söylediğim gün. Sana sadece seni kullandığımı

söylediğim zaman. Bunların hepsi yalandı."

Bu olay gerçekleştiğinde istediğim şey buydu.
Nişanlandıklarını ilk duyduğumda umduğum şey bu sözlerdi.

şimdi, daha az sikimde olamazdı. Artık hiçbir şey
değişmeyecekti. Tüm o hasar verilmişti.

Sage bana yaklaştı, "Nişan babamın çıkarları içindi.
Stephen Sinclair ona para veriyordu ve bu parayı almaya
devam edebilmek için Stephen benimle Easton arasında bir
evlilik olmasını istedi. Sanırım her şeyin kontrolünü elinde
tutmak istiyordu. Sana aşık olmaya başladığımda, kız
kardeşimin üzerine yemin ettim ki tüm bu saçmalıkları
bırakacaktım.

Mezun olduktan sonra geride kalıp seninle olacağım."

Gururunun son parçalarına tutunurken gözlerinin
altından ince bir su akışı akıyor.

"Seninle olmayı çok istedim, Rook." İlk birkaç damla
gözyaşı döküldü, sesi atlıyordu. "Ama Easton bizi öğrendi.
Öğrendi ve evliliğe devam etmezsem Rosie'yi buna
zorlayacaklarını ve bunu ona yapamayacağımı açıkça
söyledi."

Yanaklarını silmeye çalışıyor ama çok hızlı düşüyorlar,
gerçekten bir anlamı yok.

"Ben çoktan mahvolmuştum. Cain beni çoktan
alıştırmıştı. Beni bu tür bir hayatta olanlara alıştırmıştı.
Rosemary öyle değildi, o özgür ve mutluydu. Bencil olmak
istediğim için bunu mahvetmem için hiçbir neden yoktu.
Bunu yeterince yaptım. Sadece onu korumaya çalışıyordum.
Seni korumaya çalışıyordum."

Her şeyden şüphe ediyorum. İçgüdülerimden, kalbimden,
beynimden.

Dürüstlük ve aldatmanın çizgileri bulanık, kötülük ve
doğruluk Ponderosa Springs'in topraklarından sızan kirle bir
kez daha karışıyor. Bana gerçekten yalan söyleyip
söylemediğini, hayatımın bir yılını ilgimi çeken tek kadından
nefret ederek geçirip geirmediğimi sorgulamama neden
oluyor.

ve onu sakladım.

Umurumda

değil.

Umurumda

değil.

I-

"Cain ne yaptı?" Kaşlarımı çatarak cevap verdim, Yolun geri kalanını adımlayarak. Öfkemin ön plana çıkmasına izin verdim, şimdilik göğsümdeki ağrıyı gölgeledim. Hayır.

gerçekle yüzleşmek istemiyor. Şu anda değil.

Bir seferde kabul etmek çok zor ve ona inandığımdan bile emin değilim. Ondan neye inanacağımı hiç bilmiyorum.

"Bu senin-"

"Sage," diye homurdandım. "Eğer beni umursuyorsan, şu lanet soruya cevap ver. Cain sana ne yaptı?"

Yüzüne yerleşen bir uyuşukluk var. Sanki bunu söyleyebilmek için duygularını zihninden ayırıyor.

"Göl evinde sana bahsettiğim adam, çocukken bana dokunan adam." Başını sallıyor. "O adam Cain."

Sanki kızgın yağ doğrudan cildime dökülüyor, cızırtı ve tıslama yapıyor gibi hissediyorum. Kan dolaşımım o kadar hızlı akıyor ki başım dönmeye başlıyor. Öfkem yükseldikçe acım azalıyor ve bunun geçmesini istiyorum.

Çünkü bu acı, onun için hissettiğim acı, yok olsun istiyorum.

Durmasını istiyorum.

Bunca zamandır onu içimden söküp atmaya çalışıyordum, oysa gerçekte sadece onunla kurduğum bağı koparmaya çalışıyordum. Thatcher'ın bıçağı derime her saplayışında onun acısını hissetmemeye çalışıyordum.

Onun acısı. Kederini. Öfkesi.

Her şeyi kendime aitmiş gibi hissettim ve bir dereceye kadar da öyleydi.

Ve bu kadar güçlü bir şeyi mahvettiği için ondan nefret ediyordum. Kalbimin umutsuzca sahte olamayacağını iddia etmeye çalıştığı bir bağ. Sahip olduğumuz şey gerçektir.

Ve Sage onun travmasına kayıtsız kalsa da, ben Hayır.

"On yaşından on üç yaşına kadar her gece akademi için ayrıldı." Duraksıyor. "Ama o ne değil

önemli. Artık umurumda değil."

Kendi travmasına karşı o kadar bıkkın hale gelmiştir ki, onu inciten kişiye ne olacağı umurunda değildir, sadece kız kardeşini kaçıran adam umurundadır. Kabullenmeye boyun eğmiş, onu kaçıran adamla çalışmak zorunda kalmıştır. ne olduğunu bile bilmeden masumiyet.

Onun kanatlarını çalan adam.

Şu anda Cain'in bağırsaklarını kolye olarak takmak istemem dışında neredeyse her şeyden emin değilim.

"Benimle geliyorsun."

"Neden? Nereye gidiyoruz?" diye sorar.

Gözlerini buluyorum, ölmekte olan közünün son kıvılcımından kendini inşa eden bir kadın görüyorum.

Bir anka kuşu.

Kendini ne hale getirdiği konusunda hiçbir mazereti olmayan, ona çok yaklaşırsanız ve kendinizi yanmış bulursanız özür dilemeyen biri.

Kanatlarını sırtından sökmüşlerdi, ama o küllerle ve en sıcak mavi alevden yapılmış sonsuz kanatlarla değiştirdi.

Ve uçabilmesi için, onu yere bağlı tutan zincirleri keseceğim.

Ama önce...

"Test etmem gereken bir teori var."

CHAPTER TWENTY-SIX

all our secrets

rook

"Konuşmamız gerek."

İttirerek açtığım kapı duvardan sekti.

Yatağının üzerine tünemiş, bacak bacak üstüne atmış ve kitabının üstünden bir kaşını kaldırırken sessiz olan Thatcher'a bakıyorum.

"Kapıları çarpmaya gerek yok," diyor Alistair sandalyesinde arkasına yaslanıp, biz gürültülü girişimizi yapmadan önce üzerine eğildiği masadan dönerken. "O neden burada?"

Yan tarafıma baktığımda Sage'in kollarını kavuşturmuş, yüzünde hayal kırıklığı ve şaşkınlık ifadesi olduğunu görüyorum.

"Kendimi tanımak isterdim," diye mırıldanıyor.

Dört lastiğini de kesmekle tehdit ettikten sonra Onu buraya zorla getirdim, o da benimle gelmeyi kabul etti.

Blöf yapmadığımı biliyordu ve hayır cevabını kabul etmiyordum.

Buna ihtiyacım var.

Onun sahtekârlığına karşı bağışıklığım var mı yoksa gerçekten doğruyu mu söylüyor görmem gerekiyor. Onunla bir risk daha alamam. Onun elinden bir ihaneti daha kaldıramam, bir daha olmaz, o da kaldıramaz.

"İyi misin?" Silas mırıldanıyor, vücudunda aşağı yukarı gezinmeden önce yüzünü tarıyor. Cinsel bir şey değil; sadece herhangi bir yarası olup olmadığını kontrol ediyor ama bu beni rahatsız ediyor. Ona doğru kasıtlı adımlar atıyor ve sanki içgüdüsel olarak yolunun önüne çıkıyorum.

Duruyor, ayakkabıları benimkilerin ucuna değiyor. Gözlerimiz birleşiyor ve ikimiz arasında dile getirilmeyen bir meydan okuma yaşanıyor. Onunla kavga etmezdim, böyle bir şey için değil,        bunun birinden gelmediğini biliyorum.

arzudan değil,  zlemenden.

Ancak yine de ona Rose'u hatırlattığı için Sage'i kucağına almasına izin vermeyeceğim.

"O iyi," diye homurdandım. "İlaçlarını alıyor musun?" Kendime engel olamıyorum. Mezarlıkta ona soramadım - duygular çok çiğ, çok tazeydi.

Ama bu o değil.

Bakışlarımı sabit tutuyor, kıpırdamadan. "Bebek bakıcısına ihtiyacım yok, Rook."

"Tekrar sormayacağım. Alacak mısın-" "Evet."

Bu iş bitmedi. Bitmediğini biliyorum ve buraya gelme sebebim biter bitmez buna direnmeyi planlıyorum.

Omzumun  zerinden Sage'e bakıyorum. "Bana Cain hakkında anlattıklarının aynısını onlara da anlatmanı istiyorum. Hepsini."

"Neden-"

"Sage," diye fısıldıyorum adını ölümcül, güzel bir b y  gibi. Karanlık ve yalnız bir lanet. "Bir kez olsun dediğimi yap."

Benimle dövüşmek istediğini biliyorum; en iyi yaptığı şey bu.

Ama her zaman kendini kanıtlamak, sonunda doğruyu söylediğini bana kanıtlamak istiyor. Biraz zaman alıyor ama dediğimi yapıyor.

Kenara çekilip ağzının nasıl hareket ettiğini izliyorum. İçinde L harfi geçen kelimeleri söylerken dilinin nasıl oynadığını. G z rengine bir değişiklik yakalamaya çalışıyorum - ilk seferinde kaçırmış olabileceğim şeyi bana gösterecek herhangi bir şey.

Hiç bu kadar sakin hissetmemiştim. Bu kadar hesaplı. Bu patlayıcı bir şekilde hareket edebileceğim bir karar değil. İstesem bile. Tek istediğim ona inanmak ve böylece Cain McKay'in kalbini göğsünden söküp çiğ çiğ yemek olsa da.

Test etmek istediğim teori buydu.

Alistair'in, Alistair'in ne yaptığını tespit edip edemeyeceğini görmek istedim.

Ses tonundaki hainlik ya da Thatcher'ın onun gerçek niyetini görmek için etrafına ördüğü duvarların arkasını görebilmesi. Silas bile -belki de Rose'un küçük beyaz bir yalan söylediğinde yaptığı gibi Sage'de de genetik bir alışkanlık olduğunu fark edebilirdi.

İşaretleri kaçıranın sadece ben olup olmadığını görmeliyim. Yanaklarındaki tarçın tozlu çiller ya da kavisli aşk tanrısı yayı beni o kadar kör ettiyse, aramızdaki bağ dikkatimi o kadar dağıttıysa, yalanlarını hissetme şansım bile olmadıysa.

Onun hakkında tarafsız bir görüşe sahipler.

Benim onunla kurduğum bağı onlar paylaşmıyor ve belki de bu, onun gerçekten doğruyu söyleyip söylemediğini ya da bizimle oyun oynayıp oynamadığını anlamaları için yeterli olacaktır.

Beni oynuyorsun.

Onlara Cain hakkında her şeyi anlatır. Babası hakkında. Ve çocukluğuyla ilgili bölüme geldiğinde, o acı geri geliyor.

"Gerçekten üzücü bir hikaye." İlk konuşan Thatcher oldu, Beyaz yatağın kenarına otururken gözlüklerini yeniden ayarlıyor. "Ama üzgün olmam size inanmam gerektiği anlamına gelmiyor. Bu, sana güvenmemiz için ördüğün büyük bir ağ olabilir ve

Arkadaşlarımdan, aralarındaki anlaşmazlığa rağmen, kalpleri var..." Duraklıyor. "Bilmiyorum."

Sage dik durur. Güçlü. Thatcher onu sorgulamaya çalışsa bile tereddütsüz.

"Size acıdığım ya da üzüldüğüm için söylemiyorum. Hiçbirinizin buna ihtiyacı yok." Bunu söyledikten sonra en son bana baktığından emin oluyor. "Size yardım edebilmek için anlatıyorum. Böylece hepimiz bu işin sonunda istediğimizi elde edebiliriz. Kız kardeşim için adalet."

"Bize neden yardım ettiniz? Neden anlaşmayı kabul edip bizi ele vermediniz ve kuyruğunuzu kıstırmadınız?"

Hepimizin aklındaki soru bu. Ben ne oldum bana söylediğinden beri düşünüyorum. Tam olarak arkadaş

değildik.

Lisedeyken bize ve anarşimize karşı hoşnutsuzluğunu her zaman dile getirmişti.

"Rosie yüzünden." İç çekiyor. "Siz onu derinlere gömmeye çalışsanız da o her birinizin içinde bir şeyler gördü. Ben kendim göremesem bile. Bu konuda iyiydi, enkazın altındaki şeyleri görmekte. Bunu benimle de yaptı. seninle yaptı. Birçok kez benden bunları kendi gözlerimle görmemi istedi ve ben onu görmezden geldim. Kendim için bir şeyler görmek yerine kasabanın ve onun boktan insanların söylediklerini dinledim. Buraya arkadaşın olmak ya da bağ kurmak için gelmedim. Buradayım çünkü o da bunu isterdi, ve bunu yapmakla yükümlüyüm. Ona hak ettiği telafiyi borçluyum ve değer verdiği kişileri, yani sizleri korumayı da ona borçluyum. Hepinizi."

Hatırlamanın acısı keskindir.

Havada titreşerek her birimizi farklı şekilde kesiyor. Rosemary'nin anısı odada yaşıyor ve nefes alıyor. Onun enerjisi, onun varlığı, tüm bunları yapmamızın sebebi. Çünkü o enerjinin bu gezegenden alınmış olması büyük bir suç.

Bu hastalıklı, çarpık dünyadaki son iyi şeylerden biri de göz açıp kapayıncaya kadar yok oldu.

Kız kardeşine bakıyorum, cam gibi gözleri ve dik omurgası, ne kadar çok parçalanmak istediğini görebilmeme rağmen çok güçlü duruyor. Ve ellerim titriyor çünkü onu yakalamak istiyorlar. İnkâr etmek istiyorum ama yapamıyorum.

Maskenin ardındaki kızı tekrar görmek için yanıp tutuşuyorum. O sertleşmiş katmanları soyamak ve kendimi onun içinde ıslatmak için.

Ama

yapamam.

Şimdi olmaz.

"Cain gitmeli," diyorum. "Onun ölmesini istiyorum."

"Ve o zamana kadar korunman gerekiyor," diye ekliyor Silas, Sage'in yüzünde bir delik açarak.

Çenem geriliyor. Silas'ın onu korumasına gerek yok. Koruyacak kişi o değil.

"Kimsenin beni korumasına ihtiyacım yok. Cain'le başa çıkabilirim.

Onu bu işe karıştırmak sizi gereğinden fazla zora sokmaktan başka bir işe yaramayacaktır."

Thatcher ayağa kalkar. "Eğer kan varsa, ben de varım."

Kanım ısınmaya başladı. Bir zamanlar beni kucaklayan sükûnet azalıyor. Öfkem yüzeye çıkmaya başlıyor, cezalandırma ihtiyacım. Onu kırabileceğim tüm yollar zihnimden süzölmeye başlıyor.

"Şu anda mantıksız bir şey yapmıyoruz." Alistair devreye giriyor ve her zaman yaptığı şeyi yapıyor - kontrol ediyor. "Bunun olması gerekmediğini söylemiyorum. Sadece, bu işi yapacağımızdan emin olmamız gerekiyor. duygularımızla değil, açık bir zihinle hareket ediyoruz."

Koyu renk gözleri bana doğru kayıyor.

İşte o anda kendi pisliğimin ne kadar içinde olduğumu fark ediyorum. Çünkü Alistair mantıklı konuşsa da dinlemek istemiyorum. O pisliğin peşinden tek başıma gitmem gerekse bile bunu yapacağım. İstemesem bile, onlara ihtiyacım olsa bile.

O zavallı insan müsveddesine, annesi için ağlayıp ölümün merhametini bahşetmem için bana yalvarana kadar işkence edeceğim.

Düşüşü tek başıma üstlenmem anlamına gelse bile. Ben yapardım.

O.

Çünkü hiç kimse, ben bile, böyle bir acıyı hak etmiyorum. Sage ona yaptıklarından dolayı ruhunda bir şeyler barındırıyor.

"Bunu yapacağız," diye ısrar eder Silas, "ve bu iş bitene kadar ailemin evinde kalmanı istiyorum."

Oda hareketsizleşiyor ve kan basıncım fırlıyor. "Böyle bir şey olmayacak," diye homurdanıyorum. "O kalmıyor seninle."

Başını bana doğru öyle hızlı çeviriyor ki neredeyse çatladığını duyabiliyorum.

"Unutma, Rook. Ölen benim kız arkadaşım, intikamını aldığımız benim kız arkadaşım."

Ona doğru yürüyorum, kendime onun yas tuttuğunu hatırlatmak için çok çabalıyorum. İnanılmaz derecede talihsiz bir şey yaşadığını, ama işe yaramıyor.

"Unutma Silas," diye tısladım, "kız arkadaşın Sage değil ve senin onu korumana ihtiyacı yok."

"Öyle mi? Yapacak mısın?"

Ondan uzaklaşıyorum. Ne diyor bu şimdi?

Rose'u kaybettiğini ve ondan geriye kalan parçalara tutunmaya çalıştığını biliyorum. Ama bu, sahip olduğumu fark etmediğim bir çizgiyi aşıyor.

Bakışlarında daha önce gördüğümü hatırlamadığım bir şiddet var ve bu onu bir kardeşten çok bir tehdit gibi hissettiriyor.

Sage arkadaşımız olmayabilir -birbirimizden nefret edebiliriz- ama o bizim.

Ve o benim. "Seni lanet-"

"Durun," diyor Sage yüksek sesle, ikimize de bakarak. "Şunu herkes için açıklığa kavuşturayım. Ben zor durumdaki bir genç kız değilim ve kendinizi riske atmanıza izin vermeyeceğim.

üstesinden gelebileceğim bir şey. Kendi iblislerimi öldürebilirim ve bunu yapmak için senin ya da bir başkasının bana bıçak uzatmasına ihtiyacım yok."

Anka kuşu.

İşte orada, parlıyor, parlak, yıkıcı.

Onu toz haline getirmeye çalıştılar ve şimdi ona bir bak. Lanet olası bir güç.

"Herkes sakın olsun. Bunu herkesin sindirme şansı olduğunda konuşabiliriz," diyor Alistair, "Silas'la kalmanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum. En iyisi bu. sana göz kulak olmak için."

"İhtiyacım yok-"

"Bunun seni korumakla ilgisi yok," diye tersliyor, gözleri kararıyor. Bunun Briar'a olanları unutmadığı için olduğunu biliyorum. "Bu benim önceliklerimin en altında yer alıyor. Henüz sana tam olarak güvenmeli miyiz bilmiyorum. Bu bir sigorta poliçesi. Biz

her hareketinizi izleyebilir, bu yüzden o federalle çalışmayı aklınızdan bile geçirirseniz, bundan haberimiz olur."

Yağmur gökyüzünden sertçe süzülüyor, zifiri karanlık gökyüzünden dökülüyordu. Thatcher'ın kapalı avlu alanındaki yerimden yağmuru izledim. Şimşek çakması bulutları tek bir saniyeliğine aydınlattı ve sürükleyici
Karanlık bir kez daha çökmeden önce yer altı havuzunun hemen ötesindeki heykel bahçesi.

Gök gürültüsü yeryüzünü sarsarken gözlerimi kapattım ve kendimi yumuşak pırıltılara bıraktım.

"Hadi, tatlı çocuk. Dans edelim."

Sağanak yağmura, sonra da anneme baktım. Gözleri, gülümsediğinde her zaman yaptığı gibi köşelerinden kırışıyordu. Kahverengi saçlarının koyu dalgaları omuzlarını aşır sırtının alt kısmına dökülüyordu.

Bugün dans etmek istemedim.

Üzgündüm ve tek yapmak istediğim içeride, dünyanın geri kalanından uzakta kalmaktı.

"Ama anne, yağmur yağıyor," diye mırıldanıyorum.

Çömeldi, kendini benim boyuma indirdi.

Uzayan saçlarımdan bir parçayı kulağımın arkasına sıkıştırdı. avucunu yanağıma sürttü. Bunu yaptığında uykum geliyordu çünkü az önce de böyle yapmıştı.

Her gece yatma vakti.

"Bugün zor bir gün geçirdin, değil mi?" Başımı salladım.

Kilisedeki çocuklar bugün çok huysuzdu. Hepsi Etrafımda dikilip doğum lekem hakkında kötü şeyler söylüyor, onlardan farklı olduğum için benimle uğraşıyorlardı. Eğer ben

Bu kadar acımasız olacaklarını bilseydim, Pazar okulunda hiçbir şey paylaşmazdım.

Ben olsam sessiz kalırdım.

"Yağmur bunların hepsini silip süpürecek. Tüm üzüntü ve acı omuzlarınızdan kayıp gidecek, sizi temizleyecek. Dans etmek için en iyi zaman yağmurdur."

"Babam sadece sertleşmem gerektiğini söylüyor."

Güldü. "Baban sana sataşmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuş olmalı çünkü sana bir sır vereceğim tatlı çocuk. Baban her zaman bu kadar sert değildi. Eskiden o da senin gibi bir çocuktü ve çocukların taktığı gözlüklerden takardı. dalga geçmek. Sırf farklı olduğu için. Ama onda sevdiğim şey buydu, sende sevdiğim şey de bu. Farklı olmak, zaman zaman yalnız hissedeceğiniz anlamına gelecektir. Ama kendini bulduğunda

Bu farklılıkları kabul eden insanlar, bir ömür boyu sizinle birlikte olacaklardır."

Sonra da yağmurda dans ettik.

Yağmurun tenimizden aşağı dökülmesine izin verdik ve kendimi bir yağmur duşunda değil de yüzüyormuş gibi hissettiğimi hatırlıyorum. İliklerime kadar ıslanana kadar içeri girmedim.

Annem öldüğünde pek çok şey hissettim.

Ama yalnızlık bunlardan biri değildi.

Çünkü onlara sahiptim ve tanıştığımız andan itibaren anlaşıldığımı hissettim. Uyum sağlamak için kendimi açıklamak zorunda kalmadım; beni anladılar. Beni kabul ettiler. Yara izlerim, travmalarım ve her şeyimle. Ve tıpkı annemin dediği gibi, bir ömür boyu benimle olacaklardı.

"Ne kadar sürecek?" Alistair, Thatcher ve Silas arkalarında olduğu halde verandaya doğru yürürken sorar.

"Dokuz inç." Sigarayı dudaklarımdan çekiyorum. "Bu sert. Yumuşak ölçüleri de bilmen gerekiyor mu yoksa?"

Gözlerini deviriyor, sigarayı elimden çekip alıyor ve tekrar konuşmadan önce uzun bir nefes çekiyor.

"Ne zamandır Sage ile yatıyorsun?"

Başımı duvara yasladım, bu konuşmanın yapılması gerektiğini biliyordum. Onlara söylemenin zamanının geldiğini biliyordum ama nereden başlayacağımı bilmiyordum.

Onu onlardan saklamam asla kötü niyetle ya da bilmelerini istemediğim için değildi. Sanırım bunun nedeni bunu yüksek sesle söylemekten korkmamdı. Geçmişimiz ve onun hakkında konuşursam, bu her şeyi gerçek kılırdı.

Bu da onun kaybını daha da gerçek kılıyor.

"Bize kendi zamanınızda söylemenizi beklemek istedik, ancak öldürmeden önce bunun sizin için ne anlama geldiğini bilmemiz gerekiyor.

Onun yerine birini. Hızlı bir sevişme yüzünden listeme bir ceset daha eklemeyeceğim."

Zaten biliyor olmalarına şaşırmadım.

Birbirinizi bizim tanıdığımız düzeyde tanıyorsanız, çok şey kaçırmazsınız.

Birbirimizin vücut dilini, anlattıklarını, duygularımızı biliyoruz. Hepsi birbirine bağlı, birbirimizi hissediyoruz. Kendimi bildim bileli bu böyledir.

"Onun için birini öldürmüyoruz. Silas'ın dediği gibi, bu Rose için de."

"Ama senin için değil," diyor Thatcher, "Bu Sage için ve lütfen bunu inkâr etmeye çalışma. Bilmiyormuş gibi davranmaktan y o r u l d u m . "

Silas'a bakıyorum, durgun tavrı omuzlarına yerleşmiş. Gözlerinde daha önce gördüğüm o dengesiz bakış gitmiş ama içimdeki his değişmemiş.

Rosie'nin yıldönümünde onları almasını izledim ve ondan önceki her sabah yurttaki. Onlarla programa uyuyordu, ama bir şeyler hala yanılttı ve onu ikna etmek Yeni bir ilaç almak için doktora gitmek kolay olmayacaktır.

Ama onunla ilgili hiçbir şey olmamıştı bile.

Alistair yine "Ne kadar sürer?" diyor ama bu kez soru değil.

Başımın arkasını kaşıyarak bir nefes alıyorum, Ne söylemem gerektiğini biliyorum ama nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

"Son sınıfın başlangıcı. Ciddi bir şey olması gerekmiyordu, sadece prensesi küçük bir düğüm haline getirmek istedim.

Kaos. Ona benden, bizden daha iyi olmadığını göstermek için. Ama sonra değişmeye başladı, değişmeye başladı. Beklediğimden farklıydı. Daha iyiydi."

Ne olduğumuzu birleştirmeye çalışmak zor. Birinin aynı anda hem her şey hem de hiçbir şey olduğunu nasıl açıklarsınız?

Aynı anda mı?

Çocuklar ve Rose'dan sonra beni görmesini istediğim ilk kişi oydu. Her şeyimi görmesini, her şeyimi bilmesini. Çünkü bunu kabul edeceğini düşünmüştüm.

Düşündüm ki-

"Son sınıfta Easton ile nişanlanmamış mıydı?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Evet, ama sonuna kadar bunu bilmiyordum. Hâlâ onunla çıktığını biliyordum ve bu işin peşini bıraktım.

Çünkü ayrılmak için mezuniyete kadar beklemesi gerekiyordu. Ailesi çılgına dönerdi ama nedenini bilmiyordum. Benim yüzümden olduğunu düşündüm. Easton'ın şöhretine sahip değilim."

"Demek bu yüzden kışındaki sopa daha da sinir bozucu oldu." Alistair alay ediyor. "Peki ne oldu?"

Her şeyi.

Hiçbir şey.

"Nişanı öğrendim ve o-" Beni mahvetti. "Benimle ilişkisini bitirdi. Benim sadece bir evre olduğuma dair saçma sapan şeyler söyledi.

Easton'dan ayrılmak."

"Bu yüzden mi kapıma geldin? Seni onun yüzünden mi doğruyordum?" Thatcher öfkeye yakın bir tonda konuşuyor, ama onunla asla bilemem.

"Evet." Hayal kırıklığı içinde ellerimi yüzümde gezdiriyorum. "Onu hayatımdan çıkarmaya çalıştım. Bu kadar aptal olduğum için, ona güvendiğim için kendimi cezalandırmak istedim. Ama o zehir gibi.

Lanet olası tümör, dostum. Sürekli tekrar büyüyor." Ağır bir iç geçirdim. "Şimdi neye inanacağımı ya da ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Cain hakkında her şeyi itiraf etti ve bana nişanlanmaya zorlandığını söyledi. Görünüşe göre, babası

Stephen'dan para istedi ve bunun karşılığında

Oğlu için bir eş. Sonra Easton bizi öğrendi ve Rose'u almakla tehdit etti. O da bir seçim yaptı ve o zamandan beri birbirimizden nefret ediyoruz."

Ve işte orada.

Yanacak gerçeğim duman oluyor.

Güzel zehrimin hepsi açığa çıkıyor.

Bunu yüksek sesle söylemek tam da düşündüğüm şeyi yapıyor. Kendimi daha da aptal gibi hissettiriyor.

Onu umursamayan bir kıza aşık olan bir aptal ve en kötüsü de bunu biliyor olmamdı. Sage'in tehlikeli bir yaratık olduğunu biliyordum. Dikkat bandıyla sarılmıştı.

Kusursuz bir şekilde yapılmıştır.

Aldatmak için tasarlandı.

Neon desenli zarif renkli kurbağa,

Biyoluminesan ısıtılı çarpıcı denizanası, egzotik tırtıl. Hepsi dikkat çekmek ve tehlikeyi uzaklaştırmak için tasarlandı.

Onun ne olduğunu biliyorum ama yine de bana ne kadar zarar vereceğini düşünmeden peşinden gidiyorum.

"Bunu bizden saklamanın amacı neydi?" Alistair soruyor.

Sigarayı Alistair'den geri alıyorum ve ciğerlerimi katranla dolduruyorum.

"Dorian hakkında yalan söylemenin ne anlamı var?"

Yalanları görebilenler sadece onlar değil.

"Rehabilitasyondan çıktığında ne yapacaksın?"

Hiç yaşamadığı bir uyuşturucu sorunu için mi? Ailen onu sonsuza kadar kilit altında tutamaz. Briar gerçeği öğrendiğinde ona ne diyeceksin? Hepimizin sırları var.

Hazır olduklarında ortaya çıkarlar, ancak orada durup sizde de yokmuş gibi davranmayın."

"Götlük yapma," diyor. "Sen ve Sage'e kızgın değilim. Bunu saklamak zorunda hissetmene kızdım."

"Sadece anlayacağını düşünmemiştim."

"Buna ihtiyacımız yok, Rook. Hiç ihtiyacımız olmadı."

Yağmur daha hızlı yağıyor, kovalar dolusu su gökyüzünden aşağı dökülüyor. Bu fırtına bütün gün demleniyordu ve sonunda şimşek ve gök gürültüsüyle birlikte geldi.

"Hayır dersem, yine de Cain'i öldüreceksiniz, değil mi?" Onlara bakıyorum, hepsine.

Her biri hayatımın onsuz ne yapacağımı bilemediğim bir parçasını temsil ediyor.

İşlevsiz bir ilişkimiz var ve her zaman aynı fikirde değiliz. Muhtemelen başka her şeyden daha çok kavga ediyoruz. Ama onlar benim evim. Karanlık, kanlı, perili bir ev ama yine de benim evim.

Alistair'in yanında durup ona sertçe bakıyorum. Hiç sahip olamadığım ağabeyime.

"Eğer Briar olsaydı?"

"Çoktan ölmüş olurdu."

Başımı sallıyorum, tepkisinin bu olacağını biliyordum, o söylemeden önce tepkisini biliyordum.

"Bu benim sorunum olacağı anlamına geliyor. İşler kötüye giderse suçu ben üstleneceğim. Eğer bir terslik olursa hepinizi bundan koruyacağım."

Thatcher, "Kimseyi tek başına öldürmüyorsun," diyor. "Paylaşmak önemsemektir, ancak açıklığa kavuşturalım, Sage'den hoşlanmıyorum ve ona güvenmiyorum."

"Düşkün olduğun biri var mı?" Eğlenerek bir kaşımı kaldırıyorum.

"Hayır. İnsan türü beni iğrendiriyor."

Kısa bir süre güldükten sonra dışarı çıktığından beri gözlerini benden ayırmayan Silas'a bakıyorum.

"Si, biliyorum-"

"Onu seviyor musun?" diye açık açık sorar.

Aşkın ne olduğunu biliyorum. Bunu anneme ve bir noktada babama karşı hissettim - bazen hala hissediyorum. Bu kelimeleri hiçbirine yüksek sesle söylememiş olsam da erkeklere karşı hissediyorum. Nasıl bir his olduğunun farkındayım.

Ama hiçbir şey Sage gibi hissettirmiyor. Hayatımda hiç onun gibi bir şey yaşamadım ve bu da şu soruyu sorduruyor

Zor.

"Sage'e karşı ne hissettiğimi bilmiyorum." Şimşek sertçe çakarak yeri sarsar. "Ama her ne ise benim."

CHAPTER TWENTY-SEVEN

accidents happen, right?

sage

"Burada ne yapıyorsun?"

Açık bavulmdan döndüğümde, açık kahverengi tenli ve koyu renk saçları her birinde farklı şekillendirilmiş, daha kısa boylu iki Silas benzerini görüyorum. Birinin kolunun altında bir basketbol topu var, diğeri ise kollarını kavuşturmuş bana bakıyor.

"Görünüşe göre boş yatak odanıza giriyorum," diyorum esprili bir şekilde, şakamın bir şekilde bu gençlerle aramdaki buzları eriteceğini umarak beni bir şahin gibi izliyordu.

Gülmedikleri ya da sırıtmadıkları zaman, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum.

"Ben," dedim, "Silas'ın arkadaşıyım. Yurt odam tamir edilene kadar burada kalıyorum. Küf çok kötü bir şey."

Silas'ın ailesine söylediğimiz beyaz yalanı onlara da söylemenin en iyi yol olduğuna karar verdim. Eminim onlar da Onlara burada kaldığımı ve bu yüzden izleneceğimi söylersem beni anlayacaklardır. Bir sorumluluk olarak görüldüğümü ve şimdi nedenlerim söz konusu olduğunda önlem aldıklarını.

"Silas'ın arkadaşı yok," diyor basketbol topu olan. "En azından senin gibi arkadaşları yok."

"Touché," diye itiraf ediyorum. "Yakın zamanda arkadaş olduk. Yavaş bir süreç oldu."

"Sen Rosie'nin ikizisin, değil mi?" diye soruyor diğeri. "Ona benziyorsun."

Sanırım birinin adı Caleb, diğerinki de Levi. Ama emin değilim çünkü birbirlerine çok benziyorlar.

Biri diğ erinden sadece birkaç santim daha uzun.

Biri bana böyle bir soru sormayalı uzun zaman olmuştu.

Sen ikiz misin? Rosemary'nin ikizi misin?

Başımı salladım. "Evet, öyleyim."

Omuzları gevşiyor, sanki kız kardeşim sayesinde bir tehdit olmadığımı fark etmişler gibi daha az gergin görünüyorlar.

"Heykelleri için ihtiyaç duyduğu malzemeleri ararken bizi de hurdalığa götürürdü."

"Ve sonra donmuş yoğurt alırdık. Dondurmadan çok daha iyidir," diye ekliyor Levi ve bu anıyı hatırlayınca yüzünde çarpıcı bir gülümseme belirliyor.

"Sana çok gizli froyo kombinasyonumuzu gösterdi mi?"

Gözleri biraz parlıyor. "Hayır!"

"Sanırım bu, geleneği devam ettirebilmem için yakın bir zamanda gitmemiz gerektiği anlamına geliyor."

Sanırım bizim sırrımız oldukça yaygın bir kombinasyon, ama biz küçük kızlar kendimizi dahi sanırdık. Jelibonlu kek hamuru aromalı donmuş yoğurt. O şeyden galonlarca yiyebilirdik.

Bu ev bana aramızdaki daha basit zamanları hatırlatıyor. ve Rosemary. Küçük bir çocukken ve dünyanın olasılıkları sonsuzken.

Silas'ın eviyle ilgili her şey benim için sürpriz oldu. Kendisi sessiz, düşünceli ve öfkeli bir adamken, evi bunun tam tersi. Ben içeri girdiğimde annesi mutfakta yemek hazırlıyordu, babası da takım elbisesini çıkarmış merdivenlerden iniyordu. Sıcak ve misafirperverlerdi.

Zoe ve Scott bana karşı hep iyi davranmışlardı. Etkinliklerde, onlar etraftayken okulda, futbol maçlarında. Ne yazık ki onların da diğ er herkes gibi rol yaptıklarını, numara yaptıklarını düşünüyordum. Ama bu evde gerçek bir sevgi olduğunu hissedebiliyorum.

Silas neden burada kaldığım konusunda onlara yalan söylemek zorunda kaldığı için kendimi kötü hissettim. Onlara oda arkadaşımın hastalandığı ve babamın işte çok meşgul olduğu söylenmişti.

evde yalnız kalmak. Sanırım bunun Rose ve annem yüzünden olduğunu düşündüler. İçeride yalnız olduğum için üzgün olduğumu düşündüler, babamın ölümünü planladığım için değil.

"Onu özlüyor musun?" Levi bana soruyor.

"Anlıyorum." Yüzümde bir gülümsemeyle hafifçe başımı sallıyorum. "Hem de çok." Levi dudaklarını büzüyor. "Biz de."

Hawthorne ailesindeki tüm erkeklerin iki ortak özelliği varmış gibi görünüyordu. Çok az konuşan adamlardı. Ve Ağabeyleri ve diğer herkes gibi onlar da Rosemary'ye düşküdü.

Ki bu beklenmedik bir şey değil. Hiçbir zaman da olmadı.

Rose her zaman yardım edemeyeceğiniz ama aşık olabileceğiniz türden bir insan olmuştu. Empatik enerjisi ve sakin ruhu insanları çağırıyor gibiydi. Onu tanıyan, gerçekten tanıyan herkes ne kadar özel biri olduğunun farkındaydı.

"Caleb, Levi, onu rahat bırakın."

Silas merdivenlerden yukarı doğru yürüyor, arkalarından geliyor ve büyüyen bedenlerinin üzerinde yükseliyor ve ona baktıklarında, bunun sadece boyundan kaynaklanmadığını anlıyorlar.

Ona gerçekten saygı duyuyorlar. Ona hayranlar.

Koridorda gözden kaybolmadan önce ikisi de aynı anda "Görüşürüz," diyor.

Silas, dikkatini bana çevirmeden önce onlar ayrılırken izlerini takip ediyor. Odaya birkaç adım attıktan sonra kapının pervazına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Dövmesi olduğunu hiç bilmiyordum çünkü çoğu zaman uzun kollu giyiyor. Son zamanlarda bana çok benziyor.

Ama ben yaralarımı saklıyorum, o ise sadece saklanıyor.

Aramıza yerleşen garip sessizlikten rahatsız oluyorum, bu yüzden basit bir konuşma yapmaya çalışıyorum. Bunun acısız bir süreç olmasını istiyorum. Evinin içinde birkaç hafta

Muhbir olmadığımı kanıtlarsam, babamın ölümüne birkaç hafta kaldı ve hepimiz kendi yolumuza gidebiliriz.

Her şey bitecek.

"Onlar ikiz mi?" Kardeşlerine atıfta bulunarak soruyorum, Bavulumdan bazı kıyafetlerimi çıkarıp duvara dayalı şifonyerin yanına götürdüm.

"Hayır, aralarında bir yıl kadar fark var. Caleb büyük olan, sadece hiç öyle davranmıyor."

"Basketbolla ilgilenen Levi mi? Yoksa bu sadece göstermelik mi?" Kıyafetleri çekmecenin içine kaydırıyorum ve omzumun üzerinden bana baktığını görüyorum.

"Evet, ve o iyi biri. Kendini disipline etmeyi öğrendiğinde ve koordinasyonsuz kardeşini dövmenin onu harika yapmadığını anladığında daha iyi olacak."

Gülüyorum, konuşmadan önce gerçekten düşünmüyorum.

"Rosemary'nin biz küçükken amigoluğu denediğini biliyor muydun? Bütün gece uyumayıp rutinlerin üzerinden geçtik ve ertesi gün hala her bir hareketi unutuyordu."

Neden gülmesini ya da gülümsemesini beklediğimden emin değilim.

Onun hakkında olumlu bir şekilde konuşmak iyi hissettiriyor. Onu olduğu gibi hatırlamak, başına gelenlerle değil.

Ama o her zaman hassas bir konu, açık bir yara ve onun hakkında konuşmak muhtemelen onun için işleri daha da kötüleştiriyor.

"Özür dilerim, ondan bahsetmek istememiştim."

"Sorun değil. Benim için sorun değil. Başkalarının onunla ilgili anılarını dinlemek hoşuma gidiyor."

Ama o kadar basit değil, değil mi? Asla o kadar basit değildir.

"Muhtemelen senin için zor olduğunu biliyorum," diyorum. "Benim burada olmam. Beni görmek. Benzerliklerimizin farkında değilim. Otelde kalabilirdim ya da yurttta kalabilirdim. Senin için çok fazlaysa burada olmak zorunda değilim."

Hemen bir şey söylemiyor ve şu anda aklından neler geçtiğini merak ederek beni deli ediyor. Kaybettiklerinin canlı bir hatırlatıcısıyım ve yas tutan bir adam için her gün görmek isteyeceği biri değilim. I

Bunu biliyorum.

"Her şey zor. Uyanmak. Nefes almak." İç çekiyor. "Senin burada olman zor değil. Hayatımdaki tek kolay şey bu. Çünkü sana bakıyorum ve onun ruhundan bir parçanın hayatta kaldığını biliyorum. Onun bir parçası senin içinde yaşıyor."

Boğazım sanki ağzıma pamuk tıkanmış gibi kuruyor. Yarı konuşamıyorum, yarı endişeliyim. Bu zihniyetin sağlıklı olamayacağını biliyorum, onun için değil. Ama içimde farklı bir şey söyleyecek güç yok.

"|-"

Arkamı döndüğümde aniden duruyorum ve Silas'ı orada buluyorum. Gizlice yaptığı hareketler beni şaşırtıyor ama bana olan mesafesi beni rahatsız ediyor. Sırtım Silas'ın kollarına çarpıyor.

Aramıza biraz mesafe koymaya çalışırken ahşabın tenime battığını hissediyorum.

Yaklaştı.

Çok yakın.

"Ve o parçayı korumak için her şeyi yaparım." Sesi yüzümü gıdıklıyor ve ben en iyi rotaya karar vermeye çalışıyorum. Kendimi içinde bulduğum bu durumdan kurtulmak için.

"Silas, ne yapıyorsun?" Yumuşakça soruyorum, endişeleniyorum onun için endişeleniyordu.

O sertleşmiş gözler eriyor, yüzündeki hatlar Gözle görülür bir şekilde yumuşuyor ve bir an için bunun kız kardeşim için ağlayabileceğinden kaynaklandığını düşünüyorum.

Yanılmışım.

"Bebeğim," diyor ve kelimenin kendisi göğsünün içinden koparılmış gibi geliyor. Çok gırtlaktan ve acı verici ama ben onun bebeği değilim. "Seni çok özledim."

Bedenime daha da yaklaşıyor, kendini gerçeklikten uzaklaştırıp asla gerçek olmayacak bir fantezinin derinliklerine çekiyor.

Ellerimi sıkıca göğsüne koyup, tüm gücümle onu kendimden uzaklaştırırken panikliyorum.

"Silas! Ben Rose değilim!" Bağıriyorum.

Ona yüksek sesle söylemek zalimce geliyor; kendimi sadece zalim hissediyorum

Şu anda onunla aynı yerde bulunuyorum. İçinde neyle mücadele ettiğini anlıyormuş gibi yapmayacağım ama bunun o olmadığını biliyorum. Bu onun zihninin ona oynadığı bir oyun, beyni ona yavaş bir işkence uyguluyor.

Birkaç kez göz kırpmıyor, başını tutuyor ve rahat edemeyeceği kadar sıkıyor.

"Dur, dur, dur," diye mırıldanıyor. "Hayır! Bu doğru değil. Bu doğru değil. Bunu yapamazsın-"

Konuştüğünün ben olmadığını biliyorum; çok daha karanlık bir şey.

Monarch'ın tesisinde kalışımın bir kabustan başka bir şey olacağını hiç düşünmemiştim. Orada kaldığımı bile unutmak istiyorum ama şu anda orada olmak bu durumda bana yardımcı oluyor.

Çünkü Eddison'u düşünüyorum, pencerenin yanında oturan yaşlı adamı.

Şiddetli halüsinasyonlar gördüğünde hemşireler topraklama denilen bir şey yapıyorlardı. Psikotik bir atağı önlemek için gerçek olmayan şeyler yerine gerçek olan şeylere odaklanmasına yardımcı olmaya çalışıyorlardı.

Zaten olduğundan daha fazla kapana kısılmış hissetmesin diye mesafemi koruyorum.

"Silas, benim, Sage," diyorum usulca, "senin evindeyiz ve sen güvendesin. Gerçek gibi hissettirdiğini biliyorum ama değil. Onlar gerçek değil."

Dişlerini sıkıp adım atmaya başladığında nefes alış veriş düzenleniyor.

Tam bir bölümün onun için ne kadar zarar verici olacağını biliyorum.

Birkaç ay, hatta yıllarca içinde sıkışıp kalabilir. O kadar ileri gitmesini istemiyorum ama tek yapabildiğim onu geri getirmeye çalışmak. Ona bunun onun hastalığı olduğunu ve gerçek dünya olmadığını hatırlatmak.

"Senin evindeyiz Silas. Annen, baban, Caleb ve Levi ile birlikte. Biz gerçeğiz ve senin için buradayız, anlıyor musun?"

Silas Hawthorne aşkın yeterli olmadığının en iyi örneğidir.

Eğer sevgi yeterli olsaydı, belanın ve karanlığın peşine düşmezdi. Anne babasının sevgisi onu toprak altında tutmaya yetmeliydi. Onu hizada tutmaya. Ama öyle olmadı.

Eğer aşk yeterli olsaydı, Rosie hâlâ hayatta olurdu. Çünkü kalbimdeki ona olan tüm sevgiyi, Rook, Thatcher ve Alistair'den gelen tüm sevgiyi alsanız bile, Silas'ın içinde sonsuz bir süre yetecek kadar sevgi saklı olurdu.

Onu kurtarmak için yeterli olabilirdi.

Keşke aşk yeterli olsaydı.

Onun bununla savaşmasını izlemek bana fiziksel olarak acı veriyor. İzlemekten ve kendini bundan kurtarabilmesini ummaktan başka bir şey yapamıyorum. Kendine gelebileceğini ve sanrısını gerçeklik olarak kabul etmeyeceğini.

Adımları yavaşlıyor ve nefes alış veriş düzenine girene kadar burnundan nefes alıp ağzından tekrar tekrar veriyor. Yüzündeki zihinsel yorgunluk açıkça belli oluyor ve ne kadar yorgun olduğunu görebiliyorum.

"Silas," diyorum nazikçe, kaşlarım çatık.

"Ben iyiyim," diye nefes alıyor. "Ben iyiyim. Sadece, ihtiyacım var-" Şakaklarını ovmayı bırakır.

"Yardımcı olabilir miyim? Neye ihtiyacınız var?"

"Uyu. Sadece biraz uyumam lazım. Saat kaç?" Ön cebinin derinliklerine uzanıp telefonunu çıkarıyor ve ekranı aydınlatıyor. "İlaçlarımı almam lazım."

Tuttuğum nefesi bırakıyorum, hala ilaçlarını alıyor olması beni rahatlatıyor. Halüsinasyonların günlük hayatının bir parçası olduğunu ve bazen diğerlerinden daha kötü olduğunu biliyordum ama yine de endişeliydim.

"Belki de doktorunuzla yeni bir ilaç veya farklı bir program hakkında konuşmayı düşünmelisiniz? Ya da ailenle bu konuyu konuşmalısın. Rook?"

Başını bana doğru kaldırıp göz teması kuruyor. "Sorun ilaç değil."

"Sonra-"

"Sadece yorgunum. Bir süredir uyumadım.

Dinlenmediğimde halüsinasyonlar daha da kötüleşiyor.

Sorun ilaç değil, Sage. İyi çalışıyor. Ben iyiyim," diye beni temin ediyor. "Bunun için özür dilerim. Öyle değildi-"

Duraksıyor. "Rose olmadığını biliyorum. Bunu biliyorum."

Gözlerinin altındaki ağır torbalar bu hikayeyi kısmen destekliyor ve teşhisinin ayrıntıları hakkında hiçbir fikrim yok. Tüm bunların yarattığı yoğun stresin daha da kötüleşmelerine neden olabileceğini biliyorum ve onun iyi olduğunu kabul etmek istiyorum.

Ama onun için korkuyorum.

Tek gereken kötü bir halüsinasyon.

"Sorun değil, anlıyorum" diyorum, kalbimin göğsümün içinde ne kadar hızlı attığını hissederek. "Git biraz uyu."

Başını sallıyor, ellerini ceplerine sokuyor ve kapıya doğru yürüyor. Duraksıyor ve çerçeveyi tutuyor. "Sage," diye mırıldanıyor. "Bunun aramızda kalmasını istiyorum. Şu anda herkesin yeterince derdi var ve bir halüsinasyon yüzünden benim için endişelenmelerini istemiyorum. Özellikle de Rook'un. Yeterince korkuyor."

Bunu ondan saklamak doğru gelmiyor. Rook'tan yeterince sır sakladım ve bunu tekrar yapmak istemiyorum.

Şu anki halimle bana neredeyse hiç inanmıyor. Bana güvenmemesi için ona bir sebep daha vermeme gerek yok. Silas'ın başına bir şey gelse, bunu önlemek için hiçbir şey yapmadığımı bilerek kendimi affetmezdim. Rosie bunun için beni asla affetmez.

"Ona söylemeyeceğim," diyorum. "Söyleyeceksin. Sana birkaç gün vereceğim, Silas, ama eğer ona söylemezsen. Ben söyleyeceğim."

"Hadi, Sage!"

Sesi kulaklarımı gıdıklıyor, kahkahası ağaçların arasında çınlıyor. Etrafımda dönüp yeri kaplayan yoğun kar tabakasına bakıyorum.

"Rosie?" Fısıldıyorum, gözlerimi kısarak kardan yansıyan ışığın parlaklığına uyum sağlamaya çalışıyorum. Sarıyorum

Kollarımı kendime doladım, kısa kollu bir tişört ve şort vücudumu hava koşullarından koruyan tek şeydi.

Ben sadece bakarken nefesim görünür puflar halinde çıkıyor

Tambridge Nehri'nin ortasında duran Rosie'yi görmek için ağaç çizgisinin ötesine geçtim. Buraya sadece birkaç kez gelmişim,

Lisedeyken çoğunlukla yazları gündüz partilerinde.

Tökezleyerek nehrin kenarına gidiyorum ve normalde akan nehrin üzerinde kalın bir buz tabakası görüyorum.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı ve başımı kaldırdım. "Ro!

Buraya geri gel. Bu buz değil.

Orada güvende!"

Ama hiçbir şey söylemiyor. Hareketsiz duruyor, kolları iki yanında sallanıyor. Koyu renk saçları, giydiği soluk renkli elbiseden sıyrılıyor. Çok geçmeden bir çemberin içinde dönmeye başlıyor, ilk başta yavaşça, ama hızlanıyor.

"Rosemary!" Ona tekrar sesleniyorum, ama hala duymuyor.

Ben.

Altındaki zemin çöktüğünde keskin bir nefes alıyorum. ayakları dönüyor ve aşağıdaki suya düşüyor. Vücudunun akıntıya çarpışını duyabiliyorum ve damarlarımda adrenalin zıplıyor.

Kendi güvenliğimi umursamadan donmuş nehri geçmeye başladım, ancak şimdi ayaklarımın çıplak olduğunu fark ettim. Ayaklarım

Beni ileri itmek için kollarımı daha hızlı pompalarken soğuk hava her nefeste ciğerlerimi yakıyor.

Yerimde sayıyormuşum gibi hissediyorum. Kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım, ondan hâlâ çok uzaktayım.

Boğulacak. Ölecek.

"Rosie!" Çığlık atıyorum, sonunda buzdaki deliğe ulaşıyorum ve zifiri karanlık sudan başka bir şey bulamıyorum. Kalbim güm güm atıyor

*kulaklarımın içinde, ter alnımdan aşağı dökülüyor.
Dizlerimin üzerine çöküp çılgınca sürünerek akıntının onu
nereye sürüklemiş olabileceğini arıyorum.*

*Panik başlıyor, derime iğne gibi batıyor.
Ellerim buzun üzerinde gezinirken yanıyor, yüzeyin
altında onu arıyorum.*

Boğulmasına izin verme.

Ölmesine izin verme.

*Saçlarına bir göz attığımda Hope titriyor. Ellerinden biri
yukarı uzanıyor ve sanki cam bir duvarın diğer tarafında
sıkışıp kalmış gibi buza bastırıyor.*

*Yumruklarımı zoraki bir şekilde donmuş suya vurmaya
başladım. Parmak eklemlerimden kan akıyor; kıpkırmızı kan,
bembeyaz su ile koyu bir kontrast oluşturuyor ve akmaya
devam ediyor.*

"Bunu yapabilirsin. Onu kurtarabilirsin."

*İki yumruğumu da başımın üzerine kaldırıp aşağı
indiriyorum. Kollarım ağrımaya ve spazm geçirmeye başladı.
Ciğerlerim*

*yeterince hızlı nefes alamıyorum ve ellerimdeki kabarcıklı
acı tüm vücudumu sarıyor. Ama devam ediyorum,
Ellerimi tekrar tekrar çarparak, sonunda paramparça olana
kadar.*

*Su kabarıyor ve hemen soğuk akıntıya doğru
uzanıyorum, ona ulaşmak için etrafını kesiyorum. Ona
burada olduğumu ve onu kurtaracağımı söylüyorum.
Onun
iyi olacak.*

Ama onun vücudunu hiç hissetmedim.

*Ta ki saçları kafa derisine yapışmış, gözleri insana
benzemeyen bir halde sudan çıkana kadar. Çürümüş ve
kararmış, yuvalarından koyu renkli çamur sızıyor ve
tırnakları kollarıma hançer gibi saplanırken tek yapabildiğim
çığlık atmak.*

*"O sen olmalıydın," diye tıslıyor ağzından katran gibi
sızan siyah isle.*

*"Rose!" Nefes nefese yastıklardan fırlıyorum, elim kalbimin
hemen üzerindeki tişörtümü kavriyor.*

*Nefes alış verişim düzensiz ve sırtımdan aşağı ter
damladığını hissedebiliyorum. Battaniyeyi agresif bir şekilde
üstümden atıyorum, avuçlarımı gözlerime bastırıp uykuyu
ovuyorum. Akıl hastanesine düştüğümden beri kâbus*

görmemiştim.

Saate bakıyorum, yeşil rakamların yanıp söndüğünü görüyorum ve sabahın üçü olduğunu anlıyorum.

Bilinçaltımın sonunda bana bir şans verdiğini düşünmüştüm. Beynimin tekrarlayan kâbuslarla işinin bittiğini, onları kaç kez görürsem göreyim yine de hazırlıklı olmadığımı düşünmüştüm.

Görünüşe göre yanılmışım.

Ayaklarımı kenara atarak soğuk parke zemin üzerinde parmaklarımı oynatıyorum. Ağzım kum gargarası yapmışım gibi hissediyor ve umutsuzca suya ihtiyaç duyuyorum. Ben sadece

Umarım Hawthorn'ları uyandırmamışımdır.

Belki başka biri uyanıktır diye bugün giydiğim hırkayı alıyorum. Bileklerimdeki yara izlerini Silas'ın babasına açıklamaya çalışamayacak kadar yorgunum.

Kapıyı çekip açtığımda kapının sesi beni ürpertiyor. Koridordan aşağıya, merdivenlere ve oturma odasından geçerek açık tasarımlı mutfaklarına ulaşıyorum. Olabildiğince sessizce

Neredeyse her dolabı açıp bir bardak bulmaya çalışıyorum, bir tane bulmadan önce en son dolabın kapağını tutuyorum.

"Elbette," diye fısıldıyorum. Neden hayatımdaki her şey bu kadar zor olmak zorunda? İçki takımlarını bile zorlanmadan bulamıyorum.

Musluğu açıyorum, bardağı ağzına kadar doldurmadan önce soğuk aktığından emin oluyorum. Bardağın ağzını dudaklarıma götürüp suyun yarısını yudumlarken önümdeki pencereden dışarı bakıyorum. Yağmur cama çarparak yumuşak sesler çıkarıyor ve umarım devam eder çünkü en iyi yağmur yağarken uyurum.

Bardağı yeniden dolduruyorum ve bir adım atmak için ayağımın üzerinde dönüyorum, ama sonra onu orada dikilirken görüyorum. Rook karanlığa gömülmüş, buzdolabının kapısına yaslanmış, bana bakıyor. Bardağı tutuşum gevşiyor, bardak yere yuvarlanıyor ve fayans döşeli zemine çarpıyor. Büyük ve küçük cam parçaları etrafa saçılıyor ve çıkan ses Gölgelerdeki varlığıyla birleşince sıcıramama neden oldu.

İğnemsiz bir sızı ayağımı yerden kaldırmama neden oluyor ve bunu yaparken rahatsızlıkla küfrediyorum. Mutfağın içindeki azıcık ışıqla, parlayan camın bir parçasının ayağımın tabanını kestiğini görebiliyorum.

Ayak seslerinin bana yaklaştığını duyuyorum, yürüyüşünün sesini biliyorum. Ay ışığının yüzüne loş bir parlaklık verdiğini görmek için başımı kaldırıyorum ve tüm varlığım ağrımaya başlıyor.

Kahverengi saçları uykudan savrulmuş, gözleri kapüşonlu ve puslu, ama bir şekilde bakışları keskin ve keskin kalıyor. Gecenin gölgeleri çıplak üst gövdesine tezat oluşturuyor, her keşiği ve oyuğu vurguluyor. Vücudunun o dar hatları sanki taşa kazınmış gibi görünüyor. Her şey Omuzlarından her nefes alışında esneyen alt karnına kadar her yeri sert ve belirgin.

Göbeğim o kadar kötü zonkluyor ki ağlayabilirim.

Yaklaşmaya başladığında dilimi çatlamış dudaklarımda gezdiriyorum, aramızdaki keskin parçalara basmadan önce elim onu durdurmak için uzanıyor.

"Yapma," diye fısıldıyorum ama o Rook'un en iyi yaptığı şeyi yapıyor. Beni görmezden geliyor.

Bir adım daha atıyor, bir kolunu belime dolayarak beni kaldırıp sıcak bedenine çekerken camdan rahatsız olmuyor. Gözlerim boynunun yan tarafını süsleyen ve sırtından aşağıya doğru kaybolan yılan dövmesini takip ediyor.

Dişlerimi alt dudağıma gömüyorum, burnumu onun tenine bastırıp kokusunu içime çekmemek için kendimi fiziksel olarak durdurmak zorunda kalıyorum. Günden kalan kolonya ve esrarın topraksı kokusu ona bir eldiven gibi yapıyor.

Kapüşonluları eskiden uyumak için en sevdiğim şeydi. Koku yüzünden, sıcaklık yüzünden, rahatlık yüzünden. Şaşırtıcı bir nezaketle beni adanın üzerine yerleştiriyor, ayaklarım kenardan sarkıyor.

"Burada kal," diye emretti, sesi muhtemelen yeni uyandığından ya da sigara içtiğinden çakıllı çıkıyordu. Her iki durumda da daha fazlasını duymak istiyordum.

Bana arkasını döndüğünde ay ışığı sırtını aydınlatıyor ve bu sefer hazırlıksız yakalandığım kasları değil.

Kürek kemiğinden kürek kemiğine uzanan dövme bile değil. Omzunun her bir ucunu öpen meleğin kanatları ve bağlı oldukları adamın vücudu omurgasının ortasından aşağıya doğru mürekkeplenmiş. Hayır, vücuduna çok güzel oturduğu için değil. Yara izleri.

Bazıları tamamen iyileşmiş, çökmüş ve hafifçe renk değiştirmiştir. Diğerleri tozlu pembe renkte ve iyileşme sürecinin yeni başladığını gösteriyor. Ancak tahrişten dolayı hala kıpkırmızı olan, zar zor kabuk bağlamış ve her an patlayacakmış gibi görünen birkaç tane de var.

Dövmenin hemen altından omurgasındaki çukurluğa kadar uzanıyor. Birden fazla, bazıları sağlıklı olamayacak kadar çok kez yeniden açılmıştır.

Geri döndüğünde, çoktan açılmış bir ilk yardım çantası taşıyor ve içinden bazı malzemeler alırken yanımda kaydırıyor.

"Ben iyiyim. Bunu yapmana gerek yok."

"Kapa çeneni. Bardağı düşürmen benim hatam. Bırak tamir edeyim." Aşağı uzanıp parmaklarını bileğime doladı. ve hasarı daha iyi inceleyebilmek için yukarı doğru kaldırıyor.

Aramıza sessizlik giriyor. Garip ya da gergin değil. Rahat bir yer.

Dişlerini kullanarak bir alkol çubuğunu yırtıyor, keskin kokusu burnumu yakıyor. Bu kokudan o kadar nefret ediyorum ki tüylerim diken diken oluyor.

"İyi misin?"

Başımı salladım. "Evet. Sadece o kokudan nefret ediyorum. Bana Monarch'ı hatırlatıyor. Yemin ederim her gece koridorları o bokla ıslatıyorlardı." Pedleri derime sürüyor ve ayağımda bir sızıya neden oluyor. Ona bakıyorum. "Ne yapıyorsun? burada ne yapıyorsun?"

"Güvende olduğunuzdan emin olmak için."

Kalbim biraz güm güm
atıyor. "Önemsediğinin
farkında değildim." "Keşke
umursamasaydım."

Ahh. Sanırım bunu hak ettim.

"Bu işte oldukça iyi görünüyorsun. Yaraları
temizlemeye alışkın mısın?"

Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Alistair arkadaş
olduğumuz yıllar boyunca birkaç kez parmak eklemlerini
kırdı. Bir noktada öğrenmesi gerekiyordu, yoksa
muhtemelen kan kaybından ölecekti."

"Ya sırtındaki yara izleri? Onları da mı temizliyorsun?"
Gerçeği bilmeye kesinlikle hakkım olmadığını bilerek
soruyorum.

arkalarında ama yine de istiyorlar.

Taze yarama biraz daha sert bastırıyor ve beni biraz
sarsıyor.

"Cevabını duymaya hazır olmadığın soruları sorma,
Tiyatro İneği."

Bana böyle dediğini duyunca göğsüm sıkışıyor. Bir
noktada, bunu duymaktan nefret etmişim ama o dört
duvarın içindeyken, bunu tekrar duymak için her şeyimi
verebilirdim.

"Onlara hazır olmadığımı kim söyledi? Bir noktada onlar
için sana yalvardım ve senden neredeyse hiçbir şey
alamadım. Senin gerçeklerine her zaman hazırdım, Rook."

Geçen yıl ne kadar yakınlaşırsak, benden o kadar çok
şey sakladığını hissettim.

Ona dolabımdaki tüm iskeletlerimi gösterirken bunu
yapmak istedi. Başından beri bana gerçekten
güvendiğini sanmıyorum.

Ama tek istediğim onu daha iyi anlamaktı. Herkes gibi
sadece adını değil, onu da tanımak. Onu neyin harekete
geçirdiğini bilmek istiyordum. Rüyalarını, eğer bu noktada
kaldıysa. Kabuslarını.

Sadece onu tanımak istedim.

"Ne oldu sana?" Bana bir şey söyleyeceğini umarak
soruyorum. Herhangi bir şey.

"Bana bir şey olmadı. Kendim yaptım," diye homurdanıyor, yanındaki gazlı bezi tutarak, "Şey, Thatcher kesti ama ben istedim."

"Ne? Neden?" Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor.

Onları ilk gördüğümde, babasının tacizinin patlamış dudaklar ve morarmış gözlerden daha fazlasına dönüştüğünü düşünmüştüm. En iyi arkadaşlarından birini söylemesini beklemiyordum.

Birbirleriyle olan ilişkileri tam bir muamma. Size ne kadar çok şey anlatırlarsa anlatsınlar, birbirleri için ne kadar derinlere i n e b i l e c e k l e r i n i asla anlayamazsınız.

Ve Rook içlerinde en zor olanıdır.

Parçalar eklendikçe daha da kafa karıştırıcı hale gelen bir bulmaca.

Ama yine de onu çözmek istiyorum. Onun her parçasını araştırmak ve deşifre etmek, her gün gizemine cevap aramak, çünkü hak ettiği şey bu.

Bulma arayışından asla vazgeçmeyecek biri Onu.

Nazik hareketlerle gazlı bezi etrafıma sarıyor. ayağını birkaç kez bağlayın, işi bittiğinde uçlarını üstte birleştirin.

"Bu bir cezaydı," diyor, ilk yardım çantasını daha önce aldığı yere geri götürmeden önce hala benimle mücadele ediyor. Mutfağa geri dönüp karşımdaki tezgâha yaslanıyor ve kollarını göğsünün önünde kavuşturuyor.

"Thatch neden seni cezalandırmak istesin ki? Ona ne yaptın?"

"Onu kızdırmak dışında mı? Hiçbir şey." Başını sola doğru eğiyor ve boynunu şiddetle kırıyor. "Kendimi cezalandırmak istedim. Beni kesmesini istedim. Kendim de yapabilirdim ama bu bencillik gibi geldi. O yüzden yapmasına izin verdim."

Kemiklerimi soğuk bir ürperti sarıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"Ne için?"

Gözlerimin içine bakıyor ve karanlıkta bile gözleri hâlâ ıslıl ıslıl.

"Sen."

Göğsümdeki boşluk zonkluyor. İçimdeki başka bir şeyin kırılmasının mümkün olmadığını düşünüyordum, ama Bir şey oldu. Paramparça oldu.

"Ondan beni kesmesini istedim çünkü Sana güvendiğim için cezalandırıldım. Zayıf olmama izin verdiğim için." "Rook, anlamıyorum," diye mırıldandım.

"Babam bana bir şey öğrettiyse, o da hepimizin hesap vermemiz gereken günahlarımız olduğudur. Yaptıklarımızın cezasını çekeriz. Yaptığım şeylerden dolayı başıma gelecek cezanın kontrolünün bende olmasını tercih ederim."

Bazı şeyler vardır ki affedilmeyi hak etmez,
Sage.

Bunca zamandır, ne için kendine zarar veriyordu? Bana güvendiği için mi? Yaptığı şeyler yüzünden mi? "Bu yüzden mi seni dövmesine izin verdin?"

"Acıyı seviyorum. Bunun için yaşıyorum." Omuz silkiyor ve bu itirafı beni derinden yaralıyor. Tüm hayatı boyunca

Kendisinin bile yapmadığı hataların bedelini ödemek için kendine zarar veriyor. O kadar zarar görmüş, o kadar kırılmıştı ki.

sahip olduğu tek kurtuluş.

"Buna inanmıyorum. Sebebi bu olamaz-"

"Çünkü annemi öldürdüm." Burun delikleri alevlendi. "Sana bunu mu söylememi istiyorsun? O çirkin, acı gerçeği mi istiyorsun, Sage? Annemi ben öldürdüm."

Parmaklarını saçlarında gezdirerek sakın bir nefes alıyor. "Okuldan eve dönüyorduk. Babamla telefonda akşam yemeği için Tayland yemeği almaktan bahsediyordu. O kadar normal bir gündü ki, böyle bir günde kötü bir şey olabileceğini hiç düşünmemiştim." Başını sallıyor. "Olmaması gerekiyordu. Onun gibi insanlara değil."

Orada donmuş bir şekilde oturuyorum, her bir kelimeyi özömsüyorum, geçmişinin her bir parçasını iliklerimde hissediyorum.

"Pislik gibi davranıp koltuğunun arkasını tekmeliyordum. O da bunun için beni azarlamak için arkasını döndü." Sert sesi biraz çatlıyor. "Önümüzdeki arabanın frene bastığını görmesine imkân yoktu. Yavaşlamak için yeterli zaman yoktu. Başım ağrıdığı için her şey bulanıktı ama birinin beni araba koltuğumdan çekip çıkardığını ve tüm araç alevler içinde kalmadan hemen önce beni güvenli bir yere taşıdığını hatırlıyorum. Araç turuncu bir alev ve dumanla kaplanmıştı, öyle ki onu içeride bile göremiyordum. Kurtulduğunu sanmıştım. Biri onu kurtarmıştı."

Hayatı boyunca omuzlarında taşıdığı şey buydu. İşlediğini düşündüğü günah. Tüm acısının kaynağı bu, annesinin ölümü için kendini suçluyor.

"Bunu ben yaptım." Kendini göğsünden dürtüyor. "Annemin canını aldım ve bunun bedelini ödemeyi hak ediyorum. Yani evet, beni dövmesine izin verdim. Ama hayatının aşkını kaybetmesinin sebebi ben olduğum için bu küçük bir bedel."

Tezgâhtan kayarak ona doğru yürüyorum, şu anda benden hoşlanmamasını umursamıyorum. Şu andan önce olan hiçbir şey umurumda değil.

Monarch'ın tesisindeyken gruplarımdan birinde genç bir kız vardı. Depresyon ve kendine zarar verme ile mücadele ediyordu, kendi içindeki sorunlarla başa çıkmak için kalçalarını ve bileklerini kullanıyordu.

Özellikle de yalnız olduğunuzda, mücadele etmesi zor bir savaş.

Rook, düşmanın kim olduğunu bile bilmeden ona karşı savaşa gidiyordu.

Ama babasının ona vurmasına izin vermesi, Alistair'i onunla dövüştürmesi, Thatcher'ın onu kesip açması, onun odasında derisine bir jilet bastırarak oturmasıyla aynı şey. İçindeki acının dışarıya yansıdığını görmek ister.

Annesinin ölümüyle başa çıkmanın, her şeyle başa çıkmanın bir yolu olarak kendi kendini yaralamaya bağımlı hale gelmişti.

kaybetmişti. Ben de dahil.

"Rook," diye fısıldıyorum neredeyse, parmaklarımı ona dokunmak için uzatarak, "annenini sen öldürmedin. Korkunç bir şey miydi?

Kaza mı? Evet, ama aynen öyle oldu. Bir kazaydı." Hızlı reflekslerle bileğimi avucunun içine aldı, sıkıca sıkıyor,

"Benim için bahane üretme. Ne yaptığımı biliyorum." Dişlerini sıkarken çenesi seğiriyor ve gözünün kenarından sızan tek bir damla yaşı yakalıyorum. "Ben ne olduğumu biliyorum."

Dokunmak için diğer elimi kullanıyorum, ıslak damla parmağımın ucunu ıslatıyor. Aşağılanmış bir melek, çok fazla öfke ve nefretle dolu, ama içi hala aynı Melek. Babasının gözünden düşüp cennetten kovulduğunda her şeyini kaybetmiş bir melek.

Çünkü Rook sadece annesini kaybetmemiştir, o gün babasını da kaybetmişti. Bir zamanlar bildiği her şey o arabayla birlikte yanmıştı ve o da elindekilerle yapabileceğinin en iyisini yaptı.

Karanlıkta hüküm sürmenin aydınlıkta lanetlenmekten daha iyi olduğunu düşünerek kendini kaos ve acı içinde inşa etti.

"Sen insansın, sen busun. Acı ve keder hisseden birisin. Başkalarının sana yaşatmasına izin verdiğin şeyleri hak etmeyen birisin. Sen şeytan değilsin, Rook."

Duvarlar yıkılıyor ve ilk defa görüyorum ki kırılabilirliğinden başka bir şey yok. Gözleri o kadar saf ve çığ ki nefesimi kesiyor. Onu olduğu gibi görüyorum ve bu çok güzel.

Bileğimi bırakıp enseme kavırıyor. Saçlarımı dibinden topluyor ve yukarı doğru bastırarak elini oraya dikeyiyor. Küçük bir güçle beni göğsüne çekiyor, orada tutuyor, kokusuyla sarıyor.

"Hiç olmak istemedim," diye fısıldıyor.

Çok sessiz.

Uzun zamandır ilk defa.

Söylenmesi gereken bir şey yok. Kazanılacak bir tartışma yok. Bu alanın dışında bizi bekleyen acı gerçeği biliyorum ama sabaha kadar gelmesine gerek yok. Şu an için, bana sarılmasına izin veriyorum. Kendimi ona bırakıyorum.

Bunu asla yüksek sesle söyleyemeyecek olsam bile, utanmadan aşığım.

Ve mükemmel değil. Çirkin, kırık ve güneş bulutları deldiğinde benden nefret etmeye başlayabilir. Bunu biliyorum.

Ama bu biziz ve şu an için, bu acımasız umutsuzluk anında, bu yeterli.

CHAPTER TWENTY-EIGHT

when abel killed cain

rook

Mezarlık.

Hafta sonları burası canlıdır ve yasadışı faaliyetler kokar. Burası, zengin çocukların hiçbir sonuç almadan hayatlarını olabildiğince tehlikeli bir şekilde yaşadıkları yerdir. Kalabalık arasındaki kaos neredeyse pistteki motorlar kadar gürültülüdür.

Adrenalinle beslenen, yaşayan, nefes alan bir canavar.

Kavgalar. Uyuşturucu. Seks.

Belayı aktif olarak aradığınız zaman bulabileceğiniz tek yer.

Thatcher, Alistair'in Cain'in bilinçsiz bedenini boş yola sürüklemesine yardım ederken, "Ben yük katırı olmak için kaydolmadım," diye bağıyor.

Alistair dişlerini sıkarak, "Sızlanmayı kes," diye küfrediyor.

Birlikte onu asfalta bıraktılar.

Desteksiz kafası sert zemine çarpıyor, gözleri seğirirken daha uyanık hale gelmeye başlıyor. Alistair'in kafasının yan tarafına indirdiği yumruk onu bayıltmaya yetmiş, bize de onu buraya sorunsuz bir şekilde getirmemiz için yeterli zamanı vermişti.

Bu gece, Mezarlık boş. Ama hala o çok sevdiğim yanık lastik ve yağ kokusu var.

Normal bir Çarşamba günü ve herkes kendi hayatını yaşıyor. Düzenli hayatlar, buradan kaçma zamanının gelmesi için can atıyor

Ama bizim için kargaşa gündelik hayatımızın içinde var oluyor.

Bu gece Mezarlık, işlediği su ların hesabını verecek olan bir canavarın sunağı olacak. İsteyerek itiraf etmese bile. Ona dokunmanın bedelini hayatıyla ödeyecek.

Uyandığında, bağlı olduğu çıkmazın hemen farkına varır. Ellerini ve ayaklarını birbirine bağlayan ipler onu yerde tutuyor. Ve ben onun kayabileceğinden   pheliyim.

benden yeterince hızlı uzaklaştı. Bu iğrenç suçu çok uzun zamandır yanına k r kalmıştı.

Alistair bana doğru yürüyüp elini omzuma koydu. "O tamamen senin."

AĞzımdaki kibriti ısıırıyorum, ba parmağım bacağıma dokunuyor. Onun onayına ihtiya ım yok ama desteğini takdir ediyorum.

Thatcher derin bir nefes alıyor, sonra bana bakmadan önce Cain'in göğsüne tükürüyor. "Beni vurmaya çalıştığı için kanını akıtsan iyi edersin."

Alay ediyorum, başımı sallarken hafifçe sıırıyorum.

Tamam, belki de Cain'i evinden almak o kadar da kolay olmamıştı. Thatch'e silah  ekmi tı, onu bayıltmadan hemen önce. Ve içimden bir ses Thatcher'ın yakın zamanda bu i in pe ini bırakmayacağını söylüyor.

Cain ağzındaki koli bandının arkasından bağırmaya çalışıyor, ancak bana hala onunla aynı havayı soluduğunu hatırlatmayı ba arıyor. Onun ölmesini istemekle ve i kencesini insan vücudunun dayanabileceği kadar uzatır.

Başımı  evirdiğimde Silas'ı görüyorum. Uzun bir süre hareketsiz durup beni izledikten sonra yerden bir dizi zincir alıp bana doğru uzatıyor.

"Bunun için yalvart onu," diyor basitçe, ağır bağlantıları ellerime bırakırken.

Başımı sallıyorum, tam bir açıklamaya ihtiyaç duymadan bana ne söylediğini biliyorum. Derin bir nefes alarak boynumu kırıyorum ve

Cain'in vücudunda.

Aptal değil, bundan kurtulmanın yollarını hesaplamaya çalıştığını görebiliyorum. Bu benim için daha da iyi çünkü nasıl bir çözüm bulduğunun bir önemi yok. benden kaçıyor. Ben onun hesabıyım.

Ona her baktığımda içimdeki delilik daha da şiddetleniyor. Kafamın içindeki basınç artıyor ve görebildiğim tek şey Sage'in küçük bir versiyonunun görüntüleri oluyor.

Onun

Küçücük bedeni sıkı bir kozanın içine kıvrılmış, kendini lekelenmiş ve içi boş hissederek sessizce çarşaflarına ağlıyor.

Geleceğe dair tüm hayalleri, hayatta sizi bekleyen karanlığın farkında olmamanın verdiği tüm mutluluk, hepsi ondan çalınmıştı.

Bir kurtarıcıya ihtiyacı vardı.

Biri gelmeyince de kendi oldu,

Kendisine yapılan kötülüklerden arındı. Dayanmak için ne yapması gerekiyorsa o oldu.

Hepimiz bunun nasıl bir şey olduğunu biliriz.

Herkesten daha iyi.

Sage'in şeytanlarını öldürmek için kimseye ihtiyacı yok.

Biliyorum.

Bu.

Ama içindeki çocuk yaptı ve muhtemelen boynuzları olan öfkeli bir adam yerine bir melek için dua etsem de, yine de kimsenin yapamadığını yapacağım.

Onu koru.

Cesedine doğru ilerlerken ayakkabılarım raylara vuruyor. Konuşmadan önce ona yukarıdan aşağıya bakmak için zaman ayırıyorum.

"Bu bandı ağzından çıkarmadan önce birkaç soruyu aradan çıkarmak istiyorum." Başının sol tarafına çömeliyorum. "Neden buradayım? Cain McKay, sen pis bir lanet pedofil."

Gözleri açılıyor, kendisine yönelik iddialarımı reddetmeye çalışırken başı hemen titriyor.

"Hayır, hayır." Dilimi tıkırdatırken başımı eğiyorum. "Yalan söylemek sana yardım etmeyecek. Hiçbir şey sana yardım

etmeyecek. Yani ben

Bunu çıkar, son sözlerini beni başka türlü ikna etmeye çalışarak harcama."

Arka cebime uzanıp özellikle bu an için getirdiğim iki eşyayı çıkarıyorum. Bunlardan biri Zippo'm, diğeri ise Thatcher'ın alet koleksiyonundan çaldığım bir pense seti.

Çok ama çok kirlenmek üzere oldukları için mutlu olmayacak.

"Bakalım, başka ne var... Bunu yapma, falan filan. Bunu yapmana gerek yok, blah-oh!" Kerpetenle göğsüne vuruyorum. "Bana ne yapacaksın? Güzel soru, Cain. Bu benim favorim."

Zippo'ma bir fiske vuruyorum, tatmin edici vınlama sesi havayı dolduruyor ve parmaklarımın beklentiyle karıncalanmasına neden oluyor.

Alev sabit yanar, asla dalgalanmaz, sabırlıdır.

"Seni öldüreceğim." Gözlerinin içine baktım. Çünkü bir erkek gibi dışarı çıkmayı hak etmese de, ruhumun ne kadar karanlık olduğunu görmesini istiyorum. Bunun acı verici olacağını bilmesini istiyorum.

"Şimdi tüm bu soruları cevapladığımıza göre-" Ağzındaki bandı sertçe yırtıyorum. "-Hadi işe koyulalım."

Kabul ettiğimde çığlık atmaya başladı, o kadar yüksek ve genizden ki kulaklarım çınladı.

"Demek çığlık atıyoruz, ha?" Ağzımı açtım, Ciğerlerimi genişletiyor ve gürleyen bir çığlık atıyorum. Benimki öfke ve açlıkla doluyken, onunkinden korku damlıyor. Havadaki karışım beni sırtmaya itiyor.

"Sen burada büyüdün Cain, aptalca ölme. Mezarlığın ne kadar gürültülü olduğunun bir önemi olmadığını biliyorsun. Kimse senin için gelmeyecek."

Bağırmaı kesmesi biraz zaman alıyor ama bu gece sabırlı olma havasındayım. Göğsünde gümüş bir zincire bağlı olan rozete bakıyorum ve onu kaldırıyorum, Boynundan kopana kadar kolyeyi çekiştiriyor.

"Bir erkeğin rozetini alamazsın, seni lanet serseri," diye tısıyor, sesi çok fazla kullanmaktan çatlamış.

"Sen lanet olası bir erkek değilsin. Sen küçük kızları avlayan iğrenç bir domuzsun," diye tükürdüm. "Bu yüzden ne istersem alacağım."

Kapüşonumun içine sokuyorum ve bu iş bittikten sonra onunla ne yapacağıma dair bir fikirle birlikte orada bırakıyorum.

"Sana böyle mi söyledi?" Sarsılarak gülüyor. "Rose'dan daha fazla ilgi çekmek için hemen hemen her şeyi yaptı. Yalan söylemek de dahil. Yaptığı şey bu, yalan söylüyor. Büyük bir şov yapar, böylece dünyanın ayaklarına kapanmasını sağlar. Sen de onun oyunundaki bir başka piyonsun."

Dişlerimi gıcırdatıyorum, istismar ettiği bir kurban hakkında kötü konuşarak sınırı çiziyorum. Onun hakkında böyle konuşmasına izin vermeyeceğim.

Bir daha asla onun adını bile ağzına alamayacaktı.

"Yalan söylemekle ilgili ne demiştin, Cain?" Avucumu kafasını asfalta vurarak alnından yaralandı.

"Onun için gelecekler. Beni öldürsen de öldürmesen de fark etmez. Onun da işin içinde olduğunu biliyorlar. Hiçbirinizin buradan canlı çıkmasına izin vermeyecekler."

Dilini yakalamak için penseyi kullanıyorum, ağzından çekmeden önce ıslak süngerini sıkması için tutamağa bastırıyorum.

"Bırak onları. Onlar da aynı kaderi paylaşacaklar," diye tısılıyorum. "Ve umarım bir dahaki sefere senden daha fazlasını gönderirler."

Zippomu tekrar çevirerek alevi diline doğru sürüklüyorum. Doğal olarak çırpınmaya başlıyor, sıcaktan kaçmaya çalışıyor ama dizimi göğsüne indiriyorum, diz kapağımı vücuduna o kadar sert batırıyorum ki nefes almasının zorlaştığını biliyorum.

Zippo tükürüğünü hızla yakar ve kavurma işlemi başlamadan önce dokuyu kurutur. Pembe kasın doğrudan alev alması onu iltihaplandırır ve rengini sarkık beyaz bir renge dönüştürür. Acı içinde inliyor.

"Şu anda kızarttığım binlerce sinir ucu var ve bu senin neden olduklarının bir kısmı bile değil.

onu," diyerek hakarete hakaret ekliyorum, etini kavururken vücudum sabit kalıyor.

Kokusu ekşimiş ama ben seviyorum.

İrin cepleri kaynamaya başlar, sarı sıvıları çok fazla ısıdan çok hızlı sızmaya başlar. Boğazından aşağı sızarak onu kendi enfeksiyonuyla boğuyor. Bacaklarını tekmelerken gözlerinden yaşlar süzülüyor, hala bana karşı savaşıyor.

Ama yapabileceği bir şey yok.

Ben asla sönmeyen bir alevim ve o sadece kül olana kadar durmayacağım.

Kaslar kararmaya başladığında çakmağı geri çekiyorum, metalin avucuma ne kadar sıcak geldiğini hissediyorum ama bu kısa acı patlamasını intikam arayışımı körüklemek için kullanıyorum.

Dilinin parçaları çenesine düşüyor, erimiş doku parçaları boynuna damlıyor.

Ayağa kalktım, penseyi fırlattım ve çakmağımı kotuma geri yerleştirdim. Onu acı çekmeye bırakırken Zincirlere ve tek asma kilide doğru yürürken, onları yerden alırken alçak sesle ıslık çalıyorum.

Onları arkamda rayların üzerinde sürüklerken şingirdiyorlar.

Cain sızlanıyor ve yuvarlanmaya çalışıyor, kadere karşı savaşıyor, hala bunun nasıl sona ereceğini kavrayamıyor. Sanırım anlayabiliyorum; ölümle yüz yüze geldiğinizde, başka tarafa bakmanız çok doğal.

Bu kasabaya ve tahta oturttukları insanlara inanamıyorum. Eğri ve kötüyü taçlandırıyorlar.

Bu arada, beni çocukluğumdan beri kötülediler.

Bir tecavüzcüyü saklamak. Seks tacirlerini örtbas etmek, Tanrı aşkına.

Yine de, annesinin gözleri önünde diri diri yanışını izleyen çocuk, düşman oydu. O Lucifer'di. O kötü adamdı.

Bu gece olmaz.

"Tanrım, lütfen," diye homurdanıyor, böylesine cehennem azabı çekerken kutsal bir ruhtan hizmet istiyor.

davr

anır. Bu ikiyeüzlülük ve beni sinirlendiriyor.

"Dinlemiyor," diye homurdanıyorum, demirlerin bir ucunu tutarak

ve çapraz bacaklarının etrafında sekiz rakamı çizmeye başladı. "Şimdi benimle uğraşmak için seni terk etti."

Onları yeterince doladıktan sonra asma kilidi braketlerin üzerine geçirip yerine kilitliyorum. İlk düğüm rozetini yeni almış gururlu bir Kartal İzci gibi işime bakıyorum.

Bir kez daha üzerinde duruyorum, ayaklarım vücudunun iki yanında. Gözyaşlarıyla titrerken onu izliyorum,

Başını ileri geri sallayarak sessizce bana yalvarırken kaşlarım kalkıyor ve kot pantolonuna yayılmış büyük bir ıslak leke gördüğümde alay ediyorum.

"Hazır mısınız?" Başımı şakacı bir şekilde eğerek soruyorum. "Cehennem bekliyor."

Bedeninden uzaklaşarak arkamı dönüyorum ve zincirlerin diğer ucunu sol elimle tutarak bisikletime doğru ilerlerken her bir kötülüğü hissediyorum.

Oraya vardığımda, bir kanca olan Bisikletimin şasisindeki bağlantıların ucuna bağlı, Motoruma binip çalıştırmadan önce son bir kez bozulmamış halinin nasıl görüldüğünü görmek için ona dönüp bakıyorum.

Adrenalin kafatasıma bir davul gibi vuruyor. Bacaklarım altımdaki şeyin gücüyle titriyor. Kısa bir süreliğine yan tarafa bakıyorum, tel örgülere yaslanmış, sabit bakışlarla beni izleyen tüm adamları görüyorum.

Önüme bakıyorum, pistteki dört dönüş, Cain'in muhtemelen bir tur hayatta kalamayacağını biliyor ama sessizce acılarının uzaması için hayatta kalmasını umuyor.

Bileğimi geriye doğru çevirdiğimde yakıt doğrudan motora gidiyor ve motorum ileri doğru hareket ediyor. Zincirin gevşemesi sadece birkaç saniye sürüyor ve Cain'in vücudunun ağırlığı arkamda sürükleniyordu.

Çıglıkları beklediğimden daha uzun sürüyor, ama onları

onu düşünerek bastırıyorum.

Geçen gece kendime yumuşak davranma izni vermiştim. O anın sessizliğinde, gardım düşmüştü. Tamamen Sage'in önündeydi ve bir parçam orada daha uzun süre kalabilmeyi diledi. Kaosun çatlaklarının içinde, huzur duygusunun olduğu yerde.

Mutfakta dururken onun sıcak teninin bedenime sıkıca bastırıldığını hâlâ hissedebiliyordum. Cinsel bir şey değildi. Fiziksel bir his bile değildi.

İçimde çok derinlerde bir şey vardı ve onun taze kokusuyla rahatlayarak dışarı çıkıyordu. yıkanmış saçlar. Bağışlanmaya en çok yaklaştığım andı. İçimdeki yaraları iyileştirmek, şeytanlarımın üstesinden gelmeme ve kendimi affetmeyi öğrenmeme yardımcı olmak için bir mutfakta geçireceğim karanlık bir geceden daha fazlası gerekse de, o an için yeterliydi.

Ancak, orada kalamazdım. Sonsuza kadar değil. Bunun mümkün olduğu bir dünyada yaşamıyorum.

Ne olduğumuzun bir önemi yoktu. O gece ne olduğu ya da benim ne kadar yumuşak olduğum. Çünkü şu anda, ben her itibarımın tek bir parçasını bile. İntikam için yanıp tutuşan grotesk, aşağılık bir ruh. Tek umursadığım bu.

Bir daha hiç kimsenin kanatlarını lekelemeyeceğinden emin olmak.

Bitiş çizgisini geçtiğimde nefes alış verişim düzensizleşiyor, bir zamanlar başladığım yerde yavaşlayarak duruyorum. Nabzım atıyor motorun mırıltısını bırakarak ayağı indirirken boğazımın içinde.

Ben sürerken Cain'in vücudu yuvarlandı, zıpladı ve Çekme kuvvetinden dolayı kaldırımdan sekti. Tüm uzuvlarının hâlâ gövdesine bağlı olduğunu görünce şaşırdım. Yaklaştıkça, acımasız ödemenin ne kadar hasar verdiğini görebiliyorum.

Uzun, kalın bir kan ve deri izi yolu işaretler Arkasında, pistin etrafında dolanıyor. Kafa derisinin bazı kısımları kemikten sıyrılmış, vücudundan sarkmış.

Başını. Eğildim, titreyen ve şekli bozulmuş halini inceledim.

Kıyafetleri çekilmiş ve parçalanmıştı.

Yolda kızarıklıklar oluşmuş, açıkta kalan etleri sürtünmeden dolayı yanmıştı. Kaval kemiğinin bir kısmı deriden ayrılmış, etli beyaz kemik dışarı fırlamıştı. Geniş yırtık doku parçaları ve kasları tüm vücuduna dağılmış durumda ama yine de göğsünün inip kalkmaya çalıştığını görebiliyorum.

Yeterli gibi gelmiyor ama insan vücudu ancak bu kadarını kaldırabilirim. Eğer yapabilseydim, onu tekrar tekrar tamir ederdim, sadece onu parçalamanın yeni yollarını bulmak için.

"P-Pl-Plea..." Ciğerlerinin içinden akan kıpkırmızı sıvıyla boğuluyor ve boğuluyor. Boğuluyor.

İçimi bir zafer dalgası kapladı. Silas benden tek bir şey istemişti.

Bunun için yalvarttım ve tam da bunu yaptım.

Ona o kadar çok acı çektirdim ki

Ölüm için yalvarıyor, ama Thatcher'ın da dediği gibi, ölüm hak edilmeli.

"Son bir tur."

CHAPTER TWENTY-NINE

time to pick a side

sage

Sadece bir gün. Bir günü idare edebilirsin.

Bundan daha zor şeyler yaşadığımı bilerek kendime bunu söylüyorum. Hayatımın aylarını kötü muamele ve istismara maruz kaldığım bir akıl hastanesinde kapana kısılmış olarak geçirdim. İkiz kız kardeşimi korkunç bir cinayet sonucu kaybettim ve genç bir kız olarak hayal edilebilecek en kötü şeyi yaşadım.

Tüm bu travmatik olayları atlatmış olmama rağmen, babamın anısına düzenlenen bu Bahar Yemeği benim için bardağı taşıran son damla oldu.

"Sage," diye duydum, söyleyeceğim tek bir kelimeyi bile umursamayan başka bir insanla sıkıcı bir sohbete daha girmeye hazırdım.

Her yeni insan grubu için aynı şey geçerli. Sen nasılsın?

Üniversite sana nasıl davranıyor? Hangi bölümde okuyorsun?

Bazıları üniversitenin hayatınızın en güzel yılları olduğuna dair orijinal olduğunu düşündükleri bir şakayı araya sıkıştırıyor. Benim babam

Ara sıra akademik mükemmeliyetime iltifat ediyor ve geleceğimin ne kadar parlak olacağından bahsediyorlardı.

Ama bana aslında ne sormak istediklerini gözlerinden anlayabiliyorum. Bunların hiçbiri umurlarında değil.

Akli dengemin yerinde olup olmadığını, Rosie'nin gidişiyle nasıl olduğumu, annemi kaybetmenin bir kadın olarak beni nasıl etkilediğini bilmek istiyorlar. Onları okuyabiliyorum; bu ışıktaki kağıt inceliğindeler.

Ama bana gerçekten sormak yerine sessiz kalıyorlar ve ben

gittiğimde kendi sonuçlarını çıkarmayı bekliyorlar.

Gözlerimi kırpttırıp başımı çevirdiğimde okul danışmanım Conner Godfrey'in yüzünde bir gülümseme ve elinde bir kadeh şampanya ile yanımda durduğunu görüyorum.

"Perişan görünüyorsun ve bunun yardımcı olabileceğini düşündüm." "Teşekkür ederim," diyorum basitçe ve elimi

Şampanya kadehini dudaklarıma götürdüm.

Bu saçma etkinliğe katılmak benim fikrim değildi. Kilisede Cain'le konuştuğumda bu bir şarttı. Yeni bir şey öğrenmemiştim ve onun gözüne girebilmek için orada bulunacak, güzel bir şeyler giyecek ve destekleyici kız rolünü oynayacaktım.

"Babamla arkadaş olduğunuzu bilmiyordum," diyerek sohbet ediyorum, onun hakkında bir şey varsaymak istemiyorum ama aynı zamanda neden burada olduğu konusunda kafam karışıyor. Hakkında bildiklerime göre, karısı ve iki çocuğuyla birlikte sakin bir hayat sürüyor ve buraya sadece birkaç yıl önce taşınmış.

"Ayaküstü sohbet ettik. Stephen ve ben birlikte yüksek lisans yaptık," diyor sevimli bir şekilde gülümseyerek. "Aslında Hollow Heights'taki işi bana o buldu. Bu kadar varlıklı bir aileden gelmem gerekmiyordu."

"Godfrey soyadıyla bunu düşünemezdim."

"Bunu sandığınızdan daha sık duyuyorum."

Kendimi durduramıyorum ve her iki şekilde de umurumda değil, fikrimi söylüyorum.

"Stephen her zaman kendini beğenmiş bir pislik miydi?" Ona bakıyorum ve yüzündeki gülümsemeyi koruyup kıkırdamasını izliyorum.

"O her zaman..." Bir an düşünür. "Sürüklenmiş. Ama hayır, ister inanın ister inanmayın, ortak dairemize sarhoş bir halde geldiği zamanlar oldu. Ama babası aile işini devralması konusunda ona karşı çok katıydı. Sanırım yıllar içinde hepimizin yapmaya çalıştığı şeyi yaptı, ailelerimizi gururlandırdı."

O haklı. Stephen'ın bunu yapabileceğine inanmıyorum. dengeli ve disiplinli olmaktan başka bir şey değildir. Ancak, bu

Görünüşe göre bu geleneği oğluna da aktarmış ve onu zehirli erkeklik ve yetki ile beslenen başka bir erkeğe dönüştürmüş.

"Hepimiz bunun için çabalamıyoruz," diyorum dürüstçe. "Bazen tam tersi olur."

Yalan söylemek ya da bir imajı korumak için hiçbir nedenim yok. Rook'u korumak için babamın bir seks kaçakçılığı çetesine karıştığını ve kız kardeşimin ölümünün sebebi olduğunu haykırmasam da, ondan hoşlanıyormuş gibi davranmayacağım. Artık sevmiyorum.

Bu, başını sallamadan önce bir an duraksamasına neden olur, cevabımı kabul ediyor ve bunu herkesten çok daha iyi karşılıyor.

"Hepimizi harekete geçiren bir şey vardır ve sonunda bizi daha iyi insanlar yaptığı sürece bunun ne olduğu önemli değildir."

"Bu iyi bir tavsiye. Hiç düşündün mü Danışman mı?" Ona bir kaşımı kaldırıp sırtıyorum, o da bembeyaz gülümsemesini göstererek sırtıyor.

Kim olduğumu veya kendim için ne istediğimi tam olarak bilmiyor olabilirim

-Artık konunun bu olduğunu sanmıyorum, çünkü biz büyümem, değişmem, iyileşmem gerekiyordu ama beni neyin harekete geçirdiğini biliyorum.

Asla onlar gibi olmayacağımdan emin olmak için. etrafımdaki insanlar. Olmamı istedikleri şey olmayı reddettim. Bir daha asla kimsenin beni kendi hayal ettiği kalıba sokmaya çalışmasına izin vermeyeceğim.

Ve bu kim olduğunu bilmemekten çok daha önemli hissettiriyor.

Öyleyim.

"İşte buradasın," dediğini duyuyorum babamın. "Benim güzel

Kızım. O elbiseyi sana on altıncı doğum gününde Paris'ten almıştım, değil mi?"

Hepburn tarzı siyah şifon elbiseme bakıyorum.

Vücudum için özel olarak üretildiğinden ve ayrıca tüm gün dışarıda olmanın sıcaklığından dolayı üzerimde eriyor. Uzun

kolluların beni terleteceğini biliyordum ama

Kısa kollu ve spagetti askılı kıyafetlerin söz konusu olmadığı durumlarda elinizdekiyle yetinmeniz gerektiğini varsayalım.

Ayrıca, bu elbiseyi giymemin bir sebebi vardı.

"Kendine böyle bir paye verme. Rosemary bunu benim için aldı." Boğazını kesebilecek kadar sert bir bakışla ona bakıyorum.

Conner boğazını temizlemeden önce, "İkinizi yalnız bırakayım," dedi. "Sage, seninle konuşmak çok güzeldi."

Onun partide kayboluşunu izliyorum, beni bir yıldan uzun süredir ilk kez babamla yalnız bırakıyor.

Toz pembe ceket ve krem rengi pantolonuyla Frank'e bakıyorum, bu adamla akraba olduğum için bile utanıyorum. Onun kim olduğunu bildiğim halde yanında durup cesaretimi göstermek bana yanlış geliyor.

Bir katil. Bir dolandırıcı. Paraya aç bir domuz.

Bu artık oynamak istemediğim bir rol. Benim Rosie'nin öldüğü gün ailem de öldü ve her şey bittiğinde Donahue soyumla olan tüm bağlarımı koparmak istiyorum.

"Bunu bu kadar zorlaştırmak zorunda değilsin, Sage," diye nefes alıyor, arka bahçenin kapısını açarken. "Ben hâlâ senin babanım."

Ona bakıyorum, yüzümdeki iğrenme ifadesini bir kenara bırakamıyorum.

"Babam mı?" Alay ettim. "Bir baba, kurduğu aileyi korumak için her şeyi yapabilecek bir adamdır. Sen ucuz birisin, omurgasız, zayıf bir adamsın. Sen benim için kız kardeşimi öldüren adamdan başka bir şey değilsin."

Gözlerinde herhangi bir pişmanlık ya da üzüntü arıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Bana kromozomlarının yarısını vermekten ve hayatımı mahvetmekten başka bir şey yapmamıştı. Hepsi bu kadar. Ve yakında, o bile olmayacak.

O bir ceset olacak.

"Ah, görüyorum ki onu bulmuşsun!" Stephen Sinclair ortaya çıkıyor, yüzünde bir gülümseme, sanki izin verilmiş gibi alanıma giriyor ve beni yanağımdan öpüyor. "Bu çok iyi

Seni görmek için çok uzun zaman oldu. Kampüste sohbet etmek için uğrayamadığım için üzgünüm. Geçen dönemki tüm aksaklıklardan sonra,
Sağda solda çıkan yangınları söndürüyorum."

Ağzımın sol tarafını yarım bir sırtısla kaldırıyorum.
gerçek yangınlar hakkında ima edilen ifadeyi kaçırdı.
Stephen'ın tüm bunlara dahil olup olmadığından emin değilim ama en azından Rook ve arkadaşlarının neyin peşinde olduğunun farkında olmadığını düşünmek saflık olur.

"Büyük güç büyük sorumluluk getirir," diyorum alaycı bir şekilde.

"Voltaire'den alıntı. Easton'a hep kendi iyiliğin için fazla zeki olduğunu söyledim. İkinizin arasındaki ilişkinin yürümemesinden nefret ediyorum. Birlikte çok iyiydiniz."

İşe yaramadı mı? Onunla mı devam edecek?

Demek istediğim, eğer birileri

Easton'la ilişkim vardı ama yürümedi mi?

Sanki beni kara listeye almamış gibi davranıyor.
tımarhaneye götürüldü. Benim akıl sağlığı sorunum ailesinin itibarına leke sürecekti ve buna izin veremezdi.

"Örümcek Adam'dan aslında." Başımı eğip içkimden bir yudum alıyorum. "Mary benden çok daha zeki. Bence bizden çok daha iyi uyum sağlıyorlar. O çok daha uysal."

Bu alıntının nereden geldiğini biliyordum ama ukalalık yapma havasındayım. O, ailesiyle birlikte saygımın bir zerresini bile hak etmiyorsun.

Bu alanda kirli oynayabilen tek kişi Stephen değil. Kazı yapmak istiyorsa eline bir kürek alsa iyi olur, çünkü sonunda benim çukurumun onunkinden daha derin olacağını garanti ederim. Bu yıl pek çok şey kaybettim; jilet gibi keskin dilim bunlardan biri değildi.

Gülüyor ve sesi gerçekmiş gibi geliyor. Sanki ona meydan okumam yıllardır yaşadığı en komik şeymiş gibi.

"Belki de haklısın," diyor biraz ayılarak. "Ancak, önümüzdeki birkaç hafta içinde Doğu Yakası'nda ilgilenmem gereken bazı işler var. Babandan Easton ve bana katılmasını istedim. Bence gerçekten düşünmelisin geliyorum. Güzel bir tatil olabilir ve belki Easton'la aranız yeniden düzelebilir."

Beynim yüksek alarma geçiyor. Bu artık kimin kimi alt edeceği oyunu değil.

Babamla ne işi var?

Kollarımı şüpheyle önümde kavuşturuyorum. "İş mi?" ikisinin arasına bakarken sesimi hafif tutmaya çalışarak soruyorum. "Ne işi? Sen bir üniversitenin dekanısın. İşinizin okul harçlarını bütçelemek ve okul yemeklerini planlamaktan ibaret olduğunu sanıyordum."

Bana dikkatle bakıyor. "Yaptığım işin iç işleyişiyle bu kadar ilgilendiğini bilmiyordum, Sage. Bir gün benim işimi almayı planlıyor musun?"

"Sadece seçeneklerimi açık tutuyorum."

Senin peşindeyim, söylemek istiyorum.

Ve vücut dilinin birazcık değişmesinden anladığım kadarıyla bunu biliyor.

Tanrı yardımcım olsun, Rosie'ye olanlara karıştığını öğrenirsem, babamla yaptığımız gibi beklemek yok.

Onu polis merkezinin önünde öldüreceğim ve kendimi kelepçeleyeceğim.

"Eğer bilmeniz gerekiyorsa," diye nefes verdi, "bu bir fon fırsat. Daha fazla burs bağışı yapmayı düşünüyoruz, böylece maddi durumu iyi olmayan ailelerden gelen parlak, genç öğrenciler

mali yükü düşünmeden katılabilir. Arkadaşın Briar gibi."

Onun adını söylediğinde gözlerimi kısıyorum. O kadar bok dolu ki kulaklarından sızmaya başladı. Sinclair'in adamları bir avuç kuşak pislik.

"Ne kadar insancılsın Stephen," diyorum. "Arayı kapatmak çok güzeldi, ama benim küçük eve gitmem gerekiyor."

kızlar odası." Şampanya kadehimi ikisine de doğru kaldırıyorum, sonra ayağımın ucuyla dönüp ters yönde.

Ondan uzaklaşıp tüm garsonların süzüldüğü Fransız kapılarına doğru yürüyorum.

Beyaz yelekleri ve gümüş tepsileriyle etrafta dolaşırken hepsi perişan görünüyor. İçlerinden birini Gauntlet'te beni, Briar'ı ve Lyra'yı tuzağa düşüren adamlardan biri olarak tanıdım.

West Trinity Falls'tan gelen insanların Ponderosa Springs'teki insanlar için çalışması nadir görülen bir durum değil. Onlara göre, onlar sadece bizim hizmetçilerimiz, bizim pisliğimizi temizleyen insanlar. Bunu daha önce hiç fark etmemiş olmam çok garip, ne kadar çok insan zenginler için çalışıyor, onların geçimini sağlamaya çalışıyor. kendileri için bir hayat.

Bizim hakkımızda ne düşündüklerini ancak hayal edebilirim. Eminim oturup ne kadar şanslı olduğumuzdan, işimizin ne kadar kolay olduğundan bahsediyorlardır ve muhtemelen bir dereceye kadar da haklılardır.

Ancak trajedi fakir ya da zengin ayrımı yapmaz. Herkes için gelir ve sizin

Bir malikanede ya da hamam böceği dolu bir dairede yaşamak. Hepimizi yiyip bitiriyor.

Partiye dönmek için acelem olmadığı için koridorlarda dolaşıyorum. Bu evi kendi evim gibi biliyorum. burada istediğimden daha fazla zaman geçirdim.

Çalışma odasına giriyorum, parmaklarım terasa çıkmadan önce tozlu kitapların üzerinde kayıyor.

Kıpırdamadan duruyorum,

İkinci kattaki yerimden aşağıya, arka bahçede kaynaşan misafirlere bakıyordum. Yetiştirilme tarzımla ilgili nefret ettiğim her şeyin açık bir temsili.

Esen rüzgârda taze çiçek aranjmanlarının, ortanca, menekşe ve orkide buketlerinin kokusunu alabiliyorum. Hepsi geniş, yeşil çimenlerin etrafına zarif bir şekilde yerleştirilmiş. Batan güneş yapraklarındaki rengi yansıtıyor.

Büyük beyaz kanopiler, yemek yerken konukları korumak için stratejik olarak yerleştirilmiştir. Dairesel yemek masaları bir tasarımcı tarafından kusursuz bir şekilde dekore edilmiştir. aslında bunun için övgü almak. Büyük boy şapkalarıyla tüm kadınlar ve takım elbise ceketleriyle tüm erkekler estetiğe katkıda bulunuyor.
mükemmel düzenlenmiş süsler.

Her şey düzenli. Etrafta neşe içinde koşuşturan, güneşin tadını çıkaran çocuklar ya da yüksek sesle çınlayan kahkahalar yok.

Her şey zenginlik gibi görünmek ve görünmek için düzenlenmiş.

Tüm bu tanıdık yüzler etrafında büyüdüğüm ama hiçbirisiyle tek bir gerçek sohbet bile etmediğim kişilerdi. Lizzy'nin anne ve babasının yanında durduğunu görüyorum ve acaba bir gece önce sarhoş olup Başka bir kadının parfümü kokuyor. O özel dikim beyaz elbisenin altında hala gerçekte kim olduğunu saklayıp saklamadığını merak ediyorum.

Ponderosa Springs'in tüm nüfuzlu isimleri bugün babamın yeniden seçilmesini kutlamak için burada.

Acıma ve kana bulanmış parayla güvence altına aldığı bir şey.

Mücevherleri ve tasarım kıyafetleriyle onlara bakarken, sanki ilk kez onları gerçek yüzleriyle görüyormuşum gibi hissediyorum.

Hepsi öyle. Büyük bir başarı ve mutluluk serabı. Uzaktan bakınca insanların hayalini kurduğu bir hayat görebilirsiniz ama gerçekte, yaklaştığınızda resim daha da netleşir.

Hepsi rol.

Sırlarını içine gömmek için altı metre derinliğinde çukurlar kazmakla meşgulken sergiledikleri bir gösteri. Tüm iskeletlerini, çarpık yollarını ve iğrenç skandallarını mezara iterek toprağı tüm bu kötülükleri emmeye bırakıyorlar.

Hayaletlere ya da musallatlara inanmam.

Ancak sivillerinin yanlışları yüzünden lanetlenen bir kasaba varsa, o da Ponderosa Springs'tir. Bu, toprağı

kötülükleri, toprağı uğursuz gübreyle zenginleştiriyor. Bu artık o kadar belirgin ki, etrafta dolaşırken bunu hissedebiliyorum.

"Seni ilk kez orada öptüm." Tiksinti bana bir otobüs gibi çarptı.

"Eğer yapmazsam saçımı makasla kesmekle tehdit ettin." Easton'a bakmak için arkamı döndüğümde söyledim. Kolalı bir düğme ve lacivert pantolon giymiş, sarı saçları düzgünce geriye taranmış, zahmetsiz bir tür Yakışıklı, ne kadar berbat bir insan olduğunu zaten bilmeseydim kabul edebileceğim biri.

Ellerini ceplerine sokarak, "Görünüşe göre bazı şeyleri farklı hatırlıyoruz," diye takılıyor.

"Birçok şeyi farklı hatırlıyoruz." İkimizin arasında çok fazla geçmiş var,

Bunun ne anlama geldiğini bile bilmeden önce bir ilişki için eşleştik. Biz gençken, o farklıydı. Arkadaş olarak anlaşırdık. Komik ve zekiydi, her zaman yapacak bir şeyler bulurdu. Ağaçlara tırmanmak, bisiklete binmek, dondurma almak.

Birlikte büyüdük.

Ve ne zaman değiştiğinden, ne zaman şimdiki haline geldiğinden emin değilim.

Doğduğumuzdan beri arkadaşken, burada düşman olarak duruyorduk.

Belki onu sevebilseydim her şey daha farklı olurdu. Belki de bu hayatla bu kadar savaşmazdım. benim kadar zordu. Belki teslim olur ve onun ihtiyacı olan şey olurum, ama genç bir delikanlı olarak bile bunu kendim için istemediğimi biliyordum.

Köpüklü içkimden bir yudum alıyorum. "Yüzüne ne oldu?"

Yüzünün sol tarafına, bir tür yarayı enfeksiyondan koruyan gösterişli bir bandaj yapıştırılmış.

Dişlerini gıcırdatıyor, gazlı beze dokunmak için uzanıyor ve dişlerini emiyor. "Aptalı oynamayı bıraktığını sanıyordum, Sage?"

Kaşlarımı çatıyorum, neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yok.

"Gerçekten bilmiyor musun?" diye soruyor biraz alay ederek. "Rook, senin psikopat sikik arkadaşın, yüzümün yarısını yaktı. Düzeltmek için iki deri nakli gerekti ve yine de etrafta bir ucube gibi dolaşacağım."

"Neden bir şeyi hak edecek bir şey yaptığın hissine kapılıyorum?

Bu mu?"

Easton'ın elinin elimi tuttuğunu hissettiğimde uzaklaşmaya başlıyorum.

Ön koluyla beni kendi alanına doğru çekiyor. Dengem hafifçe bozuldu ve göğsüne yaslandım.

Geçmişteki ilişkimize dair görüntüler beni kırbaç gibi vuruyor ve içgüdüsel olarak bana dokunduğu için parmaklarını kırmak istiyorum.

Buna hakkı yok.

Asla yapmadı ve bir noktada yaptığını düşündüğüm için utaniyorum.

Dudakları kulağıma yaklaşıyor ve midemi bulandırıyor.

"Eskiden birlikte iyiydik. Mutluyduk. Buna hâlâ sahip olabilirsin, Sage. Her zaman istediğin yaşam tarzına, ilgiye, şöhrete. Bunların hepsine hâlâ sahip olabilirsin. Tek yapman gereken bana geri dönmek."

Geri dönecek bir şey yok çünkü bıraktığım hiçbir şey yoktu. Easton'la birlikte olduğum her şey sahteydi. Bir sahtekârlık. Bu kasabada yaşamamanın baskısını atlatmak için olmak zorunda olduğum bir kişi.

"Bırak beni, Easton." Gıcırdıyorum.

Bir saniyeliğine, kısa bir an için

Eskiden tanıdığım çocuk. Eskiden arkadaş olduğum çocuk. Bir gün bambaşka bir insan olarak uyanmadan önce, benim bir mal olduğumu düşünen, sadece nasıl algılandığını önemseyen bir adam.

"Sana dokunmam için bana yalvardığın bir zaman vardı, Sage Donahue. Rook'tan önce, tüm bunlardan önce. Beni tanıyorsun, benimle büyüdün. Eğer bana izin verirsen mutlu olabileceğimizi biliyorum. Sana göstermeme izin ver."

O yaklaştıkça paniğe kapılıyorum, kolum tutuşundan kurtulmaya çalışıyor ama tutuşu daha da sıkılaşıyor.

"Ellerini onun üzerinden eksen iyi olur, Sinclair." Bu sesi tanıyorum. "Yüzünün diğer tarafını da eriyip gitti."

Rook.

Onun varlığı bu sıcak günde kara bir bulut gibi ve gölgeyi ne kadar zlediğime şaşırıyorum. Girişe yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, ne kadar ileri gidebileceğine dair beklentilerime meydan okuyor. kaosa neden olur.

Rook'un babası bu tür toplantıların çoğunda olduğu gibi burada da hazır bulunsa da, oğlu daha önce bu tür bir kalabalığın arasında yüzünü hiç göstermemişti. O buna uymuyor yaşadıkları toplum. Benim yaşadığım toplum.

Easton'dan kolumu çekip uzaklaşıyorum.

Onu.

"Kazanı duydum, Toasty. Olmayı ğrenmelisin Motosikletlerin etrafında daha dikkatli ol, ısınıyorlar." Rook sırtarak zaten kkremekte olan alevleri daha da körüklüyor.

Ona bakarken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Gümüş zincirli kolyesi güneş işığını yakalıyor, dikkatim gömleğinin birkaç düğmesinin açıkta olduğu göğsüne yöneliyor. Tenini süsleyen mürekkep kısmen görünüyor, dudaklarımı yalamama yetecek kadar, daha fazlasını istememe yetecek kadar.

Tek bir kara kaşını kaldırarak onu gözümle becerdiğimin farkında olduğunu belli ediyor.

Geniş omuzlarına gerilmiş koyu mor elbise gömleği, uyluklarındaki tonlanmış kasları zorlayan siyah pantolon - bu benim yapabileceğim bir şey değil. giymesine alışmıştım. Ama alışabileceğim bir şey olmaya başladı.

"Ah," diye somurtuyor Easton. "Hâlâ onu ilk benim becerdiğimi mi kısıkanıyorsun yoksa seninle rol yapmak yerine ait olduğu yerde, burada olduğu için mi kızgınsın?"

Rook kendini kapının pervazından iterek boşluğa doğru ilerliyor ve varlığıyla odayı dolduruyor. O bunu yaparken Easton'ın nasıl geri çekildiğini kaçırmıyorum.

"İşte bu noktada yanlış anlıyorsun, Sinclair," diyor. "Benimle hiçbir şeyden zevk alıyormuş gibi yapmak zorunda kalmadı."

Onun isyanı içimi acıtıyor.

Hayatı boyunca kendisine şeytan olduğu söylenmişti. Bu kabul ettiği bir roldü, onu acılarından ve dünyanın geri kalanından koruyabilecek bir rol. O her zaman öyle olacaktı; bu asla değişmeyecekti.

Ve içindeki şeytanları kabullenmeyi öğrenmiştim. Ancak, bu onun daha fazlasını yapamayacağı anlamına gelmez.

Easton bana döndü. "İstediğin hayat bu mu? Varoşluk mu? Dışlanmak mı? Bunu kendin için istemediğini biliyorum, Sage. Beni seç, haklı olduğumu biliyorsun. Beni seçersen tüm sorunların ortadan kalkar ama onunla gidersen çapraz ateşte kalmayacağını garanti edemem."

Döndüğümünden beri bana nasıl gözden düştüğüm anlatıldı. Eskiden olduğumdan tamamen farklı biri haline geldiğim söylendi. Ama bence bunun sebebi Her zaman olmam gereken kişi olmak.

Ve bunu, her zaman birlikte olmam gereken kişinin yanında durarak yapmak istiyorum.

Bu an benim ebedi lanetlenme hikayem. Bunu saklamak yerine, ilk kez ne istediğimi açıkça kabul ediyorum. Kendim için tam olarak ne istediğimi ona gösteriyorum.

Easton'ın yanından sessizce geçip gidiyorum, hareketlerimin ona cevabını vermek için yeterli olacağını biliyorum. Onun yargılayıcı gözlerini hissediyorum. Kendini beğenmiş cennetinden bir kez daha kovulduğum için beni cezalandır.

Ama beni kendi isteğimle indigim bir yerden atamazlardı. Bu sefer olmaz.

Rook'un yanında duruyorum, onun yanındaki yerimin ne anlama geldiğinden emin değilim ama her halükarda orada olmak istediğimi biliyorum.

Ona bakıyorum, cehennem ateşî gözleri parlıyor,
biliyorum ki eğer tekrar göklerden yuvarlanıp
Gökyüzünden düşen şimşek, peşinden koşan gök gürültüsü
olurdum. Bedenimi yalayan onun ateşî olduğu sürece
orada, sonsuz alevler içinde onunla birlikte kalacaktım.

O benim Lucifer'im ve ona Lilith'i olabileceğimi
gösterme vakti geldi.

CHAPTER THIRTY

punishment

rook

Hiçbir şeyden korkmadım.

Kendime, eğer korku ortaya çıkarsa, onunla gülümseyerek ve bir kibrit çakarak yüzleşeceğimi söyledim.

Ama içime bir parça endişe düştüğü anda tam tersini yaptım. Diğer yöne döndüm ve koştum.

Hiçbir şeyden korkmadım. Ona kadar.

"Burada ne halt ediyorsun?"

Bilardo odasının kapısı arkasından gürültüyle kapanıyor ve bizi tik ağacı kokan mekânın içine hapsediyor. Ateşlenmesi gereken şöminenin çatırdadığını duydum ama aldırmadım.

"Babanın kutlama partisine sevgilin olmadan gelmene izin verirsem ben nasıl bir adam olurum?" Şakayla karışık sordum.

"Rook," diye azarlıyor, kollarını önünde kavuşturup savunmaya geçiyor.

Gelmeyi planlamamıştım.

Ama bu korku içimi kemirmeye başlamıştı. O kadar nadir bir duygudur ki bunu hemen anladım.

Babasının burada olduğunu, Easton'ı, bir zamanlar etrafını bir kalkan gibi sardığı tüm insanları düşündüm. ve ona ne yapacaklarından korkmuyordum. Onlar zayıf. Korkaklar.

Onlara ne yapabileceği konusunda endişeliydim.

Ya babası onu biraz fazla zorlasaydı, ya Easton onun yapmak istediğini bildiğim şeye devam etseydi ne olurdu?

o oda. Duyguların gelgit dalgalarını biliyorum.

sabrının ne kadarının

Burada bulunarak test edildi. Tek yapması gereken küçük bir çakmak taşı ve durdurulamaz bir orman yangınına dönüşecekti.

Yoluna çıkan her şeyi ve herkesi yakıp kavuruyor. Hissedebiliyorum.

Öfkesi. Kendine hakim olamaması. Umutsuzluğu.

Ben de düşündüm ki, düşmanlığı beslemek için daha iyi bir yol var mı?

ona tam olarak arzuladığı şeyi vermekten daha iyidir. "Sana söylemem gereken bir şey var. Birkaç şey."

Ona doğru yürüyorum, acele etmeden, neyin peşinde olduğumu merak etmesini sağlayarak. Beni şüpheli gözlerle izliyor, ki bu beni şaşırtmıyor. Benim için bilinen öngörülemezlik.

"Ve daha sonraya kadar bekleyemez miydi?"

Yüzümde bir gülümseme belirliyor, ayaklarım onun topuklarının ucuna değdiğinde duruyor. Onun kokusu parfüm yüzüme çarpıyor ve kasıklarımın ağrmasına neden oluyor. "Yaptığımız tek şey buydu, TG," diyorum kısık bir sesle

Kibriti ağzımdan çekerek. "Hamlemizi yapmak için bekliyoruz, federalleri bekliyoruz, babanı öldürmek için bekliyoruz."

Kibritin kırmızı ucunu tenine doğru daldırıyorum, sert ucunu köprücük kemiğinde tam yara izinin olduğu yerde gezdiriyorum. Aynısını ben de kendime takıyorum.

Kader bu hayatta birlikte olduğumuzu bilsin diye kendime verdiğim.

Gergin.

Orada durup bu sefer neyin peşinde olabileceğimi merak ederken dalga dalga yayıldığını hissedebiliyorum. Acaba ben onu incitecek miyim? Bunu sonsuza dek bitirecek miyim? Ve kişisel favorim, ona dokunacak mıyım?

"Beklemekten bıktım."

"Peki ya polis? Peki ya Cain?" Kaşları endişeyle çatılıyor ama gözleri heyecanla parlıyor.

"O iş halledildi," diye nefes alıyorum, yara izinden göğsünün ortasına doğru bir çizgi çiziyorum. "Hiçbir şey bizi durduruyor."

"Bana bunu söylemek için mi geldin?"

"Olaylardan biri de bu."

"Peki ya diğeri?"

Onu böyle yakalayabildiğim zamanlardan zevk alıyorum.

Yanakları kızarmış ve kendinden emin değil. Onu bu kadar endişeli yapabilecek tek kişi benim. Dünyanın onu olduğu gibi güçlü bir kadın olarak görmesini istiyorum. Başa çıkılması gereken bir güç olarak.

İnsanların onun etrafından nasıl çekindiğini görmek beni zorluyor. Kendisi görmese bile ben görüyorum. Kaybettiğini düşündüğü güç ne olursa olsun, insanlar hala ondan korkuyor ve ben onun bu yönünü çok seviyorum.

Onu kırabilecek tek kişinin ben olduğumu seviyorum. Onun derisinin altına girip kendimi gömebilen tek kişi. İçinde.

Ellerim vücuduna doğru iniyor, kalçalarının altından kayıyor ve onu yumuşak bir şekilde kaldırıp belime doğru çekiyor.

Ağzı zorlukla ayrılıyor, dudaklarından bir nefes düşüyor. "Ne yapıyorsun?"

Onu bilardo masasına doğru götürüyorum, yumuşak yeşil keçe malzemenin kenarına yatırıyorum.

"Özür diliyorum," diye mırıldanıyorum, aramızda bir santim boşluk bırakarak ona sertçe bakıyorum.

"Rook, özür dilemeni gerektirecek bir şey yok."

Acele etmeden bir dizimi güm diye yere indiriyorum, diğeri de onu takip ediyor ve yapmam gereken şeye hazırlanıyorum. Ellerimi bacaklarından aşağı çekiyorum, baldırlarını avucumun içine alıyorum ve başparmağımla hafifçe masaj yapıyorum.

"Var," diyorum yerdeki yerimden ona bakarak.

Sunağım.

Benim kurtuluşum.

"Sana inanmadığım için, bize inanmadığım için. Yalanı görmediğim ve seni elimde tutmak için gerektiği gibi savaştığım için." Gömleğimin düğmelerini açıyorum, omuzlarımdan aşağı çekiyorum ve yere düşmesine izin veriyorum.

"Acıt. Bana ödet."

İhanete uğrama, incinme ve onu kaybetme korkusu beni öylesine tüketmişti ki, ondan nefret etmeme izin verdim. Kalbimin başından beri bana söylemeye çalıştığı şeyi, yani onun farklı olduğunu kabul etmedim.

Benim olduğunu.

Ondan nefret etmeme izin verdim ve o da bu yüzden cehennemi tek başına yaşadı.

Bildiğim tek yol bu.

Bu.

Topuğunun ucunu hissetmeden önce bir saniye bekledim. çenemin altından tutup başımı yukarı kaldırıyor. Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum, gözlerim onunkilerde.

Omuzları dik, bana bakarken kontrollü görünüyor.

Anka kuşum.

"Senin acına ihtiyacım yok, Rook Van Doren. Bana söz vermeni istiyorum."

Hiçbir şeyi şu an onu istediğim kadar istememiştim. Onu yiyip bitirmek istiyorum. Onun için her şeyi yaparım. var.

"Bana ne olduğunu söyle," dedim, "ve senindir. Hepsi senin, bebeğim."

Baştan çıkarıcı bir kadın gibi, iki bacağını da masanın üzerine çekip açıyor ve elbisesinin kalçalarına kadar yükselmesine neden olarak onu bana tamamen açıkta bırakıyor.

"Kendine zarar vermeyi bırakacağına dair bana söz vermeni istiyorum."

Hava kalın ve yanan ciğerlerime ağır geliyor. Onun tatlı kokusu beni boğmaya yetiyor, başımı döndürüyor ve sersemletiyor. Solgun parmaklarını takip ediyorum, merkezini buluyorlar, kapalı yarığını alaycı bir şekilde yukarı ve aşağı ovuyorlar.

"Bunu telafi etmek mi istiyorsun? Bana dokunmak mı istiyorsun, pyro?"

Şu anda ona dokunabilmek için Tanrı'ya dua ederdim. "O zaman bana söz ver. Artık kesik yok. Daha fazla acı yok."

O

Amcığına daha sert bastırıyor, ağzından küçük bir inilti dökülüyor. "Bana geleceğine söz ver. Birbirimize yardım edebiliriz. Ben sana yardım edebilirim."

İnce külotunun üzerinde koyu, ıslak bir nokta beliriyor ve ağzım sulanıyor, göğsüm ağrıyor. Nefesi daha düzensiz çıkmaya başlarken göğüsleri sabit bir ritimle aşağı yukarı hareket ediyor.

Şehvet ve kalp ağrısı kafamın etrafında dönüyor.

Beni affetmeye götürebilir mi? Bırakmama yardım etmek için yeterli olabilir mi?

Ben aptal değilim. Peri masallarına inanmam ve uzun süre boyunca onun da beni seveceği gibi sapkın hayallere kendimi kaptırmayı reddettim.

Ama peşinden koştuğum acı, ona dokunamamanın acısıyla kıyaslanamaz bile. Ona sahip olamamak. I kendimi affetmeyi öğrenebilirim, ama onsuz olmak istemiyorum.

Yine mi?

"Güzel olmayacak," diyorum, sesim boğuk çıkıyor.

"Benim acım çirkin, tüketen bir canavar, Sage. Böyle bir şeyle başa çıkabilir misin?"

"Çok fazla olduğunda kendine zarar veren tek kişi sen değilsin, Rook."

Ellerini ortasından kaldırırken onu takip ediyorum, arkasına uzanıp onu benden koruyan elbisenin fermuarını açıyor. Soyunmak için acele etmiyor, kollarını kollardan çekip siyah kumaşı beline dolanana kadar aşağı itiyor.

Baştan çıkarıcı bir şekilde bacaklarından çekip, işi bittiğinde ayağıyla yere atarken dilimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum. Gözlerim önce nereye bakacağını bilemiyor. Gözlerinin yakıcı mavisini, narin kıvrımları

Kalçalarının üzerinde yuvarlanıyor ya da tozlu pembenin mükemmel tonundaki esnek göğüsleri ağzım için yalvarıyor.

O benim en büyük gönül yaramdı. İçimde öyle derin bir delik açmıştı ki, onu doldurabileceğimi hiç düşünmemiştim. Ruhumun içindeki boş vadiye alışmıştım.

Ama o aynı zamanda benim tek kurtuluşum.

Tapınmaya cesaret edebileceğim tek sunak.

Sonunda bakmak istediğim yeri buluyorum, çünkü kollarını önüne indiriyor ve orada yatan kirli beyaz yara izlerini ortaya çıkarıyor.

Bileğinin altından başlayıp, dirseğindeki kıvrımın hemen altında durana kadar kollarında dikey olarak ilerlerler.

"Babam bir seçim yaptı, ben de öyle," diye nefes alıyor.

"Beni elinde tutmak istedi ama ben ikimizi de alamayacağından emin olmak istedim. Yalnız acı çekmek zorunda değiliz, Rook."

Ayağa kalkıyorum.

Beni asla Cennet Bahçesi'ne ya da Cennet'in incili kapılarına götüremeyecek. Bunun için artık çok geç.

Ama kendi huzurumuzu yaratabiliriz. Kendi şartlarımızla kendi kurtuluşumuzu. Sonsuz alevler krallığında kendi göksel şehrimizi.

Bileklerini tutuyorum, parmaklarımı kıvrarak çökmüş deriyi inceliyorum. Onca dikiş, onca kan kaybetmiş olmalı. Yapayalnızdı, o kadar mutsuzdu ki her şeye son vermek istemişti. Onu bir daha asla göremeyecektim. I onu sonsuza dek kaybedebilirdi.

Taşaklarıma hızlı bir tekme yemiş gibi hissediyorum, karnıma sert bir bıçak saplanıyor.

"Artık uçamayan bir kuş değilsin, Sage. Sen bir anka kuşusun. Seni söndürmeye çalıştılar ama sen buna izin vermedin. Ne benden ne de başka birinden yardım almadan kendini o küllerden inşa ettin. Sadece sen."

Ön cebime uzanıp zarif altın zinciri çıkarıyorum ve ortasındaki kuş ışığı yakalıyor.

"Ölmek kolaydır. Benim için yanabilir misin?" Öylesine sormuyorum.

Yalvarıyorum.

Uzanıp asılı duran tılsımı yakalıyor ve parmağını kaplamalı kanatlı yaratığın üzerinde gezdiriyor.

"Bunu nereden buldun?" diye fısıldıyor, yanağından tek bir damla gözyaşı süzülüyor ve içimden onu yalamak geliyor. Hüznünü yakalamak ve bir daha asla hissetmemesi için hepsini yutmak.

"Onu Cain'in rozetinden erittim," diyorum. "Sana bir daha asla dokunamayacağının bir hatırlatıcısı olarak. Kimse dokunamayacak. Sen izin vermediğin sürece."

Gözlerindeki soruyu görüyorum. Ne olduğunu, ne yaptığımı bilmek istiyor ama şu anda söylenmemesinin daha iyi olacağını biliyor.

Metali alıp boynuna doluyorum, arkadan kancalıyorum, böylece köprücük kemiğinin tam ortasına düşüyor. Bir an için ona bakıyor ve ilk başta hoşuna gidip gitmediğinden emin olamıyorum. Korkunç bir hediye.

Ama bana tekrar baktığında, dudakları hafifçe aralanmış, bana cevabını veriyor,

"Rook, şimdi bana dokunmanı istiyorum."

Başka bir şey söylemesine ihtiyacım yok. İhtiyacım olan tek izin bu.

Vücudumu onunkine yaklaştırıyorum, masanın üstüne sürünüyorum ve üzerine çıkıyorum. Belim onun süt gibi kalçalarının arasında,

Ağzımı onunkinin üzerine bırakıyorum ve öpücüklerimden şişene kadar ağzının kırmızı rengini içime çekiyorum.

Dillerimiz birbirine dolanırken içimde inliyor, birbirimizi yiyip bitiriyor, her bir çiğ parçayı duyguları birbirlerinin ağızlarına. Tüm eziyetler, tek başına çekilen tüm acılar, tüm aşklar.

Göğsüm ağrıyor. Kalbim çarpıyor, bir yıldan uzun süredir ilk kez canlanıyor. Kendimi ödüllendirmek iyi hissettiriyor

tam tersi. Yıllardır bedenime yapışmış olan bu erimiş sıcak zincirler kendilerini çözmeye başladılar.

Muhtaç, istekli ve her parçası bana ait.

Ağzımı aşağı doğru hareket ettiriyorum, boynundaki hassas derinin tadının çileğe mi yoksa bala mı daha çok benzediğinden emin değilim, ama her iki durumda da dilimin üzerindeki tat asla unutmak istemediğim bir tat.

Aşağıya doğru indikçe, üzerinde daha fazla mor ve kırmızı iz bırakıyorum. Her santimetrekaresini benimle kaplanana kadar işaretlemek istiyorum. Onun benim olduğunu tüm dünyaya duyurmadan bir gün daha geçirmek istemiyorum.

Ellerim göğüslerini okşarken "Ağzın çok iyi hissettiriyor" diye inliyor. Yumuşak ve diri, sıcak ve meraklı parmaklarıma davetkâr. Meme uçlarıyla işkence edercesine oynuyorum.

Onun her zaman benim olduğu gerçeğini çok uzun süre inkar ettim. Ve şimdi onun bana ait olduğu düşüncesiyle deliriyorum.

Ona tamamen sahip olmak, her santimini sahiplenmek.

"Daha da iyi hissetmek üzereyim," diye fısıldıyorum. külotunun hemen üstünden öptü. "Kahretsin, bunu özlemişim." "Ben mi?"

"Seni. Seni tatmayı özledim," ağzımı çıplak vücudunda gezdiriyorum, "seni becermeyi özledim, düşündüm Sen gittiğinden beri başka bir şey yapmadım. Başka kimseye dokunmadım. Sadece seni beceriyorum."

Kemerini aşağı sıyrıyorum, iç çamaşırını tek seferde bacaklarından çıkarıyorum.

Onun için kesinlikle açlık çekiyorum. Ağzım sulanıyor onun parlayan, pembe amının görüntüsü, ıslak ve benim için hazır. Uzun zamandır onun amını dilimin üzerinde görmekten kendimi mahrum bırakmıştım. Düzeltmek istiyorum.

Vücudumu bacaklarının arasına yerleştirerek, omuzlarıma yer açmak için kalçalarını genişlemeye zorluyorum.

Dilimi tümseğinin üstünden açıklığına doğru gezdiriyorum. Sızan merkezini yüzüme doğru itmeye çalışarak bana karşı sarsılıyor, sürtünmenin peşinde, zevkin peşinde.

Buna mecbur olduğum için mutluyum, ağzımı klitorisine götürüyorum, hassas tomurcuğu hissetmesi için yeterli basınçla emiyorum. Dilimin ucunu yavaşça etrafında

dolaştırıyorum, her ikisiyle de alay ediyorum.

Bizi. Uyluklarının arasındaki yasak meyveyi yemeye başlamadan önce sadece birkaç saniye oynayabiliyorum.

Parmakları saçlarıma batıyor, beni merkeze doğru itiyor, daha fazlası için ağrıyor. Sıcak dilim kaygan kıvrımlarında geziniyor ve dönüyor ve onu dünyadaki son yemeğimmiş gibi içime çekiyorum.

İki parmağımla, onları sıkı deliğinin içine kolayca kaydırmak için sularını kullanıyorum, kanalına girip çıkarken etrafımda sıkıldığını hissediyorum.

"Tüm o özensiz sesler benim için mi?" Onun seksine doğru inliyorum, sesim hassas tomurcuğuna karşı titreşiyor. "Ne kadar tatlısın, bebeğim."

Dilimi klitorisine doğru düzleştiriyorum, bana sürtünmesine izin veriyorum, basıncı ve ritmi kontrol etmesine izin veriyorum. Kırılmaya hazır olana kadar beni kullanmasına izin veriyorum.

Alnında küçük kırışıklıklar oluşuyor, inlemeleri daha sert çıkıyor, tüm vücudu kıvranıyor ve kıvrılıyor, omurgası masadan yükseliyor. Sikim ağırlaşıyor ve zonkluyor, duvarlarının etrafımda kenetlendiğini hissetmek için çaresizim.

Yakın olduğunu biliyorum. Her zaman bilirim.

Çünkü kızımı tanıyorum.

Sularının çenemden aşağı aktığını, beni sıvısıyla kapladığını hissediyorum, o kadar kutsal ki dünyayı günahlarından arındırmaya yetebilir. Serbest elimle kayganlaştırıcıyı kışına doğru sürüyorum ve parmağımın ucuyla dar deliğe masaj yapıyorum.

"İyi bir fahişe olup bu deliği de sikmeme izin verecek misin?"

Bir parçam alay ediyor.

Diğer parçam ise her deliğe sıfır kısıtlama ile sahip olmak için vahşi.

Ben oynamaya devam ederken başını sallayarak inliyor, parmağımın ucunu içeri itiyor ve ne kadar sıkı olduğuna inliyor.

"Söyle. Bana sor."

Dirseklerinin üzerinde doğruluyor, yüzü zevkten kıpkırmızı, kalçalarının arasından bana bakıyor.

"Kıçımı sikmeni istiyorum." Mavi gözleri o kadar çok ihtiyaçla dolu ki ona hayır diyemiyorum. "Lütfen."

"Siktir," diye inliyorum dudaklarına doğru ilerlerken, dilimi ağzının içine sokuyorum ve bana kendini tattırmasına izin veriyorum. "Senin için çok zayıfım, Sage."

Elimi vücudumdan aşağı indiriyorum, pantolonumu çıkarıyorum ve dizlerimin üzerine oturuyorum. Avucumu sarıyorum

Kendi etrafımda dönüp uzunluğumu pompalarken, uçtan birkaç damla ön spermin sızmasını izliyorum.

"Rook, lütfen bebeğim. Sana ihtiyacım var," diye inliyor ve kendini bana sürtüyor.

Dikkatlice bacaklarını daha da açarak onu kalçalarımın doğru çektim, sonra ellerimi kıcının altından geçirerek bana doğru kaldırdım.

İçgüdüsel olarak, bacakları omuzlarıma dayanmak için aşağı iniyor, topukları hala ayaklarını süslüyor.

Kendimi onun göt deliğine yönlendirmeden önce sikimi yağlamak için onun pürüzsüzlüğünü kullanıyorum.

"Seni burada başkasının becermesine izin mi veriyorsun, sürtük?" İçine girerken dişlerimi gıcırdatarak soruyorum. Duvarlarının beni dışarı çıkarmaya çalıştığını, bedenimi reddettiğini hissediyorum, ama itmeye devam ediyorum.

"Hayır, hayır, sadece sen." Başını sertçe sallıyor, bana uymaya çalışırken gözlerini sımsıkı kapatıyor. "Kahretsin, yanıyor."

Klitorisini uyarmak için başparmağımı kullanıyorum, onu rahatlatmaya çalışıyorum.

"Rahatlamalısın bebeğim. Bırak gireyim," diye fısıldıyorum, başparmağımla klitorisini becerdikçe daha da içeri giriyorum. "İşte bu, işte benim kızım. Kahretsin, inanılmaz hissediyorsun.

Kıçını gerdiğimi hissediyor musun? Duvarlarını sikim için şekillendirdiğimi?"

"Hissediyorum-" Tüm vücudunu ele geçiren bir inilti tarafından yakalandı. "Çok dolu, çok iyi."

Kıçına tamamen girdiğimde, ne kadar güçlü bir şekilde

kenetlendiği için nasıl ekebileceğimden emin değilim.

etrafımda.

Ama yavaşça kalçalarımı çalıştırmaya başlıyorum, başparmağımı biraz daha hızlı hareket ettiriyorum. Yüzüme yayılan sırtışa engel olamıyorum, daha hızlı hareket etmem için etrafımda yeterince gevşediğini hissediyorum.

"Sen çok güzel küçük bir fahişesin, Sage. Beni çok iyi alıyorsun."

Kısa süre sonra daha büyük bir güçle içine giriyorum ve yüzünde gergin bir ifadenin oluştuğunu görebiliyorum. Kendimi onun içinde daha derine iterken kalçalarım tekrar tekrar tenine çarpıyor.

Kendi salıverilmem topuklarımı yalıyor, içimi burkuyor ama umurumda değil. Sadece onun boşalmasını izlemek istiyorum.

Coşkunun teninde nasıl patladığını, tepeden tırnağa nasıl yayıldığını görmek istiyorum. Hayatımın geri kalanında o yüzü görebileceğim anlamına gelseydi bir daha hiç boşalmasam da umurumda olmazdı.

Sadece bu yeterli olurdu.

"Siktir, siktir," diye küfrediyor, tırnaklarını kalçalarımın geçiriyor. "Rook!"

"Çok sıkı, çok iyi," diye homurdanıyorum, vuruşlarım daha düzensiz, kontrolden çıkmış hale gelirken, altımdaki spazmlarını hissediyorum.

Bu yeterli değil. Daha fazlasını istiyorum. Hepsini istiyorum.

Onun kırılmasını ve tamamen sikilmesini istiyorum. O kadar zayıf olsun ki, kimsenin onu anlamadığı bu aptal partiden onu ben taşımak zorunda kalayım.

Etrafı onu kafese koyan insanlarla çevriliydi. Çünkü onu serbest bırakırlarsa neler yapabileceğinden korkuyorlardı.

"Tekrar gel," diye homurdanıyorum, bacaklarını ayak bileklerinden tutup ayırıyorum, böylece masaya düşüyorlar ve onu bana açık bırakıyorlar.

Orta ve yüzük parmağımı amcığının içine sokuyorum, uzun parmağımı diğer deliğine sokmaya devam ediyorum.

"Çok fazla," diye boğuluyor. "Kahretsin, bu çok fazla."

Parmaklarımı içeri ve dışarı doğru çalıştırarak, hızımı artırarak, süngerimsi bir noktayı sonuna kadar ovaladığımdan emin oluyorum onun içinde.

"Gel dedim," diye emrediyorum, organlarımla içimden geçtiğini hissediyorum, tam o sessiz bir çığlık atarken, zevk onu tamamen ele geçiriyor.

Sırtını masadan kaldırıp benden uzaklaşmaya çalışıyor ama ben parmaklarımı hareket ettirerek tohumlarımı onun derinliklerine pompalamaya devam ediyorum.

Karnımın alt kısmına berrak bir sıvı fışkırıyor, amcığı ikinci orgazmı onu paramparça ederken üzerime yikanıyor. O sıkılaştıkça ben sertçe inliyorum.

İkimiz de bu mutluluk durumunda kalırken oda düzensiz nefeslerle doluyor, vücudu doruğunun artçı şokunu yaşıyor.

Eğilip boynunun hırpalanmış derisine yumuşak öpücükler kondururken kendimi onun içinde tutuyorum. Dilim bıraktığım izlerin etrafında dönerken, tenindeki tuzlu teri tadarken duygularım şehvetimin yüksekliğiyle karışıyor.

Geçen sefer yaptığım gibi sormak yerine, bunu pazarlığa açık olmayan bir ifade haline getiriyorum.

Umutsuzca su içmeye ihtiyaç duyan kuru bir sesle, "Seni tutuyorum," diyorum.

Parmakları saçlarıma gömölüyor, uçlarını hafifçe çekiştiriyor ve dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü hissedebiliyorum.

"Bana hep sahip oldun, Rook. Her zaman."

CHAPTER THIRTY-ONE

the phoenix

sage

Bir gün daha.

Bir planımız vardı ve nihayet onu uygulama zamanı geldi.

Bu uzun zamandır beklenen bir şeydi ve bunun kesinliği çürüten et gibi havaya yapışıyor. Beni takip ediyor, başımın etini yiyor.

Bugün bitmesini istiyordum ama doğum günü için Briar'la birlikte amcasında olan Alistair'i beklemek zorunda kaldık. İntikam ve aşk arasında bir denge olduğundan emin olmalıydım.

Onlarla birlikte olduğum süre boyunca Alistair'in işler kötüye gittiğinde yanında olma ihtiyacı duyduğunu öğrenmiştim. Sadece kontrol sorunları olduğu ya da kontrolü elinde tutmak istediği için değil, işler kötü gittiğinde suçu üstlenecek kişi olmak istediği için. Onları beladan ve zarardan uzak tutan kişi olmak istiyordu. Onlar için o buydu.

Yaşlı koruyucu.

Koruyucu.

Onların sürekli gölgesi.

Bana hâlâ ısınamamış olsa da ona bu yüzden saygı duyuyorum. Aslında, hiçbiri gerçekten ısınmadı, Özellikle de Thatcher. Benim hayranım olmadığını çok açık bir şekilde ifade etti.

Ama sorun değil çünkü Rook'un var.

Rook benim için yanıyor ve bu alevleri körüklemeye devam etmek için oksijen olmaya niyetliyim.

Bahar Yemeği'nden bu yana birkaç gün geçmişti ve sanırım bedenimin dışında geçirdiği tek bir an bile olmamıştı. Ve bu benim için fazlasıyla iyiydi.

Tüm bu kargaşa ve kaosun arasında bile Etrafımızda olup bitenler, çatlaklar arasında kendi küçük sığınağımızı bulmuştuk, sadece bizim olduğumuz anlarda yaşıyor ve nefes alıyorduk.

Daha önce birlikte toplum içine çıkamadığımız için ne kadar çok şey kaçırdığımı fark etmemiştim. Artık bir odaya girdiğinde ona aval aval bakabiliyorum ya da oturabiliyorum. İstersem sınıfta onun yanında olabilirim.

Birlikteyiz.

Çok fazla keder yaşadığım bir dönemde bile kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Ona sahip olduğumu biliyorum ve artık karanlıkla tek başıma yüzleşmek zorunda değilim, çünkü o asla sönmeyen bir ışık. Ve hepsi benim.

Böylesine uğursuz planlar yapılırken, hepimizin hala bu kadar normal hayatlar yaşıyor olması beni hayrete düşürüyor. Bu Olan biten kötülüğe rağmen, bundan güzel bir şey çıkarabiliyoruz.

"Sadece bir dakika sürecek, söz veriyorum. Sadece üstümü değiştirmem gerek," diyorum Lyra'ya, o da arkamdan Silas'ın evine giden kaldırımında yürüyor.

Rook hâlâ orada kalmamı istiyor. Frank'in sonu gelene kadar.

"Giydiğin kıyafetin nesi var? Sadece Tilly'ye gidiyoruz."

"Bütün gün bu eteği giydim ve bir çift tayta ihtiyacım var. En fazla iki saniye sürer."

Lyra'nın dolabında bulduğum şeyi mezara götüreceğimi biliyordum. Bu onun saklaması gereken sırrı, yakması gereken gerçeğiydi. Eninde sonunda ortaya çıkacağını biliyordum, ama o zaman gelene kadar, söz verdiğim gibi onun takıntısını göğsüme yakın tutacaktım.

Son birkaç gündür her şey o kadar düzgün gidiyordu ki, bir şeylerin kötü gitmesini beklemeliydim

Yanlış.

Bunun olacağını tahmin etmeliydim.

Ancak hiçbir şey beni bizi bekleyen şeye ya da bunun her şeyin gidişatını ne kadar büyük ölçüde değiştireceğine hazırlayamazdı.

Kapı açıldığında üç şey olur.

Bir.

Silas'ın annesi Zoe, Caleb ve Levi ile birlikte kanepede oturmuş, gözyaşları yüzünden aşağı akarken onu teselli etmektedir.

İki.

Sofistike, yumuşak huylu bir baba olan Scott Hawthorne, yerde bir delikte volta atmaktadır. Her kimse Yaptığı telefon görüşmesinin karşı ucunda, parçası olmak istemediğim bir fırtınaya göğüs geriyor.

Üç.

Kapıya giden yerde kan var. Birinin ölümünü gerektirecek kadar değil, ama sizi endişelendirecek kadar.

"Sage!" Zoe nefes nefese, ayağa kalkıyor. "Sage'den haber aldın mı?

Si?"

"Hayır, neler oluyor? O iyi mi?" Endişeyle soruyorum. devralıyor.

Olamaz.

Hayır, hayır, hayır.

Şimdi Scott'ın elinde beyaz bir bandaj olduğunu fark ediyorum, bandajın içinden kan sızıyor.

"Ne oldu?" Cevabı duymaktan neredeyse korkarak söylüyorum.

"Silas, küçüklüğünden beri ilk kez yaşadığı bir psikotik nöbetin ortasındadır. Psikoza teslim olmuş ve bunun kendi gerçekliği olduğuna inanmaya başlamıştır."

"Ama ilacının yardımcı olduğunu sanıyordum-"

"Öyleydi," diye hıçkırıyor Zoe. "Ama onları almayı bıraktı.

Biz

babasının onunla yüzleştiği güne kadar hiçbir fikri yoktu.

semptomlarının kötüleştğini ve hapları bir vitamin takviyesiyle değiştirdğini itiraf etti. Bunu bilmemizin hiçbir yolu yoktu."

Lyra'ya dönüyorum. İlk içgüdüm Rook'u aramak oldu, o ne yapılacağını bilirdi, değil mi?

Suçluluk duygusu içimde yüzüyor.

Bu kısmen benim hatam. Aramızda olanları Rook'a itiraf etmesi için ona çok fazla zaman verdim. Ama son birkaç gündür iyiydi. İyi görünüyordu ve şimdi buradayız.

Tek gereken bir parmak şıklatmaktı.

"Gitmesini engellemeye çalıştım ama çok uzaktaydı. Kafasının içinde. Onunla mücadele ettim, ambulans çağırarak kadar uzun süre evde tutmaya çalıştım ama o-" Scott yaralı elini kaldırıyor, kelimeler yerine hareketlerle söylüyor. "Seslerin ona ne yapması gerektiğini söylediğinden bahsedip durdu, böylece-" Kelimeleri boşuk boşuk söylüyor, endişeli bir babanın hüznü onu ele geçiriyor. "Böylece Rose'u geri alabilecekti."

Bunun anlamı olabilecek pek çok şey vardır ve aynı zamanda hiçbir fikrimiz de olmayabilir, çünkü her ne ise Şu anda Silas'ın içinde olup bitenler Silas ve iblisleri arasında, hiçbirimizin anlayamayacağı bir şey.

Şizofreni, kurbanlarına merhamet etmeyen, öngörülemez bir akıl hastalığıdır ve Si de bir istisna değildir.

Cebimden telefonumu çıkarırken ellerim titriyor.

"Nerede olduğunu, nereye gittiğini, kendine neler yapabileceğini bilmiyoruz." Scott hayal kırıklığına uğramış elini yüzüne indirdi.

"Küçük oğlum," diye ağlayan Zoe'nin gözyaşları akmaya devam ederken kocasının yanına gidip onu teselli etmeye çalışıyor.

Silas'ın eve sağ salim dönmesi. "Scott, bebeğimiz."

Onu göğsüne çeker, sıkıca sarılır.

Sanki kolları onu dışarıdaki acıdan koruyabilirmiş gibi.

"Rook'u arayacağım," diyorum endişeyle. "Belki nerede olabileceğine dair daha iyi bir fikri vardır."

Telefonumda hâlâ Lucifer olarak kayıtlı olan ismini tıklıyorum. "Onu zaten aradık. "Onu zaten aradık. Temasa geçildi," diyor Scott tam çevir sesinin bittiğini duyduğumda.

Diğer uçta Rook'un nefes alışını duyabiliyorum. Paniğini hissedebiliyorum. Endişesini. Acısını.

"Onu geri getireceğiz," diyorum onlara, bunu daha iyi hale getirecek başka ne söyleyebileceğimi bilmeden.

Rook kulağıma, "Onlara emin olmadığın şeyleri söyleme, TG," diyerek göğsümün zonklamasına neden oluyor.

Lyra ve ben evden çıkıp arabaya doğru ilerliyoruz. "Rook, sana bir şey söylemem gerek," diye mırıldandım, "Ben Daha önce bir şeyler söylemeliydim, biliyorum ve bu benim hatam. Bunun benim hatam olduğunu biliyorum-"

Söylemem gerekenleri söylemekten korkuyorum. Çünkü bunu yaptığımda benden nefret edeceğini biliyorum. Ve ben bunu tekrar yapamam. Benden nefret edemez.

Onu daha yeni geri aldım.

Rose'un bana bahsettiği son şeylerden biri Silas'ın ondan nefret etmesinden korkmasıydı ve bunun ne kadar çılgınca olduğunu düşündüm. Bu kadar aptalca bir şeyden korkması.

Ama şimdi anlıyorum.

"Çok üzgünüm, ama Silas-" "Bana söyledi."

Rahatlama ve kafa karışıklığı içimi kaplıyor. "Her şey hakkında mı?" Mırıldanıyorum.

"Her şeyi. Ona ültimatom vermenle ilgili kısmı bile ekledi." Nefes veriyor. "Bu senin suçun değil."

Lyra'nın arabasının yolcu koltuğuna kaydım, bunu söylerken beni görebilmesi için önünde olmaktan başka bir şey istemiyordum.

"Ve bu senin hatan değil, Rook. İlaçlarını aldığını

sanıyordun. Senin ya da bir başkasının onu öldürmesine imkân
yoktu.
onları değıştirdiğini biliyordu."

Zihinsel olarak nerede olduğunu biliyorum. Yaptığı tek şeyin

Geldiğini göremediği şey için kendini suçluyor. Kendini cezalandırıyor, işaretleri göremediği veya bunu daha önce fark edemediği için kendine zarar vermek istiyor.

"Bu senin hatan değil," diye mırıldanıyorum hoparlöre, umarım bunu kendisi de anlayabilir.

"O benim en iyi arkadaşım, Sage. Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum ama bunu kabul etmek istemedim. Ve şimdi-"

Arka planda sert bir şeye vurulan bir yumruk gibi yüksek bir ses duyulur ve ardından Thatcher'ın sesi duyulur Sakinleşmekle ilgili bir şeyler mırıldanıyordu.

"Artık bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok, Rook. Ama haklısın, o senin en iyi arkadaşın. Onu çok daha iyi tanıyorsun. Başka biri. Nereye gidiyor? Şu anda nereye gidebilir?"

Bu uzak bir ihtimal çünkü Silas'ın psikozunun içindeyken kim olduğunu bilmiyoruz ama bilecek biri varsa o da Rook'tur. Ben olsam her şeyin kör ucunu alırdım. Rook'un şu anda ihtiyacı olan acıdan kurtuldu ama önce Silas'ı bulmaya odaklanmasını istiyorum.

Çünkü evet, o onun en iyi arkadaşı.

Ama o aynı zamanda kız kardeşimin tek aşkı. Ona bir şey olursa beni asla affetmez, ben de kendimi asla affetmem.

"Rook," diyorum biraz daha kuvvetle. "Silas nereye gider?"

Bir süre sessizlik oldu.

"Frank. Frank'e gidiyor."

rook

İyi olmadığını biliyordum.

Bu andan çok önce biliyordum.

Halüsinasyonun ortasında Sage'i öpmeye çalıştığını söylemeden çok önce biliyordum.

İyi olmadığını biliyordum ve hiçbir şey yapmadım çünkü ilaçlarını alırken onu izledim. İlaçlarını aldığını gördüm ve işlerini yapmaları için onlara güvendim. Onu benim koruyamadığım seslerden korumaları için.

Ama kim bilir ne zamandır lanet olası vitaminleri alıyordu. Neden bu kadar pervasızca bir şey yaptığını anlayamıyordum. Rose'un yasını tutarken neden hastalığının daha da derinleşmesi riskine giriyordu. Bu konuda yeterince şey yaptığımı, yeterince şey okuduğumu sanıyordum. Şizofreniyle birlikte gelen bu olası sonuca hazırlıklı olduğumu sanıyordum.

Ben
değildim.

"Silas-"

"Kapa çeneni! Kapa çeneni," diye bağırdığını duyuyorum arkadaşımın. "Ne yaptığını biliyorum. Onlar da biliyor. Biz de biliyoruz. Ve bu konuda bir şeyler yapmalıyım. Eğer bunu yaparsam, onu geri alacağım, anlıyor musun? Anladın mı? Onu geri getirebilirim."

Sırtı bana dönük ama Frank'in oturma odasında yerde yattığını, alnından kan damladığını görebiliyorum. Ellerini neredeyse dua eder gibi kaldırıyor.

"O gitti." Sesi titriyor, "Yaptığım şey için üzgünüm ama o gitti. Beni öldürmek hiçbir işe yaramayacak."

Yanlış.

Onu öldürmek ruhlarımızdaki cehennem köpeğini besleyecek.

Frank ölüm alametini kalın bir kolonya gibi sürüyor. Onun zamanı doldu. Yeterince insanı yoldan çıkarmış ve kandırmıştır ve ölümün taşıyıcılarının amaçlarına hizmet etme zamanı gelmiştir.

Ama bu son olmayacak, değil mi? Olamaz.

Başta planladığımız gibi bu bilgiyi FBI ya da polise veremeyiz. Cain'in kirli işlere bulaştığını biliyorken olmaz - Halo'ya kaçının karıştığını bilmiyoruz. Onlara gitmek hata olur.

Ancak bu durum, kayıp kızlar konusunda ne yapacağımız sorusunu gündeme getirdi.

Hayatlarımızı ellerimizi kana bulayarak, ölümün pis kokusu ruhlarımıza sonsuza dek yapışmış olarak yaşayabilirdik. Bu

hepimizin kabul ettiği bir karardı, ama biz
Daha fazla kız kaçırılıp seks kölesi olarak satılırken bilerek
görmezden mi geliyorsunuz?

Hepimiz adına konuşamam ama ben cevabımı biliyorum.

"Hayır, hayır," diye mırıldanıyor Silas, silah elinde
titrerken. "Biliyorum, ne yaptığını biliyorum. Ben de ne
yaptığımı biliyorum. Evet, ne yapmam gerektiğini biliyorum,
sadece-" Ellerini başına bastırır. "Sessiz ol. Sessiz ol."

Sanki birden fazla kişiyle konuşuyor ve önce kime cevap
vereceğini bulamıyor. Tüm kelimeleri birbirine karışıyor ve
söylediği hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Kendi zihninin içinde
bir savaşa hapsolmuş durumda ve bu savaşta ona nasıl
yardım edeceğime dair hiçbir fikrim yok.

Kılıç yok. Kalkan yok. Silah yok. Hiçbir
şeyim yok.

"Silas," diyorum sakince, Thatcher arkamdan
yaklaşırken boşluğa doğru bir adım daha atıyorum. "Sadece
benim, dostum."

Ona vahşi bir hayvanmış gibi davranmaktan nefret
ediyorum çünkü öyle değil. Sadece kapana kısıldı ve bir çıkış
yolu göremiyor.

Sadece yardıma ihtiyacı var.

Birden dönüp bana bakıyor ama sanki beni görmüyor
gibi.

"Rook," diye ifade ediyor, "beklememe izin vermediler.
Daha fazla bekleyemedim. Zamanımız tükeniyordu."

Başımı salladım. "Sorun değil. Beklemek zorunda değiliz.
Beklemek zorunda değilsin."

Ona yaklaştım, silahı elinden almak istiyordum. Silas
etrafımdaki nesnelere ateş ederken ben birçok hedefin
önünde durmuştum. Nişancılığından asla şüphe etmem ve
Frank'in ölümünü inkâr edecek değilim ama onu vurduktan
sonra yapacaklarından korkuyorum.

"Sana yardım etmemize izin ver, tamam mı? Bu yüzden
buradayız. Yardım etmek için buradayız." Sinirlerime rağmen
sesimi düz tutmaya çalışıyorum.

Tam önüne gelene kadar yürümeye devam ediyorum,
sadece ona odaklanıyorum.

Donahue'ların evine hiç girmedim, sadece Rosie'yi bıraktığımızda ve geceleri Sage'i gizlice dışarı çıkardığımda dışarıdan görüyordum. Normal yerlerin uğursuz şeyler barındırmasına alışkın olduğumu sanırsınız.

"Beni öldürmesine izin verme, lütfen. Aklını kaçırdı, beni öldürmesine izin veremezsiniz. Bana yardım etmelisin," diye bağıyor Frank yerdeki yerinden.

Silas başını sertçe sallıyor, sağ tarafıma bakıyor, orada kimse yok, sadece bir aşk koltuğu var.

"O benim arkadaşım. O bunu yapmaz," diyor, "Yapmaz."

"Hey, hey, Silas, bana bak," diyorum ona, onu gerçekte burada tutmaya çalışıyorum, ona dokunmaktan korkuyorum çünkü bunun ona yardım mı edeceğinden yoksa zarar mı vereceğinden emin değilim.

"Ne diyorlar? Konuş benimle."

"Onlar-" Gözlerini sıkarak kapatıyor, acı çekiyormuş gibi kıvranıyor. "Bana beni durduracağını söylüyorlar. Rose'u geri almamı istemediğini. Beni istiyorlar-" Gözlerini yeniden açıp bana bakıyor ve yemin ederim tek gördüğüm onun yardım çılgınlıkları. "Seni öldürmemi istiyorlar."

Thatcher'ın arkamdan kaydığını hissediyorum, ikimiz de mutfaktan uzağa bakıyoruz.

"Rosie'yi geri getirebilseydim, yemin ederim yapardım Silas. Her şeyi yapardım," diyorum, her zerresini kastederek. "Ama yapamam. Onu geri getirmek için kimsenin yapabileceği bir şey yok. Sesler, zihninin sana oynadığı oyunlar. Onlar gerçek değil, tamam mı? Sadece kafanın içindeler."

Zihninin içindeki bu şeylerin onu benden almasına çok kızgınım ve yapabileceğim hiçbir şey yok. Yapamıyorum. onlarla savaşmak. Onun için onlarla savaşamam ve kendimi işe yaramaz hissediyorum. Şu anda değil.

Ona göz kulak olacağıma söz verdim. Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğime dair kendime söz verdim.

Ve bak ne olmasına izin verdim.

"Bunu yapamazsın. Sana izin vermezler-"

Başımı Frank'e doğru çevirmeden önce ellerim birkaç kez seğiriyor. "Eğer bir daha ağzını açarsan, o lanet gözlerini yakarım, anlaşıldı mı?" Isırarak söyledim.

"Lütfen, Rook. Beni çocukluğundan beri tanıyorsun. Yapma bunu. Yaşamama izin vererseniz, size bildiğim her şeyi anlatacağım. Ponderosa Springs'te bu işe karışan daha çok insan var.

O kadar çoklar ki, en ufak bir fikriniz bile yok. Ben sadece onların organizasyonunun bir kurbanıydım. Yetkili daha güçlü insanlar var. Hepsini hapse atabilirsiniz, ben de dahil, yeter ki beni öldürmeyin."

"Frank," diye öfkelandim, ona sertçe bakarak, "Burada senin için tıkırdamayan ne? Bunları anlamam için sana ihtiyacımız yok. Yaşarken işime yaramazsın, anladın mı? En iyisi Şu anda benim için yapabileceğin tek şey ölmek."

Başını sallıyor, balon gibi şişmiş yüzünden yaşlar süzülüyor,

"Lütfen, Rose'un ölmesini hiç istemedim, o benim küçük kızımdı-"

"Sessiz olmanı söyledi!" Silas bağırır, silahın kabzasını Frank'in kafasına indirir, yüksek bir gümbürtüye neden olur ve ardından yere yığılmasıyla. Gözleri kapalı ve vücudu gevşek, ama hâlâ hayatta olduğunu anlamam için göğsünün hareket ettiğini görebiliyorum.

Şüphe bana bir dalga gibi çarptı, içeriden biri olmadan Halo'ya başka kimin bağlı olduğunu bulabilir miydik? Yani buraya kadar gelmiştik.

Çok ileri gitmiştik.

Ve tahmin etmem gerekirse, bu işe karışmış başka birini aramamıza gerek yok.

Bizim için geleceklerdi. Çok yakında.

Silas adım atmaya devam ediyor, kendi kendine ve şu anda bu odanın içinde gördüğü başka kim varsa ona tutarsızca mırıldanıyor. Biraz daha yaklaşıp elimi belli belirsiz uzatıyorum.

"Bitti, Silas. Bitti, tamam mı? Frank gitti, bak."
Ponderosa Springs'in yeniden seçilen belediye başkanının kıpırdamadan yattığı yeri gösteriyorum. Bilincinin yerinde olmadığını biliyorum ama Si'nin bilmesine gerek yok.

"Başardık. Her şey bitti ve şimdi sana biraz Yardım et," diyorum kolayca. "Sadece silahı bana ver ve sana söz veriyorum, her şey yoluna girecek. Sadece bana güvenmen gerekiyor."

Fiziksel acı çekiyor gibi görünüyor, vücudu titriyor ve başı sallanıyor ve şu anda hissettiği ıstırabı yatıştırmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Hayır, hayır, bu doğru değil. Gelmesi gerekiyordu. geri." Elini yüzüne sürüyor, bana bakmak yerine sağ tarafıma bakıyor. "Ne demek istiyorsun?" diyor kaşları çatılmış bir halde. "Söz mü veriyorsun? Evet, söz verirsən yaparım."

Silas gözlerini tekrar bana çevirdiğinde tüm dünyam sarsılarak duracak gibi oluyor ve tek gördüğüm içimdeki boşluk oluyor. Silahın namlusunu kafasına doğru kaldırırken bana bakan sert bir boşluktan başka bir şey yok.

Ağzımın kuruduğunu hissediyorum ve içim içimi yiyor.

Gözlerinin kenarlarından yuvarlak, ağır yaşlar süzülüyor.

"Bunu bana yapma Silas," diye yalvarıyorum.
boşluk. "Sana yardım edeyim."

Alt dudağını dişlerinin arasına alarak başını sallarken gözyaşları yere düşüyor. "Bana yardım edemezsin. Bana yardım edebilmenin tek yolu kendimi öldürmem. Bunu yapmak zorundasın.
bunu yapmam gerektiğini anlayan."

"Hayır," diye boğuluyorum, omzuna tutunarak, "Beni terk etmiyorsun. Sana izin vermeyeceğim. Bunun sen olmadığını, bunların gerçek olmadığını bilmelisin. Bu gerçek, Silas. Biz gerçeğiz."

İçinde bir şeyler kırılıyor, çünkü eli seğirir seğirmez silahı parmaklarından çekip alıyorum.
kendi avucumun içine.

Başı omzuma düşüyor, vücudu neredeyse kollarımda gevşiyor.

"Çok yorgunum, Rook," diye fısıldıyor.

"Biliyorum," diyorum sırtını
sıvazlayarak. Seslerden bıktım.
Hastalığından bıktım.
Her şeyden bıktım.

Bir noktada, neyin peşinde koşarken ona yarardan çok zarar verip vermediğimizi kendime sormalıyım.
Rose'un başına gelenler. İntikam almayacağımızı biliyorduk.
Onu geri getirmek hiçbirimizin onu daha az özlemesine neden olmaz ve şu anda tek yaptığı Silas'ı daha da kırmak gibi görünüyor.

"Evlâ, o silahı indirmeni ve herkesin ellerini havaya kaldırmasını istiyorum."

Benimle taşak geçiyor olmalısın.

Silah hâlâ elimdeyken, arkamı dönüp Dedektif Finn Breck'in kendi silahını Thatcher'ın başının yanına dayadığını, kolunu boynuna doladığını ve onu sabit tutmak için göğsüne doğru çektiğini görünce silahı kaldırıyorum.

Thatcher hâlâ biraz daha uzun olduğundan, eğer hayatı tehlikede olmasaydı bu durum oldukça komik görünürdü.

"Neden insanlar hep bana silah doğrultuyor?" Thatcher iç geçiriyor, sanki bu sadece küçük bir rahatsızlıkmiş gibi gözlerini deviriyor

ve bir ölüm kalım meselesi değil.

Açık mutfağın önünde duruyorlar, Finn arka kapıdan geldiğini varsayıyorum. Büyük ihtimalle Silas onu etkisiz hale getirmeden önce Frank onu aradığı için.

Silahı Finn'e doğrultuyorum, eğer bir hamle yaparsa yumruk atma olasılığımın daha yüksek olduğunun tamamen farkındayım.

"Ya onu bırakır ve kendi isteğınle gelirsın ya da arkadaşını burada vururum. Ortağım Stevens'ı bile" diyor, gözleri kötü niyetle parlayarak.

Bunu inkar etmeye zahmet etmiyorum, çünkü sadece birimiz

Bundan kurtulacağım ve bir korkak olarak çıkmayacağım. "Ben de senin iyi olanlardan biri olduğunı düşünüyordum. Tüm zaman boyunca. Buradaki suda bir şey mi var? Herkes arkadan bıçaklayan pisliklere mi dönüşecek? Yoksa sen

Hepsi seks köleliği ve pedofili içinde mi doğdu?" Başımı soru sorar gibi eğerek soruyorum.

Ölüden de öte ortağıyla bu işin içinde olmasına şaşırmak istiyorum. Çorbaya dönüşmüş olan. Sülfürik asit, cesetten kurtulmaya çalışan bir adam için mucizevi bir işçidir.

Ama şaşırmadım. Herkesin bir ayağı ahlaksız işlere bulaşmış durumda. Bu şehir bunun içinde boğuluyor.

"Anlayamadığın şeyler için bana tepeden bakma, çocuk."

Arka kapı sessizce açılıyor ve ben dışarı bakabiliyorum. gözümün ucuyla gördüm. Hiçbir zaman başı dertte bir genç kız olmamıştım ve kurtarılmaya ihtiyacım olmamıştı ama şu anda biraz yardıma karşı değilim.

"Haklısın. Ailesi olan bir adamın ne için ailesini bir kenara attığını anlayamıyorum, biraz kirli para için mi? Şimdi kim çocuk gibi görünüyor?"

"Bundan çok daha fazlası var. Halo'nun ne kadar uzağa gittiğinin ya da pençelerini kimin içine sapladığının yüzeyine bile dokunmadınız. Bundan kurtulmanın bir yolunu bulsanız bile, hepiniz ölene kadar durmayacaklar. Sizi tanıyorlar. İsimlerinizi biliyorlar. Ailelerinizi, hayatınızı. Burada size bir iyilik yapıyorum," diye gülüyor, "Benden çok daha korkunç insanlar sizi avlamaya gelmeden önce bu işi burada ve şimdi bitiriyorum."

"Bu iş senin düşündüğün gibi bitmeyecek," diyorum ona, kolumu Silas'ın etrafında tutarak herhangi bir yere taşınmak.

"Öyle mi? Burada kim daha kontrollü görünüyor?" Alay ederek Thatch'in boğazını biraz daha sıkıyor ve arkadaşımın elini kesmesine neden oluyor.

gözleri tehditkâr, tanımadığı birinin ona dokunmasından bıkmış. "Ortağı bir grup tarafından öldürülen federal öfkeli üniversite öğrencileri mi? Yoksa kasabanın belediye başkanını korumaya çalışan madalyalı polis memuru mu?"

Öfkeli insanlar yas tutmaya bırakıldığında kötü şeyler olur. İyi insanlar değer verdikleri kişileri korumak zorunda kaldıklarında daha da kötü şeyler ortaya çıkar.

"Paramı bıçaklı kıza yatırıyorum."

Lyra bıçağın gümüş kenarını Finn'in boynunun yan tarafına gönderiyor ve olgunlaşmış bir meyveyi keser gibi damara batıyor. Kan kaybı anında gerçekleşiyor. Bıçağı delikten çıkardığında açık yaradan fışkırıyor.

Metal kokan kırmızı bir sıvı Thatcher'ın omzundan akararak gömleğinin önünden aşağıya bir şelale gibi dökülüyor. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim vahşi bir bakış var, gömleğinin yakasından aşağı süzülüşünü izliyor.

Lyra bıçağı yere bırakırken eli sabit.

Yüzünde korku ya da panik yok; her zamanki gibi pasif ve dünyada olup bitenlerden rahatsız olmamış görünüyor.

Küçük soluk elini kan kaplıyor ve

Az önce öldürdüğü adam yere düşerken ona bakıyor, sadece geri adım atıyor, bedeninin yere düşmesine izin veriyor ve Thatcher'a sabitleniyor. Bakışları bir saniye bile Thatcher'dan ayrılmıyor.

"Bu yeni bir gömlekti," diye nefes alıyor, ona bakmak için döndüğünde göğsü kabarıyor, aralarındaki tek şey bir ceset.

"Çirkindi. Kan daha iyi görünmesini sağladı" diyor, çökmüş gözlerini ona kaldırarak. Kanlı eli ve uykusuzluktan gözlerinin altındaki mor torbalarla bana bir Tim Burton karakterini hatırlatıyor - kıvrıkcık saçlar, yüzüne göre çok büyük gözler, soluk bir cilt.

"Öldü mü?" Mutfaktan gelen sesi duyuyorum ve tüm dikkatimi ona yöneltmem için sesini duymam yeterli oluyor.

Cennete ya da cehenneme hiç

inanmadım. Kader ya da alın yazısı.

Hiç dışarıda durup kayan yıldızları dilemedim.

Hayır, böyle bir şeye asla inanmadım ama ona inanıyorum.

"Babam öldü mü?" diye nefes alıyor, gözleri masum küçük şeytanlarla dans ediyor ve ben hiç böyle bir kaos görmemiştim.

güzel bir eyalet.

Mavinin böylesine çarpıcı bir tonu, oynamayı sevdiğim ateşle karışmış.

Bu kader mi? Kader mi?

Çocukken, annemin ölümünden önce bile, saatlerce oturup açık alevlere bakar, ateşi çekmeyi reddederdim. Gözlerimi ondan kaçırdım. Dumanların girdaplar halinde şarkı söylemesi ve korların gözüme batması beni çok etkiledi. Cilt.

Ve aynı alevler gözlerinin köşelerinde dans ediyor. Çok sıcak, çok mavi ve ben onların içinde canlı canlı kavrulmak istiyorum.

Belki de onu hep ateşin içinde görmüştüm.

Ya da belki de yangının içinde doğmuştum.

"Henüz değil," diyor Thatcher. "Bunu temizlememiz gerek Rook,"

"Silas'ı al, Lyra'yla git ve buradan siktir olup git. Polis geldiğinde seni kanlar içinde bırakamam," diyerek Sage'e doğru ilerliyorum.

"Ne yapacaksın?"

"Ne yapılması gerekiyorsa. Sadece bu gerçekleşmeden önce buradan gitmeni istiyorum."

Ona ulaşıyorum, ellerim yüzünü ellerimin arasına alıyor ve dudaklarını kendime çekiyorum. Kargaşa arasında yalnız bir an için kendimi onun dokunuşunda boğuyorum. Kendi cehennemimin içindeki cennet parçam.

"Bana güveniyor musun?" Ağzına doğru

fısıldıyorum. Başını sallıyor, parmaklarını bileğime doluyor.

"Her zaman."

Onu mutfağa kadar götürüp ihtiyacım olan malzemeleri arıyorum. Bakır bir tavayı ocağın üzerine fırlatıyorum, Buzdolabını açtı ve bitkisel yağı almadan önce rastgele bir parça donmuş et aldı.

İki cesetten kurtulacak vaktimiz yok. İçerideki kanıtlarımızı temizleyecek vaktimiz yok.

Burası. İşin içinde çok fazla değişken var ve bu karmaşadan hemen kurtulmamız gerekiyor.

"Ne yapacağız?" diye soruyor, tüm ocakları en yüksek seviyeye getirip tavayı etle birlikte açık olanlardan birinin üzerine yerleştirirken beni izliyor.

Tüm yağ şişesini ocağın üzerine, tavaya ve mutfak tezgahına boşaltıyorum. En iyi şansımız bu yangını bir kaza gibi göstermek.

İçeride ölenler öldürülmemiştir; sadece alevler arasında sıkışıp kalmışlardı.

İşte buydu.

Hepimizin uzun zamandır beklediği an.

Roma bir günde inşa edilmedi, sabırsızlandığımda Alistair bana hep bunu söylüyordu.

Ama bir tanesinde yandı.

"Yak onu. Hepsini. Lanet olası yere. Ve bu değil Biz," diyorum, ona bakarak, şu anda bir şeyler ters gidecek olsa, onu bundan korumak için her şeyi yapacağımı bilerek.

O hiçbir zaman bahçedeki masum Havva olmamıştı.

O her zaman benim Lilith'imdi. Benim dengim. Kraliçem. Bir anka kuşu.

Ön cebime uzanıp kibritlerimi çıkarıyorum. "Bu senin intikamın. Senin közün ve senin Küllerinden doğmak için. Kibritten başka hiçbir şeye ihtiyacınız olmadı."

CHAPTER THIRTY-TWO

pain & pleasure

sage

Pierson'ın çok sayıdaki boş yatak odasının duvarına yaslandım. Safça, buranın iinin bir evden çok bir morga benzeyeceğini düşünmüştüm. Thatcher'ın yatak odasında bir tabut bulmayı bekliyordum. Bir tabutun içinde uyuması mantıklıydı. İnsanların yarattığı yaratıkla uyumlu olurdu. karşılaştırmayı severdim.

Yanılmışım.

Ev olarak adlandırdığı abartılı ev
Onun gibi parası olan birinden bekleyebileceğiniz her şey.
Birkaç hafta önce buraya ilk kez geldiğimde, Pierson'ların ne kadar parası olduğuna dikkat edemeyecek kadar dalgındım.

Hepimizin hali vakti yerindeyken, Thatcher zenginlik içinde yüzüyordu. Büyük büyükbabasının bir emlak şirketine öncülük ederek yaptığı sıkı çalışma, ailesinin hayatını iyi bir şekilde güvence altına almıştı.

yaşının ötesinde. Thatcher, çocukları ve torunları hayatlarında bir gün bile çalışmamış olsalar, hiçbir şey istemeyeceklerdir.

Son derece yüksek tavanlar ve Gatsby'den esinlenen mimari, ailemin evini bir hizmetçi odası gibi gösteriyordu. Alistair gibi Thatcher da bir malikanede yaşıyordu.

Bize çoğu misafirin kaldığı söylenen batı kanadında kalıyorduk. Ve az önce yaptıklarımızdan sonra böylesine pahalı bir evde kalmak garip hissettirdi.

Gözlerimi kapatıp başımı duvara yaslıyorum,
Duman ve turuncu alevlerden başka bir şey göremiyordum.
Evimin ön bahçesinde donup kalmıştım, yanıp sönen sirenler
aklımın bir köşesinde sadece cılız bir uğultu olarak kalmıştı.

Elim Rook'un parmaklarının arasından kıvrılmıştı, yanıp
sönen mavi ışıklar yüzlerimizden yansırken ikimiz de orada el
ele duruyorduk. Komşularım kaosu incelemek için dışarı
çıkılmıştı. Bu olay üç ay boyunca kasabada konuşulacaktı.

Gözyaşlarım yüzümden aşağıya akıyordu, içimde
kaybettiklerimden dolayı değil, çünkü o ateş yanarken her
şey bitmiş gibi hissediyordum. Rosie'nin ölümünden bu yana
ilk kez, etrafımızdaki herkes tam tersini görse de, içime bir
huzur yerleşmişti.

Babam, Dedektif Breck, o evin bana bir ömür boyu
kazandırdığı tüm acı hatıralar şimdi kül ve tozdan başka
bir şeye dönüşmüyordu. İtfaiyecilerin sabahları botlarını
yıkayacağı is.

Şimdi burada otururken, hala yaptığım şeyden pişmanlık
duyacak gücü kendimde bulamıyorum.

Birini öldürmenin ruhunuzda sonsuza dek sizinle kalacak
bir iz olması gerektiğini biliyorum, sonunda kırılıp dünyaya ne
yaptığınızı söyleyene kadar içinizdeki insanlığı yiyip bitiren bir
şey.

Ama öyle hissettirmiyor.

Belki de bu beni bir tür psikopat falan yapıyor ama tek
hissettiğim onun gitmiş olmasından duyduğum rahatlama.
Hissettiğim en keskin acıdan sorumlu olan adamın
Artık nefes almıyordu, kömürleşmiş kemik yığını ve
yanmış deriden başka bir şey yoktu. Vücudu yok olmuştu
ve umarım

ruhu bir çeşit iç işkenceye doğru gidiyordu. Yıllarını kendi
kanından olanlara yaptıklarının acısını çekerek geçireceği bir
yere.

Rook'a babamın cehennemde olduğunu düşünüp
düşünmediğini sorduğumda Dante'nin Cehennem'inden
bahsetti. Dedi ki.

açgözlülüğün günahını seçmek, dördüncü çembere atanır.

Cehennem. Çok fazla para biriktirenler ya da zenginliği başka her Şeye tercih edenler. Ama bunun onun için çok kolay olduğuna inanıyordu.

Son Halka'da, dokuzuncu çemberde, kendi akrabalarına ihanet edenlerin arasında olacağını söylemişti. Babamın sonsuza dek donmuş buz glnn içinde kalacağı yer. Kafa st. Çoğu dini öğretinin aksine, Dante cehennem çukurunun soğuk ve sevgisiz olduğunu söylemiŐtir.

Polis ve itfaiyecilerin gelmesini beklerken Rook bana bunu söylemişti ve glmsediğimi çok net hatırlıyorum, Babamın Őmeye dayanamadığı için evimizdeki termostatu açtığı zamanları hatırlıyorum.

"Neden yerdesin?"

Gözlerimi açtığımda Rook'un üzerinde sadece Belinde beyaz bir havlu. Saçları ıslak ve alnından aşağı dökülüyor, su damlaları göğsüne düşüyor.

Vücudum yorgundu, son birkaç saat içinde yaşadığımız her Şeyden dolayı zihinsel olarak bitkin düşmüştüm. Yangından polise, oradan da hastaneye kadar. Ama bir Şekilde bacaklarım ayağa kalkacak ve ona doğru ilerleyecek gücü buldu.

Cildi kıpkırmızı olmuş. Eminim soğuyana kadar sıcak su akıntısının altında kalmasına izin vermişti. Parmaklarım uzanıp kürek kemiğinin st kısmında geziniyor, gözlerimde hüzün.

"Rook-" diye mırıldandım,

"Sage yapma." enesini sıkarak sözümü kesti. "Verdiğim sözü tutmaya çalışıyorum."

"Bu gece Silas'ın başına gelenler senin suçun değildi," diyorum ona, her ne kadar duymak istemese de.

Sözlerime sinirlenerek yanımdan geçip geceyi geçireceğimiz yatağımıza doğru yürüyor ve yatağın kenarına kyor.

İ çekerek başını omuzlarının arasına düŐürür ve yere bakar.

Bana kızgın olmadığını biliyorum. Gerçekten kızgın değil. Kendisine kızgın çünkü bunu durdurabilecek biri varsa o da kendisiymiŐ gibi hissediyor.

"O zaman bu kimin hatasıydı? Hmm?" Homurdanıyor, duyguları boğazını tıkıyor. Rook hastanede çok güçlü davranmıştı.

Silas'ın annesi Zoe, kollarında gözyaşlarına boğulduğunda bile metanetini korudu.

Onu sıkıca tutuyordu, omurgası sertleşmiş ve çenesi hastanenin bekleme salonunda alay eder gibiydi. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez tüm duygularını kendinden uzaklaştırabilmişti. Onu harekete geçiren duygular yok olmuştu.

Eninde sonunda yıkılacağını biliyordum. Sadece bir yere kadar güçlü kalabilirdi. Ve en iyi arkadaşının Arkadaşım bir tesise nakledilmek üzere ambulansa bindirilirken gözlerindeki çatlağı görebiliyordum.

Bu onu kırmıştı.

"İyi olmadığını biliyordum." Parmaklarını göğsüne bastırıyor. "Bunu biliyordum ve hiçbir şey yapmadım. O benim en iyi arkadaşım, Sage ve neredeyse kendini öldürmesine izin veriyordum."

Parmakları sert yumruklara dönüşüyor, onları tekrar tekrar göğsüne vuruyor. Kendini incitmekten gelen rahatlamanın peşine düşüyor.

Bacaklarının arasına diz çöküp bileklerini tutuyorum, onu böyle görmekten nefret ediyorum.

Ateş Tanrım.

Çok parlak ve çok şiddetli yanan, her saniye azalıyordu.

"Rook, bana bak," diye fısıldıyorum, "Bana bak," diye tekrarlıyorum, sonunda sulu gözlerini benimkilere kaldırına kadar.

Şu anda içlerinde cehennem ateşi yok. Sadece elanın parlak bir tonu var. Şeytan yok, Lucifer yok. Sadece kırık bir ruhu olan ve onu nasıl düzelteceğini bilmeyen bir adam var.

"Şizofreni." Ben de diyorum ki, "Bu kimin suçu. Senin değil, benim değil, kimsenin değil. Silas hasta ve sadece biraz yardıma ihtiyacı var. İlacını bırakmasını engellemek için yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

Onunla mantıklı konuşmaya çalışıyorum. Bunun Silas'ın içinde yaşayan bir hastalık olduğunu görmesini sağlamak

için. Savaşamayacak kadar yorulduğu bir hastalık. Ama bunu yapmalıydım.

Yara bu kadar tazeyken bunun imkansız olduğunu biliyordu.

Şimdi yapabileceğim tek şey baskı uygulamak ve dikiş atamadan kan kaybından ölmemesini ummaktı.

"Canımın yanması gerek, TG." Boğuluyor. "Acıya ihtiyacım var. Kahretsin, şu anda buna çok ihtiyacım var. Birinin bana bunu ödetmesi gerek. Git Thatcher'ı getir. Alistair'i ara. Ne olursa olsun. Lütfen bebeğim, canımın yanmasını istiyorum."

Kendimi dikenli tellerle sarılmış gibi hissediyordum ve o konuştuğça bu teller etrafımda yavaş yavaş geriliyordu. Orada Kendimi parçalara ayırmadan bundan kurtulmanın bir yolu yoktu. Kendine zarar vermesine izin veremezdim. Bu odadan çıkıp Thatcher'ın bodrumuna gitmesine ve kendini kesmesine izin veremezdim.

Başka birinin ona zarar vermesine izin vermek arasında sıkışıp kalmıştım, Kendine zarar vermesine izin vermek ya da bu işi kendi ellerime almak. Ama ona fiziksel ya da zihinsel acı çektirme düşüncesi içimi titretti.

Ellerimi aşağı indirip kalçalarına koyuyorum, Alnımı onunkine yaklaştıırken kuru dudaklarımı yalıyorum, burunlarımız birbirimize dokunuyoruz. Tıraş sonrası duman ve nane karışımı kokusu kafamı dolduruyor. Gözlerim yüzünde gezindi, Havlu tarafından kaçırılan kalan su damlacıklarının izini sürmek.

Bana doğru dönüyor, bedenlerimiz arasındaki yakınlık sadece birkaç santime iniyor ve birden hava kavurucu bir hal alıyor.

Sanki solumak ciğerlerinizi dumanla doldurmaktan başka bir işe yaramayacakmış gibi - sizi içten dışa yakacak bir sıcaklık.

Ellerim havlunun altından kayarak yukarı doğru ilerliyor. Parmaklarım kasıklarına doğru iniyor ve onun dişlerinin arasından bir nefes çektiğini duyuyorum.

"Ne yapıyorsun?" İnliyor ve bu ses midemde bir kıvılcım çakmasına neden oluyor.

"Şu anda senin için yapabileceğimi bildiğim tek şey," diye mırıldandım, "Güven bana."

Bu sözler beni geriyor. Yaşadığımız onca şeyi bile bile ondan bunu istemek.

Parmaklarımı yarı kalkık sikinin etrafına doluyorum. Duştan gelen vücut ısısı elimi ısıtıyor. Avucumun içinde sertleştiğini hissettiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Şu anda ihtiyacım olan şeyin tam tersi bu."
Başparmağım ucunda gezinirken keskin bir nefes alıyor.
"Kahretsin." Zevkle tıslıyor.

Ona zarar veremezdim. Benden istediği şekilde değil, ama gerginliğini azaltacak, onu topraklayacak bir şeye ihtiyacı olduğunu biliyordum. Şu anda ihtiyacı olan şey olmak istiyorum.

Belki de daha önce yanında olamadığım onca zamanı telafi etme yöntemimdir.

Çabucak havluyu yukarı kaldırıp şaftını havaya kaldırıyorum ve bacaklarının arasında daha rahat olabilmek için dizlerimin üzerinde yeniden ayarlıyorum. Zonklayan penisini dudaklarıma götürüyorum, sadece Dilimin tepeyi delen gümüş topların etrafında dönmesine izin veriyorum. Tekrar tekrar izlerini sürüyorum. sataşmalardan perişan oldu.

Ellerini saçlarımdan arkasına gömdüğünde ayak parmaklarım kıvrılıyor, her ikisi de kısa buklelerimden bir tutam yakalıyor. Kavrayışındaki tutkuyu hissedebiliyorum. Kafatasımdan tüm vücuduma yayılıyor. ayak parmaklarıma kadar.

"Sage..." Bana dikkatli bir tonda söylüyor, başımı daha aşağı bastırmaya çalıştığını hissedebiliyorum, boğazımın tamamını ne kadar kötü bir şekilde arzuladığını hissedebiliyorum. Onu doldurmak ve boğulana kadar uzatmak istiyor.

Ama bu gece böyle bir şey olmayacak, her ne kadar çok istesem de.

Dilimi çıkararak hafifçe geri çekiliyorum. Sikini kavrayışım sıkılaşıyor. Rahatsızlık ve zevkin karışık bir karışımıyla inlemeden önce ne kadarını alabileceğini test ediyorum.

"Sana ne verirsem onu alırsın, anladın mı?" Ona söyledim, gözlerimi görebilmek için yukarı bakıyor. O gözlerin arkasında öyle hızlı ve sıcak dönen bir girdap var ki, izin versem beni

yutacak. Eğer bunu yapacaksak

Bu benim kurallarına göre olacaktı. Şimdilik onun kontrolünü alacağım.

Ayaklarının dibinde diz çökmeyi, zevk uğruna kontrolümü bırakmayı ne kadar sevsem de, komuta sahibi olmanın güçlü bir yanı vardı.

"Ne-"

Bileğimi büküp kabaca sıkıyorum, "Acıtmak mı istiyorsun? O zaman bunu benim şartlarımla yaparız."

Cevap verme şansı yok çünkü sikinin ucunu ağzıma alıyorum, piercinginin taşaklarıyla oynuyorum. Şaftını daha aşağı indirip ağzıma daha fazla almadan önce ağrıyan bir an daha alay ediyorum.

Ellerim ve dilim uyum içinde çalışırken şişkin damarların boğazımı gıdıkladığını hissediyorum. Odanın dönmesini sağlayan hızlı bir tempoda çalışıyorum. İnemelerinden çıkan sesler

Vücudumun her yerinde ihtiyaç var.

Onu tamamen boğazıma alırken çenem genişliyor. Nefes almakta zorlanırken burnumu kasık kemiğine bastırıyorum. Öksürme dürtüsüyle savaşıyorum ama bu hissin tadını çıkarıyorum. Ona istediğini verdiğimden emin olmak için kendimi zorluyorum. İhtiyacı olanı.

Midemde bir açlık var. Bir noktayı kanıtlamak için bir dürtü. Anlamasını sağlamak için. Yukarı ve aşağı çalışmaya devam ediyorum, boştaki elim ağır taşaklarını kavrarken hızlanıyorum, sıkmadan önce parmaklarımın etrafında yuvarlıyorum.

"Kahretsin," diye küfrediyor, "Sage, ben-"

Bunun zor kısım olacağını biliyordum. Çünkü başımı kaldırıp baktığımda, serbest kalışını kovalarken o kadar güzel görünüyordu ki, başı geriye düşüyor ve boynundaki damarlar derisinden kabarıyordu. Gergin çenesi tüm ruhumun heyecanla uğuldamasına neden oldu. Rook Van Doren'in ne kadar güzel olduğuna sürekli hayranlık duyuyordum.

Yapmam gerekeni yapmak fiziksel olarak canımı acıtıyor ama yine de yapıyorum. Dokunuşumu tamamen kaldırmadan önce ucunu biraz fazla sert emiyorum. Gürültülü bir patlamayla kendimi onun sikinden çekiyorum.

Şaftından ve ağzımdan ince bir çizgi halinde tükürük damlıyor, dilim alt dudağımda yuvarlanıyor, ne kadar şiştiğini hissediyorum öyle.

"Bu da ne-" Kaşları çatılmış, orgazm olamadığı için hayal kırıklığına uğramış bir halde bana bakıyor.

Parmağımın ucu kasıtlı olarak piercingleri çekiştiriyor. En azından rahatsız hissetmesi gerektiğini biliyor, ama acıya toleransıya muhtemelen onu çok az rahatsız ediyor.

"Bu senin hatan değildi. Bunların hiçbirisi senin suçun değildi.

Yapabileceğin daha fazla bir şey yoktu, Rook." Ona "Beni duyuyor musun?" dedim.

"Lanet olsun Sage, sikim senin ellerindeyken istediğim konuşma bu değil." Bana doğru itmeye çalışıyor, kalçaları sarsılıyor, hala serbest bırakılmaya ihtiyacı var.

Hava birden kavurucu bir hal aldı. Sanki solumak ciğerlerimi sadece dumanla dolduracakmış gibi, beni içten dışa yakacak bir sıcaklık. Nefesim ciğerlerimin içinde sıkışıp kaldı.

Metali biraz daha sert çekiyorum, "Bana anladığını söyle. Bunun senin hatan olmadığını bildiğini söyle, ben de gelmene izin vereyim."

Kemiklerimi bir güç dalgası kapladı. Gerçeği görmesini sağlayacaktım, her zaman gözünün önünde olan gerçeği. Kendi hatası olmayan şeyler için, neden oldukları acıyla başa çıkmanın bir yolu olarak kendini cezalandırıyordu.

Hepimiz gibi dünyayı suçlamak yerine, Rook her zaman kendini seçti.

"Kahretsin," diyor, başı aşağıya düşüyor, böylece Ben.

Göğsü sürekli inip kalkıyor. Göğsünü görebiliyorum. Onda olduğunu hep bildiğim köklü kırılmanlık. Ölene kadar bastırmaya ve aç bırakmaya çalıştığı. Şu anda o kırılman bir cam parçası. Eğer onu çok sıkarsam, avucumun içinde paramparça olabilir ve beni de parçalara ayırabilir. Pürüzlü kenarlar.

Mesele şu ki, ona izin verirdim.

Sırf kırık parçaları toplamak için avuç içlerim çiğ olana kadar parmaklarımı keserdim. Sırf her şeyi tekrar bir araya getirmesine yardım edebilmek için. Onun için her şeyi yapardım, kendime zarar vermek anlamına gelse bile.

O benim ateş tanrımdı.

Ve ben onun için yanmak için yaşıyorum.

"Boşalmak istiyor musun, Rook?" Kaşlarımı kaldırıp tehlikeli bir şekilde aletin ucuna yaklaşıyorum.

Onun sarsıldığını hissedebiliyorum. "Evet, bebeğim, lütfen. İhtiyacım var-" Tüm bedenini titreten bir iniltiyle sarsılıyor. "Lütfen gelmeme izin ver."

"Yapacağım," diye mırıldandım, "Seni boşaltmak istiyorum bebeğim. Sadece bana gerçeği söyle. Bana bildiğini söyle."

Hayatım boyunca yalnızlığın ezici ağırlığı ruhuma çökmüştü. Etrafım insanlarla çevrili olmasına rağmen yıllarca yalnızlığa katlandım. Yalnız olmanın, sadece kendime güvenmenin yükü beni uzun süre suyun altında tuttu.

Nefes almanın nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuştum.

Yalnızlığın insan üzerindeki gücü buydu. İnsanı insanlarla temas kurmaya, tutunacak bir ruh bulmaya o kadar muhtaç hale getirir ki.

Ve burada, onunla birlikte, nefes almanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. İlk defa, istenmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Tek yapmak istediğim onu içime çekmek. Geriye sadece o kalana kadar ciğerlerime ondan başka bir şey çekmemek.

"Bu-" Dişlerini gıcırdatıyor, "Benim hatam olmadığını biliyorum. Hiçbirinin benim hatam olmadığını biliyorum."

"İyi, iyi çocuk." Mırıldanıyorum, kullandığım kelimelere biraz sırtarak ağzımı onun şaftına geri döndürüyorum.

Emişimi ucuna odaklayıp dilimi etrafında döndürürken elimi yukarı aşağı pompalıyorum. Başımın arkasındaki tutuşu sıkılaşıyor ve kalçalarının ağzımın içine doğru kalktığını, kendini boğazımdan aşağı zorladığını hissediyorum.

Ritmimizi yeniden buluyoruz ve ben onun vereceği her şeyi yutarken, onun yüksek sesle adımlarını inlemesi uzun

sürmüyor.

Hafif tuzlu tadı boğazımdan aşağı akıyor, ona olan açlığını yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor.

Ağızımdaki tükürüğü elimin tersiyle silerken nefes nefese geri çekiliyorum ve bacaklarımın arkasına düşüyorum. Onun doruğa ulaştığı andan itibaren düşüşünü izliyordum.

Benimle göz teması kurduğunda, ağzının sol tarafı hafifçe yukarı kalktığında içime bir sıcaklık yayılıyor.

"Benim sıram, ama dediğin gibi," diyor, "bana güvenmen gerekecek."

Boyunun tamamına kadar ayağa kalktı; havlu yere düştü ve ben ona baktım, kıvrımlarına ve eğimlerine hayran kaldım. Vücut. Bana doğru uzandığında, yerden kalkmama yardım etmesine izin verdim. Ama Rook beni döndürüp yatağa bastırdı, kığım kenardan sarkıyordu.

Parmaklarının gömleğimin kumaşından omurgama doğru ilerlediğini hissedebiliyorum. Yüzüm yorganın serin malzemesini kovalıyor, damarlarımda dolaşan sıcaktan kurtulmaya ihtiyaç duyuyorum.

"Pantolonunu çıkar. Bir şey almam lazım ama külotu bırak. Onları kendim çıkarmak istiyorum." Mırıldanıyor ve banyoya doğru yürümeden önce başımın arkasına bir öpücük bırakıyor.

"İç çamaşırlarımdan bir koleksiyona mı başlıyorsun, Van Doren?" Tiyatrodaki kayıp külotumu kastederek soruyorum, pantolonumdan sıyrılıp bacaklarımdan kurtulduktan sonra odanın diğer ucuna tekmeliyorum. "Belki."

Benim ona takıntılı olduğum kadar onun da bana takıntılı olması fikri hoşuma gidiyordu. Birbirimizi yememizi, uyumamızı ve solumamızı istiyordum. Birbirimiz için ne kadar deli olduğumuzla doğal olarak sinir bozucu hale gelen çift.

Hayatımın geri kalanında ona utanç verici bir şekilde aşık olmak istiyordum.

Geri döndüğünde, beni bıraktığı pozisyondaydım. Yatağın kenarından sarkmış, kığım ona doğru havaya kalkmış.

Eli kalça kemiğimin üzerinde gezinerek beni vücuduna yaklaştırıyor. Parmakları külotumu çekip çıkarmadan önce külotumun kumaşıyla oynuyor.

"Bana güveniyor musun, Sage?" Soruyor, sesinin tınısı içimde derin bir akor oluşturuyor.

"Her zaman," diye mırıldanıyorum, bir insana ihtiyaç duyabileceğiniz her şekilde ona ihtiyaç duyuyorum.

"Güzel," eli kalçamın iç kısmını sıyırarak bacaklarımı onun için daha geniş açmamı sağladı, "Çünkü yapacağım şey iyi hissettirmeyecek. Ama sonrasında herkes senin benim olduğunu bilecek. Ponderosa Springs, kader, kime ait olduğun konusunda hiçbir soru olmayacak, TG."

Zihnim bunun benim için ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyor ama birden her şey bomboş kalıyor. Çünkü parmakları bacaklarımın arasına girerken zevk beynimi yalayıp temizliyor.

Parmak uçları klitorisimin etrafında dikkatlice, kasıtlı ama yumuşak bir şekilde dolanırken dudaklarımı parmaklarıyla aralıyor. İnliyorum, kalçalarımı onun dokunuşuna karşı yuvarlıyorum, bana daha fazlasını vermesi için onu zorluyorum. Çok muhtacım. Onu o kadar çok istiyordum ki ağlayabilirdim. Rook'tan başka hiçbir şey kalmayana kadar doldurulmaya ihtiyacım vardı.

Benimle oynamasına, beni kızdırmasına, özensiz bir karmaşa olana kadar meyve sularımı etrafa yaymasına izin veriyorum. Tüm çekirdeğim sınırda, elektrikli bir coşku havuzuna düşebilmem için sadece küçük bir itmeye ihtiyaç duyuyor.

"Rook, lütfen," diye yalvarıyorum, sesim çatlıyor. "Biliyorum bebeğim, biliyorum."

O zaman içime iki parmağını sokuyor, duvarlarım anında onun etrafında kenetleniyor. Bu saldırı kalçalarımı ona karşı sallarken, aceleci ve çaresiz bir şekilde memnuniyetle karşılıyor.

Tırnaklarım altımdaki çarşafı yırtıyor, nefesim ciğerlerimde sıkışıp kalıyor. Böyle bir his yok. Onun gibi hissetmek yok.

İçime girip çıkarken vücudum titriyor, sadece onun yapabildiği o noktaya vuruyor. Zihnim, bedenim, ruhum,

hepsi aşırı hızda çalışmaya başladı.

"Beni çok sıkıyorsun, keşke bunu sikimde hissedebilseydim bebeğim." "Yakında boşalacaksın, değil mi?" diye homurdanıyor. Evet, ısladığını hissedebiliyorum, kalçaların daha hızlı sallanıyor, çok yakınsın."

İnliyorum, uzun ve kırık, "Evet, Rook. Sikeyim evet." Kalbim bu aceleyle yerinden çıkacak gibi.

Çok yaklaşmıştım, tam oradaydım, parmaklarını kaldırdığında. Sanırım ona daha önce yaptığımın karşılığını böyle ödüyor.

Onun yerine dudaklarını kulağımın dibinde hissediyorum.

"Unutma, sadece birkaç dakikalığına acıyacak, sonra sonsuza dek benim olacaksın." Hırlıyor.

İşte o zaman hissediyorum.

Aniden ortaya çıkan yoğun bir ısı kalçamın arkasındaki deriyi dağlıyor. Gırtlaktan bir çığlık atıyorum, işi bittiğinde çıkarmadan önce ısıyı vücuduma tutarken yüzümü yatağa gömüyorum.

Soğuk hava yanmayı daha da yoğunlaştırıyor. Beni bir şeyle işaretliyordu ama ben bunu ruhumun derinliklerinde hissediyordum.

Tam acı çok fazla gelmeye başlamıştı ki, parmakları göbeğime geri döndü. Daha önce olduğu gibi aynı hızda devam ettikleri kanalımın derinliklerine battı. Parmağı G noktamı tekrar tekrar zorluyorsun.

Lanet bir sihir gibi, orgazmımı bedenimden çekip çıkarıyor.

"Bütün parmaklarımla gel, bebeğim. Benim iyi kızım ol, benim için iyi ol." Fısıldıyor, bacaklarım titreyene kadar içime daha sert pompalıyor.

Her şey çok yoğun hissettiriyor.

Acı, bedenimi titreştiren mutluluk dalgalarıyla doğrudan tezat oluşturuyor. Birbirlerine ne kadar iyi karıştıkları için birine ya da diğerine odaklanamıyorum. Rook ve ben hep böyle olduk.

Acı ve zevkin sürekli karışımı. Biri olmadan diğerine asla sahip olamayız çünkü acı olmadan mutluluğun ne kadar iyi hissettirdiğini asla anlayamayız.

"İşte bu, tatlım, işte bu. Devam et." Yüzünü boynumun kenarına gömüp tenime sıcak öpücükler kondururken sesi beni gıdıklıyor.

Doruk noktamin artçı sarsıntısı beni titretiyor ve her ne yaptıysa keskin acısını hissedebiliyorum. Bedenim ve ruhum o kadar bitkin düşmüştü ki bunun bir önemi bile yoktu.

Kısa bir an için bedenimi terk ettiğini, ancak saniyeler sonra geri döndüğünü hissediyorum. Tenime bastırılan soğuk bezin tıslamama neden olduğunu hissediyorum.

"Kahretsin, çok acıyor," diye mırıldanıyorum, omzumun üzerinden yarı kapalı gözlerle ona bakıyorum, "Bana ne yaptın?"

Yaptığı işe bakıyor, gurur gibi bir şey gözlerinin içinde yüzüyor. Sonra kırık bir Zippo'dan bir parça aldı. Bu sadece çakmağın pirinç kapağı ve üzerine kazınmış baş harflerini görebilirsiniz.

"Çoğu insan buna marka der," diye mırıldanıyor, "Ama bundan daha fazlası var."

Bir şey göğsümü tırmalıyor ve kalbimi alev alev yakıyor. Ona duyduğum aşk beni içten içe yiyip bitiriyor.

"Biziz."

Gözlerimiz buluşuyor ve ben birkaç dakika uzakta olmama rağmen

Yorgunluktan bayılırken, gözlerindeki ateşin nasıl yakalandığını, içlerindeki sabit alevin bir kez daha nasıl yandığını kaçırmıyorum.

Ateşlendi ve sonsuza kadar yanmaya hazır. "Evet, bebeğim. Biziz."

CHAPTER THIRTY-THREE

hate but make it holy

rook

Rook,

Eğer bunu okuyorsanız, Frank öldü ve ben de

takı

m Sadece bir cümle yazdım ve şimdiden çok duygusal oldu.

elbi l

se.

bir not bile bırakmak istemedim. İntiharımın oldukça basit olacağını düşünmüştüm.

Onsuz perişan haldeyim ve katilinin toprak altında olduğunu bilmek içimde bir şeyleri yatıştırdı ama bu yeterli gelmiyor.

Senden başka kimseye not bırakmadım ve sana nedenini söylemem gerekiyor.

Birincisi, ailemin gerçekten sevdiği tek kişi sensin. Bunu asla yüksek sesle söylemezler çünkü arkadaşlık seçimlerimi seviyor ve destekliyorlar. Babam Alistair'i alçıpanda delik açtığı için hala affetmedi ve Thatcher anneme 'tüylerimi diken diken ediyor' (onun sözleri, benim değil)

Ama seni seviyorlar ve biliyorum ki ben gittiğimde sen onların yanında olacaksın. Onlara her şeyi doğru yaptıklarını hatırlatmanı istiyorum.

Bana sevgi verdiler. Bir yuva. Bir hayat.

Şizofrenim konusunda bana yardımcı olmak için ellerinden gelen her şeyi yaptılar ve bunun için minnettarım. Onları sevdiğimi ve bu kararı bencilce vermediğimi söyle.

Benim gidişimle birlikte onların da gelişeceğine yürekten inanıyorum. Yas tuttuktan ve beni bırakmaya

*başladıktan sonra, akıl hastalığımın ağırlığının kalktığını
hissedecekler. Artık doktor yok.*

daha fazla planlı ilaç ya da sürekli endişe. Özgür olacaklar.

Tıpkı benim gibi.

Zorunda değilsin ama Levi ve Caleb'e göz kulak olacağını biliyorum. Sadece çok fazla pisliğe bulaşmadıklarından emin ol ve eğer bulaşırlarsa, bir dahaki sefere nasıl yakalanmayacaklarını öğret.

Thatcher ve Alistair bir mektup almadılar çünkü bunun olacağını biliyorlardı ve bence buna çoktan hazırlandılar.

Kendinizi inkar etmek için her şeyi denediniz.

Engellemek için

O.

Mektup alamadılar çünkü yas tutarken ve kaybım için üzülseler de kendilerini suçlamayacaklar.

Senin yapacağın gibi değil.

İşte bu yüzden sen olmalıydın, çünkü bunun senin hatan olmadığını bilmeni istiyorum.

Şizofreni hastası olmam senin suçun değildi, Rose'un ölümü de senin suçun değildi ve buna karşı çıkacağını biliyorum ama

Bunu önlemek için yapabileceğin hiçbir şey yoktu.

Elinizden gelen her şeyi yaptınız ve bu fazlasıyla yeterli olsa da yine de asla yeterli olmayacaktı.

Ölümüm için kendini cezalandırma. Hayatımı yaşamaya değer kılan tek şey sendin ve eğer suçluluk duyarak hatıralarımı mahvedersen, kıcına tekme yi basarım.

Huzur içinde olduğumu bilin. Mutlu olduğumu. Özgürüm, Rook, ve onunla birlikteyim.

Ve bir gün, sen doksanlı yaşlarına geldiğinde, ben de yine seninle olacağım.

Nedenini bulmaya çalışırken kendinizi kaybetmeyin, özellikle de tüm bu şatafatlı şeyi yazdıktan sonra.

Ateşinizi asla kaybetmeyin.

Seninle Styx'de buluşuruz.

- Silas

Mektubu bir kez daha okudum, içindeki hiçbir şeyi takip etmek zorunda kalmayacağım için minnettarım.

Zippo'mu yakarak turuncu alevi kağıda tutuyorum, ince malzemeyi kavrayışını ve kenarlarını yemeye başlamasını izliyorum.

Çabuk yanıyor, yatağımın yanındaki çöp kutusuna attığımda daha da hızlı yanıyor.

Bir hafta.

Silas gideli bu kadar oldu. Hala hayatta, ama hala yok.

Ailesinin onu Monarch'a göndermesine izin vermeyi reddetmiştim.

Sage'in bana orası hakkında anlattıklarından sonra onu Portland yakınlarında bir yere göndermeyi hevesle kabul etmişlerdi. Onu aşağılanmaktan kurtarmak için değil. Ponderosa Springs'e, ama hak ettiği doğru bakımı aldığından emin olmak için.

Silas'ın ne kadar sürede iyileşeceğinden emin değildik. ya da ne kadar süreyle hastanede kalması gerektiği. Birkaç hafta olabilirdi, birkaç ay olabilirdi, bir yıl olabilirdi. Tek bildiğimiz, her şeye hazırlıklı olduğumuzdu.

İhtiyacı olan yardımı alana kadar onun yanında durdu.

Doktorlar, bilişsel terapi ve yeni bir dizi ilaçla eski haline döneceği konusunda umutluydular.

Ama her zaman zihnine musallat olan halüsinasyonlara ve sanrılara kendini kaptırma ihtimali vardı.

Bunu çok fazla düşünmemeye çalışıyorum.

Yangın söndüğünde ve mektuptan geriye moloz ve küllerden başka bir şey kalmadığında, yatağımdan ceketimi alıp merdivenlerden aşağı iniyorum.

Babam masada oturuyor, önünde birkaç kâğıt ve solunda bir viski bardağı var.

Ayaklarımın sesi dikkatini benim varlığıma çekiyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor, sesindeki çakıl bana acısını çıkarma havasında olduğunu söylüyor.

"Dışarı," diye homurdandım.

"Sana bir soru sorarsam, Rook, gerçek bir cevap beklerim. Ukala değil." Sandalyeyi masadaki yerinden iterek kapıya doğru yürüyüşümün ortasında benimle buluştu.

"Frank'in cenazesine gidiyorum, saygılarımı sunuyorum, ölünün yasını tutuyorum, Hristiyanlık görevimi yerine getiriyorum."

"Bu evde Tanrı'ya saygısızlık etme evlat. Ne yaptığını ve ne yapmaya devam ettiğini bildiğim halde."

"Burada oturup senin kendini haklı gören saçmalıklarını dinlemeyeceğim," diye mırıldanıyorum, kavga etmeden gidebilmek için çerçevesinden sıyrılıyorum, ama görünen o ki Bugünün ruh hali.

"Ben istediğim sürece burada duracaksın." Gömleğimin önünden tutup beni kendine doğru çekiyor, böylece nefesindeki likör kokusunu alabiliyorum.

Bana vurmasına izin verebilirdim. Silas konusunda daha önce bir şey yapmadığım için beni incitmesine izin verebilirdim. Burada durabilir ve Acısını benim bedenimden çıkarmasına ve annemizin ölümünün günah keçisi olmaya devam etmesine izin verdim.

Bir dakikalığına istiyorum. Acının keskin sızısını hissetme arzusu hâlâ derimin yüzeyinin hemen altında yaşıyor ve açığa çıkmayı bekliyor.

Ama yapmayacağım. Çünkü o beni bekliyor ve ben ona söz verdim. Bu dürtüyle savaşıyorum çünkü onun istediği kişi olmak istiyorum. İhtiyacı var. Dünya ona zarar verdiğinde koşacağı kişi, tam tersi değil.

"Kazara olan bir şey için beni cezalandırmana izin vermekten bıktım." Ellerimi bileğine doladım, sıktım Gömleğimin kumaşından koparıırken acı çekiyorum. "Annemi özlüyorsun diye Tanrı'yı oynayamazsın."

Yüzündeki ifade ancak korkuyla birleşmiş tam bir şok olarak tanımlanabilir. Onu bir kavgada öldüreceğimi biliyor; bunca yıldır bana ne yaptığını, hiçbir sonuç almadan yapmasına izin verdiğimi biliyor.

"Kaza mı? Sadece bir kez uslu dursaydın, o hâlâ burada olurdu!" diye alay ediyor. "Çocukken bile,

Kurallara uyamadın ve bana yardım et, bu evde disiplini öğreneceksin."

Bana tokat atmak için elini kaldırdı.

"Bunu indirdikten sonra olacaklara hazır olsan iyi edersin. Senden gelecek bir yumruğu kaldırabileceğimi biliyorum - sen de benim sana vurmamı kaldırabileceğinden emin misin?" Seni uyarıyorum. "Yoksa arkadaşlarıma bekledikleri izni veririm."

"Yapamazsın," diye nefes alıyor.

"Oh, yapardım," diye sırtıyorum. "Ve bilmelisin ki, çocuklarına bok gibi davranan babalardan hoşlanmazlar. O yüzden bana bir daha vurmadan önce kendine sor, günahlarının hesabını vermeye hazır mısın baba?"

Bu sefer yanından geçip gittiğimde, kendi cezalandırılma korkusuyla beni bırakıyor.

Eğer değişirse ne olacağını, yıllar boyunca bana yaptığı kötü muamele için onu affedip affedemeyeceğimi düşündüm. Sanırım zaman alacaktı ama affedecektim çünkü bunu yapmasına çok uzun süre izin verdim. Bunu yapması için neredeyse ona izin vermiştim. Onu etkinleştirdim.

Ancak kaplanlar çizgilerini bir gecede değiştirmezler ve bu, inşa edilseydi geçeceğim bir köprü olurdu.

Kapı arkamdan kapandığında, her şeyi orada bırakıyorum.

Çünkü dikkatimi vermem gereken çok daha önemli bir şey var.

Sage arabasının kaputuna yaslanmış, kollarını önünde kavuşturmuş ve burnunda siyah bir güneş gözlüğü var. Beline sardığı bir etek numarası, beni sıktığını hissetmekten hoşlandığım güzel bacaklarını gösteriyor. içine gömülmüş.

Parlak boyalı dudaklarını görünce ağızım sulandı.

Kır

mızı Zehirli bir elma.

. İçimde onu yemek için bir dürtü var. Her tarafa bulaşmış bırak

Öpücüğümün çenesinde bıraktığı izler, zehirle kaplı ağızına yapmak istediğim tüm o pis şeyler.

Ben de öyle yapıyorum çünkü zaten dürtü kontrolüm düşük ve onun yanındayken mutlak gibi görünüyor.

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, kendi tenimde bırakacağı leke konusunda endişelenmiyorum. Onu hava gibi içime çekiyorum.

Dokunuşumun altında canlan. Benim cehennem ateşim ve kutsal suyum. Bazen tatlı, bazen de dünyayı yakabilir.

Ve hangisini alacağımı bilmeden uyanmayı seviyorum.

Ellerim eteğinin altına giriyor, yukarı doğru kaymadan önce başparmaklarımla masaj yapıyorum, parmaklarım eteğini sıyrıyor.

Sol kıkır yavaşının hemen üstündeki kabarık deriyi. Gururla doluyorum. "Bu nasıl iyileşiyor?" Mırıldanıyorum, yeterince uzaklaşıyorum

Bırak cevap versin.

Benim tarafımdan sadece fiziksel olarak değil, başka şekillerde de işaretlendiğini bildiğim için ayak parmaklarım kıvrılıyor.

Ona yapacağımı söylediğim gibi, baş harflerim kışının tam üstüne damgalanmış. Narin, gotik yazı tipini ışıltılı bir mücevher gibi taşıyor ve onu her gördüğümde içim duygularla doluyor.

"İyiyim. Hâlâ biraz ağrıyor ama hoşuma gidiyor." Alt dudağımı ısırıyor ve şakacı bir şekilde çekip çıkarıyor.

"Öyle mi? Biraz acıyı seviyorsun, değil mi TG?" Sırıtiyorum, Burnumun ucundan ona bakıyor, gözlerimi görebilmek için bir elimi yukarı kaldırıp gözlüğü başının üstüne koyuyorum.

"Sadece daha iyi yalayacağını bildiğim zaman."

Her zaman Sage'e aşık olmanın hayatımın en büyük hatası olduğunu düşünmüştüm. Beni zayıflatacağını. İçimde her zaman çok sıcak yanan alevi söndüreceğini.

Ama o bir oksijen, beni sürekli besliyor, iyi ya da kötü. Beni daha yükseğe çıkardı, daha sıcak yaktı, bana güç verdi.

Cehennemden geçmiştin - cehennemden geçmiştik - ama bunun için minnettardım. Çünkü hiçbir zaman onun lütfunu tanımış, günahın ne olduğunu hiç bilmemişti.

Birini sevmeye çalışana kadar ne kadar zarar gördüğünüzü asla bilemezsiniz.

Gözleri parlak mavi renkte parlıyor ve bu benim başımı eğmeme neden oluyor,

"Ne düşünüyorsun?" arkların döndüğünü görür gibi soruyorum.

"Gözlerin," diye mırıldanıyor. "Bu benim için ilk şeydi buraya döndüğümde fark ettim. Çok boş görünüyorlardı ama şimdi farklılar. Daha az boş."

"Mesele de bu, bebeğim." Bir tutam sa kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "İlişkimiz bittiğinde bana ne kadar boş olduğumu hatırlattın. Her zaman ne kadar boş olduğumu. Beni dolduran tek şey sensin ve bu belli oluyor."

Bu doğru.

Her bir parçasını.

"Nasıl gitti?" diye soruyor, kollarını belime dolayarak.

"Kanamam yok, bu da bir başlangıç," diye gülüyorum. "Yine de kendim için endişelenmiyorum. Bunun için hazır mısın?"

Yumuşak parmaklarıyla uzanıp saçlarımla oynuyor. "Kız kardeşimin yanına gömüleceğİ için kızgınım ama sanırım sen yanımdayken her şeye hazırım."

Bana yaklaşırken yanaklarına bir sırtış yayılıyor, dudakları dudaklarıma değiyor.

"Ateş Tanrım."

"Ateş tanrısı, ha?"

"Evet," diye mırıldanıyor, uzun kirpiklerinin arkasından bana gülümsüyor. "Her zaman yanmaya hazır. Çok parlak. Eğ bir şey olursa, kibriti bana vermek için orada olacağınİ biliyorum."

Taktİğİ altın kolye güneşte parlıyor.

"Ben hep orada olacağım. Her zaman. Ne olursa olsun, ben hep yanında olacağım."

"Beni tutmaya karar verdiğİn için mi?" diye fısıldıyor.

Önümüzde dağlar var, kontrolümüz dışında olan şeyler var ve her şeyi halletmiş olsak bile

Bizim tarafımızda, dışarıda bizi bilen insanlar var. Peşlerinde olduğumuzu bilenler.

Bizi durdurmak için daha fazla engel göndermeleri uzun sürmeyecek. Bizi parçalamaya çalışacaklar. Artık avcı değiliz; yakında av olacağız. Ama hepimiz gelecek olan her şeye hazırız.

Bizim için gelmemiş olsalar bile o kayıp kızların aileleri cevapları aldı. Ne kadar kötü olursa olsun, doğru insanların burada neler olduğunu öğrenmesini ve bunu durdurmasını sağlayacaktık. Bu süreçte kendi sonumuzu getirmek anlamına gelse bile.

Bu küçük bir zaferdi. Kişinin hayatına son vermek Rose'u bu karmaşanın içine atan kişi, ama bu son değildi. Artık bildiğimiz her şeyle değil. Söz konusu olan çok fazla hayat vardı ve kendimi hiçbir zaman bir kahraman olarak görmemiş olsam da, ünüme rağmen iyi bir insa n d ı m .

Onlar ne cehennem getirirlerse getirsinler, biz her zaman daha fazlasını getirirdik. Bizi alt edebilecek kimse yoktu. Ne ondan doğduğumuzda, ne de onun içinde yaşadığımızda.

Ailemi korumak için her şeyi yaparım. Ne kadar berbat ve işlevsiz olurlarsa olsunlar, onlar benim. Ve onlar için yapamayacağım hiçbir şey yok.

Sage ve benim acele kararlar ve şehvet dolu bir kargaşa kasırgasında bir araya geldiğimizi biliyorum ama tüm bu acının, tüm yalanların ve tüm gerçeklerin altında bulduğumuz şey gerçektir.

Bu, korkunç bir ışık altında resmedilecek bir aşktı ve fısıltılar bunun ne kadar günahkâr olduğundan bahsedecekti, anlatı basitçe Şeytan'ın kötü çocuğunun Ponderosa Springs'in en sevilen meleşini bozduğu şeklinde ifade edilecekti. Geceleri onun odasına gizlice girdiğimi ve onu sonsuz lanet krallığıma kaçırdığımı, onu sonsuza dek burada tuttuğumu söylerlerdi.

Burada yaşadığımız sürece hikayemiz kötü bir hikaye olacak.

Ama ne yaptığımızı bilmiyorlar.

Onun dayanıksız bir melekten daha fazlası olduğunu bilmiyorlar.

Önüne çıkan her şeyi yok etme gücüne sahip bir güç. Küllerinden doğan bir Anka kuşu.

Benim Lucifer'ime karşılık Lilith.

Tüm gezegeni yakıp kül edeceğim. için.

Opak karanlıkta, bir aşk bulduk. asla kontrol altına alınamaz.

Yani bazılarına göre sevgimiz kutsal olmayan, Tanrı'nın kendisine karşı bir eylem olarak görülebilir, ama bize göre?

Dahası

da var.

Bu bizim.

O haklıydı. Yarın kuşlar şarkı söyleyecek ve biz birlikte olduğumuz sürece de söylemeye devam edecekler.

"Çünkü saklamaya değer tek kişi sendin."

CHAPTER THIRTY-FOUR

eternal flame

sage

Islak zemine kazılmış, kestane rengi kahverengi bir tabutla doldurulmuş ve ince bir çiçek tabakasıyla kaplanmış çukura bakıyorum.

Zaten bedavaya yakılmış bir insanı gömmenin para kaybı olduğunu düşünmüştüm ama vasiyetinde yıllar önce satın aldığı arsaya gömüleceği yazılıydı.

Cenazeler duyguları hissetmeniz gereken yerlerdir. Rosemary'nin cenazesinde kendimi kırık ve boş hissetmişim, içimde o kadar büyük bir üzüntü vardı ki zar zor nefes alabiliyordum.

Ama bugün, hiçbir şey hissetmiyorum.

Ponderosa Springs'de bir Cuma günü daha.

Belki de babam nefes almayı bırakmadan çok önce benim için ölmüştü. Ona bağlı olan her şeyi uzun zaman önce, muhtemelen yaptığı anlaşmayı öğrenmeden önce öldürmüştüm.

Bugün insanlar kahraman olduğunu düşündükleri bir adam için ağladılar.

Biri yemek pişirirken uyuyakaldıktan sonra ölmüştü.

Bugün, kötü adam kaybetti. İki tanesi.

Ama kasaba için bu trajik bir kazaydı.

Dedektif Finn Breck cesurca engel olmaya çalışmış ancak beni kurtarmaya çalışırken alevlerin arasında sıkışıp kalmıştı. Baba. Ya da en azından polis geldiğinde öyle söyledim.

Rook'un bana söylediklerini aynen söyledim, babamın Finn'i, gelemeyen Cain ile birlikte davet etti,

Telefonuma evdeki güvenlik sisteminden yangın olduğuna dair bir uyarı geldi.

Olabildiğince hızlı sürdük ama vardığımızda ev alevler içindeydi. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Otopsinin ne göstereceği konusunda endişeliydim ama görünüşe göre kasabamızın cenaze levazımatçısı Doktor Howard Discil'in çocuklara bir iyilik borcu vardı. Künt cisim travması ya da bıçak yarası kaydı hiç rapor edilmemiş.

Timsah gözyaşlarıyla gözlerimi sulandırdım ve en iyi film dalında Oscar'a adaymışım gibi hıçkıra hıçkıra ağladım.

Bugün harekete geçmedim, Rook yanımda durup elimi tutarken tüm tören boyunca yüzümde pasif bir ifade vardı. Diğerlerine göre o, şoktaki bir kızın yanında güçlü bir şekilde duran destekleyici bir erkek arkadaştı. Yani onların gözünde her şeyimi kaybetmiştim.

Annem, babam, kız kardeşim.

Hepsi gitmişti; hissizliğimi anlayabilirlerdi. Hiçbir şeyi kalmamış bir kızdım.

Ama yanıldılar.

Rook destek için elimi tutmadı. Ben onunkini tuttum.

Çünkü onu lanetleyen tüm insanların önünde durmak ve onu kendiminmiş gibi sahiplenmek iyi hissettiriyordu. Her kırık, bükülmüş parça. Bana aitti.

Ve evet, her şeyimi kaybetmiştim. Ama çok daha fazlasını kazanmıştım.

"İyi misin?"

Briar ve Lyra'ya bakıyorum, uzun zamandır umutsuzca ihtiyaç duyduğum bir dostluk görüyorum. Yanımda duran, beni destekleyen iki insan. İçlerinden biri bir adamı boynundan bıçaklamıştı. Eğer bu sadakatin kanıtı değilse, neyin kanıtıdır emin değildim.

Başımı salladım. "İyi misin?"

Lyra bunların hiçbirini kabul etmemişti ama şimdi ellerinde kan vardı ve sonsuza dek bu gerçeğe yaşayacaktı.

değer verdiği insanları korumak için bir can almıştı.

"Gözümü bile kırpmadım," diye mırıldanıyor, yanağının içini ısırarak. "Bunu yapmadan önce düşünmedim bile. Ben sadece-"

"Yapman gerekeni yaptın," diye kaşlarını çatarak onu rahatlatıyorum. "Bunun için özür dilemene gerek yok. Hayatta kalmak için ne yapman gerekiyorsa onu yap Lyra."

"Üzgün değilim. Bu üzgün olduğum bir şey değil. Sadece şaşırdım..." Nefes alıyor. "Ne kadar kolaydı."

Lyra kendini her zaman görünmezlik hayatından zevk alan utangaç bir böcek ineği olarak tasvir etmişti. O bir hayaletti ve diğerk herkes için de öyleydi. Etrafta süzölüyor, havada asılı duruyordu, Uyum sağlamak.

Ama bunun sadece insanların düşünmesini istediği şey olduğunu anlamaya başlamıştım.

"Pierson'ın bunun için sana teşekkür bile etmediğine inanamıyorum," diye homurdanıyor Briar, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Anlıyorum, kafası biraz karışık ama 'Hey, hayatımı kurtardığın için teşekkürler' demek zor değil."

"Bu Thatcher. Hiç duygusal değil. Teşekkür etseydi garip olurdu," diyorum gülerek, babamın mezarının başında durmama rağmen garip bir mutluluk anı yaşıyorum.

"Öyle," diyor Lyra, topukları üzerinde biraz sallanarak. "Ölüm acı çekenleri ya da kötü olanları aldığında bir kalbi vardır. Eğer ölümün duyguları varsa, onun da vardır."

Bir an için bir sessizlik oldu.

Briar nefesinin altından "O hala bir pislik," diye mırıldanıyor ve hepimiz çok yabancı ama çok iyi hissettiren bir şey yapıyoruz.

Gölüyoruz.

Tek gerçek kahkahalarımından birinin babamın mezarının üzerinde dururken gerçekleşmesi garip. Ama arkadaşlığımız böyle bir şey.

Karanlık anlarda bile mutluluk.

Mezarına bırakmam gereken çiçeği parmaklarımın arasında döndürüyorum, ama bunun yerine birkaç adım yürüyerek

Sağda, Rose'un mezarının önünde durmuş, mezar taşına bakıyorum. Parmaklarımı mezar taşının üstünde gezdiriyorum ve iç çekiyorum.

Her şeye rağmen değişmeyen tek şey Rosie'nin burada olması arzumdur. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki, söyleyemediğim o kadar çok şey. Lyra haklıydı-ölüm merhametli olabilir ama aynı zamanda soğuktur da.

Kaybetmeye hazır olmadıklarımızı hiç acımadan alır.

Beyaz gülü nazikçe onun mezar taşının üzerine bırakıyorum çünkü diğer mezar bunu hak etmiyor.

Parmaklarımı kendiminkilerle birleştiriyorum ve çekmeye zahmet etmiyorum.

Çünkü o dokunuşu biliyorum. Tenimiz kil gibi birbirine karışıyor, tek bir sanat eserine dönüşüyor.

"Rose benden hoşlandığını biliyordu," diyorum dönüp Rook'un yakışıklı yüzüne bakarak.

"Ona bizden bahsettin mi?" Kaşları çatılıyor ve içim acıyor.

"Hayır, ben asla..." Alt dudağımı ısırdım. "Ona söyleme fırsatım olmadı. Daha fazla zamanım olacağını düşünmüştüm."

Daha fazla zamanım olduğunu düşündüğüm için nefret ediyorum. Onun hakkında ne hissettiğimi hiç bilmemesinden. Eski Sage'i hayata döndüren ve yeni bir amaç veren adam.

"Ama benden hoşlandığını biliyordu. Tilly'deki o günden sonra, seni heyecanlandırmayan şeylere ilgi göstermediğini söyledi. Sanırım bizden önce biliyordu." Ona bakıyorum Mezar taşı. "İnsanların neye ihtiyacı olduğunu onlar fark etmeden önce bilme konusunda çok iyiydi."

"Evet, öyleydi," diye nefes alıyor ve elimi sıkıca kavriyor.

Orada duruyoruz ve onun da tıpkı benim gibi onu hatırladığını hissedebiliyorum. Onun anısının tadını çıkarıyor, ışığının bizi bir anlık mutlulukla kaplamasına izin veriyoruz. Silas'ın başına gelenler için bana kızmayacağını biliyorum ama onun yanında olmamı isteyeceğini de biliyorum.

Ne olursa olsun bunu yapmayı planlıyorum.
Silas Hawthorne üzgün bir adam olarak
ölmeyecek.

Hayatının geri kalanında yalnız kalmasını istemezdi ve birlikte ne kadar mükemmel olsalar da, dışarıda onu Rosie gibi sevebilecek biri olduğunu biliyordum. Ne olursa olsun, isteğinin yerine getirildiğinden emin olacaktım.

Ne olursa olsun, onsuz bile olsa, mutlu olacaktı.

"Peki ya tüm o kayıp kızlar ne olacak Rook? Tüm bildiklerimizle burada oturup bir şey yapmadan duramayız. Onları almaya devam edecekler. Tıpkı Rose gibi kızlar hayatlarından çalınıyor." Kaç ailenin kızları bulunana kadar asla huzur bulamayacağını hayal ederek nefes alıyorum.

"Bir şeyler yapacağız. Sadece kime güvenebileceğimizi bulmamız gerekiyor, TG. Bunu yaptığımızda, tüm bildiklerimizi açıklayacağız."

"Ama ne hakkında-"

"Bu yaptıklarımız yüzünden yakalanmamız anlamına gelse bile. Bunu onların yanına bırakmayacağız. Sana söz veriyorum." Bana söylüyor ve gözleri ihtiyacım olan tek gerçeğe yanıyor.

Ona güveniyordum. Ne olursa olsun, ona güveniyordum. "Öldüğümüzde birlikte gömülebilir miyiz?" diye sordum.

Yüz hatlarını bir şok ifadesi kaplıyor. "Yakın zamanda ölmeyi mi planlıyorsun?"

Gülüyorum. "Hayır, ama sonunda öldüğümüzde, böyle ellerimizle birlikte gömülebilir miyiz?" Ellerimizi kaldırıyorum. yapışık avuçlarını havaya kaldırdı.

"Her ne kadar tabutta bir şeyler hissetmek istesem de, ben yakılıyorum, Tiyatro İneği."

Tabii ki ateşler içinde ölmek istiyor. Başka türlü süreni istemezdim.

"O zaman ikimizin bir arada olmasını istiyorum. Öldükten sonra bana nasıl bakılacağı önemli değil, ben sadece yalnız kalmak istemiyorum." Ona bakıyorum, gözlerindeki koru yakalıyorum

Kalbim. "En büyük pişmanlığım Rosie'nin yalnız öldüğünü bilmek. Dünyaya birlikte geldik ve ayrı ayrı ayrıldık. Yalnız kalmak istemiyorum."

Ellerimizi ağzına götürüyor ve parmaklarımın üst kısmına yakıcı bir öpücük konduruyor.

"Bir daha asla yalnız olmayacaksın. Asla. Küllerimiz birleşecek." Tutuşunun kaldırıcıyla beni kendine çekiyor ve dumanlı kokusunu dilimde hissedebiliyorum. "Böylece onlardan nereye yükselirsek yükselelim, bunu birlikte yapacağız. Kader beni senin ruh işaretini taşımam için seçmemiş olabilir ama bu hayatta ve bundan sonraki tüm hayatlarda her zaman senin olacağımı bilmesini sağlayacağım. Ben her zaman senin oldum."

Bir yerlerde, Shakespeare'in onun ihtimallerine meydan okuduğumuz için ağladığını duyabiliyorum. Bizler en başından beri lanetlenmiş aşıkларız ve işte buradayız.

El ele.

Tatlı, nazik aşk üzerine yazan tüm ölü şairler, bu duygunun bizim hastalıklı, çarpık versiyonundan tiksintiyle haykırıyor.

Ama biziz.

Ve biz ebedi aleviz. Sonsuza kadar.

CHAPTER THIRTY-FIVE

inside the mind of a killer

thatcher

Babam bana mektup yazıyor.

Günlerinin nasıl geçtiğini açık ve iyi yapılandırılmış bir şekilde anlatıyor. Günlerinin nasıl geçtiğini ve boş zamanlarını ne yaparak geçirdiğini. Bazen, karaya oturmuş bir adada yüzeysel bir tatildeymiş gibi hissettiriyor.

Konuşma bu kadar düzenli.

Eğer bir başkası bunları eline alıp el yazısını son satırına kadar takip etseydi, onun beton bir kutunun içinde kilitli bir şekilde idamını beklediğinden asla şüphelenmezdi.

İşte bu kadar normal. Her zaman ne kadar normaldi.

Toplum, dünyadaki canavarların sarı dişli ve keskin pençeli canavarlar olmadığını ne zaman öğrenecek? Gerçeği görene, bizi gerçekte olduğumuz gibi görene kadar kaç belgesel izlememiz gerekiyor?

Bizler özgür dünyanın liderleriyiz. Yaz barbekülerine ev sahipliği yapan komşunuz, aileleri olan kocalar, politikacılar, doktorlar.

Yatağınızın altında ya da dolabınızda yaşamıyoruz - bu çok kolay. Bizim için yeterince karmaşık değil.

Hayır, evlerinizde gün ışığında, açıkta duruyoruz. Hayatlarınızı inceliyor, her gün nasıl bukalemun gibi davranıp sizin "iyi insan" olarak gördüğünüz kişiye dönüşeceğimizi öğreniyoruz. Güvendiğiniz, evinize girmesine izin verdiğiniz

Kahve içmek için eve geldiğinizde, hiç beklemediğiniz bir kişi sizi yatak odanızın zemininde acımasızca öldürür.

İnsanlığın bunları idrak etmesi ne kadar uzun sürerse, onlara karşı o kadar avantajlı oluruz.

Toprak, yürüyüşümün ağırlığı altında eziliyor. Çamur Dior derby ayakkabılarımın yanlarını renklendiriyor ve ben çoktan

Bunları ayağımdan çıkarır çıkarmaz atmayı planlıyorum.

Kirlenmekten hoşlanmıyorum. Dağınıklık ve kir beni fiziksel olarak tiksindirir.

Temizlik için yaşıyorum. Organizasyon. Yapı.

Beyaz saten çarşaf, pazar günleri sabah tam onda ağartılan beyaz battaniye. Her gün güneş doğmadan hemen önce yapılan sıkı bir egzersiz. Aynı kahvaltı, Aynı rutin, asla sapmadığım değişmez bir gündem.

Hayatım ustaca tasarlanmış bir dizi andan oluşuyor. Yaptığım, söylediğim her şeyin bir amacı var.

Olmayan bir şey için neden zaman, nefes ve para harcayalım?

Hoşuma gitmese de yine de ağaçların arasından geçiyorum.

Çünkü incelemem gereken bir şey var.

Yüzümde bir yaz esintisi hissediyorum, çamın misk kokusu tarafından istila edilmiş bir çiçek kokusu. Bunlar fark ettiğim ama hissetmediğim şeyler. Çoğu insanın hissettiği gibi değil.

Orman açılmaya başlar, tarihi mozole güneşi yakalar. Tüm o insanlar unutulmuş, içeride çürüyorlar. Cesetleri hiç kaldırmamış olmaları çok yazık.

Bu ürkütücü yapının kapısının hemen dışında, buraya ne için geldiğimi görüyorum.

Islak zeminde diz çökmüş, altından küçük sarı yağmur botları görünüyor. Taktığı o korkunç balıkçı şapkası başının tepesini süslüyor ve çok açık bir şekilde sürdürmediği o itaatsiz bukleleri zapt etmek için berbat bir iş çıkarıyor.

Lyra Abbott midemi bulandırıyor.

Her zaman kıyafetlerinde kirle dolaşıyor, düzinelerce kirazi içine çektiği için parmakları yapış yapış ve Böceklerle karşı garip bir saplantısı var ve bu beni hasta ediyor. Yaptığı her şey, olduğu her şey bana ters geliyor.

O sodyum, ben de potasyum.

O amonyum hidroksit, ben de asetik asit.

Onun pis alışkanlıkları ve kirli ilgileriyle gururla yaşadığını görmek, kendimi çamaşır suyuna boğmak istememe neden oluyor. Onu göremeyene kadar gözbebeklerimi bununla ovmak. Ta ki o benden tamamen temizlenene kadar.

Bana bakma şeklinden ve her seferinde kendimi lekelenmiş hissettirmesinden hoşlanmıyorum.

Finn'in kanı şahdamarından fışkırırken başımda dikilmesi beni tedirgin etti, o çok sevdiğim koyu, çökmüş, kıpkırmızı sıvıyla ıslattı. Belki de Yüzündeki ifadeyi görmeseydim o anın tadını çıkarabilirdim.

İnsanlar birini öldürdükten sonra bu tür bir tepki vermemelidir.

Şoka girmeli, ağlamalı, bayılmalıydı. O değil.

Hayır, Lyra rahatlamış görünüyordu. Yüzünde sevinç ışıltıları vardı ve omuzlarına bir sakinlik çökmüştü. O Onu öldürmekten zevk alıyordu ve sanırım fırsat verilse bunu tekrar yapardı. Cevaplara ihtiyaç duymamı sağlayan o yüzdü.

Yakınımda olduğunu fark ettiğimde, bakışlarını tenimde hissettiğimde bile onu açıkça görmezden gelerek yeterince iyi bir iş çıkarmıştım. Şimdi onu görmezden gelemeyecek kadar meraklıyım.

Benim spektrumun diğer tarafında olabilir mi?

Babam annesine karşı işlediği iğrenç suçla benim başka bir versiyonumu yaratmış olabilir miydi?

Ben doğuştan psikopatım. Bunu zaten biliyordum. Bunu uzun zaman önce kabul etmiştim.

Ama o, buna karşı koyabilir miydi?

Yaratılmış sosyopat.

Doğaya karşı yetiştirme.

Bütün bir gün boyunca annesinin cansız ve kanlı bedeninin yanında mahsur kalmak onu bir tür anomaliye mi dönüştürmüştü? Babam bilmeden korkunç hobisi aracılığıyla bizi birbirimize mi bağlamıştı?

Ayağımın altında bir dal kırılıyor ve sesi araştırmak için arkasını dönüyor.

Vücudu donuyor ve ben soğuk bir şekilde sırtıyorum.

Hepimiz her uyandığımızda ölüme altı dakika uzaklıktayız.

Nefes almak o saati sıfırlar.

Ben onu durduran ellerim.

"Sanırım nihayet konuşmamızın vakti geldi, sevgili hayalet."

the end

Okuduğunuz için çok teŖekkür ederim

YAKTIğIMIZ GERÇEKLER

Hollow Boys serisinin üçüncü kitabı Thatcher Pierson'ın tek başına yazdığı The Blood we Crave'i mutlaka kitaplığınıza ekleyin.

Hollow Boys'dan daha fazlasını ister misiniz?

YAKTIğIMIZ GERÇEKLER'in genişletilmiş sonsözünü bir sonraki [bültenimde](#) gelen kutunuzda almak için bültenime kaydolun!

Hollow Boys'a bundan sonra ne olacağını merak ediyor musunuz?

Yeni çıkan kitaplarla ilgili haberlerden ve yeni kitapların ön gösterimlerinden haberdar olmak istiyorsanız [okuyucu grubuma](#) katılın!

Sage ve Rook'un karanlık ve kötü yollarını okumayı sevdiyseniz, ilk Hollow Boys aşk hikayesine bayılacaksınız! Ponderosa Springs'teki yeni kız görmemesi gereken bir şey gördüğünde ve şimdi Alistair Caldwell bununla ilgilenmek zorunda kaldığında neler olduğunu öğrenin.

"Gelecek vaat eden bir serinin ilk kitabı için 5 İntikam Yıldızı. Tekrar tekrar okuyacağım bir kitap."
-USA Today çoksatan yazarı, Trilina Pucci

[ÇALDIĞIMIZ YALANLAR](#)'a şimdi bir tıkla!

Bir uzman için sayfayı çevirin...
Çaldığımız Yalanlar (The Hollow Boys, Kitap #1)

MONTY

SHE CAN
BUT SHE CA

THE

CHAPTER

when darkness calls you home

ONE

allistar

Şiddete karşı aç bir iştahla doğduğumu hep biliyordum.
Kaderimde ailemin yüz karası olmak varmış.

Işığın yokluğunda büyümek zorunda kalan çocuklar hakkında başkalarını uyarmayı öğrenmelidirler. Onların parlaklığını ellerinden aldığınızda, karanlık sadece onların bir parçası haline gelmez, onlar karanlığa dönüşürler.

Çocuğun burnunun kırıldığını hissettiğimde kolumdan güç fışkırdı. Parmak eklemlerim yüzünün etine saplandı ve açlığımı dindirebilecek tek şeyin peşine düştü.

Acı.

Bana meydan okumanın iyi bir fikir olduğunu düşünen uzun boylu, sırık gibi moron sert bir gümbürtüyle yere düştü.

Resmi karma dövüş sanatlarında rakibiniz bu kadar sert düştüğünde durmanız gerekir.

Şansıma, burası Mezarlık. Mezarlık.

Bela aramak için çevre bölgelerden gelen çocukların toplandığı, şehrin dış mahallelerinde terk edilmiş bir yarış pisti. Yasadışı sokak yarışları, kavgalar, uyuşturucu ve yarı çıplak kızlar. Burası zengin çocuklar için cennet bahçesi. Çatlak asfalt çemberin ortasındaki çimenlerde kavgalar yaşanırken, motorlar kükrüyor ve kimin babasının satın aldığı makinenin bitiş çizgisini ilk geçeceğini görmek için yankılanıyordu.

Mezarlık, gömülmek için geldiğiniz yerdir.

Özellikle de bana karşıysan.

Dizimi karnına öyle bir bastırdım ki, organlarının altımda kaydığını hissedebiliyordum. Çevik yumruklarım, zaten iltihaplı olan karnına yumruk üstüne yumruk atıyordu.

Yüzüme. Nefeslerim metodik bir şekilde hızla tükeniyor, her temas noktasında bir nefes daha veriyorum. Omuzlarımı tutan eller var, durmam için beni tırmalıyorlar.

Umurumda değil, sadece dizlerimi daha sert bastırıyor. Yumruklarım onu acımasızca dövüyor.

Benimle bu ringe çıkacak kadar aptal olduğu için neden vazgeçeyim?

Kişisel bir sorun gibi görünüyor.

Kalbim göğsümün içinde çarpıyor, enerji kulaklarımda davullar gibi damarlarımda dolaşıyor. Etrafımızdaki insanların çığlıklarına, devirli motorlara ve yağ kokusuna karışıyor.

Lanet olsun, günün her saniyesi böyle hissetmek için neler vermezdim.

Bir sağ kroşe indiriyorum, yüzüğümün yanağının hassas derisine baş harflerimi kazıyarak A.C. harflerinin üzerinde yarılmasını izliyorum.

Yüzünden fışkıran yakıcı kan göğsüme sıçırıyor. İçimde vahşi bir kükreme kopuyor, kıpkırmızı sıvı vücudumdaki alevlere benzin görevi görüyordu. Yine de istediğim kan değildi. Onun ıstırabını istiyordum. Onun incindiğini görmek istedim. Bu gece arabasına kadar taşınması gerekeceğini, eve götürüleceğini ve muhtemelen sürünerek evine gideceğini bilmek istedim.

lanet olası yatak. Önümüzdeki hafta orada kalacaktı çünkü iz bıraktığım morluklar başa çıkılamayacak kadar fazlaydı.

Tüylerim diken diken oldu. Bu benim çok da gizli olmayan sırrım.

Ben her zaman, her zaman kızgınım.

"Tanrı aşkına, Caldwell, bırak onu! Bu kadar yeter dostum!" Ses kulaklarımın arasında çınlıyor, ama istekli elleri tenimden silkmeden önce son bir yumruk daha atıyorum.

Etrafımızdaki insan topluluğu az önce yaşanan vahşet için slogan atıyor. Bu vahşeti görmezden gelememek trajedi ya da felaket. Hepsi içten içe benimle aynı, zalimliğe bağımlı. Sadece bunu itiraf etmekten çok korkuyorlar.

Korkaklardan nefret ederim. Ve bu lanet şehirdeki herkes bir korkak.

Maskelerin ardındaki canavarlar komşularından korkuyor dolaplarına soktukları iskeletleri görüyorlar. Bilmedikleri şey, Ponderosa Springs'te hiçbir şeyi sır olarak saklayamazsınız. Uzun süreliğine değil.

Bunu herkesten daha iyi biliyorum.

Ayağa kalkarken gözlerimin arkasında kırmızının tonları parlıyor, ağızmdan sıcak tükürükler çıkıyor ve inleyen bedeninin hemen yanına düşüyor. Ses çıkarabildiği için şanslı, hatta ölmediği için daha da şanslı.

Göğsümdeki kan dışında tenimde tek bir iz bile yok. Bu da beni daha da kızdırıyor. Artık hiçbir şey bana meydan okuyamıyor. Çenemi sıkıp arkamı döndüğümde insan kalabalığı Kızıldeniz gibi ikiye ayrılıyor ve bana çıkış için açık bir yol bırakıyor.

"Bahisler için para." Bu karmaşayı yöneten yaşlı adamlardan biri buruşturulmuş banknotları göğsüme bastırıyor. Paraya bakıyorum, sonra ona dönüyorum.

"Sende kalsın." Homurdanıyorum.

O paraya ne ihtiyacım vardı ne de onu istiyordum. O parayla her şeyi yapabilirdi. Para için savaşmadım. Savaşım çünkü savaşmasaydım

birini öldürmek.

Deri ceketimi hızla alıp omuzlarımdan kolayca geçirdim. Tişörtüm çamurlu çimlerin arasında bir yerdeydi ve onu arama ihtiyacı hissetmedim.

Arabama doğru ilerlerken nefesim düzene girmeye başlıyor. Dövüş mülayim olsa bile, sadece bir Bu gece uyuyabilirim. ile her şey olup biterken, uyku kaybetmeyi göze alabileceğim bir şey değildi.

Anahtarı çevirir çevirmez hoparlörlerimden müzik yayıldı. Ağır ve heyecan verici bir ses. Sol elim direksiyonu sıkıca kavırıyor, kana bulanmış parmak eklemlerimin altındaki beyazı belli belirsiz görebiliyorum. O kadar sert zonkluyorlar ki neredeyse iyi hissettiriyor.

Hızla vitese takıp ailemin evine doğru yola çıkmaya hazırlandım. Yirmi sekiz bin metrekare, dokuz ana yatak odası, on yedek yatak odası, yedi banyo, yirmi altı dönüm ve hala kendimle ailem arasında yeterli alan yok. Elim ayağım birbirine dolaşüyor, gelecek ay Doğu Yakası'na uçuyor olmam gerekiyordu. Onlarla aramda koca bir ülke var.

Bunun yerine, en azından bir yıl daha burada kapana kısıldım, bir hayaletin peşindeyim.

Sağa sert bir dönüş yaparak garaj yolumuza girdim. Yüksek ağaçlarla kaplı bir yol, asfalt yol durdu Bir an için girişi engelleyen büyük çelik kapının yanında duruyorum. Uzaktan kumandamdaki düğmeye basarak otomatik olarak açıyorum, yanlarından geçip ailemin arazisine giriyorum.

Öndeki gösterişsiz mermer fıskiye'nin etrafından dolanarak kolayca park yerime geçiyorum. Her zamanki arabalardan hiçbiri burada değil, yani evde kimse yok. Zaten fark etmezdi, burada olsalar bile onlar için görünmezim.

Ben hep öyleydim.

Evin arkasındaki gökyüzünde şimşekler çakıyor, Kapiya doğru yürürken gök gürültüsü ayaklarımın altındaki zemini sarsmadan önce sisi bir anlığına aydınlatıyor. Kapi

Tuş takımı dokunuşumun altında parlıyor, şifremi giriyorum ve içeri giriyorum.

Annem, babam ve kardeşim buradayken, bu ev ışıkla parlıyor. Parıltısı yoldaki ağaçların arasından görülebiliyor. Abartılı partiler, kesilen bir ayak tırnağının kutlanması, hiç davet edilmediğim aile yemekleri. Ama onlar gittiğinde, sadece ben ve karanlık kalırız.

Botlarım yerde yankılanıyor, adım adım mutfağına gidip musluğu açana kadar. Şişmiş ellerimi ılık suyun altında gezdiriyorum. Kan giderden aşağı akmaya başlıyor, en azından bir kısmı. Bir kısmı parmaklarımın arasına yapışmış, çoktan kurumuş.

Evin içinde gürültü olmamalı. Ben buradayken her zaman olduğı gibi olmalı.

Ölüm sessizliğı.

Ama yok. Kulaklarım seğıriyor, tanıdık bir tıkırtı duyuyorum, ardından akmaktaşının yanmasıyla bir vınlama sesi geliyor.

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?" Yüksek sesle söylüyorum, arkamı dönmeden önce ellerimi yavaşça kuruluyorum.

Salonun karanlığına bakıyorum, Rook'un yüzü zipposunu çevirirken çıkan tek alevle aydınlanıyor. Parmak eklemleri ve parmaklarının arasından. Ağzında duran tek elmas kibriti fark ettim, kırmızı ucu yan taraftan dışarı bakıyor.

Deri koltuğunda arkasına yaslanmış, kollarını yanlara dayamış, karanlıkta bana bakıyor.

"Öyle olsaydım, beni duymazdın." O da karşılık verir.

Kendimi onun karşısındaki sandalyeye atıyorum. Lambanın ipini çekerek odayı kehribar rengi bir ışıltıyla aydınlatıyorum. Kollarımı dizlerimin üzerine koyarak bayat kumaşın içine gömüldüğüm anda arkamdan yaklaşan ayak seslerini duyuyorum. Zahmet etmedim omzumun üzerinden bakıyordum.

"Thatch." Gölgesinin yanımdan geçip sol tarafımızdaki koltuğına oturduğunu gördüğümde selam veriyorum.

Thatcher altı-dört yaşında, grubun en uzun boylusu. Kimseyi korkutmak için boyuna ihtiyacı yok.

Bir bacağını diğerinin üzerine atıyor, ayak bileği dizine dayanıyor, "Zavallı bir çocuğun kafasına vurmaktan zevk mi alıyorsun, Ali?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum, kendini beğenmiş pislik nefret ettiğimi biliyordu.

Böyle çağrılmak. Arkadaş olduğumuzdan beri bunu biliyordum, ama *birinin* derisinin altına girmeye çalışmasaydı bu o olmazdı.

Thatcher'ın damarları sürekli buzlu su pompalıyordu, benimkiler ise sürekli kaynıyordu.

"Gerçekten insanları neyin azdırdığı hakkında konuşmak istiyorsunuz,

Thatcher mı?" Armani takım elbisesine bakarak tek kaşımı kaldırıyorum. Savurganlığını sorgulamayı bırakmayı öğrenmiştim.

gardırop uzun zaman önce.

"Sana kabuslar yaşatmak istemem." O sırtıyor ve ben de benimkinde beliren benzer bir sırtışa engel olamıyorum.

Bir noktada her birinin kafasını koparmak istemedim desem yalan olur. Birbirimizin damarına nasıl basacağımızı biliyorduk. Ancak şu anda, aynı şeyi yapmaya çalışan herkesi nasıl öldüreceğimi hatırladım.

Bu yüzden, içimizden biri hor görüldüğü için bu kahrolası kasabada kalmaya razıyım.

"Silas nerede?" Ben soruyorum.

"Son zamanlarda ilk kez uyuyorum, bilmiyorum bile." Rook cevap veriyor.

"Saf olma, Rook. Silas artık uyumuyor. Uyuduğunda da onu görüyor. Bunu hepimiz biliyoruz." Thatcher araya girerek hepimize neden burada olduğumuzu hatırlatıyor.

Koridordaki dede saati gece yarısının geldiğini haber veriyor. Sözlerinin ağırlığı odanın içine sızıyor. Az önce serbest bırakmaya çalıştığım öfke, tekrar yükselmeye başladı. Alevlerin topuklarımı yaladığını, ağızımdaki bakır tadını hissedebiliyordum.

"Ondan bahsetmişken." Rook öne doğru uzanarak krem rengi bir dosyayı hepimizin ortasındaki masaya fırlattı. Bölge savcısının oğlu olmanın avantajları.

"İçine baktın mı?" diye sormak için öne doğru eğildim.

Başını sallar, "Birlikte olana kadar beklemek istedim."

Biraz ayağa kalkarak arka cebine uzanıyor ve beyaz sigara paketini alıyor. Tek bir tane çıkarıp elini uzun kahverengi saçlarında gezdiriyor.

"Sakıncası var mı?" Dumanı kastederek soruyor.

"Yak gitsin, umurumda değil." Dürüstçe söylüyorum. Rook sandalyede arkasına yaslanıp kibriti ağzından çıkardı ve Parmaklarıyla yakıyor, biz yaz kampındayken kendi kendine öğrendiği bir numara. Ucunu yakıyor, yüzünün etrafında toplanan bir duman bulutunu derin derin içine çekiyor.

Altı yaşımdan beri önemsemişim tek şeyler Rook, Thatcher ve Silas'tı. Birbirimizi her zaman korumaya yemin etmiştik, bu süreçte başkalarına zarar vermek anlamına gelse bile. Hiçbirimiz için onlardan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Birimizi asla diğerleri olmadan göremezsiniz, biz asla iyi olmak için yaratılmamış çocuklarız. Her zaman çarpık ve kırık olmamız gerekiyordu.

"Başladığımızda neler olacağının hepimiz farkındayız Bunu araştırıyoruz, doğru mu?" Thatch soruyor: "Hepimizin eline kan bulaşacak. Sadece hayatımız boyunca kasabada yaptığımız küçük yıkımlar değil. Tarihi kiliseleri yakıp yıkmayacağız ya da kötü oyunlar oynamayacağız. Öldüreceğiz Birisi."

Birinin canını alma fikrinden ürkmeli ya da çekinmeliyiz. Ama hepimiz birbirimizin neler yapabileceğini biliyorduk.

"Bu onların kendi hatası. Değer verdiğimiz birine zarar vermeyeceklerini bilmeleri gerekirdi."

O geceyi hatırlıyorum. O gecenin kokusunu hatırlıyorum. Onu bulduğumuz ev. Domuz boku ve kusmuğu gibi. Uyuşturucu bağımlılarının saklandığı ve sıvı altınlarını vurdukları bir tuzak ev. I

Vücudunun neye benzediğini hatırlayın, eğilmiş ve umutsuzca pis yere bırakılmış.

Kaybolmuş ve kendini cehennemde bulmuş bir melek gibi. Orada ölmeyi hak etmiyordu. Silas da onu bu şekilde bulmayı hak etmiyordu.

Gözlerimi kapattığımda hâlâ çılgınlıklarını duyabiliyordum. Saatler ve saatler süren bağırışlar. Acısı sınırsız bir öfkeye dönüşen yaralı bir canavar. Hepimizin içinden geçen bir duygu.

"Kimin yaptığını bulacağız. Onları bitiririz. O da yoluna devam edebilir. İlerleyebilecek."

"Hayatına devam etmeyecek." Başımı sallıyorum, "Aradığımız şeyi bulsak bile. Böyle bir şeyden sonra hayatına devam edemezsin."

Dosyayı açıyorum, arasına sıkışmış beyaz sayfalar ortaya çıkıyor. Hastanın adı siyah, kalın harflerle yazılmış ve çenemin seğirmesine neden oluyor. Rosemary Paige Donahue. Gözlerim raporu, sorulan tüm soruları tarıyor. Hastanın ölümü bekleniyor muydu? Hayır. ACLS uygulandı mı? Evet (Biri tarafından en iyi arkadaşımı, not ediyorum). Bir sonraki sayfaya geçtiğimde önden ve arkadan bir vücut çizimi buldum, ancak tahmin ettiğim gibi belirli bölgelerin etrafında daireler yoktu. Boştu.

Adli tabibin bulgularını okurken kaşlarım birbirine karıştı,

Görünürde travma ya da çürük izi yok.

Yani ellerindeki çizik izleri? Kollarındaki mor halkalar? Onları gördüm. Oradaydılar.

Otopsideki en önemli bulgu, otopside metilendioksimetamfetamin (MDMA) bulunmasıydı. hastanın sistemine girmiş. Kapsamlı bir araştırmanın ardından, alınan miktarın hastada sıcak çarpmasına neden olduğu sonucuna vardım.

Hasta. Çekirdek vücut ısısı yükselmiş ve

kalp durmasına ve ölüme yol açtı. Herhangi bir cinayet tespit edilmemiştir.

Tırnaklarının altındaki kir, sanki bir şeyi tırmalıyormuş gibi miydi? Bu sadece bir tesadüf müydü? Ne? Polis Rose'un o ana kadar uyuşturucuya hiç dokunmadığı gerçeğini daha fazla araştırmadı mı?

Aklıma yatmayan şeyler vardı. Bu bana doğru gelmiyordu.

"Al dahi, sen oku. Bana ne düşündüğünü söyle."

Dosyaları Thatcher'a fırlatıyorum, gözleri kâğıtları tararken elini çenesine dayamasını izliyorum.

"Cinayet kanıtı yok mu? Çürükler ya da derisindeki izlerle ilgili bir belge yok mu?" Yüksek sesle söylüyor ve ben de sessizce onaylıyorum.

"Cesedini gördük. Sizi bilmem ama benim yirmi yirmi görüşüm var. Rose orada kendi özgür iradesiyle bulunmuyordu. Kendi isteğiyle de ölmedi. Bizimle partilere bile gitmezdi, Si'yi hep evde onunla kalmaya zorlardı. Rose'un ölümü

Ponderosa Springs gerçekten de belediye başkanının kızının öldürülmesini saklamaya mı çalışıyor?" Rook kanser çubuğundan bir nefes daha çekerek yorum yapıyor. Kendim için çalmak üzere olduğum bir tane.

Rose, sadece Silas'ın kız arkadaşı değil, bizden biri olmuştu. Yavaş yavaş sinsice grubumuza girmiş ve arkadaşımız olmuştu. Bunu yüksek sesle itiraf edemezdik ama hepimiz ona bir kardeş gibi değer veriyorduk.

Onun ölümü hepimizin içini kemiriyordu.

"Buradaki en kötü skandal olmazdı."

"Yani eğer bir patolog böyle bir konuda yalan söylüyorsa savunma yaraları ve cinayet, başka neyi örtbas ediyor? Daha da iyisi, *kimin* için örtbas ediyor?" Thatcher soruyor.

"Bence iyi doktoru ziyaret etmeliyiz." Gözlerimi iki arkadaşımın üzerinde gezdiriyorum. Rook'un ağzı yukarı kıvrılıyor

Zippo'sunu parmaklarının arasında çevirip kapatırken gülümsüyor.

"Bana iki kere söylemene gerek yok." Mırıldanıyor.

Thatcher sertçe sırtıyor, "Önce ben keseceğim." Bir anlaşma yaptık.

En iyi arkadaşlarımızdan birine, bunu kızına kimin yaptığını bulacağımıza dair söz verdik. Onu ölü ve kirli bıraktı. İhtiyacı olan intikamı almak için hepimiz bir yıl boyunca bu zehirli yerden ayrılma planlarımızdan vazgeçtik.

Buna engel olan insanları Tanrı bile kurtaramazdı.

SON SÖZ

Bu dizi neredeyse gerçekleşmiyordu.

Spoiler uyarısı: kesinlikle oldu.

Geçen yılın sonlarında hokey serimden sonra ne yapmak istediğimi anlamaya çalışırken bu yerde sıkışıp kalmıştım. Denemek istediğim pek çok farklı şey, gidebileceğim farklı yönler, alabileceğim fikirler vardı.

Ama ben ne kadar uğraşsam da beni terk etmeyen bir tanesini seçtim.

Kara romantizm ilk çalışmalarımдан tamamen farklıydı ve kariyerimin bu kadar erken bir döneminde, okuyucular kelimelerime ve ortaya koyduğum olay örgüsüne yeni yeni güvenmeye başlamışken tür değiştirmek bir riskti.

Ancak, gelişmem gereken yerin karanlık olduğunu hep biliyordum. Var olmak istediğim yer.

Stephen King'in *Mangalcı* adlı kısa öyküsünü okuduğum andan itibaren bunu biliyordum. On üç yaşındaydım, yatma saatim geçmişti ve battaniyemin altında saklanıyordum. Kendimi kaptırmıştım, şok olmuştum ve korkuya tamamen aşık olmuştum. Bitirdiğimde, otuz dakikamı bir canavar tarafından eğlendirilerek geçirdiğimi fark ettim.

bir çamaşırhane makinesinin içine şeytan girmişti. Sonraki iki yılımı da ne pahasına olursa olsun çamaşırhanelerden uzak durarak geçirdim ama konumuz bu değil. Mesele şu ki, insanları şok eden hikayeler yazmak istiyordum. Bu onları korkuttu. Ahlaklarını ve inançlarını sorgulamalarına neden oldum. Perili eve ilk giren arkadaş olmak istedim, çok fazla olsa bile sizi yanıma çekmek istedim.

Yani burada söylemek istediğim şey şu. Yap şunu.

Yaz şu lanet kitabı.

Hayat, tutku ve yaratıcılığı boşa harcamak için çok kısa. Dünya her zaman sizin ona vereceklerinizi kullanabilir.

Teşekkür etmem gereken çok fazla insan olduğu için şanslıyım.

şimdi bunu yapacağım. (İsterseniz atlayabilirsiniz, ama bence bu en iyi kısım).

Fletcher, altın oğlum, sen benim karanlığımdaki ışıksın.
Her zaman.

Stevie, benim organizasyon makinem. Sen en iyisisin.
Su içmemi hatırlattığın ve ne zaman su içmem gerektiğini
söylediğin için teşekkürler.
sosyal medyada paylaşım yapmam gerekiyor çünkü çok uzun
zamandır yoktum.

Kristin, Kat, JC, sizi ve MC'mizi seviyorum kızlar. Kendi
kafamın içinde kaybolduğumda beni anladığınız için teşekkür
ederim.

Beni ne zaman çıkaracağını bilmek.

Trilina, sen tam bir kraliçesin. İki saat süren telefon
konuşmaları için, bana karşı dürüst olduğun için, bana
inandığın için.

Bu kitaplar. Sen her zaman benim yanımdasın, ben de senin.

Michelle ve Saffron, Rook ve Sage'i daha kitap
başlamadan sevdiğiniz için. Tüm iniş ve çıkışlarda yanınızda
olduğunuz için. (Çok fazla iniş vardı, millet). İkinizi de
seviyorum.

Bu kitabın bir araya getirilmesine yardımcı olan herkese.
Biçimlendiriciler, editörler, kapak tasarımcıları, sonsuza dek
borçluyum.

Ve siz, en çok da siz okuyucular. Eskiler, yeniler ve
henüz tanışmadıklarım. Bunları yayınlamamın nedeni
sizsiniz, çünkü dürüst olmam gerekirse, yazmasam da
yazardım. Ama onları okumayı siz seçtiniz, siz aldınız,
ve her maceramda beni takip ediyorsunuz. Her biriniz için
minnettarım.

Karanlık sevgi dolu kalbimdeki tüm
sevgimle, MJ

MONTY JAY'İN KİTAPLARI

Öfke Serisi

Aşk ve Hokey
Buz Kalpler
Parçalanmış Buz
Kör Geçiş

Öfke, her biri ateşli alfa erkekleri ve onların buz üstünde ve dışında kalplerini çalan güçlü kadınlar arasındaki seksi aşk hikayelerini içeren, birbirine bağlı, bağımsız, endişeli Hokey romanları serisidir.

Aptallar için Cesaret

Quinn Michelson tüm hayatını 'ya olursa'larla ve sıradan kasabasını geride bırakma umuduyla yaşamıştır. ayna. Ani bir keşif varoluşa bakış açısını değiştirdiğinde, aradığını bulmak için yollara düşmeye karar verir. Bunca yıldır ihtiyacı olan şey, yani kendisi. Önünde açık yollardan, ajandasından ve ünlü bir rock yıldızından başka bir şey yok mu? Rhett Kennedy'nin gümüş astarlı bir kalbi vardır. Çoğu zaman başını belaya sokan bir kalp. Müziğiyle bağını kopardıktan sonra, kendini keşfetme yolculuğunda Quinn'i bombardımana tutmak için iki kez düşünmez. Rhett müziği arıyor. Quinn ise kendini arıyor. Birlikte kahkahayı, kalp kırıklığını, biraz cesareti ve dikkatli olmazlarsa dünyayı döndüren şeyi, yani aşkı bulacaklar.

BAĞLANTILI KALIN

Kırık kahramanlar ve onların HEA'larını bulmalarına yardımcı olan aşıklar hakkında sinirli romantizm yazarı.

Monty Jay şunları yapmayı seviyor

Kendisini Red Bull bağımlısı bir Vahşi Çocuk ruhuna sahip bir punk rock çocuğu olarak tanımlıyor.

Yazmadığı zamanlarda kitap okurken bulunabilir
Stephen King, dövme yaptırmak ya da ailemle vakit geçirmek.

[Bültenime](#) katılın Beni
[Instagram](#)'da takip edin
Beni [Facebook](#)'ta
ekleyin

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

